

Giới thiệu Tình Yêu Xuyên Không

Thể loại: Truyện tình cảm, truyện tự sáng tác, xuyên không

Chuyện xoay quanh một đại minh tinh trong làng giải trí, cha là một chủ tịch tập đoàn nổi tiếng, mẹ là nghệ sĩ dương cầm chính vì vậy mà đứa con như cô phải khiến cha mẹ hài lòng.

Ngay từ nhỏ cô đã luôn cố gắng trở thành một người hoàn mỹ.

Kha Từ Mạc, là vị hôn phu mà cha mẹ sắp đặt cho cô. Là chủ tịch giám đốc của tập đoàn lớn, gương mặt tuấn tú đầy thu hút. chính vì vậy anh là hình mẫu lý tưởng của các cô gái cũng như hình mẫu con rể trong lòng ba cô.

Ba năm đầu thắm mến anh cũng là ba năm hạnh phúc cùng đau khổ. Tưởng chừng anh và cô mãi mãi không gặp lại nhưng khi biết anh là vị hôn phu của mình đã khiến cô bất ngờ và hạnh phúc. Cô cố gắng trở thành vợ hiền dâu thảo, cố gắng chăm chút từng tí cho anh nhưng điều đó đã đều là vô nghĩa khi mà cô nhận ra anh bắt đầu lạnh nhạt với mình.

Sau 3 năm số ngày anh ở nhà chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cô ngày càng tuyệt vọng. Cô nhận ra rằng anh mệt mỏi với cuộc hôn nhân được sắp đặt.

Trong lúc đó cô lại phát hiện bản thân mang thai được 2 tháng thì anh lại gặp gỡ người phụ nữ khác, cô tức giận làm to chuyện với anh và rồi cô xảy thai.

Quá đau khổ, cô đề nghị ly hôn, anh đáp ứng, hai người trở thành hai kẻ xa lạ. Nhưng ly hôn được hai năm, cô gặp lại anh, mọi chuyện đã kết thúc nhưng hình như đối với anh mới là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên không

Tại cửa công ty ba cô, cô và chồng cũ của cô xảy ra tranh chấp, thật nực cười, tại sao lại có loại người mặt dày như vậy chứ, rõ ràng đã đồng ý ly hôn để đi theo con hồ ly tinh khác vậy mà tới bây giờ lại còn trở lại đây đòi phục hôn với cô thật nực cười mà....

- Cho anh một chút thời gian có được không? - anh hỏi

- Xin lỗi, tôi còn bận việc - cô nói rồi gỡ tay anh ra

- Anh rất xin lỗi về mọi chuyện, chúng ta quay lại...có được không? - anh hỏi cô ôm chầm lấy cô

- Mong anh tự trọng, tôi và anh không còn liên quan với nhau, xin anh buông tay - cô lạnh nhạt nói

- Xin em hãy cho anh một cơ hội - anh nói

- Buông ra - cô bực mình đẩy anh ra

Do quá bất ngờ, anh bị đẩy ra quá mạnh, nhất thời bị đứng không vững lùi lại mấy bước. Mà cô nhân cơ hội chạy đi luôn, cô không muốn gặp lại anh thêm một lần nào nữa, chạy thật nhanh cô một phụ nữ chân yếu tay mềm đi giày cao gót làm sao mà đấu lại được một người đàn ông khỏe mạnh đi giày được chứ

- Tôi cảnh cáo anh Kha Từ Mạc đừng đuổi theo tôi nữa - cô nói chạy qua đường không để ý có một chiếc xe đang vượt đèn đỏ

- Tuệ Tâm cẩn thận - anh hét lên

" Rầm "

Cô nằm trên một vũng máu đỏ tươi, anh chạy tới ôm lấy cô mặc cho người anh dính máu. Cận kề với cái chết nước mắt cô trực trào, tim đau nhói

- Tôi hận anh.....Kha Từ Mạc.....tôi vĩnh viễn.....không muốn nhìn thấy anh.....một lần nào nữa - cô hấp hối nói

- Anh xin em mau tỉnh lại đi - anh ôm cô trên xe cấp cứu tới bệnh viện

Khi cô tỉnh lại là ở một căn phòng xa hoa không còn gì bẩn, khắp nơi toàn là bảo bối năm châu, đâu đâu cũng được tạc trở hoa văn đẹp mắt hoa lệ, rực

rõ chói mắt người nhìn, nhìn trên thân thể mình đang mặc một bộ y phục xa hoa điểm lệ giống với mấy người ở trên phim truyền hình chính xác là của công chúa hoặc phi tần nào đó có lẽ vậy, cô từng đóng phim cô biết chứ. Giật nảy mình ngồi dậy nhìn xung quay....chả lẽ xuyên không ư?...cô không tin...làm sao lại có chuyện vi diệu vậy được.

- Công chúa, thập công chúa, người đã tỉnh - một nha hoàn hoảng hốt nói

- Đây là đâu? Eo ơi mông ta đau quá - cô tỉnh dậy sau đó mông truyền lên một cơn đau dữ dội

- Thái y nói là, do công chúa chịu đòn, nghỉ ngơi bồi thuốc là khỏi, còn vết thương ở trên đầu là công chúa nhất thời sơ ý ngã cũng chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi ạ - nha hoàn đó nói tiếp

Chả lẽ cô xuyên không ư? Giống mấy truyện tiểu thuyết cô đọc ư? Trời ạ, sao cuộc đời nó vi diệu thế được! Vậy rốt cuộc đây là thời đại nào? Nhà Thanh hay nhà Đường, có thể là thời nhà Tấn Tây không? Tấn Tây thì tốt quá, có thể gặp gỡ Phan An trong lịch sử mà người ta đồn đó ư? Một vẻ đẹp mỹ miều không gì sánh bằng ngàn năm có một, trời ơi soái ca! Trước tiên phải bình tĩnh đã

- Đây là thời đại nào? Vua ở đây là ai? Ta có thân phận gì? Nói chung cái gì liên quan tới ta mau nói hết! Ta hình như bị mất trí nhớ - cô thành thật nói

- Hả? Công chúa...người người...ngự y...ngự y - con nha hoàn đó kêu

- Câm miệng cho ta, không cần kêu nữa, ta bình thường chỉ là không nhớ thôi - cô gắt lên nói

- Hức hức hức...công chúa người là công chúa của nước Vương Sở - Vương Tuệ Nhi, cha người là vua của nước này, mẹ người là hoàng hậu của nước này, người là thập công chúa và cũng là con út, trên người con có 9 vị hoàng tử nữa....người, người còn là công chúa được muôn dân kính yêu, ai ai cũng đều biết công chúa bởi vì công chúa rất tài giỏi, văn võ song toàn, không có cái gì là không biết, yêu dân yêu nước, được lòng mọi người kính trọng...bla...bla...bla - Nha hoàn vừa nói vừa chấm nước mắt

Sau khi nghe một hồi huyền thoại của nha hoàn này, thì cô có thể rút ra một số kết luận như sau

Vị công chúa Vương Tuệ Nhi này tính tình hoà đồng khả ái, nghĩ gì nói nấy thẳng thắn, hiền lành, lại còn trung thực, hơn nữa rất dũng cảm, dám làm dám chịu tình tình không khác gì quân tử, thậm trí còn tài giỏi hơn cả 9 vị ca ca của mình.

Nhưng điều đáng nói là, tại sao ông vua này để lắm thế, chín người con trai mồi lòi ra đứa con gái như cô mẹ kiếp số max nhọ mà, lẽ ra cô xuyên không phải làm phế hậu hay là hoàng hậu gì đó giống mấy truyện mà cô hay đọc ếo thế nào lại thành công chúa thế này, thế nào cũng bị gả đi, xuyên vào ai không vào lại vào cơ thể nữ nhi, nam nhi có phải tốt hơn không.

Xem nào, cái cô công chúa này có chín người ca ca, xem ra lần này phải nhớ hết tên rồi! Đại Ca - Vương Tử Hạo là con trưởng và là con của Thục Phi Nương Nương đồn rằng vị này võ công thâm hậu, ăn nói lại có tài, trên chiến trường giống như là Quỷ Vương gặp trăm quân địch giết trăm quân.

Nhị Ca - Vương Tuất Kiệt là con trai thứ và cũng là con trai của - Nhạc Phi Nương Nương đồn rằng vị nhị hoàng tử này có tài văn thơ, khí chất có thể nói là tựa như biển cả thâm sâu khó lường.

Tam Ca - Vương Thiên Gia người con trai thứ ba và là con trai đầu lòng của Mỹ Phi Nương Nương, nghe kể rằng vị tam ca này rất rất đào hoa, nữ nhân chất đồng trong phủ, nhưng lại có tài ngoại giao, nghe nói đã 3 lần cứu nước Vương Sở khỏi chiến tranh đổ máu.

Tứ ca - Thái Tử - Vương Lạc Thần là anh trai cùng mẹ với cô à với Thập Công Chúa, vị thái tử này tình tình khá ba chấm gọi là thế nào nhỉ giống giống với mấy tính khí của người kể vị ngài vàng đại loại thế, nói chung thẳng này giỏi khỏi nói chả có cái khuyết điểm nào để soi!

Người tiếp theo chính là Ngũ Ca - Vương An Kỳ con trai của Mẫu Phi Nương Nương, tính tình hiền lành khả ái, có tài chính trị luôn đưa ra các chính sách có lợi cho chiều đình.

Lục Ca - Vương Nhan Mộ là con trai thứ hai của Thục Phi Nương Nương là người khá bình thường, cũng giống như anh trai cùng mẹ với mình Đại Ca - Vương Tử Hạo rất giỏi võ đặc biệt là ám sát người.

Thất Ca - Vương Lãnh Đoàn là con trai thứ hai của Mỹ Phi Nương Nương tuy là em trai cùng mẹ của với Tam Ca - Vương Thiên Gia nhưng lại không đào hoa giống anh trai mình, anh này thì chỉ hy vọng tìm được y trung nhân cho mình cả đời chỉ sống cùng người đó quá tuyệt vời! Anh này tình tình ôn hoà trầm lặng thích đọc sách và viết sách, nói chung là nghiên cứu đại loại vậy.

Bát Ca - Vương Dương Minh là con trai của phế hậu, tương truyền rằng vị hoàng tử này rất rất bị hoàng thượng ghét, haizz khổ thân cho một đoá hồng ỷ nhảm! Vị Bát Ca này tài giỏi ngang ngửa với Tứ Ca - Vương Lạc Thần nhưng lại không muốn tham gia chính sự, vị Bát Ca này giống mẫu thân của mình thích sống an nhàn thảnh thơi không phải lo nghĩ, thì thoảng cùng uốn rượu ngâm thơ với mỹ nhân, nói chung là phong lưu.

Cửu Ca - Vương Đông Lâm, vị ca ca này là con trai của Đoan Phi Nương Nương, vị Cửu Ca này bằng tuổi cô chỉ sinh sớm hơn cô hai canh giờ mà thôi, thế chứ lại nhọ, thôi thì cô chấp, vị ca ca này nghe nói tính tình rất trẻ con, là đồng đội là chiến hữu với cô trong mọi kế hoạch phá phách đặc biệt vị Cửu Ca này đóng kịch không ai giỏi hơn bằng!

Sau một hồi phân tích và nghe giảng thì cô kết luận rằng, ông vua này để nhiều, phi tần cũng nhiều, nhiều bà thì để lắm, nhiều bà thì vô sinh đại loại vậy. Điểm mấu chốt ở đây là các vị ca ca này đều yêu thích cưng chiều vị Thập Công Chúa này. Có lẽ đây là điểm có lợi đối với cô. Mà cái lý do mà cô bị như thế này nó mới điều chứ lại. Chả là qua lời kể của nha hoàn hay theo hầu cô từ bé tới lớn kể rằng, vị Ngũ Ca này yêu một người nam nhân, mà vào

ngày đại thọ của cha cô (ông Hoàng Đế) thì đất người về ra mắt hai bên gia đình, người con trai kia tướng mạo rất soái lại còn là con trai tể tướng nữa chứ nghe đồn là sắp lấy vợ thế mà lại...Chẹp chẹp xem ra vị con dâu tể tướng kia chắc là mặt mũi mất hết rồi.

Vào hôm đó thì vị Ngũ Ca này nói là yêu con trai tể tướng thế là vị thập công chúa này mới đứng lên phớt ra bài ca này, ôi thôi dỗi tổ quốc ta ơi quá vi diệu, vị thập công chúa này đã nói " Với tư cách là con gái của phụ hoàng là thập công chúa của nước Vương Sở, con muốn phát biểu ý kiến của mình. Đầu tiên con đồng ý việc Ngũ ca, huynh ấy làm thế này rất mất mặt phụ hoàng, nhưng xin phụ hoàng hãy suy nghĩ lại vì dù sao trong tình yêu bất luận thế nào đi nữa, thì mọi người đều có quyền bình đẳng, tình yêu là vượt xa mọi thứ. Ngũ ca, huynh ấy yêu một người con trai thì có vấn đề gì chứ. Phụ hoàng, tình yêu cho phép điều đó kể cả nam hay nữ. Con xin phụ hoàng hãy chấp nhận việc này, 1 lần nữa con yêu cầu phụ hoàng chấp nhận việc này. Còn nếu không con sẽ tổ chức một cuộc biểu tình, con sẽ kêu gọi dân chúng ủng hộ, đòi lại công bằng cho tình yêu giữa hai người luyến ái, đấu tranh cho quyền lợi chính đáng của bản thân mình, nếu chỉ vì bảo vệ danh tiếng của hoàng thất mà ngăn cấm tình yêu này là một điều hết sức vô lý. Mọi người có thấy điều tôi nói là có đúng hay không? Hãy suy nghĩ kĩ lại quyết định của mình thưa phụ hoàng "

Sau khi nghe xong bài phát biểu đó từ nha hoàn của vị thập công chúa này cô cảm thấy tính cách của vị thập công chúa này quá giống với mình. Nhưng kết quả thật là thảm, phụ hoàng vị nghe thấy lời này mà tức giận bắt thập công chúa chịu 50 trượng, nhờ may là hoàng hậu ra khuyên ngăn lên mới còn 10 trượng. Nhưng lúc bị kéo ra lời thập công chúa nói thật là chính nghĩa khiến cô cảm động.

" Hô hô hô! Hoá ra hoàng thất này chỉ nghĩ tới danh tiếng và mặt mũi của mình thôi à "

Sau khi nghe câu đó cô muốn bái vị thập công chúa này làm sư phụ quá

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thích ứng

Sau khi nghe cả một bài ca của vị Thập Công chúa này, một bài ca hết sức vẻ vang, cô thật sự, thật sự vui mừng khi vị Thập Công chúa này có cái nhìn sâu rộng và chói lóa như vậy. Chính bản thân cô cũng đồng tình với việc này, yêu một người cùng giới thì có làm sao chứ phải không?

- Công Chúa, người đã nhớ ra tý nào chưa ạ, tồ tỷ là Nhữ Văn đây ạ - nha hoàn thân cận của cô nói
- Ở một ít, Nhữ Văn, ta nói em nghe này, em hãy ra ngoài tạo một số tin đồn là ta bị mất trí nhớ đi, chỉ cần trong hoàng cung biết thôi, đi đi - Cô nói
- Dạ, tuân mệnh - Nhữ Văn hành lễ rồi đi luôn

Bây giờ thì vui rồi, xuyên không chả biết làm cái việc gì đây nữa, không TV, không máy điều hoà, không laptop, không iphone, trời ạ, chán kinh, giờ biết làm gì bây giờ.....Mẹ ơi con nhớ mẹ, mau cứu con

- Công chúa, ngũ hoàng tử đến ạ - một nha hoàn khác nói
- Mời huynh ấy vào - cô nói
- Dạ - nhà hoàn đó ra mời Ngũ Hoàng tử vào

Xem ra, cô phải tốn công, tốn sức, tốn chất xám rồi, phải nhanh thích ứng với lại chuyện này ngay mới được không thì bị phát hiện ra công chúa giả là nguy ngay.

- Tuệ Nhi muội có sao không - Ngũ Ca vào ôm trầm lấy cô
- Ngũ Ca...phải không...? - giả vờ hỏi, giọng nhẹ nhàng nói
- Ta nghe rồi, muội bị mất trí nhớ phải không, đừng lo, ta sẽ kể cho muội nghe hết tất cả mọi chuyện để muội phục hồi kí ức - Ngũ Ca nói
- Tuệ Nhi - lại một giọng nam nữa kêu lên

Hoá ra là một soái ca mặc đồ màu vàng có hình rồng chắc là Hoàng Đế hoặc Thái Tử đây mà, thôi thì cứ giả vờ tiếp vậy, không biết đáng đáp mấy ông anh của Thập Công chúa thế nào chắc cũng phải thuộc hán thưởng đẳng ấy chứ

- ...ngươi...ngươi là ai...Ngũ Ca cứu muội - cô trốn sau lưng Ngũ Ca, giả vờ sợ hãi
- Tuệ Nhi là ta đây mà....Tứ Ca - Lạc Thần của muội đây mà - Tứ Ca nói tiến lại gần
- Thật sao? - cô hỏi mắt cún con nhìn

- Ủ, muội vẫn hay theo ta trèo lên mái nhà, cùng ta vật hoa ở ngự hoa viên khi còn nhỏ mà - Tứ Ca nói
- Nhưng ta lại không nhớ gì hết - cô nói rồi ôm đầu
- Muội yên tâm, sẽ nhớ lại thôi mà - Tứ Ca xoa đầu cô nói
- Vậy... vậy muội muốn đi chơi - cô cười cười nói
- Đúng là, tính tình muội vẫn thế mà không thể rời bỏ được - Tứ Ca nói sau đó gọi nha hoàn vào thay quần áo cho cô

Sau khi các nha hoàn vào, Tứ Ca cùng Ngũ Ca cũng đi ra, trời ơi chắc cô mệt chết mất, quần áo đẹp thì đẹp thật nhưng mà lại quá rườm rà, sẽ rất khó di chuyển mà lại còn nhiều lớp quần áo nữa chứ, trời ạ nóng phát ngót lên mà còn mặc lắm thế không biết, cũng may mấy cái này làm bằng loại vải thượng hạng chắc là to tắm mới mát như này chứ không phải mấy cái loại vải như hàng may sẵn ở thời hiện đại của cô á chắc cô chết mất thôi.

Mà không biết đi đâu lại mặc màu đỏ kết hợp hoa văn đen nhỉ, thôi mặc kệ vậy, đi đâu thì đi, chơi là được rồi. Mặc xong quần áo, cô bước ra ngoài, đập vào mắt cô là 9 người con trai đáng đẹp tuyệt trần, trong đó có Ngũ ca và Tứ Ca. Trời ơi! SOÁI CA! cô hét lên trong lòng, nếu hét trước mặt mấy vị này chắc mất hình tượng quá.

- Tuệ Nhi, để ta giới thiệu cho muội tường người nhé - Tứ Ca Nói

Cô gật đầu về đồng ý, thế là Tứ Ca chỉ tay vào từng người nói rõ thân phận. Hoá ra người có làn da đồng khoẻ mạnh kia, cơ bắp cuồn cuộn kia là Đại Ca bảo sao người học võ có khác. Người cầm quạt, bên lưng có cây tiêu kia là Nhị Ca, trời ạ đáng đẹp chả khác gì nhà thơ, tuyệt vời. Còn cái người ăn mặc màu mè, khuôn mặt sát thương vô số đôi mắt kia, nụ cười toả nắng kia chính là cái tên sát cái Tam Ca. Người có dáng vẻ u ám, ăn mặc kín đáo, nhưng vẫn lộ ra đáng vẻ người học võ kia chính là Lục Ca, tiếc rằng anh này cuồng ám sát chứ không cô sẽ chả liệt vào danh sách cần chú ý. Còn người con trai đáng đẹp hiền lành, vẻ thư sinh nho nhã kia và cũng là ộp pa trung tình nhất Thất Ca. Tiếp theo chính là người có tính cách hoàn thiện tới vô đối giống hệt Tứ Ca chính là Bát Ca, người lạnh khà lạnh nhạt, và đem lại cho con người ra cảm giác thanh thần. Người cuối cùng cũng là đứa lo chơi nhất, cá tính nhất và đáng đẹp cũng trẻ nhất đó là Cửu Ca, vị này bằng tuổi cô đó sinh sớm hơn cô có 2 canh giờ vậy mà nhìn qua trẻ hơn cô mất dạy thật ấy chứ lại.

- Thập Muội, nhớ ra chưa? - Cả chín vị hoàng tử đồng thanh hỏi
- Có rồi có rồi, một chút, chắc cần ít thời gian nữa - cô ôm đầu nói về mặt khổ sở
- Hahahahahaha - những tiếng cười đồng thanh vang lên
- Sao các huynh cười - cô phồng má hỏi
- Tính tình muội ấy vẫn thế nhỉ Tứ đệ - Nhị Ca nói
- Con bé này tính tình ấy đã khác vào xương rồi khó bỏ lắm - Tứ Ca đáp lại
- Hừ, không chơi với mấy huynh nữa, muội tìm người khác chơi - cô mất hứng nói, thật là mấy người đó dám cùng nhau bắt nạt cô mà quá đáng
- Tiểu muội đừng giận, ta dắt người đi ngắm nữ nữ - Tam ca nói
- Thật? - cô hỏi, hoá ra vị thập công chúa này cũng thích mỹ nhân giống cô
- Ủ, nhưng không đc mặc nam trang - Tam Ca nói
- Chán thấy mò - cô phụng phịu nói, nếu không giả nam trang thì con gì vui nữa, chắc Thập công chúa cũng nghĩ như cô
- Có đi không? - Tam Ca lại hỏi
- Ấy Tam đệ, phụ hoàng còn muốn gặp Tuệ Nhi nữa, đợi gặp xong cho nó đi cũng được - Đại ca nói
- Phải đó phải đó - các vị hoàng tử còn lại cũng đồng thanh theo
- Ủ vậy thì đi - Tam ca nói

Sau đó cả đoàn người đi gặp Phụ Hoàng và Mẫu Hậu, trời ạ chắc chết mất, cô biết gánh tội cho Thập Công Chúa kiểu gì đây, dù cho Hoàng Đế có thương đến mất cũng không thể dung túng mãi được phải nghĩ cách, phải nghĩ cách đối phó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Phát hiện mới

- Nhi Thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế - Tất 10 anh em cùng nhau bái kiến Hoàng Đế

- Bình thần - Hoàng Đế nói

Chà vua có khác, khí chất đầy mình, cô có thể cảm nhận được một chút điềm đạm của bậc minh quân, xem ra đất nước này có một vị vua rất rất có tài trị quốc rồi. Nhưng có lẽ ở tầm tuổi này mà còn trụ được như này cũng là tốt rồi, Hoàng Đế xem ra cũng chỉ còn sống được thêm mấy năm nữa thôi, sống được lâu hay không còn phụ thuộc vào ý trời, Hoàng Đế cũng rất rất già rồi

- Tuệ Nhi, con đã biết hỏi cái chưa - Hoàng Đế hỏi cô

- Phụ Hoàng, con cảm thấy những lời mìn nói hoàn toàn đúng, nhi thần không thẹn với lương tâm, xin hỏi phụ hoàng, nhi thần sai ở chỗ nào - Cô bạo gan nói

- Đứa trẻ này thật cứng đầu, Ngũ Nhi con xem xem, muội muội con vì con mà không tiếc mình chịu phạt - Hoàng Đế nói

- Thập muội, thật khổ cho muội rồi, phụ hoàng việc con làm để con chịu tội, thập muội vừa mới ốm dậy không được bao lâu, phụ hoàng người hãy suy xét - Ngũ Ca nói sau đó quỳ xuống

- Bẩm phụ hoàng suy xét - tất cả các ca ca còn lại cũng quỳ xuống nốt

- Đứng lên hết cả đi, các con đó, ta rất hài lòng với các con, dù không cùng một mẹ sinh ra nhưng lại rất hoà thuận, coi nhau như anh em tốt, có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chịu, thật làm ta cảm động, khiến ta thập ngưỡng mộ - Hoàng Đế nói

- Nhi thần không dám, phụ hoàng - tất cả cùng đồng thanh nói

- Nhớ hồi ta còn trẻ, cũng có rất nhiều anh em tốt nhưng đều vì ngai vàng mà huynh đệ tương tàn, bây giờ tới đời các con, thật khiến ta lo lắng, nhưng các con lại hoà thuận với nhau, vì nhau mà vui, vì nhau mà buồn thật khiến ta rất cảm động, vui mừng. Nếu bây giờ có băng hà, ta cũng yên tâm rồi - Hoàng Đế nói

- Phụ hoàng, người đừng nói vậy - Tất cả cùng đồng thanh lần nữa

- Ta tuổi cũng đã già rồi, chỉ lo cho Tuệ Nhi vẫn chưa có gả cho ai - Hoàng Đế nói

Sau câu nói của hoàng đế tất cả im lặng không ai nói câu nào, xem ra mấy vị ca ca của Thập Công Chúa này, xem chừng tình cảm anh em rất rất bất thường, liệu có phải như cô nghĩ không? Trời à, loạn...quá loạn rồi

- Phụ hoàng, Tuệ Nhi thấy mình chưa muốn lấy chồng, Tuệ Nhi muốn ngày ngày sống với các ca ca, cùng nhau chơi đùa, sau đó cùng phụ hoàng mẫu hậu tết đến lại cùng nhau ăn bữa cơm gia đình, mỗi khi có ngày hội lại đi xem dân chúng tổ chức như thế nào - Cô nói

- Tuệ Nhi, con tính cách vẫn trẻ con như vậy, chỉ ham chơi bởi, con xem nư nhi không thể nào cả đời ở giá được, đợi một hai năm nữa, phụ hoàng sẽ kén rể, tìm phò mã cho con - Hoàng Đế nói

- Phụ Hoàng - cô bực mình đứng dậy

- Lui ra hết đi - Hoàng Đế phẩy tay nói

- Nhi Thần cáo lui - Tất cả cu quỳ xuống khấu kiến Hoàng Đế rồi đi ra

Xem ra cô phải thị sát vấn đề tình cảm của mấy vị ca ca này rồi, haizzz mệt mỏi quá, dù sao vẫn còn mất năm nữa mới kén rể mà, tới lúc đó đào hôn cũng chưa muộn, bây giờ xem ra phải đi gặp mỹ nhân đã

- Tam ca, huynh nói đất muội đi gặp mỹ nhân mà - cô nói về mặt hám gái

- Huynh vẫn nhớ mà, vậy các huynh các đệ ở lại nhá, ta đưa Thập Muội đi chơi - Nói xong Tam Ca dùng kinh công bế cô lên sau đó nhảy lên mái nhà đi mất

- Đuổi theo - Đại Ca hô

Sau đó 8 người còn lại cũng dùng kinh công bay lên mái nhà đuổi theo.

- Tam Ca nhanh một chút họ sắp đuổi kịp rồi - cô ôm cổ Tam ca đập đập lưng

- Tuệ Nhi xem ra muội lại tăng cân rồi - Tam Ca nói

- Nào có, huynh lo chạy đi - cô nói

Tam ca dùng hết sức nhảy từ mái nhà này sang mái nhà khác, nhưng một người làm sao đầu lại với 9 người đây, cuối cùng Tam ca cũng bị vây bắt, cô cũng bị tóm nốt

- Kyaaaaa - Cô kêu lên

Mĩa nó cứ sắp ra khỏi cổng thành rồi lại bị Tứ Ca bắt lại được bé sóc lên như vác bao tải, trời ơi mỹ nhân của ta, mỹ nhân của ta, nang đầu rồi huhuhu

- Lạc Thần để muội xuống muội muốn gặp mỹ nhân, mỹ nhân - cô kêu lên làm giọng nũng nịu

- Muốn gặp thì ta sẽ đưa muội đi, không nên đi cùng Tam huynh - Tứ Ca nói

- Tam Ca cứu muội - cô hét lên

- Thôi lần sau ta dắt muội đi - Tam ca nói

Đành chịu thôi, tam ca bị vây bắt mất rồi, Tứ Ca cùng Thất Ca và Cửu Ca hộ tống cô về cung. Sau khi về tới cung, cô đập cửa nhảy lên giường cảm quả táo găm chân bắt chéo về mặt không vui nổi

- Các huynh ấy, không cho muội đi chơi là sao hả - cô nói

- Các huynh là vì tốt cho muội mà thôi - Thất Ca nói

- Phải đó, phải đó - Cửu Ca nói

- Mỗi lần muội ra ngoài kinh thành chơi là lại nháo hết chỗ này tới chỗ khác, mỹ nhân thì trêu ghẹo họ, khiến họ đòi muội cưới, sau đó lại bị mấy tên lưu manh thách đấu đánh nhau này nọ, khiến bọn huynh mệt chết khi phải xử lý hộ muội - Tứ Ca giải thích

- Muội không chịu đâu, muội muốn đi chơi - Cô lẩn qua lẩn lại bắt đền

- Tuệ Nhi ngoan nào, hôm nào Thất Ca dắt muội đi câu ca - Thất ca nói

- Không muội muốn đi gặp mỹ nhân cơ - cô không chịu rống to lên chuẩn bị nước mắt rồi khóc

- Hoàng hậu nương nương giá lâm - tiếng nói trong trẻo của thái giám vang lên

- Nhi thần thỉnh an mẫu hậu - Tứ Ca và Cửu Ca đồng thanh nói

- Nhi thần thỉnh an hoàng ngạch nương - Cô cũng xuống giường hành lễ

- Bình thân, bình thân - Hoàng Hậu nói

Sau khi nha hoàn và thái giám hành lễ xong, hoàng hậu mới ngồi xuống ghế chính, còn cô, Tứ Ca và Cửu ca ngồi vào những chiếc ghế còn lại

- Tuệ Nhi, ta nghe từ bên ngoài truyền tiếng của con là con muốn gặp mỹ nhân gì đó là thế nào? - Hoàng hậu ôn tồn hỏi

- Bẩm Mẫu Hậu, con muốn xem ai trên đất nước này xinh hơn con để con gả cho Tứ Ca ấy mà - cô cười trừ liếc mắt Tứ Ca, mong rằng Tứ Ca hiểu ám hiệu của cô

- Phải, phải đúng vậy thưa mẫu hậu - Tứ Ca nhìn cô cười đáp

- Thì ra là thế, đúng đó Lạc Thần con vẫn nên lập một Thái Tử Phi trong phủ Thái Tử không nên chỉ có mỗi Thứ Phi hay thị thiếp - Hoàng Hậu nói

- Cái gì, hoàng huynh có nhiều vợ thế ư - cô khó chịu nói

Sao mà không khó chịu cho được, trên đời này cô ghét nhất là loại đàn ông lăng nhăng như này, tại sao vậy chứ, tại sao đàn ông thì tam thê tứ thiếp được bà phụ nữ lại không được, vì sao đàn ông nhiều phụ nữ gọi là đào hoa phong nhã, mà phụ nữ nhiều đàn ông thì gọi là trăng hoa mất nét, tại sao....trên đời này cô chưa ghét những người khinh thương thân phận nữ nhi.

-...Nhi thần đã biết - Tứ Ca nói

- Vậy được, tới giờ ta cũng nên hồi cung thôi - Hoàng hậu nói

- Nhi thần khấu kiến Mẫu Hậu - cô, Tứ Ca và Ngũ Ca đồng thanh

- Giờ cũng đã muộn, đệ về trước đây, muội muội mau khoẻ lại nhé - Cửu Ca nói

- Ờ, về cẩn thận - cô nói

Trong phòng chỉ còn lại cô và Tứ Ca, không khí trở lên ngột ngạt hơn, cô chẳng nói gì Tứ Ca cũng chẳng nói gì cả.

- Muội khó chịu khi ta có nhiều vợ ư? - Tứ Ca hỏi

- Đương nhiên, sao không khó chịu cho được, huynh biết đấy, đàn ông có quá nhiều vợ thì muội không thích - Cô nói

- Vậy ta sẽ đuổi hết đi không cưới thêm bất kì ai nữa - Tứ Ca nói

Sau khi nghe xong lời này, cô đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không phải, ý tứ của Tứ Ca là sao...chẳng lẽ hiểu nhầm ý nói của cô sao...Trời ạ, cô nói khó chịu không phải là ý đó, sao Tứ Ca có thể hiểu thành ý là...cô thích...à nhầm cô ghen chứ...trời ạ...Tứ Ca và cô là...là anh em cùng mẹ...thật không biết trước đây Thập Công chúa cư xử kiểu gì nhưng mà tại sao lại có thể tạo dựng lên chuyện bại hoại như này chứ...chẳng lẽ...chẳng lẽ...Tứ Ca và Thập công chúa trước đây đã từng cùng nhau...ừc..ừc....trên...trên giường ư...Mẹ ơi...không phải chứ

- Huynh yêu muội không? - cô bạo dạn hỏi

Bây giờ không hỏi không được ấy chứ...cô đâu có nhớ trước đây Thập công chúa đã từng làm gì với Tứ Ca à không phải là không biết ấy chứ...nhờ may họ đã abc xyz....rồi từ bỏ mặt...giờ phải hỏi mới biết được chân tướng sự việc

- Có huynh rất yêu muội - Tứ Ca nói

Mẹ ơi thăm rồi...xuyên phải cái chỗ loạn như thế này chứ lại...số xui kinh khủng. Cô thậm chí nuốt nước bọt...thôi kệ vậy Thập công chúa đã phóng lao, cô lại đành thay Thập công chúa theo lao thôi...cơ mà mặt mũi Tứ Ca cũng được phết ấy chứ, soái kinh

- Lạc Thần - cô giọng nũng nịu

-...- Tứ ca không làm gì cả chỉ ôm cô vào lòng thật lâu sau đó rồi đi

May là rồi đi chứ không cô đã toi cái mạng rồi...tránh được một kiếp...sợ rằng Thập công chúa không chỉ bị mỗi Tứ ca yêu không trừng lại là cả đàn Ca Ca ấy chứ, cô nhất định phải tra rõ việc này mới được

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chạm mặt - ra tay

Sáng hôm sau

- Công chúa, người mau tỉnh dậy, hôm nay có hoàng tử từ Bắc Hán tới thăm - Nhũ Văn nói

- Người ta tới kìa người ta, bảo Tam Ca tới nói chuyện là được, để yên ta ngủ - cô bực mình nói

- Không được, công chúa, đây là lệnh của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu - Nhũ Văn nói

- Gì, chết thật - cô hốt hoảng bật dậy nói

Chà nhẽ, định gả ta luôn cho tên Bắc Hán kia à, chết thật, ta còn chưa ăn chơi bung lụa hết cơ mà, nhất định phải tạo cái nhìn xấu cho Hoàng Tử Bắc Hán mới được, như vậy mới có thể ăn chơi tiếp được.

- Mau chuẩn bị cho ta - cô nói rồi rời giường rửa mặt, chải tóc

- Không cần lấy mấy bộ váy mất thể, lấy mấy bộ bình thường ấy, càng giản dị càng tốt, trăm cái tóc đừng lấy mấy cái hoa lệ quá, càng ít càng tốt, ta chỉ cần 1 cái trên đầu là đủ, tóc không cần kiểu cách quá, cứ giản dị là được - cô nói

-Nhưng...vâng ạ - Nhũ Văn nghe theo lời chỉ dẫn của cô

Ăn mặc như này sẽ tạo cái nhìn không mấy thiện cảm đối với Hoàng Tử Bắc Hán kia, như này sẽ tránh khỏi số phận bị gả đi, hahahaha mình thật là thông minh, hừ tưởng dễ dàng tổng ta đi vậy sao, ta sẽ ở lại đây...ở lại đây....bây giờ cô chỉ muốn gặp cha mẹ mình ở thế giới hiện đại...làm cách nào để về được đây...lúc đó là tai nạn xe mới xuyên được về vậy chắc nếu cô bị xe ngựa đâm trúng hoặc gặp việc gì đó như sét đánh liều lĩnh hôn có trở về thế giới hiện đại không nhỉ, hay là tèo luôn

- Công chúa xong rồi ạ - tiếng của Nhũ Văn làm cô sực tỉnh

- À...à chúng ta đi - cô nói

Trên đường đi tới Cung Thừa Càn - nơi chuyên bàn chuyện chính sự và cũng là nơi tiếp đãi các hoàng tử nước láng giềng hay vua nước láng giềng. Cô vừa đi vừa suy nghĩ lung tung về cách để quay về hiện đại, nhưng liệu là có thể quay về được không, sợ rằng sẽ không thể, vì tất cả mọi cách, sự rủi ro rất cao, có thể là sau khi thử những cách đó có khi lại mất mạng lúc nào không hay. Cô cần tìm một cách vừa an toàn lại hiệu quả...nhưng hiện tại tình thế không cho phép cô làm được những điều phi thực tế như vậy...E rằng phải sống ở đây tới lúc quy tiên mất.

" Rằm"

Đang mãi suy nghĩ, cô đi không để ý nha hoàn của mình nhắc liền đâm xăm vào một ai đó, cô trụ không vững ngã lùi ra sau mấy bước may là không có đập mông. Sau khi trấn định lại tinh thần cô mới ngược mắt lên nhìn nhìn vị huynh đệ bị cô đụng ngã kia có so không thì khuôn mặt của Kha Từ Mạc đập ngay vào mắt cô, khuôn mặt cả đời này không thể quên, người mang lại cho cô nỗi hận sâu sắc, người làm cô tới bước đường cùng như ngày hôm nay, người ép cô phải xuyên qua cái thế giới không nằm trong lịch sử.

Đột nhiên con giận tăng lên tới đỉnh điểm, cô chạy nhanh tới vùng 1 bắt tai hướng tới má phải kia mà đập xuống. Lực đạo tay vì dùng hết sức hơn nửa cô cũng từng tập qua võ lên lực đạo khác mạnh. Chỉ một bạt tai đã làm Kha Từ Mạc kia bị đánh ngã xuống đất một cách thảm hại.

Đôi mắt cô đỏ ngầu, hai tay bóp cổ tên Kha Từ Mạc kia, khuôn mặt hấn tím tái lại, cố gỡ bỏ tay của cô ra nhưng vô ích, đối với cô võ của hấn chỉ như con kiến nhỏ nằm trong tay con sư tử mà thôi. Cô liên tiếp đánh lên hai bên má của hấn cho tới mức sắp chảy máu thì cô mới đứng dậy, lúc này cung nữ và nha hoàn của cô hết sức hoảng sợ la hét inh ỏi, cô bực mình quát

- Câm miệng lại cho ta, còn hét ta sử tử 3 đời nhà các ngươi- cô quát

Sau tiếng quát của cô, cung nữ chả dám nói gì chỉ im lặng đứng chờ lệnh của cô. Cô bực mình nhìn tên súc sinh nằm ôm mặt dưới đất được thái giám đỡ lên kia, đúng là không có tương lai mà, cô mới tới cần dùng lực của cần đập mạnh lên bụng hấn để xả giận. Sau đó phất áo bỏ đi coi như mình chưa từng làm chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tiệc rượu

Sau khi cô đi rồi, hấn liền ngồi dậy sau đó ôm một thân đầy thương tích quay ra hỏi người thái giám theo hầu mình mấy câu

- A Cửu, người nghĩ đó là ai? Ta đã đắc tội gì - Vị huynh đệ kia nhìn cô tò mò nói

- Hoàng tử, đó chính là công chúa vang danh khắp nơi Thập Công chúa đó ạ, nô tài cũng không rõ tại sao công chúa lại ra tay mạnh vậy - Vị hoàng tử kia nghe vậy liền cười nhếch môi kinh hãi chính bản thân mình, từ nhỏ tới lớn luyện võ mà lại bị một nữ nhi đánh cho tơi vụn như vậy thật là mất mặt

- Trẫm nghe không bằng một thấy, vị Thập Công chúa được phụ hoàng ưa thích như vậy quả nhiên danh bất hư truyền.....khụ khụ...nếu như ta lấy cô ta ngồi vị hoàng đế Bắc Hán sẽ thuộc về ta chỉ còn là vấn đề thời gian - Vị hoàng tử đó nói rồi thầm cười, sau đó theo lời dẫn của thái giám hầu cận mình mà đến Thừa Càn Cung, trên đường đi được diu tới Thái Y viện để chữa trị một chút

Ngự Hoa Viên

Sau khi ra tay đánh người cô lại cảm thấy áy náy trong lòng, dù sao thì chỉ là khuôn mặt giống nhau như đúc thôi chứ không phải là cái tên khốn nạn ở hiện đại mà cô hận, nhìn hấn ăn mặc thế có lẽ là quý tộc hay con cháu đại thần rồi. Trời ạ, tại sao lại có thể sơ ý như vậy, nhờ may hấn mà cô bị gãy xương hay là vẹo quai hàm cô tính sao đây, cô còn phải lên kế hoạch này nó ứng phó với tên cầu Thái Tử Bắc Hán gì đó kìa nữa, giờ lại thêm một tên lại phải lo nghĩ nữa thật là điên đầu mất thôi.

Cô sau một hồi vô đầu bứt tai ăn năn hối cái hành động theo cảm tính của mình, cô mệt mỏi vứt bỏ hết mọi suy nghĩ trong đầu ra, cô liền ngồi ở ngự hoa viên uống trà thanh tịnh một lát, mặc kệ Nhữ Văn có giục đã muộn giờ tiệc ở Thừa Càn Cung. Cô cảm thấy bây giờ muốn tìm một cách từ từ để đỡ phải vướng vào mấy rắc rối như thế này. Cái gì mà mở tiệc chào đón Thái Tử nước láng giềng đến thăm chứ, có mà định gả cô đi thì có ấy, kiểu này cô mà vào cái bữa tiệc kia y như rằng Hoàng Đế sẽ mở miệng khen cô và Cầu Thái Tử kia đẹp đôi rồi bỏ bê la hét xong chốt một câu chỉ hôn...Muốn chỉ hôn thì nói toẹt ra đi lại còn cái gì mà chào đón thái tử láng giềng tới thăm nước mình chứ.

- Tuệ Nhi, sao giờ này còn ở đây, muội có biết phụ hoàng giận lắm không, vị thái tử kia sắc mặt cũng không tốt...xem chừng khá là giận dữ đó...nếu muội cứ thế này thì chiến tranh hai nước sẽ đổ ra mất thôi - Thất Ca ngồi vào ghế đối diện cô cầm tách trà lên uống

- Còn huynh thì sao hà...huynh cũng ra ngoài này làm cái méo gì - cô bực mình nói

- Ta chỉ là ra đây hưởng ít không khí trong lành thôi...hơn nữa đã xin phép rồi - Thất ca cười nhìn cô

- Hử...muội đi là được chứ gì - Cô đứng thẳng dậy hướng Thừa Càn Cung mà chạy đi
- Từ từ thôi...hôm nay ai làm muội giận hả công chúa nhỏ của huynh - Thất Ca kéo cô đi chậm lại xoa đầu cô hỏi
- Làm gì có - cô nói rồi tiếp tục đi
- Haizzzzz tính tình muội lúc nào cũng thế...chắc một ngày muội bình yên là ngày đó trời mưa quá...muội ấy đã gần 20 rồi mà sao lại trẻ con quá vậy - Thất Ca cười làm vẻ mặt thờ dài ngán ngẩm
- Ý huynh là muốn muội xuất giá đúng không? - Cô nhìn Thất Ca lờm lờm anh
- Haizzz ta không đầu lại muội...thôi đến rồi mau vào đi - Thất Ca cười nói sau đó huych vai cô đi vào trước

Cô chỉnh chu lại đầu tóc quần áo...hít vào một ngụm không khí lạnh lấy lại tinh thần, gãi căng da mặt ra rồi nhẹ nhàng uyển chuyển thanh thoát bước vào. Với bước đi nhẹ nhàng, khuôn mặt không trang điểm đậm, chỉ thoa ít phấn nhẹ làm tôn lên vẻ thanh nhã làm cho người nhìn người mê. Tuy cô toát lên vẻ yêu kiều mị hoặc nhưng cũng không kém phần mãnh mẽ và chói bóng.

- Thập Nhi con phải cho Thái Tử Bắc Hán một cái lý lẽ thật rõ ràng tại sao hôm nay con tới muộn - Hoàng Đế nhìn cô thần sắc có chút không vui

Cô chỉ cười nhẹ một cách e then, ngượng ngùng ra vẻ cô công chúa nhỏ nhìn thấy ý trung nhân mà vui mừng khôn xiết. Cô thề rằng cô đã tu tới mười mấy kiếp mới có thể làm ra cái bộ mặt buồn nôn này.

- Phụ hoàng chả là nhi thần hôm nay muốn ra mắt Thái Tử Bắc Hán đây với một hình tượng thật thật là đẹp nhưng phụ hoàng biết sao không, nhi thần chọn mãi chọn mãi mà chả có bộ nào vừa ý cả, lúc mới nhận ra đã quá trễ giờ mới hoảng hốt mà mặc một bộ đồ bình thường như này diện kiến Thái Tử...thật khiến Thái Tử phải chê cười rồi - cô nói một mạch, mặc dù nói dối nhưng diễn xuất của cô quá xuất chúng cho nên tim không đập nhanh tay chân không run mất lại không chớp càn làm cho sự tin tưởng của mọi người tăng lên mấy phần

Sau khi nói xong cô mới liếc mắt nhìn vị Thái Tử Bắc Hán kia, trời ạ chả phải là Kha Từ Mạc thứ hai vừa bị cô đánh tới tấp một hồi kia sao. Thật là quan gia ngõ hẹp mà, xui méo chịu được, không biết hắn đã bẩm báo gì rồi, nhờ may cô bị chặt đầu thì bỏ mẹ. Thảm toát mồ hôi trong lòng, cô tự mình niệm phật hồi cái hành vi bạo lực vô căn cứ của mình đúng là hại mình mà.

- Hahaha...đứa trẻ này thật là con đúng là quá thông minh lanh lợi rồi...Thái Tử Bắc Hán ta thay mặt con gái ta Thập Công chúa tạ lỗi với Thái Tử 1 ly - Hoàng Đế nói sau đó nâng ly rượu lên uống cạn một hơi

- Không sao không sao...Hoàng Thượng người cứ gọi vạn bối là Thái Tử vạn bối cảm thấy rất ngại, vạn bối chỉ có chút tài mọn không thể so sánh với Thập công chúa vang danh lừng lẫy khắp muôn nơi, chỉ bằng người cứ gọi vãn bối là Tử Khiên đi ạ - Kha Từ Mạc nói

- Được được, nếu như Thái Tử Bắc Hán muốn - Hoàng Đế cười nâng cốc rượu lên giong lên phía trước, tất cả các hoàng tử công chúa cùng quan đại thần cũng nâng cốc lên rồi uống

Vậy là bữa tiệc vẫn được tiếp tục, quan lại thì mời rượu Hoàng Đế, một số quan lại thì mời rượu tên Kha Từ Mạc kia, à nhầm bây giờ không phải Kha Từ Mạc mà là Tử Khiên, tuy có khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng tính cách vẫn phần nào có điểm khác biệt. Nếu Tử Mạc là người có tình tình trầm lặng ít nói thì Tử Khiên lại là người giao hoạt và nhanh nhẹn, có thể vì thời đại sống không giống nhau cho nên tính cách trái ngược nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đêm khuya trêu chọc mỹ nam

Sau khi tiệc rượu kết thúc, cô tự túc đi về điện công chúa của mình nghỉ ngơi. Vừa vào trong phòng đã bỏ hết trầm trên đầu, ra rồi kêu Nhũ Văn chuẩn bị nước tắm cho mình. Cô đến trước bàn trang điểm su đó để vào cây trầm hôm nay mình đeo vào hộp.

Sau đó đi vào phòng tắm bỏ cởi bỏ hết quần áo sau đó nhảy vào bồn tắm. Phòng tắm thời cổ đại cũng thật xa xỉ, nước tắm còn có cả hoa hồng, ở hiện đại mua hoa hồng rải vào nước tắm là chuyện khá kì vì sẽ chả ai chịu bỏ tiền ra mua một đồng hoa hồng về rồi chỉ để rải lên nước tắm rồi vứt đi.

Ngâm mình trong dòng nước nóng, mọi ưu phiền của cô đều tan biến hết, thật thoải mái. Cô vờn vai để cảm thấy thoải mái hơn. Cô khẽ nhắm mắt lại, lịm đim, không biết từ bao giờ bản thân đã chìm trong giấc ngủ, đến khi tỉnh dậy đã thấy sắc trời toàn một màu tối đen, đèn trong phòng cũng đã được tắt sáng từ bao giờ. Ánh đèn màu vàng tựa màu của bình minh vậy, khiến khung cảnh trở nên ấm áp.

Cảm nhận được nước ngâm mình vẫn còn nóng, cô nghĩ chắc mầu nha hoàn đã đổ thêm nước nóng trong lúc cô ngủ, đưa tay lên nhấc mấy cánh hoa hồng đỏ thắm úa dần đi. Cô vẫn im lặng ngâm mình trong nước nóng, giống như là muốn mãi mãi ngâm mình vậy. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng sột soạt trên mái nha, tuy là rất bé, nếu như mà có mầy nha hoàn ở đầu phục vụ cô tắm căn bản là không nghe thấy gì.

Cô thầm cười trong lòng, có lẽ nào là một mỹ nhân ca ca nào đó đến rình mò cô không nhỉ, càng nghĩ cô càng thấy vui vẻ mấy phần. Đánh giá lại cơ thể mình cũng không tệ phải thuộc hàng cao cấp ấy chứ. Da trắng mịn non mềm, trắng hơn cả cô lúc còn ở hiện đại, môi mỏng màu hồng nhẹ, tóc màu đen óng mượt, mắt phượng mi cong, nhan sắc cũng nghiêng thành. Quả nhiên là công chúa một nước, cô xuyên vào cơ thể này cũng rất toại nguyện. Khẽ lấy giống sao cho tốt rồi cô nói hơi to

- Người ở trên mái nhà, nếu khôn hồn thì mau bước ra đây - cô nói

Quả nhiên sau 3 giây, 1 thân ảnh màu y phục màu đen rất giống với mấy tên ám sát vua hay hoàng đế trong phim hàn quốc mà cô hay xem, khuôn mặt bị bịt đi hơn nửa nhưng thật may khuôn mặt này cô từng gặp qua nên có che tới mấy cô cũng nhận ra, khẽ cười trong lòng, xem ra cô nên trêu đùa người ta một chút rồi.

- Người là ai, tại sao lại tới đây xem trộm ta tắm - cô lấy giọng tức giận nhìn tên mặc áo đen

-...ta không cô ý - người mặc đồ đen nói, giọng nói có chút thay đổi giương như hy vọng cô không nhận ra

- Vậy ư, người từ đâu tới, thân thủ xem ra cũng rất tốt, mau bỏ khăn che mặt ra cho ta xem - cô cười nói

- Công chúa quá khen, mặt ta không đẹp sợ dọa tới công chúa - nam nhân mặt đồ đen nói

- Người là người trong cung ư? Sao biết ta là công chúa? - cô tiếp tục cười nói

- Ta...ta...chỉ là hiệp khách giang hồ vì thấy hoàng cung có mở tiệc nên mới vào xem tìm chút đồ ăn ngon lót dạ mà thôi - tên nam nhân mặc áo đen nói

- Vậy sao, à mà ta cũng đang cần có người tâm sự cùng thật may người tới, chúng ta tâm sự nhé, người ngồi đi - cô nói ánh mắt hướng tới tên nam nhân hỏi rồi chỉ tới cái ghế bên cạnh thùng tắm

Tên nam nhân không nói gì chỉ gật đầu đồng ý. Vậy là cô kể cho hắn ta chuyện trời dưới đất chuyện ở đâu cũng kể được thực ra là do cô bốc phét chứ chả có thật. Sau một màn khai vị cô đi thẳng luôn vào vấn đề nói xấu về Từ Mạc ý nhằm Từ Khiên luôn, nói hắn ta không ra một cái gì, mặc dù là nói xấu sau lưng nhưng người hiện tại đang ngồi ở kia cô đành nghĩ là nói xấu trước mặt.

CÔ huyền thuyên xong một hồi cuối cùng cũng im lặng, nén cười nhìn khuôn mặt tức tối kia, xem ra hắn cũng đã nhận ra mình mắc lừa cô rồi, cô đành ngậm miệng lại sau đó nhìn khuôn mặt hắn hứng thú chọc tới. Tỏ vẻ như là không hay biết gì, ngây thơ vô (số) tội nhìn hắn ta.

- Đùng tỏ vẻ nữa, cô biết từ đâu rồi đúng không? - hắn tức giận vắt tấm khăn che mắt xuống đất, mặt tức tối nhìn cô

- Ôi trời, là Từ Khiên thái tử ư, làm sao mà...trời à... thật thất lễ quá - cô nén cười giả bộ

- Cô...- hắn ta nghẹn tới tức tối

Vì quá tức giận cho nên mới ra tay động thủ với cô, nhưng những đòn của hắn cô đều đỡ được hết hơn nữa chỉ bằng một tay, tay còn lại tát vào mặt hắn 5 phát. Cô biết mình đã động chạm khá mạnh tới lòng tự tôn của hắn, hơn nữa hắn lại còn là người luyện võ có đẳng cấp cao ngang ngửa với Đại Ca cô nữa, bị cô tát 5 phát vào mặt sao không có hận ý cơ chứ.

- Kyaaaa - cô bắt ngờ kêu lên

Tên Cầu Thái Tử đó giám động chạm vào ngực của cô. Tên trời đánh thánh vật đó, sao hắn dám, lại còn ăn đậu hủ trắng trơn như vậy nữa. Hắn là cố ý, nữ nhi như cô không mặc đồ đang ở trong phòng tắm, hắn lợi dụng động chạm, tên này thật muốn ăn đòn mà, hơn nữa còn dùng cả hai tay chạm vào hai bên nữa chứ, tên trời đánh cô thế cả đời này sống chưa từng bị tên lưu manh nhìn trộm cô tắm nào ăn đậu hủ như tên này. Cô thế cô sẽ cắt của hắn, thiên cả họ nhà hắn.

" Chát "

Cô tát mạnh vào mặt hắn

- Hà? Ta không cố ý - hắn bối rối nhìn cô

- Đồ biến thái nhà người, ta giết người - cô hét toáng lên, làm kinh động tới nha hoàn ở phía bên ngoài

Vì sợ quá hắn ta liền dùng kinh công biến mất trong không khí, tới lúc nha hoàn chạy vào thì thấy cô vẫn đang ngồi ngậm nước, nhất thời không hiểu, cô phát phát ý bảo họ lui ra ngoài không có chuyện gì cả.

Coi như hôm nay người may tên Cầu Thái Tử, nếu gặp lại ta nhất định sẽ thiên nhà người....

Còn hắn ở một bên mặt nóng gian, không phải là vì đau mà là vì ngượng. Hắn từng động qua nữa sắc nhưng chưa bao giờ cảm giác mình ngượng ngừng hay tim đập nhanh như hiện tại. Cảm giác mềm mại ở trên tay vẫn còn. Hắn nhớ lại hình ảnh lúc đó bất giác mặt càng nóng hơn, có một chất lỏng ấm ấm chảy trên mặt hắn, đưa tay lên chạm vào là một thứ màu đỏ...Máu Mũi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Kết được tử muội mới

Ngày hôm sau, cô tỉnh dậy rất sớm, thay một bộ xiêm y màu vàng nhạt chạy tới phủ của Tam Ca. Ai ngờ vừa mới bước vào phòng đập vào mắt là hình ảnh kích thích dữ dội, nam tử ôm nữ tử trong chăn trắng mỏng, trên người của hai người không một mảnh áo chỉ sợ không có tấm chăn mỏng kia mọi thứ đều đã được phơi bày. Cô cố kiềm chế mình không động thủ hô to cho mọi người nghe mà làm một bộ dạng như là hàng ngày đều thấy cảnh này trung ra.

- Tuệ Nhi muội không cần suốt ngày cứ tới đây làm phiền ta mới mỹ nhân - Tam ca nói sau đó đuôi cô nương kia đi

Lúc đi ngang qua cô, cô nhận được một cái lườm giống như là bị ghét bỏ vậy, ánh mắt đó ý nói là cô phá hỏng chuyện của nàng ta, xem ra Tam Ca này của cô đúng là chẳng qua rồi, thế nào khi gặp được ý trung nhân của đời mình sẽ xảy ra không ít chuyện giống mấy bộ ngôn tình mà cô đọc đây. Thôi thì là do ăn ở cả, gieo nhân nào, gặt quả đây.v chỉ nói rằng huynh ấy không có lỗi, lỗi ở chỗ do ăn ở thôi. o(O ^ O)o

- Nào có chẳng qua đến tìm mỹ nhân vui chơi một chút, huynh là người có nhiều mỹ nhân nhất, muội không tìm huynh thì tìm ai - cô nói

- Muội ý thật hết nói - Tam ca nói rồi đứng lên ra cho một tên nô tài làm việc trong phủ

Tên nô tài đó đi vào, xong được Tam Ca thì thăm to nhỏ gì đó rồi cười cười đi ra làm việc. Cô cũng chẳng để ý nhiều, chỉ nói với Tam Ca là mình ra điền viên ngồi uống rượu một chút. Tam ca gật đầu đồng ý sau đó gọi nha hoàn chuẩn bị đồ ăn cu rượu cho cô.

Ra điền viên ngồi chơi, chỉ một lát là có hàng tá đồ ăn cùng rượu bày trên bàn,cô cười sau đó cầm mấy miếng lạc rang lên ăn, trước mặt chính là đầm sen tuyệt đẹp. Ao nước trong veo có thể nhìn thấy được đáy của hồ, những con cá vàng đang lượn lờ ở dưới mặt hồ làm cho cô muốn nhảy xuống bắt vài con đem đi nướng ăn. Ngồi ngắm phong cảnh cô lại thấy nhàm chán, sau đó có 5 vị mỹ nữ đi ra, quần áo mặc cực kì mỏng manh, chắc là để thu hút Tam Ca.

Người gầy đàn người múa, người thì bồi cô rượu ngon. Cô cũng cười vui vẻ tiếp rượu. Chơi đùa một chút thì Tam Ca mặc bạch y đi ra. Vẻ đẹp hại nước hại dân khiến cho mấy vị mỹ nữ mê mẩn mà bỏ luôn cả cô, khế lườm Tam Ca một cái, ý bảo huynh nhìn xem. Tam Ca chỉ cười không nói ngồi xuống đối diện cô rót cô ly rượu.

- Muội muội à, muội động thủ lưu tình với mỹ nhân phủ của ta nhé, đừng như mấy lần tới ghé thăm, hại ta phải bồi mấy nàng ấy đến chết - Tam Ca nói với cô

- Việc đó còn phải xem thái độ của Ca Ca thế nào - cô cười giảo hoạt nói

Nhắm nháp ly rượu, mùi thơm nồng đậm của rượu xộc vào mũi, rượu trôi vào miệng cay cay xuống cổ họng lại ngọt ngọt, quả nhiên là rượu cao cấp, xem ra là đã ủ khá lâu đây. Đang uống rượu, ánh mắt cô phóng ra ngoài không gian, cô cũng chẳng biết mình chú ý cái gì. Ý thức lại được thì thấy mình đang nhìn 1 vị cô nương ăn mặc kín đáo tao nhã, đang ngồi đọc sách trong thư phòng, đáng vẻ hiền dịu động lòng người...Nhưng đầu đó lại toát lên vẻ cô đơn lạnh lẽo làm khiến cô vô cùng thương tâm. Đột nhiên làm cô nhớ tới bài thơ " Oán Tình của Lý Bạch" miệng bất giác theo cảm tính mà đọc lên mấy câu thơ

" Mỹ nhân quyền châu liêm,

Thâm toạ, tàn nga mi.

Đàn kiến lệ ngân thấp

Bất tri tâm hận thủy."

Dịch thơ:

Mỹ nhân vén rèm ngọc

Chau mày ngồi buồn sầu

Hàng mi lệ thấm ướt

Hận gì khiến lòng sầu?

- Thơ hay thơ hay, muội muội, muội lấy cảm hứng từ đâu vậy - Tam ca hỏi cô

- Là vị mỹ nhân ngồi trong thư phòng kia - Cô đưa tay chỉ về hướng thư phòng

-....- Tam ca không nói gì

- Là ai vậy, sao muội không nhớ chút gì về vị mỹ nhân ấy? - cô nhìn Tâm Ca sau đó giả vờ ôm đầu suy nghĩ

- Ta biết muội bị mất trí nhớ...ta định sẽ giấu muội...nhưng xem ra vẫn phải nói rồi. Đó là hoàng tử phi là do mẫu hậu ép hôn, ta không muốn lấy cô ta - Tam Ca nói về mặt tức giận

Xem ra người định mệnh của Tam Ca tới rồi, ôi khổ thân cho một đoá mẫu đơn trắng lạc loài giữa những bông hoa sắc sỡ khác. Cô biết ngay là sau này thế nào Tam Ca sẽ sống chết vì yêu vị Hoàng Tử phi này. Chính thất vẫn là chính thất, đoan trang, hiền thực, có hiểu biết, nói chung là có học được chọn là phải. Thứ phi thì vẫn là thứ phi thôi, thủ đoạn để được lọt vào mắt hoàng tử chứ không qua chọn lọc của mẫu hậu.

- Huynh cũng ong bướm lắm cơ, tỷ tỷ chắc gì đã yêu huynh mà huynh làm như đúng rồi - cô khinh bỉ nói rồi liếc nhìn Tam Ca

- Muội...muội đang ở phe ai hả - Tam Ca tức giận nói sau đó liền phát áo bỏ đi

Cô không thèm liếc nhìn mấy người đang đuổi theo Tam Ca hay sự giận dữ của huynh ấy, cô đi thẳng tới chỗ vị tỷ tỷ xinh đẹp kia. Vừa ngó vào thì vẻ mặt kinh ngạc cùng bất ngờ của tỷ ấy chào đón cô. Cô cười tươi nhìn tỷ ấy rồi đưa tay ra lịch thiệp nói

- Rất vui được quen biết tỷ tên gì? - cô đưa bộ mặt ngây ngô ra nhìn vị tỷ tỷ đó

- Thần thiếp Lam Lam xin bái kiến Thập Công Chúa - Lam Lam tỷ quỳ xuống hành lễ với cô

- Không cần phải quy củ như thế, tỷ cứ như bình thường là được - cô cười nói

- Đa tạ Công chúa - Lam Lam tỷ nói

- Vậy tỷ ở đây có nhàm chán quá không? - cô nhìn Lam Lam hỏi

- Ở cũng được 2 năm rồi, dần rồi cũng sẽ quen, cảm ơn Công chúa quan tâm - Lam Lam tỷ nói

- Tỷ có yêu Ca Ca ta không? - cô nhìn thẳng vào mắt Lam Lam tỷ hỏi

-...Không yêu sẽ không lấy - Lam tỷ nói

- Hào, muội thích tỷ rồi đây - cô cười toe toét

- Nhưng anh ấy không yêu tỷ - Lam tỷ nói

- Để em lo - cô vỗ ngực nói

- Cảm ơn em - Lam tỷ đỏ mặt nói

Hahahaha hôm nay đi tới đây cũng không phải là vô ích, he thu được ít lợi và thông tin. Hải bây giờ cô phải nghĩ cách cho hai người này đến với nhau mới được. Hay là bỏ xuân dược vào rượu cho hai người nhĩ, hay là tạo tin đồn Lam tỷ có người trong mộng cho Tam Ca ghen nhĩ, một đồng kế hoạch hiện ra trong đầu cô, vừa đi cô vừa cười như con điên

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nói chuyện

Sáng hôm sau, khi cô vừa mới mở mắt, đập vào mắt cô là một mỹ nam đẹp trai không chê vào đâu được. Ngơ ngác một vài giây cô mới định thần được đó hoá ra là Tứ Ca nham hiểm tới nguy hiểm của cô. Giật mình bật dậy, cô nhìn Tứ Ca với một ánh mắt đầy thiện cảm rồi nở một nụ cười xinh đẹp nói

- Tứ Ca nam nữ thụ thụ bất tương thân - cô cười nhìn Tứ Ca

- Ca ca biết - Tứ Ca nói

- Vậy sao Tứ Ca vào phòng muội làm gì? - Cô nhìn Tứ Ca

- Trước giờ ta vẫn vào mà, muội có nói như này đâu - Tứ Ca nói

Chết giờ, thế này sợ sẽ bị phát hiện là toi đời mất...

- A hahaha muội nhớ rồi đúng là có thật - cô cười mỉm nói

-.....Nói đi....cô không phải Tuệ Nhi đúng chứ? Cô.....là ai - Tứ Ca lạnh giọng nói

-.....Huỳnh nói gì vậy...muội không hiểu - Cô mắt ngấn lệ nói

- Trước giờ ta chưa bao giờ vào giường ngủ của Tuệ Nhi, hơn nữa nó sẽ không bao giờ gọi ta một câu Tứ Ca hai câu Tứ Ca, thường là gọi thẳng tên cả với những đệ đệ ca ca khác nữa, bao lâu qua ta luôn quan sát cô....nói có là ai, muội muội của ta đâu - Tứ Ca nói sau đó chỉ tay vào mặt cô tra khảo

- Lạc Thần..hức hức....không phải là muội không muốn gọi tên huỳnh mà là muội không nhớ...trước đây muội làm gì....hức hức...tính cách muội như thế nào - cô nói nước mắt chảy theo gò má

Cô thề, cô thề từ giờ cô sẽ cảnh giác với con cáo già Lạc Thần này, sẽ không bao giờ để mình bị kết quả như ngày hôm nay nữa, thật là khổ sở muốn chết mà. Tại sao tên này lại có đầu óc thông minh hơn cả cô nữa chứ. Rõ ràng người hiện đại bao giờ cũng sẽ thông thạo hơn người cổ đại chứ nhỏ, truyện xuyên không nào chả thế. Vậy mà con cáo già này dám chơi cô một vở như này...được lắm nợ này ta sẽ trả

-.....Tuệ Nhi đừng khóc là ca ca đa nghi - Tứ Ca mềm lòng với nước mắt của cô nhẹ giọng

- Thật chứ....muội tin được không...nhưng...nhưng...muội không nhớ chút gì về quá khứ cả...muội cố nhớ nhưng không nhớ được chút gì...muội nghĩ mình đã quên đi rất nhiều - cô nói giọng nôm nót lo sợ

Lời thoại này cô từng nói trong rất nhiều bộ phim truyền hình kể cả cổ trang hay hiện đại, kinh nghiệm làm diễn viên cả cô về cái thế giới này xem ra cũng có ích ấy chứ, khổ công cô học tập mấy năm qua sau đó rất thanh công trong nghề diễn viên, nhưng chỉ vì cái tên Kha Từ Mạc chó chết kia khiến cô phải xuyên qua cái thời đại này, thật tức chết mà nếu mà cô xuyên được về cô đảm bảo cô sẽ cho tên Khả Từ Mạc này mấy cái tát cho bõ tức

- Có rất nhiều chuyện vui muội không nhớ nhưng cũng có rất nhiều chuyện muội cũng không nên nhớ - Tứ Ca nói

- Dù là chuyện nên nhớ hay không nên nhớ thì đó vẫn là ký ức của muội, muội muốn mình nhớ lại được hết, dù là thế nào đi chăng nữa - cô nghiêm túc nói

-.....đành vậy, trước đây, lúc muội còn chưa được sinh ra, cả Cửu Đệ nữa, thì tám người ca ca của muội rất rất lạnh nhạt với nhau, vì lúc đó huỳnh chưa được sắc phong thái tử hơn nữa các phi tần của Phụ Hoàng đều sinh được con trai, lúc đó Phụ Hoàng yêu nhất chính là Đức Hy Phế Hậu nhưng bà lại khổ có thể mang thai. Cho nên lúc đó tất cả các phi tần của Phụ hoàng bao gồm cả Mẫu Hậu của chúng ta đều mong con trai mình có được ngai vàng, tới ngày tất cả các phi tần đều bắt con mình học hành, không được vui chơi như những đứa trẻ bình thường. Nhưng rồi tới một ngày, Đức Hy hoàng hậu mang long thai, Phụ Hoàng vui mừng cho nên sắc phong long thai đó là Thái Tử, lúc đó rất nhiều phe phái của các phi tần dâng tấu sớ lên vì đứa trẻ còn chưa được sinh ra chưa biết có thể sinh hay không. Lúc đó Phụ Hoàng rất tức giận, đã ban lệnh nếu ai còn nói về vấn đề đó nữa thì sẽ xử trảm....Từ đó không ai còn dám nói nữa....nhưng sau khi Đức Hy hoàng hậu sinh Bát đệ không hiểu tin đồn ở đâu nói Đức Hy hoàng hậu gian dâm với thị vệ rồi bảo là long thai....Phụ Hoàng biết tin liền tin điều đó là sự thật cho nên phế Thái Tử là Bát Đệ hồi đó, rồi giam Đức Hy hoàng hậu vào lãnh cung...nếu là huỳnh lúc đó huỳnh sẽ ban chết cho Đức Hy hoàng hậu...nhưng phụ hoàng chỉ giam Đức Hy hoàng hậu vào trong lãnh cung...cho nên huỳnh nghĩ phụ hoàng còn rất yêu Đức Hy hoàng hậu, không lâu sau Đức Hy hoàng hậu mang trọng bệnh mà chết...Mẫu Hậu chúng ta được sắc phong làm Hoàng Hậu ta cũng theo đó mà lên làm Thái Tử - Tứ ca kể chuyện xưa

- Huỳnh kể tiếp đi - Cô nói

- Về sau, khi mà muội và Cửu đệ ra đời liền mang lại không khí ấm áp của một gia đình nên có, tính cách và sự nghịch ngợm không sợ chết của muội làm cho tất cả bọn huỳnh khâm phục. Huỳnh rất vui khi có muội làm muội muội của huỳnh. Từ ngày có muội và Cửu đệ, tất cả bọn huỳnh hay nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng cùng nhau uống trà làm thơ, tết đến lại đi chúc tết phụ hoàng. Huỳnh cảm thấy muội và Cửu đệ là cứu tinh của cái hoàng cung nhuốm đầy sự tranh quyền đoạt vị cũng như sự tranh sủng vậy. Từ ngày có muội và Cửu đệ, phụ hoàng hay cười hơn, nói chuyện nhiều hơn, dành nhiều thời gian cùng với bọn huỳnh hơn. Huỳnh còn nhớ cái hồi muội không sợ chết đi xin phụ hoàng mở trường học cho các nha hoàn, còn cả bãi bỏ chế độ nô lệ nữa, muội anh dũng đạp cửa bước chân vào sân điện lúc phụ hoàng cùng các đại thần bàn chuyện lũ lượt, muội mắng vào mặt phụ hoàng nói phụ hoàng là một vị vua tồi, lúc đó tám người bọn huỳnh sợ chết khiếp quỳ xuống xin tội cho muội, nhưng lại không ngờ là phụ hoàng lại cười nói muội yêu thương người hầu, không vì bản thân là công chúa mà kiêu ngạo hơn nữa còn đặt những tầng lớp dù thấp kém hơn mình cùng chung hàng với mình, phụ hoàng bảo là muội rất thông minh còn giàu tình cảm, tuy còn bé nhưng lại không màng sống chết mắng chửi Hoàng Đế như vậy - Tứ ca vừa cười vừa kể

- Thật sao, muội làm vậy thật sao - cô nuốt nước bọt sợ hãi nói

- Ừ thật đó, còn có một lần muội đánh nhau với công chúa nước láng giềng khiến cả hai người ngã xuống ao, Cửu Đệ và Đại Ca phải nhảy xuống cứu, khi lên bờ muội mắng chửi người ta rất kinh, còn nói là, nữ nhi không được hơi tỷ là khóc, hơi tỷ là lại ý vào nam nhân bọn ta, nói là nữ nhi phải đứng đắn oai hùng khiến cho nam nhân bọn ta phải phục tùng, muội nói là nữ nhi không được tỏ ra yêu đuối nhu nhược vì như thế rất mất mặt, phải mạnh mẽ, phải đạp vào mặt nam nhân mà sống mà hưởng thụ - Tứ Ca cười nói

- Hà!? Thiệt sao - cô lấy gối đập vào đầu mình, thật muốn chết mà

- Ừ, lúc đó Phụ Hoàng Mẫu Hậu cùng vua và hoàng hậu nước láng giềng đi tới nghe được lời đó liền cười, Hoàng Đế nước láng giềng khen ngợi muội lanh lợi hoạt bát, muốn muội làm con dâu của ông ấy - Tứ Ca nói

- Muội không muốn ai dám gả đi chứ - cô cười nói rồi vỗ ngực

- Ủ, những cái đó còn chưa kinh hoàng bằng lần muội nhảy lầu ở thanh lâu vì cứu mỹ nhân ở thanh lâu chuẩn bị tự tử. Nghe tin muội nhảy lầu mà Phụ Hoàng ngất ngay khi nghe tin, Mẫu Hậu choáng quá phải nhà mấy nha hoàn tới đỡ. Tuy là từ nhỏ muội đã theo bám đuôi Đại Ca và Lục Ca đòi học võ, thắng biết bao nhiêu anh hùng hảo hán ở trên võ đài khi đi thị sát dân chúng, nhưng lần đó làm kinh hoàng toàn bộ hoàng cung - Tứ Ca nói

- Nhưng muội giỏi võ mà - cô phồng má nói

- Ủ muội giỏi nhất - Tứ Ca véo má cô cười

Xem ra cuộc đời trước đây của Thập công chúa thật huy hoàng không phải nói là vì điều mới phải quá vì điều ấy chứ. Mãng chửi chân mệnh thiên tử đã là tội lớn rồi, tới cô cũng không dám có gan làm vậy, thảo nào mà Thập Công Chúa này được hoàng đế sủng ái là phải. Trước nay kể cả đọc truyện hay xem phim, hiếm khi mới có một vị hoàng đế chiều chuộng yêu thương sủng ái con gái của mình như với Thập Công Chúa. Có thể nói vị Thập Công Chúa này rất rất tài giỏi không biết còn có tài cán gì nữa không

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cướp hổ

Tại Ngự Hoa Viên

Cô đang nhàn dỗi uống trà vẽ tranh, bên cạnh còn có mấy cung nữ đang đàn nhạc rất êm tai nữa. Nhìn khung cảnh động lòng người, cô đột nhiên sai người lấy giấy bút ra phác hoạ lại. Khi phác hoạ xong cung nữ đều trầm trồ khen ngợi. Cô cười thầm cảm ơn trước đây cô đã đi học vẽ chăm chỉ khi còn ở hiện đại.

Phía xa xa là Nhũ Văn đang chạy tới rất nhanh, hình như có chuyện gấp. Khi Nhũ Văn đứng trước mặt cô thờ ơ gấp hành lễ rồi nói là Phủ Công Chúa của cô đã tu sửa xong có thể trở về. Nghe vậy cô liền vui mừng, cô không ngờ là mình cũng có phủ của riêng bản thân, cứ tưởng chỉ có Hoàng Tử mới có chứ ai ngờ cô cũng có

Nhanh nhanh trở về thu dọn đồ đạc để trở về phủ của mình. Còn gì vui mừng hơn là thoát được khỏi cái hoàng cung ngột ngạt ngày nào cũng phải nhìn mặt nhau mà nói này. Hơn nữa còn tranh được nội giám của Hoàng Hậu ngày đêm theo dõi chấn chỉnh cô nữa. Về phủ của mình cô tha hồ mà ăn chơi, thích gì làm đấy không sợ ai quăn thúc nữa, thế ới gọi là hưởng thụ

Khi xe ngựa vừa về tới phủ, cô liền chạy nhanh vào phủ, vừa bước chân vào cổng chính hàng loạt người hầu cung kính cúi chào cô. Cô cũng cười rồi nói ai làm việc đã được phân phó. Rồi cô cùng Nhũ Văn đi thăm quan tổng thể phủ Công Chúa.

Phủ Công Chúa cũng khá rộng thậm trí là rộng hơn cả phủ Thái Tử ấy chứ đùa, ngân sách cũng nhiều nữa, hàng năm Hoàng Đế thưởng cho cô rất nhiều vàng bạc châu báu mà hình như Thập Công Chúa này không có việc gì dùng nên tích trữ cũng khá lâu cho nên cái nơi để tiền mới rộng và to như này. Tuy là nhiều thật nhưng để bảo toàn được toàn bộ thì phải có người trông và canh giữ mới được.

Người làm trong phủ chưa chắc đã giỏi võ, nếu nuôi chó thì không ổn vì ở hiện đại trộm cắp nó còn giết luôn cả chó ý chứ. Không ổn không ổn, Cô kêu Nhũ Văn cầm nhiều tiền một chút ra chợ xem có cái gì mua không, nếu gặp được người buôn sư tử hay hổ càng tốt, nuôi mấy con đó trông tiền cho mình cũng tốt ấy chứ. Đi loang quanh một vòng chả thấy gì cuối cùng tới một con hẻm thấy có hai con bạch hổ con hình như vừa ới sinh nên vẫn còn đang ngủ.

Một người mặc áo đen đang giao hàng cho một người mặc áo đen khác. Hổ ở thời đại này đã hiếm chứ lấy gì bạch hổ. Không được cô phải cướp mới được. Tuy là cướp nhưng có trả tiền. Lấy một cái mặt nạ màu trắng ở hàng bên cạnh cô kêu Nhũ Văn trả tiền rồi đứng đợi, một mình xông vào cướp 2 bé hổ ở trên tay tên mặc áo đen kia. Sau đó nhanh tay điểm huyệt hai tên này.

Cô để lại nài tiền toàn là ngân lượng sau đó dùng kinh công học lại được ở Đại Ca phi thăng lên mái nhà, sau đó lấy hai cục đá bắn vào chỗ giải huyệt của hai tên kia. Khi làm việc xong cô chạy nhanh trên mái nhà để tẩu thoát. Cô hy vọng là Nhũ Văn nhìn thấy cô rồi chạy về chứ để nó đứng ở đấy thật không ổn lắm. Quay đầu nhìn lại thấy Nhũ Văn đã nhìn thấy mình rồi gật đầu cô cũng yên tâm phần nào rồi dùng kinh công quay về phủ.

- Tên kia đứng lại - 1 giọng nam quen thuộc vang lên, là Từ Khiên

- Chào Thái Tử Bắc Hán, ta lấy đồ của ngươi là có giả tiền nha - cô cười nói rồi tháo mặt nạ

- Là nàng...tại sao nàng lại muốn có cặp bạch hổ đó - hần nhìn cô bắn khoả hỏi

- Trông đồ- cô trả lời không đầu không đuôi

- Được ta cho nàng nhưng ta không lấy tiền của nàng - Từ Khiên nói rồi ném lại túi nài đựng ngân lượng cho cô

- Hừm...ta trước nay đều không muốn nợ nần ai cái gì...ngươi nói đi...ngươi muốn cái gì ta sẽ đáp ứng ngươi chỉ cần ở trong phạm vi của ta - cô nhìn túi nải rồi nói

- Hahahaha quả nhiên là Thập Công Chúa...được vậy nàng có thể đáp ứng làm bạn tri kỉ của ta được không - hấn nhìn cô nói

- Được - cô cười nói

- Vậy ta có thể tới phủ của nàng bất cứ lúc nào tùy thích được chứ - hấn nói tiếp

- Được, bất cứ lúc nào - cô cười rồi lại nói

- Vậy nàng đối xử tốt với ta một chút được không - hấn nhớ lại lần bị cô đánh rồi nói

- Được hahaha - cô cười lớn rồi gật đầu

- Vậy ta đi trước, ta có việc - hấn cười nói rồi biến mất trong tích tắc

Cô cũng chẳng nghĩ nhiều liền dùng kinh công trở về phủ Công Chúa, vừa bước vào phủ liền giao hai bé bạch hổ cho Nhữ Văn căn dặn tắm rửa sạch sẽ rồi cho chúng ăn thật no bụng rồi để chúng vào trên giường của cô.

Nhữ Văn Nghe vậy liền thực hiện làm ngay, không dám hỏi một lời nào. Cô cũng mệt mỏi kêu nha hoàn chuẩn bị nước tắm cũng com chiều cho mình, cô muốn nghỉ ngơi thật sớm để mai còn đi kiếm cái gì khác chơi nữa. Bước vào phòng tắm, cô ngâm mình vào dòng nước nóng, gần cốt như được giãn ra rất thoải mái. Tắm xong cô liền có com để ăn, bao nhiêu là món ngon bày ra trước mắt, cô nuốt nước miếng xồng vào ăn lấy ăn để.

Tối đến cô trở về phòng, cô cho người hầu lui hết, một mình ở với mấy chú hổ con này. Giường có đệm rất êm, nằm xuống là muốn ngủ, hai con hổ con cũng tỉnh giấc từ lâu đang nghịch ngợm trên giường cô. Thấy cô đi vào liền chuẩn bị tư thế chiến đấu đối với cô. Cô bật cười rồi ôm hai chú hổ con vào lòng, chơi đùa với chúng. Chỉ một lát sau, hổ con như đã quen biết cô từ lâu liền thân thiện dụi mặt má cô, lưỡi nhỏ ướt ướt liếm mặt cô.

Cô cười rồi hôn nhẹ vào má hổ con, mỗi đứa một bên. Cô định đặt tên cho hai con hổ này nhưng không nghĩ ra tên. Một đứa lại rất nghịch ngợm còn 1 đứa lại rất lười biếng, để xem nào, vậy đứa nghịch ngợm đặt là Y Y còn đứa lười biếng là Giai Giai đi. Tên có hơi nữ tính chút vì cả hai con này đều là đực thôi mà kệ.

Cô sau khi đã đặt xong tên liền ngáp ngủ sau đó kêu nha hoàn thối đèn trong phòng rồi chìm vào giấc ngủ. Y Y và Giai Giai như ý thức được đã tới giờ đi ngủ liền rúc và ngực cô rồi say giấc ngủ. Cô nhìn chúng Y Y nằm ngửa nhìn rõ dễ thương còn Giai Giai lại nằm sấp giăng vè rất lười biếng chính hiệu đây mà. Cô hôn nhẹ lên trán hai đứa rồi cũng đi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiếp đãi

Sáng hôm sau thức dậy, hai đứa nhỏ kia cũng như thế mà dậy theo, quần lý cô như hình với bóng, cô đi đâu là hai đứa nhỏ đều đi theo. Mặc dù cảm thấy hơi phiền nhưng lại cảm thấy vui vui. Giống như là hổ mẹ dẫn hổ con đi dạo vậy.

- Công chúa công chúa, không hay rồi, Ngũ Hoàng Tử nhảy lầu tự tử ở Thanh Lâu - Nhữ Văn nói

- Sao cơ - Cô đang ăn nhỏ liền nuốt nửa miếng nghẹn bật dậy

Trời ạ tên bê đê này lại bị cái gì lại tự tử vậy trời đúng là khiến người ta lo hết sức mà, chắc lại gây láo loạn ở đó đây không biết trùng cả mấy vị hoàng tử còn lại cũng đều tập chung hết ở Thanh Lâu rồi, không xong rồi, kiểu này là cả thiên hạ đều phát hiện Ngũ Hoàng Tử của nước Vương Sở bị luyến ái là xong rồi, mặt mũi của hoàng tộc đều bị mất hết, tuy cô không để ý tới cách nghĩ của mọi người mấy nhưng mà Hoàng Đế và Hoàng Hậu không biết sẽ nổi giận thành cái dạng gì.

Cô leo lên con hắc mã của mình thúc ngựa chạy nhanh tới Thanh Lâu, khi tới Thanh Lâu cô dừng ngựa lại, nhảy xuống ngựa mặc kệ cho ánh mắt của mấy vị cô nương trong Thanh Lâu đang trở lên vì bất ngờ. Cô dặn Đại Ca và Lục Ca đi kiểm một tấm vải thật to để nhờ may cả 3 người cùng nhảy còn đồ được đặt ở dưới chỗ Ngũ Ca định nhảy, sau đó cô cùng Cửu Ca dùng kinh công bay lên chỗ nơi mà Ngũ Ca đang định nhảy

- Cả muội và đệ nữa, hai người để cho huynh chết đi cho rồi - Ngũ Ca nói

- An Kỳ huynh bình tĩnh có gì từ từ nói - cô nói rồi nhìn xuống dưới thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong tất cả hoàng tử đang căng tấm vải đó ra

- Đúng đó Ngũ huynh, đệ thấy huynh làm vậy thật mất mặt - Cửu Ca nói

- Cửu Đế không thể hiểu cảm giác của ta đâu, người ta yêu lại đi lấy một cô nương khác làm sao ta sống cho nổi - Ngũ Ca nói

Nghe vậy cô cùng cảm thấy khổ sở cho vị cô nương kia, mà cái tên con của thừa tướng kia sao mà lại độc ác như vậy lợi dụng xong ca ca của cô rồi lại phát áo bỏ đi không thèm ngó ngang tới để ca ca của cô làm ra ba cái chuyện nhục nhã hoàng thất như vậy, cứ đợi xem để cô phải tới phủ thừa tướng là tên đó xác định giới tính của mình đi.

- Huynh ý cái đồ đần, sao huynh phải làm vậy hả, muội đã bảo với huynh bao nhiêu lần rồi mạnh mẽ lên cứ hơi tí là tự tử, hơi tí là tìm cái chết huynh xem huynh có xứng làm bậc đại trượng phu không - cô lớn giọng quát

- Cả muội cũng nói thể thà huynh chết đi còn hơn - Ngũ Ca nói xong liền nhảy

- An Kỳ huynh ngốc vậy - cô thấy vậy liền lao xuống bắt lấy hai tay của Ngũ Ca không cho huynh ấy rơi

- Tuệ Nhi cẩn thận - Cửu Ca thấy vậy liền bắt lấy hai chân của cô

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - những cô nương của Thanh Lâu liền hét lên khi thấy cảnh tượng này

Cô dug cả thân người mình lao xuống bắt lấy hai tay của Ngũ Ca còn Cửu Ca thì lại liều mạng bắt lấy hai chân của cô, thật là xấu hổ chết mất cô hiện tại đang mặc váy nữa chứ, biết vậy liền mặc nam trang cho rồi

- Đông Lâm váy của muội - cô nói với Cửu Ca

- Ta biết rồi - Cửu ca thấy vậy liền tóm lấy luôn váy của cô

- Mấy huynh còn đứng ở dưới đây nhìn, Đông Lâm và muội không trụ nổi rồi, mau kiếm biện pháp gì đi - Cô hét lên

Mấy ca ca ở dưới đang hoảng loạn không biết nên làm thế nào, nhưng vẫn giữ nguyên vị trí không rời ra. Chắc định đợi cả ba người rơi xuống đã luôn một thể đây mà, đúng thật là mất mặt quá, đường đường là hoàng tử của Sở Quốc lại chẳng nghĩ được cái gì, chỉ đứng đó như tượng, ngay cả Tứ Ca và Bát Ca những người cô tin tưởng nghĩ được cách nhất là bắt lực. Cô du ánh mắt kinh thường liếc qua tất cả Ca Ca của cô

- Tuệ Nhi không xong rồi, huynh sắp không trụ nổi rồi - Cửu Ca nói

- Cô lên huynh - cô lo sợ nói

- Mau để ta chết đi - Ngũ Ca đây giữa nói

Đang ở cái tình thế cấp bách mà cái tên bê đê kia liền làm cho tình thế nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn, cô nghĩ Cửu Ca đang đỡ trên kia chắc cũng chỉ trụ được một, hai phút nữa thôi, không thể trụ lâu hơn được nữa thôi. Thôi thì đành tiếp đất mẹ vậy. Được lắm con trai thừa tướng, ta thế nếu ta không xéo của người ta không phải là người, nhà người khiến ta lâm vào cái tình thế này, xem xem ta xử lý người thế nào.

- Tuệ Nhi, huynh xin lỗi không giữ nổi nữa - Cửu Ca nói

Sau lời nói đó cả ba người rơi xuống, mấy ca ca bên dưới đang căng tấm vải ra đợi cả ba người rơi xuống. Mặc dù là vải nhưng ở bên dưới là đất trọng lượng của cả ba thế này sợ là gãy chân gãy tay không chừng, tấm vải mỏng manh thế kia sợ là không ổn rồi. Nhắm chặt mắt lại cô chuẩn bị tinh thần chịu đau.

Nhưng đợi một lúc liền không có cảm giác gì, chẳng lẽ chết luôn liền không có cảm giác ư, cô khẽ mở một mắt ra liền thấy mình được bế ở trên tay cả Tứ Khiên, hẳn tới đây từ bao giờ thế chẳng lẽ từ đầu rồi, chẳng lẽ hẳn xem cuộc vui à, cái tên Cầu Thái Tử đáng ghét này.

- Cảm ơn - cô hình hấn nói

- Ta lại cứu nàng một mạng - hấn nói

- Đa tạ, đa tạ - cô nói rồi nhảy xuống mặt đất

Nhìn ra phía Ngũ Ca và Cửu Ca thấy không có việc gì cô liền an tâm, Ngũ Ca hình như đã bị Tứ Ca nắn chửi cho một trận ở trong xe ngựa thì phải, còn Cửu Ca thì được mấy ca ca còn lại hỏi thăm, còn cô thì sao, sao chả ai hỏi han câu nào vậy, đây là phân biệt đối xử mà, cô quay ra tên Cầu Thái Tử này xem hẳn đi cùng ai, hoá ra cũng chỉ là một cung nữ là một tên thị vệ, chắc võ công cũng giỏi

- Nàng định bởi ta thế nào đây - hấn cười nói

- Tất nhiên là uống rượu rồi, tới phủ của ta đi, ta mời người một chén - cô nói

- Được, dẫn đường - hấn cười híp mắt nói

- Lên ngựa đi - cô nói

- Ta cưỡi ngựa sao? - hấn liền hỏi

- Không ngượng ngồi thôi ta cười - cô nói

Cung nữ và Tề thị vệ kia trở mắt ra nhìn, thật không ngờ rằng vị công chúa này dám nói như vậy, không biết công chúa có phải nữ nhân không nữa sao lại có thể nói như vậy được chứ, lẽ ra cô phải thùy mị nết na, tỏ ra yếu đuối một chút chứ, đằng này lại tỏ ra khí thế giống nam nhân, nhưng lại không làm mất cái dáng vẻ yếu mềm của nữ nhân thật khiến người ta bộ phục.

- Ê, người ngồi thế ta leo lên kiểu gì - Cô nói

- Nàng bảo tao ngồi thì ta ngồi thôi - hần buồn cười nói

- Vậy ta bảo người ngồi vào lòng ta người cũng ngồi à - cô lườm nói

- Đương nhiên, nàng đã muốn ta bồi nàng thì ta đành cung kính không bằng tuân mệnh - hần cười nói

- Người tức chết ta mà, ngồi lui ra ta mới leo lên ngựa được chứ - Cô chỉ tay nói

Sau đó cô leo lên được ngựa liền thúc ngựa về phủ của mình, hần ngồi đằng sau liền ôm lấy eo cô bám rất chắc, xem ra là sợ bị ngựa hất đi. Cô chuyên tâm thúc ngựa không nói gì. Về tới phủ liền có người hầu đỡ cô xuống, có người dắt ngựa vào chuồng. Cô kêu Nhữ Văn chuẩn bị một bàn tiệc rượu nhỏ cho mình, rồi cô mời tên Cầu Thái Tử này vào uống ít trà đợi rượu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kế hoạch

Cô ngồi xuống đình viên của phủ mình rót một tách trà ra cho hần lại rót một tách trà cho mình. Nhìn Nhữ Văn mang rượu thịt ra bày trí lên bàn. Cô uống hết cốc trà rồi lại rót rượu cho hần. Giờ cốc rượu lên không trung, hần thấy thế liền giờ cốc rượu của mình lên cạn rồi uống hết một hơi.

- Rượu ngon - hần khen ngợi nói

- Quá khen rồi - cô cười phóng đảng nói

- Nàng liệu có bí quyết gì khi làm rượu ngon như này không? - Hần nháy mắt hỏi cô

- Không có, chỉ là cách ủ rượu tốt thôi - cô cười nói

Thức ra lần trước khi cô đang kiểm tra lại kho chứ rượu liền phát hiện ra một hầm rượu ở dưới lòng đất ở phủ công chúa, cô biết chắc là do Thập Công Chúa trước đây làm ra, nghĩ qua có vẻ như là rượu đã được ủ hơn hai mươi năm rồi, mùi rượu dậy lên rất nồng đậm, uống một ngụm liền thấy sảng khoái. Cô thật không ngờ rằng vị Thập Công Chúa này lại có sở thích ủ rượu như vậy.

Sau đó cô liền sai người đi làm rượu nho rồi cũng cất xuống cái hầm đó, chỉ cần đợi mấy năm nữa là liền có rượu ngon để uống rồi. Lại rót một ly rượu nữa vào chén mình. Cô lấy miếng thịt gà kia cho vào miệng nhai. Có rượu ngon, có thịt thơm thật khiến cô nổi hứng có thêm vài mỹ nhân. Cô sai Nhữ Văn gọi mấy mỹ nữ cô vừa mới chuộc ở Thanh Lâu ra đây

- Thật không ngờ nàng có sở thích thật biến dị nha - hần nhìn thấy mấy mỹ nữ ở phía xa chạy tới ôm cô vào lòng liền buồn cười nói

- Mỹ nhân hoa lệ như vậy Thập Công Chúa ta không chuộc không được - cô nhếch miệng nói

Hần không nói gì nữa tiếp tục uống rượu, mấy mỹ nữ kia được cô khen ai ai cũng vui vẻ bồi rượu đánh đàn rồi múa. Cô nhìn thấy vậy tâm trạng trong lòng bản thân liền dâng cao muốn làm một việc gì đó thú vị một chút. Liền nghĩ tới món nợ phải giải quyết hộ Ngũ Ca, cô liền nổi hứng muốn mời tên Cầu Thái Tử này đi chơi cùng mình. Rót một ly rượu nữa cô nói

- Thật không biết Từ Khiên thái tử có nhã hứng tới nay cùng ta đi làm chút chuyện nhỏ không - Cô cao hứng nói

- Được, nếu nàng mời ta liền không dám từ chối - Hần cũng cười rất tươi nhận lời

- Được, nửa đêm nay tới phòng tìm ta - cô cười nói

- Được - hần cười nói

Sau khi đã hẹn hần xong xuôi, cô, hần thêm mấy mỹ nữ tiếp tục uống rượu làm thơ, giống như hai người bạn hữu đã lâu không gặp liền muốn trò chuyện lâu lâu một chút, liền muốn ở lại thêm một chút. Cứ như vậy cô và hần liền nói chuyện vui vẻ với nhau. Có thể là cả hai rất hợp nói chuyện với nhau, liền

nói không ngớt miệng, một chút lại cười rất sần khoái.

- Vậy Từ Khiên thái tử đã có người trong mộng - cô nói

- Đúng vậy, cô ấy là nha hoàn thân cận của ta - Hấn trả lời

- Ô, không ngờ nha - cô trầm trồ ngạc nhiên

- Thực ra trước đây cô ấy từng là nô lệ ở nước ta, sau này khi ta đi khảo sát đời sống của dân chúng liền bắt gặp cô ấy, như vậy mà cứu giúp, thật không ngờ sau này liền đem lòng yêu cô ấy - Hấn kể cho cô

Cô ngồi một bên nghe như vậy liền cảm thấy tình yêu của hấn và cô nha hoàn kia thật vĩ đại lắm sao. Đúng là tình yêu đích thực rồi, cô thật muốn chúc phúc cho bọn họ nhưng thân phận của cả hai lại cản trở tình yêu đẹp đẽ này. Hấn thân là thái tử của một nước, còn cô ấy lại chỉ là một nha hoàn, nếu có được vào hậu cung cũng chỉ được phong làm phi chứ không bao giờ được ngồi lên ngôi vị hoàng hậu. Cũng chỉ vì xuất thân kia mà làm hỏng một tình yêu đẹp như vậy. Đôi lúc số phận thật nghiệt ngã

- Nhưng cô ấy chỉ là nha hoàn, sợ rằng Hoàng Đế và Hoàng Hậu của Bắc Hán sẽ không chấp nhận - cô nói

- Đúng là vậy, nàng nói rất đúng, nhưng nếu ta lên làm hoàng đế thì lại là một chuyện khác - hấn cười nói

-...Đúng vậy, khi người làm hoàng đế lại là một chuyện khác. Nhưng mà hiện tại người vẫn chưa làm hoàng đế, giấc mơ này vẫn chỉ là viễn vông - Cô cười nói lại uống tiếp một ly rượu

- Nàng nói đúng, ta chỉ cần có được ngôi vị hoàng đế liền có thể đưa người ta yêu lên làm hoàng hậu, cả đời chỉ có mình cô ấy - Hấn cười tự tin nói

- Người lấy gì ra để đảm bảo sau này người sẽ làm hoàng đế - cô nhìn hấn nói

- Chính là thế lực của mẫu hậu ta, nàng biết mà, từ trước tới nay mẫu hậu ta không từ thủ đoạn để có được thứ mình muốn, việc ta cần làm bây giờ chỉ là làm cho mình đủ lòng đủ cánh thêm thôi - Hấn cười trào phúng

- Vậy tất nhiên người cũng rất cần một vị thái tử phi làm cho dựa cho mình nữa đúng không - Cô cười giảo hoạt

Thật không ngờ rằng tên Cầu Thái Tử này lại có tâm tư như vậy. Sẵn sàng lợi dụng mọi thứ mình có được để đạt được mong muốn, nhưng chỉ có điều hấn đã nhầm khi tiếp cận cô rồi. Nếu hấn muốn cái ngôi vị bình thường kia, thứ hấn muốn là cả thiên hạ kia thì hấn tìm đúng người rồi nhưng chỉ có điều người mà hấn chọn để lợi dụng lại một người hấn không nên động chạm vào. Muốn lợi dụng bản công chúa ta để có được ngai vàng ư!? Đừng mơ tưởng

- Đúng như vậy, thật không ngờ Thập Công Chúa nàng lại có đôi mắt tinh tường như vậy, nhìn rõ ý đồ của ta, vậy nàng thấy sao, sau này nàng sẽ làm Hoàng Hậu của Bắc Hán như vậy Vương Sở và Bắc Hán cùng liên thủ thật sợ rằng không có đối thủ - Hấn cười tà mị nói

- Đúng là vậy, nhưng mà khó trách khỏi được một ngày thái tử quay lưng lại với ta, sợ rằng việc ta làm là phí công sức - cô cười nói

- Công Chúa quá đa nghi rồi, ta chỉ là muốn cho nà ngôi vị hoàng hậu như vậy hai nước sẽ gắn chặt tình cảm hơn, khi ta lên làm vua như vậy người ta yêu sẽ được ở bên cạnh ta lâu hơn, còn nàng cũng có thể đi tìm người mình yêu, ta sẽ một mắt nhắm một mắt mở mà cho nàng nuôi thêm nam tử - Hấn nói

- Như vậy cũng không hấn là ta thiệt thòi, nhưng mà đời này ta chỉ muốn uống rượu làm thơ, đêm ngày cùng với mỹ nhân thưởng nguyệt không có muốn làm cái vị trí mẫu nghi thiên hạ kia, lời mời này của thái tử ta xin từ chối vậy - cô cười nói

- Vậy sao, cũng không thể ép nàng được, nếu nàng đã không muốn ta tất nhiên sẽ không ép, khi nào thay đổi quyết định nhớ tới tìm ta - hấn cười nói

- Được thôi - cô cười nói

Sau đó liền đi tiễn hấn đi khỏi phủ của mình. Sau đó cô cũng không suy nghĩ việc này thêm nữa cho đau đầu, cô lại trở về với mấy mỹ nữ của mình mà vui chơi thoải mái, tiếp tục uống rượu làm thơ với mỹ nhân ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp kia

Ở một chỗ khác, hấn đang cùng với tùy tùng của mình nói chuyện, hấn cũng đã đoán trước được cô sẽ trả lời như vậy, bây giờ hấn chỉ có thể tìm mẫu hậu nhờ sự giúp đỡ thôi, vì ngai vàng vì người con gái hấn yêu hấn sẽ không ngại làm tổn thương hay tổn hại tới bản hữu của mình. Việc đầu tiên hấn lên làm chính là tiếp cận cô, dành được lòng tin từ cô sa đó tiếp tục kế hoạch của chính bản thân mình

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trả thù

Nửa đêm, hần liền mặc đồ đen nhảy vào trong phòng ngủ của cô tìm bóng dáng kia, thấy cô đang say giấc nồng, bên cạnh là hai tiểu bạch hồ đang ngủ liền mở to mắt nhìn hần, ánh mắt hai tiểu bạch hồ kia trung trung với hần như là đang cảnh giác kẻ xâm nhập này, hần thở dài đi lại gần giường, thấy nữ chủ nhân của căn phòng này đang ngủ say, hần lấy tay chọt chọt má cô. Thấy cô không dậy liền lay vai của cô xem sao, hần nghĩ nàng chắc kiếp trước là lợn thì phải sao lại ngủ không một chút đề phòng như vậy.

- Dậy đi, dậy đi, nàng định ngủ tới bao giờ nữa - hần thì thầm vào bên tai nàng sợ nói quá to sẽ làm thị vệ bên ngoài tỉnh dậy

- Y Y ngủ đi, đừng quậy nữa - cô gạt phất tay hần ra nói

- Ta là Tử Khiên mà, nàng mau tỉnh - hần lại nói

- Y Y ta nói năm im - cô nói rồi kéo tay hần vật đề hần xuống giường

Cô đang rất bức mình, tại sao tối nào Y Y cũng không ngoan như vậy, không để cho cô ngủ gì cả. Nhưng tại sao hôm nay Y Y lại nặng như vậy nhỉ, có chỗ không đúng, mở to mắt ra nhìn, đập vào mắt cô chính là tên Cầu Thái Tử kia, cô không ngờ hần tới thật. bây giờ cô mới nhớ ra là tại sao hần lại tới đây. Nở một nụ cười chào đón, cô nhảy từ trên người hần xuống mặt đất nói tiếng xin lỗi

- Xin lỗi, ta mạo phạm rồi - cô cười nói

- Không là ta đã mạo phạm, nửa đêm nửa hôm vào phòng nàng thật không phải phép - hần liền ngồi dậy chỉnh chu quần áo ngượng ngùng nói

Nếu chả máy nha hoàn thân cận của cô mà bắt gặp cảnh tượng cô đè hần trên giường lúc này thật không thể tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra, hơn nữa hần lại là nam nhân, là thái tử của một nước lại cả gan không biết phép tắc vào phòng của công chúa nước láng giềng như vậy chính là mạo phạm trái với phép tắc. Nhưng lúc này cô cũng thật là khoẻ có thể ném một người nam nhân như hần lên không trung chỉ với một tay hơn nữa cô lại đang nằm nữa chứ, thân thủ thật không tầm thường chỉ sợ đã đạt tới cảnh giới khó tả nổi

Cô nhìn vẻ ngượng ngùng của hần trong lòng lại cảm thấy vui vui, hình như ở cổ đại nam nữ không có được thân thiết như ở hiện đại, nhất là buổi tối tới chỗ nhau ở thì càng không bình thường, chỉ hẹn nhau đi chơi hay là bất ngờ nắm tay nhau cũng bị coi là có tình cảm, haizzz cổ đại thật buồn cười và phi lý mà, phụ nữ cổ đại không được lấy nhiều chồng thế nam nhân lấy cái quyền gì mà tam thê tứ thiếp chứ, rõ bất công. Còn nữ phụ nữ cổ đại không được học võ, nhiều người không được học chữ thế lấy cái cơ gì nam nhân lại được, lại một chỗ bất công nữa, cô mà liệt kê bất công của phụ nữ cổ đại chắc tới tết vẫn chưa xong

- Thôi chúng ta đi - cô nói rồi đi ra cửa

- Nàng vẫn chưa thay y phục mà - hần nhìn cô chỉ mặc vón vẹn quần áo ngủ màu trắng liền nói

- Phiền phức lắm, quần áo đủ che thân được rồi, mặc nhiều nóng kinh được ấy - cô than thở

Hần không nói gì đi cùng cô ra ngoài, cô liền dùng kinh công bay qua nóc nhà, hần theo sau cô. Sau đó cả hai cùng nhau bay từ nóc nhà này qua nóc nhà khác. Dưới ánh trăng hai thân ảnh như đang múa vậy. Từ mọi động tác, từ mọi cử động đều rất thu hút đều rất đẹp không chê vào đâu được. Cô nhảy từ mái nhà xuống hoa viên của phủ thừa tướng. Đi một lúc lâu liền tìm được chỗ ở của con Thừa Tướng.

Quay đầu nhìn lại liền thấy hần vẫn đang đứng sau mình, không giật mình là mấy, cô đi rất nhanh hần theo kịp được như vậy chắc tổn không ít hơi sức. Nhìn trên trán đã có mấy giọt mồ hôi, cô thương tình lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho hần rồi lại rút khăn tay của mình vào tay của hần.

- Lần sau mặc ít đồ đi không sẽ nóng chết đấy, được thì cởi luôn ra đi - cô có ý tốt nói

Nhưng vào tai một ai kia lại thành một ý nghĩ nào đó. Hần nghe vậy bản thân liền chấn động, cô bạo dạn như vậy ư. Không phải chứ cô bảo hần cởi đồ giữ thanh thiên bạch nhật cho cô xem ư, đây là có ý tứ gì, hần nhìn nét mặt cô trong lòng đầy khó hiểu, chả lẽ ý của cô là cô muốn xem thân hình hần như thế nào có tốt hay không rồi sẽ gả cho hần ư? Hay là có ý khác

Cô đứng một bên nhìn lên vào trong phòng, thấy tên tội phạm kia đã ngủ cô yên tâm phần nào, sau đó quay sang nhìn hần, thấy hần biểu lộ một vẻ mặt khó hiểu đầy rồi bởi cô mới nghĩ chắc hần liền hiểu nhầm ý tứ cô nói câu kia rồi, thời cổ đại đúng thật là nghĩ nhiều. Sao cứ phải quan trọng hoá câu nói một cách không cần thiết nhỉ. Lấy tay cốc vào trán hần một cái

- Đừng nghĩ nhiều, không phải như người nghĩ đâu - cô cười nói

- ... - hần không nói gì yên lặng theo cô

Cô đón đến chân đi vào bên trong, thân hình đang ngủ cùng với một mỹ nữ trần như nhộng, chắc hai người vừa mới ân ái một hồi khô thân Ngũ Ca của cô mà, suốt ngày nhắc tới tên này đúng thật là phí công mà, hần từ sớm chỉ nghĩ tới chức vị của Ngũ Ca, từ sớm đã bạc tình, từ sớm đã lợi dụng Ngũ Ca của cô. Ngũ Ca của cô có phải quá đơn thuần rồi không, sao lại đi yêu một tên nam nhân như này chứ.

Cô điểm huyết ngủ của người phụ nữ bên cạnh, sau đó lấy chân quần thân người của cô ta, rồi bẻ lên đặt vào tay hần, ánh mắt cô ra hiệu cấm làm cái gì. Sau đó cô liền trèo lên giường, ngồi lên người tên phản bội kia, hai chân ghì chặt tay tên này sau đó cô sẵn tay áo lên và

" Chát, chát, chát,chát,chát,chát,chát,chát,chát,chát,....."

Hàng loạt tiếng bật tay vang lên, cô dùng cả hai tay chứ ít gì, may còn chưa dùng chân ấy. Tên phản bội này liền như vậy bị ăn tát, mới đầu bị ăn ba phát mới tỉnh lại, sau đó liền tiếp nhận những cái tát sau, không kịp kêu lên đã bị ăn tát, cô tát hấn rất xung, tát hấn ta liên hồi, tát cho không còn răng, tát cho tới nỗi bị dịch dung. Nhìn thấy mặt mũi hấn ta thâm tím, máu mũi chảy ra cô mới dừng lại

- Thập Công Chúa - hấn ta kêu lên

- Ai là Thập Công Chúa - cô nghiêm giọng

Như vậy hấn ta liền im mồm lại. Coi như đã biết điều. Cô dùng dũa rồi ra khỏi đường lấy vạt áo lau qua tay, sau đó từ trong tay áo lấy ra một lọ thuốc, sau đó bóp miệng tên phản bội kia đổ hết thuốc vào bên trong miệng. Ban đầu hấn bị sặc thuốc, cô cứ như vậy mà ăn tới tập cho tới khi nào hấn nuốt hết mới thôi, sau đó đi tới chỗ tên Cầu Thái Tử giăng lấy mỹ nữ giải huyết ngủ đặt xuống bên cạnh giường rồi cô cùn với Từ Khiển rồi đi, trước khi đi cô quên không nói

- Ta chỉ là trả nợ thôi, những gì người nợ anh ta ta chỉ đòi lại thôi, tạm biệt, chuyện tối nay cứ thử sau này để ta nghe thấy xem cái đầu người cẩn thận đó - cô cười nhếch miệng nói

Sau đó liền dùng kinh công mà biến mất trong phút chốc. Cô sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ liền trở về nhà, tên Cầu Thái Tử kia cứ như vậy mà theo cô, chắc là có điều muốn hỏi, rốt hai tách trà, cô cầm một tách lên uống giải khát sau đó nhìn tên kia ngồi xuống. Cô im lặng đợi hấn lên tiếng. Sau khi uống xong cốc nước quả nhiên hấn liền lên tiếng hỏi cô mấy câu

- Nàng cho hấn ta uống thuốc gì vậy - hấn nhìn cô hỏi

- Thuốc phát dụng ta tự điều chế ra - cô nói

- Tác dụng ra sao? - hấn lên tiếng hỏi

- Thì sẽ ăn con nhỏ kia trong vòng năm ngày không ngừng nghỉ, không muốn ăn cơm, không muốn làm gì cả chỉ ăn ái với con nhỏ kia, sau năm ngày hấn ta liền mất đi ham muốn trong năm năm - cô cười khê nói

- Vậy sao - hấn nghe vậy tay nổi hết da gà lên nói

- Ủ...ngươi muốn thử - cô cười nói

- Không cảm ơn - hấn cười nhẹ

Cô chẳng nói gì liền như vậy cởi bộ quần áo trắng bị bẩn kia ra, bên trong bị lộ yếm đào, hấn thấy vậy liền quay mặt đi, cô nghĩ không cần phải vậy chứ, dù gì cũng chỉ là yếm đào có phải quần áo lót như ở hiện đại đâu mà phải xấu hổ chứ. Ở hiện đại kia người ta chỉ mặc mỗi yếm đào đi biểu diễn ca múa kia kia, hấn mới nhìn thấy sao đã phải mặt đỏ lên tìm đập nhanh như vậy rồi

Còn hấn, hấn nghĩ cô thật không biết xấu hổ là gì cả, trong phòng chỉ có nam nhân sao lại cởi áo ra, còn lộ ra thứ đó nữa chứ, chả may là người khác, họ sẽ xông tới mà tấn công cô, chỉ nghĩ thôi hấn liền thấy tức giận, hấn họ nhẹ vài cái lấy lại chất giọng nghiêm nghị lên tiếng giáo huấn

- Nàng là đang dụ dỗ ta sao? - hấn lên tiếng mỉa mai

- Bị dụ hay không là do ngươi mà - cô cười đáp

- Nàng biết mình đang làm gì không? - hấn nghiêm giọng

- Biết, hiện tại ta đang ngủ mà, sao muốn ngủ cùng hả - cô cười trêu chọc

- Nàng... - hấn tức giận quay mặt lại

- Hả? - cô cười hỏi

- Ta không tính toán với nàng nữa, cáo từ - hấn nói

- Bye - cô vẫy tay

- Bai? - hấn nhìn nàng hỏi

- Biến - cô nhớ miệng nói rồi lại lên tiếng đuổi người

- Cáo từ - hấn nói rồi biến mất luôn

Nhìn thấy hấn biến mất cô thở phào nhẹ nhõm rồi cầm lấy chăn lên đắp nhắm mắt ngủ luôn. Hai tiểu bạch hổ cũng ngoan ngoãn ngủ theo không nghịch ngợm gì nữa. Đêm nay quả thực là một mẻ mà....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tranh cãi

Sáng hôm sau tỉnh dậy như thường lệ làm những việc mà người cô đại làm. Sau khi hoàn thành xong mọi việc cô liền buồn chán ngồi ở hoa viên trong phủ chả biết làm cái gì cả, buồn chán cả ngày thờ ngẩn thờ dài cũng chả kiếm được cái chuyện gì vui vui mà làm. Đang thưởng thức cảnh đẹp, bên cạnh có một mỹ nhân nổi rớt rượu đứt bánh thì tự nhiên từ đâu trên trời rơi xuống ao cá vàng của cô

" Bùm "

Tiếng động từ một vật thể lạ nào đó rơi xuống ao cá

- Mau, mau người đầu bắt sinh vật lạ - cô hét lên

- Bảo vệ công chúa - tất cả người hầu hô to rồi cầm vũ khí vây xung quanh cô

- Trời ạ, ta bảo bắt sinh vật lạ chứ có bảo là các người phải bảo vệ ta đâu - Cô nói rồi chen qua đám người hầu đi gần tới ao ngó ngó xem có cái gì không

Vì có sinh vật lạ rơi từ trên cao xuống nên cả mặt hồ ao bây giờ rất đục không nhìn thấy cái gì cả, nhìn qua một lượt vẫn không nhìn thấy gì cả. Bỗng một bàn tay màu xanh rêu đục từ dưới mặt hồ ngoi lên bám vào chân của cô. Tất cả người hầu hoảng loạn hét lên làm cho những chú chim đang hót trên cành lần lượt rụng hết lông mà bay đi.

-....Chào vị huynh đệ - cô ngẩng một lúc liền với cái tay đang nắm chặt chân cô rồi kéo lên

- Không sợ à - vị huynh đệ đó nói

- Ha, người là người mà có phải ma đâu mà sợ - cô khinh thường cùng xem thường nói

- Ở thế hả, tưởng dọa được Thập Công Chúa rồi cơ à ờ.... - vị huynh đệ đó nói

- Ở người là ai vậy sao biết ta là Thập Công Chúa? - cô hỏi

- Cả cái đất nước này không ai là không biết Thập Công Chúa tài hoa hơn người, quấy rối không ai bằng, tính tình quái đản vang danh thiên hạ chứ - vị huynh đệ đó nói

- A...vậy sao....haha.... - cô gượng cười, trên đầu khói đã nghi ngút

Đây gọi là nói xấu này, mà còn là nói xấu trước mặt chủ của tiếng xấu nữa chứ. Câu đầu có vẻ ca ngợi, không sau lại huỷ hoại tiếng thơm tiếng đẹp của câu trước, tên này thật quá biến thái mà...Ta ghi hận với người, hôm nào gặp lại nhất định trả món nợ này....Quân tử chả thù mười năm chưa muộn nữ nhi như cô trăm năm cũng méo phải vấn đề. Tên này cô sẽ nhớ mặt hẳn...có nợ tất phải trả.

- Người không biết ta là ai sao - vị huynh đệ kia nói tiếp

- Không - cô bực bội nói

- Trời ạ, Thập Công Chúa thông minh tuyệt đỉnh không ai là không biết vậy mà lại không biết ta là ai sao...thật là trăm nghe không bằng một thấy - vị huynh đệ kia ân ý nói

- Hahaha đúng là ta cái gì cũng biết chỉ có điều ta không biết người là do người ăn ở thôi, có người nói ở hiền gặp lành, vị huynh đệ đây ăn ở kiểu gì mà mặt cũng chả ai thèm nhớ - cô đáp lại vẻ mặt cười như không cười

Cô liếc nhìn tên ranh rồi sinh lòng nổi này một cái. Hẳn cũng là loại có số có má đấy chứ, mà chả biết ăn ở kiểu gì mà tới chỗ cô sinh sự thế này. Cô biết cô đẹp, cô giỏi rồi không cần nói. Nhưng mà cái loại này cứ thích gây chú ý với cô như thế này chắc không phải là muốn cô để mắt tới đấy chứ.....Hay là do bị rơi xuống ao quá cho nên gây sự cho đỡ quê nhĩ...

- Ài, mọi người ai ai cũng đều biết ta, những người biết ta đều là khâm sai đại thần, tới cả vua nước Vương Sở cũng biết. Mà nay Thập Công Chúa lại không biết có phải là do dạy dỗ không được tốt không - Vị huynh đệ kia nói

- À chắc là người không biết rồi, Vương Sở nước ta có một nền giáo dục tuyệt đối các cường quốc khác không có mà nền giáo dục này là do chính tay ta tạo dựng nên...Chắc là người chưa nghe qua vì chưa học rộng bằng ta thôi - cô mỉm cười nói

- Vậy sao....đúng là giáo dục quái đản nhất và biến thái nhất ta từng nghe qua....Việc dạy dỗ nho sinh nước Vương Sở tất cả các nước khác đều nói là

quá là biến thái đi nha. Phải chăng là do giáo dục kì quái như vậy đâm ra Thập Công Chúa mới không biết tí gì - Vị huynh đệ kia nói

- À có điều huynh đệ này không biết. nền giáo dục của nước ta đã tạo ra không biết bao nhiêu võ tướng trên xa trường, biết bao nhiêu trạng nguyên làm quan lại cho triều đình. Để được nước Vương Sở phồn hoa như ngày nay...là do cái nền giáo dục kì quái đó đó - cô cười nói tiếp

Cái gì mà giáo dục kì quái, cô chỉ sửa đổi lại thành giống như những trường ở hiện đại thôi mà. Nam nữ đều được đi học bình đẳng. Ngay cả người dân cũng có thể học chung với các con của quan lại đại thần. Không phân biệt giai cấp. Quan trọng hơn nữa cô đã đưa được môn bơi lội, đá bóng, nỉ thuật, âm nhạc, và các hoạt động như CLB vào trong nền giáo dục ở thế giới cổ đại này, mở mang biết bao nhiêu thứ cho học sinh hiện tại. Vậy tại sao còn có người kêu là kì quái chứ.

Nhờ sinh hiện nay cứ cắm cúi vào những trang sách vô bổ. Cả ngày viết chữ, rồi lại làm thơ thật là nhìn chán muốn ọe ra. Phải kết hợp học đi đôi với chơi thể thì việc học hành mới có hiệu quả cao được. Tuy nhiên không cứ nhất thiết cứ phải học những cái quyển sách như là kinh thánh cái gì này nọ. Nếu kết hợp với toán học, thiên văn học, sử học, văn học, nghệ thuật học nữa như vậy có thể giúp phát triển cũng như mở mang đầu óc cho nho sinh biết tư duy hơn. Còn có thể có những nho sinh thích bày trận đánh nhau thì chúng ta có thể mở một game show đánh trận trong những giờ rảnh rỗi để nho sinh hiện nay tư duy nhiều hơn. Như vậy mà gọi là kì quái sao.

- Vậy người là ai? - cô hỏi tiếp

- Ta chính là Thập Ngũ Hoàng Tử - Kỳ Mạc của Bắc Hán là đệ đệ cùng lớn lên bên cạnh Thái Tử công chúa đã nghe rõ chưa - Thập Ngũ Hoàng Tử kêu căng nói

- Ở Kỳ Mạc rất vui được làm quen ta là Tuệ Nhi - Thập Công Chúa, ờ thì ta lớn tuổi hơn người mong người gọi ta một tiếng tỷ tỷ cho phải phép - cô cười không ngớt vành mắt lên

- Sao...lớn tuổi hơn....ta năm nay mười bảy tuổi rồi còn công chúa bao nhiêu tuổi - Kỳ Mạc hỏi hất mặt nhìn cô

Oắt con, dám hất mặt với ta ư, ta chưa xong vào và cho người vãi và là may cho cái mạng người lắm rồi đó mà ở đây vành mắt lên. Sẽ có ngày ta móc hai cái mắt của nhà người làm mồi cho cá mập. Ta ở hiện đại đã gần hai tám tuổi rồi đó, tên oắt con như người mới mười bảy tuổi vất mũi còn chưa sặc đâm đến trước mặt ta mà vành vào à, đồ oắt con không biết cái gì. Ở cổ đại ta cũng hai mươi tuổi rồi đấy hừ xem hôm nay ta dạy dỗ người như thế nào

- Ta năm nay hai mươi tuổi rồi đệ đệ à - cô nhỏ nhẹ nói dù sao có tức cũng không thể làm mất hình tượng Thập Công Chúa hiền lành đức độ được

- Hơ...hoá ra là một bà già còn ờ giá à, bảo sao không lấy được chồng cũng phải tình tình chanh chua thế này ai mà thèm lấy chứ - Oắt con Kỳ Mạc khinh thường nói

- Oắt con hôm nay mi chết với ta - cô không thể nhịn tên nhóc này thêm bất cứ lần nào nữa hôm nay cô phải thiên hán để hán đoạn tử tuyệt tôn với dòng họ

- Aaaaaa cứu mạng a, cứu mạng - Kỳ Mạc hét lên

Người hầu trong phủ không ai dám làm gì chỉ đứng nhìn công chúa của mình chuẩn bị quát chết tên kia dám phi báng công chúa

- Tuệ Nhi Công Chúa xin hạ thủ lưu tình. Nể tình Từ Khiên Thái Tử ta xin tha mạng cho Kỳ Mạc - hán từ đâu khinh công bay tới

- Ta còn chưa có làm gì nha, mới chỉ coi được đồ hán thôi nha - Cô nở nụ cười dịu dàng chứng sinh nói

- Thật ngại quá, Tuệ Nhi nàng là chưa gả tại sao lại không biết phép tắc coi đồ nam nhân khác giữ thanh thiên bạch nhật như thế này, người khác nhìn vào sẽ nghĩ sao - Cậu Thái Tử lên tiếng trách mắng

Cô khẽ liếc mắt qua đám người hầu lớn giọng quát một câu

- Các người nhìn thấy gì nào? - Cô hỏi

- Bọn nô tài chưa nhìn thấy gì cả - tất cả cùng hô to rồi ai về việc của người nấy, coi như chưa nhìn thấy gì

- Được chưa, hôm nay đệ đệ người đắc tội với bản công chúa, hôm nay bản công chúa không thiên hán thật không phải Thập Công Chúa của Vương Sở - cô nói lớn

- Tuệ Nhi hồ nháo - từ đâu Từ Ca yêu quý của cô xuất hiện

Chết mà, tên hồ ly tinh này mà bám vào Hoàng Thượng là cô chết chắc luôn. Cô liền biết điều mà vất đám y phục cho tên Kỳ Mạc thôi tha kia, hôm nào tính nợ sau vậy. Lùi ra sau một bước liền hai mắt lưng trong ngăn lệ chạy tới ôm trầm lấy Từ Ca giọng ní non không oa oa khiến cho ai nghe cũng phải thương, ai nghe cũng phải dỗ dành.

- Lạc Thần tên kia bắt nạt muội, hán nói là muội xấu xí cho nên không có ai muốn cưới a - cô vừa khóc vừa chỉ vào Kỳ Mạc đang chật vật mặc quần áo lại

- Tuệ Nhi nín nào, ngoan ngoan đừng khóc - Từ Ca ôn nhu dỗ dành mang theo phần cung chiều mà xoa đầu cô

- Từ Khiên ta thay mặt đệ đệ của ta xin lỗi Công Chúa, đệ đệ ta thật không còn mặt mũi nào mà gặp mặt mọi người, xin Công Chúa tha lỗi cho đệ ấy, đệ ấy chỉ là nhất thời lỡ miệng không có ý gì - Tên Câu Thái Từ nói tiếp

Nếu không phải là hần nhanh trí mời Từ Hoàng Từ tới đây liệu không biết rằng Kỳ Mạc hôm nay sẽ gặp phải chuyện gì. Thập Công Chúa này nổi tiếng ra tay rất tàn bạo. Có lần đi săn đã giết được hai con sư tử hung tàn đang ăn hoành hành. Kết quả là bị Thập Công Chúa lột da làm da trải giường, và làm thành một cái áo khoác mùa đông rất ấm. Thịt sư tử liền đem lên nướng sau đó vắt cho chó sói ăn. Với một công chúa thì việc làm này quá tàn độc.

- Tuệ Nhi đừng khóc huynh biệt muội rất giận những nín nào, ngoan lát huynh dẫn đi chơi - Từ Ca tiếp tục dỗ dành mà bỏ đi lời xin lỗi của Từ Khiên Thái Từ

- Được, vậy lát đi nha - nghe thấy tiếng đi chơi cô liền vui hân nín ngay

- Vậy đi luôn nha, tạm biệt đi trước - cô quay ra nói tạm biệt với hai người kia rồi kéo Từ Ca của mình đi luôn

Hai tên kia ở một chỗ ngó người sau một hồi mới hoàn toàn hồi phục thần trí mà biết đường lui về...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đụng mặt

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô cảm thấy đầu mình nhức nhối khó tả. Nhớ tới hôm qua cô cùng Từ Ca đi thanh lâu uống rượu ngắm mỹ nhân. Haizzzz thật đúng là làm người ta nhớ nhưng mà, mấy vị cô nương mời vào đúng là xinh đẹp tuyệt trần. Hôm qua hình như cô uống nhiều rượu quá trên đường về còn nôn cả ra người của Từ Ca mà. Chết thật hôm nay phải đi tìm Từ Ca để tạ lỗi mới được.

Thế là cô cùng Nhữ Văn người hầu thân cận của mình đi ra chợ tìm mua đồ gì đó hay ho để tặng Từ Ca. Nhữ Văn mang theo cái giỏ lớn có nắp đậy. Thực ra trong đó cô để theo tiểu bạch quý là Y Y và Giai Giai đáng yêu của cô. Thình thoàng cô quay lại nhìn thì lại thấy cái đầu của Y Y nhô ra. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô Y Y còn giơ tay lên giống như là chào hỏi vậy thực đáng yêu mà. Còn Giai Giai kia đúng là kiều kỳ mà, lần nào cô có nhà hững hờ nó, nó liền lăn quay ra ngủ như chết thực làm cô mất hứng mà. Nhưng nói sao thì nói cô vẫn thực sự rất thương Y Y và Giai Giai.

- Hồ lô đây, hồ lô đây, mọi người mua hồ lô đi - một người bán hồ lô đang mời hàng khách

Nghĩ tới những lần ăn hồ lô ở hiện đại cũng khá ngon không biết ở cổ đại thì như thế nào nhỉ? Cô bèn chạy lại rồi mua hai cây hồ lô to đùng. Cắn một miếng liền mê ngay. Ngon nha ngon nha, ngon gấp mấy lần hồ lô ở hiện đại nha. Cho Nhữ Văn một cây hồ lô, sau đó cô lấy tiền mua thêm cây hồ lô nữa bỏ vào giỏ cho hai tiểu quý kia. Thấy cô đưa thức ăn ngay cả Giai Giai lười biếng cũng phải tỉnh cả ngủ.

- Ay da - tiếng một vị cô nương ngây thơ vang lên

- Ấy chết, cô nương ta đi đườn bắt cần quá cô nương có sao không - cô thấy mình đụng ngã phải một mỹ nhân rất xinh, bản sắc biến thái lại thức tỉnh liền chạy tới đỡ vị cô nương đó

- Nô tỳ không sao...công chúa người có sao không - cô nương kia nói

- Ngươi biết ta là công chúa - cô ngạc nhiên nói

- Nô tỳ đương nhiên biết, có mấy lần vào cung cùng với Từ Khiên Điện Hạ nô tỳ liền nhớ mặt của người - cô nương đó nói

- Vậy ngươi tên gì? - cô cất tiếng hỏi thì đằng sau có một giọng nam trầm gọi lớn

- Từ Y, nàng sao chạy loạn như vậy - hần từ đằng sau chạy ra nắm lấy tay Từ Y

- Hô hô Từ Khiên Thái Từ đó sao - cô giả vờ ngạc nhiên khi gặp hần

- Vâng, Tuệ Nhi Công Chúa, sao nàng lại ở đây? - Hần thấy cô cũng ngạc nhiên liền hỏi

- Aiiii ta vừa lấy đi không cẩn thận đụng phải Từ Y cô nương đang muốn tạ lỗi thì ngươi chạy ra thật là thích phá hoại chuyện tốt của ta mà - cô nói giọng kèm theo vài phần trách mắng

- Thật không biết nàng đang định tạ lỗi vậy thì ta xin tạ lỗi với nàng - hần cười tươi rồi nói

- Vậy thì ta và Từ Y cùng ngươi và Nhữ Văn đi ăn cơm đi dù sao cũng sắp tới giờ cơm trưa rồi - Cô ra chủ đề nói

- Được, mời - Hấn rất nghĩa khí mà mời

Tới một quán cơm gần đó, cô đi vào ngồi xuống một cái bàn dành cho bốn người sau đó gọi tiểu nhị ra đặt món. Gọi món xong cô liền nhìn sang đôi tình lang đang ân ái ái tình chàng ý thiếp kia. Nhìn hai người thật đẹp đôi, tình yêu này quả thực rất đẹp nhưng chỉ tiếc cô nương Từ Y kia sinh ra ở Bắc Hán, nếu đã là người của Bắc Hán thì chắc chắn sẽ không thể lấy được Thái Tử, mà cho dù có lấy cùng sẽ không được làm chính thất. Đúng là một tình yêu đau khổ mà.

Bắc Hán xưa nay là một nước rất rất cổ hủ. Cô cũng nghe kể rất nhiều từ Bát Ca. Bát Ca nói Bắc Hán là một nước trọng nam khinh nữ rất rất khinh khủng. Ở Bắc Hán, phụ nữ không được ngồi ăn cùng đàn ông. Ngay cả người trong hoàng tộc cũng vậy. Phụ nữ ở Bắc Hán không được đi học nhiều. Kể cả con cháu học tộc, văn võ bá quan hay ngay cả công chúa cũng chỉ được học Cẩm Kì Thi Hoà, không được động nhiều tới sách vở như nam nhân. Ở Bắc phụ nữ lấy chồng không được phép viết hưu thư. Và còn rất nhiều điều cổ hủ khác nữa khiến cho cô nghe mà phải bốc lửa.

- Vậy Từ Y cô nương, cô làm nha hoàn thân cận cho Từ Khiên bao lâu rồi, chắc là từ nhỏ tới lớn hả? - cô uống một ngụm rượu nói

- Dạ vâng, nô tỳ ở bên Thái Tử từ bé giờ rồi ạ - Từ Y nói

- Vậy chắc tình cảm của hai người tốt lắm nhỉ, giống như ta và các Ca Ca của ta vậy - cô gấp ít thức ăn bỏ vào miệng nói

- Công chúa, người đang ăn không được nói chuyện - Nhữ Văn ngồi bên cạnh nhắc nhở cô

- Nô tỳ không dám, tình cảm của nô tỳ và Thái Tử chỉ là tình cảm giữa chủ tớ không có giám vượt quá - Từ Y thấy cô nói vậy liền vội vã phủ nhận

- Không sao, cứ thử nhận thoải mái đi, Từ Khiên cũng kể chuyện cho ta nghe rồi, hôm nào ta tới Bắc Hán chơi liền cầu Hoàng Đế Bắc Hán giúp cô gả cho Từ Khiên nhé - cô buột miệng nói

- Vậy còn gì bàn, ta lấy cả tính mạng này ra để cảm tạ Tuệ Nhi công chúa - Hấn thấy vậy liền xúc động nói mấy lời

- Có gì đâu, đây cũng là chuyện ta lên làm, ta và người là bằng hữu tốt, việc của người cũng là việc của ta vậy thôi - cô cười nói lại

- Tuệ Nhi cảm ơn nàng nhiều - Hấn lại cảm động nói thêm vài lời

Cứ như vậy trong bữa cơm nói chuyện vui vẻ hân. Suốt bữa cơm nói chuyện rất vui vẻ. Đương nhiên cô cũng không quên bỏ đĩa thịt vào trong giỏ cho hai tiểu quý kia ăn. Hấn thấy vậy liền lật tẩy cô ngay. Cô cũng thừa nhận nói với mọi người thế là Từ Y cô nương gọi thêm nhiều món rồi tự tay bỏ vào giỏ. Từ Y cô nương này cũng thật là tốt bụng quá đi. Khi ra về cô và hấn tranh nhau trả tiền không ai nhường ai cuối cùng cũng là hấn trả tiền. Tất nhiên là cô đòi trả tiền chỉ để lấy oai thôi. Chứ tới phút chót cũng phải nhường cho hấn hihi. Ngu gì mà trả tiền chứ gọi bao nhiêu đồ ăn thế kia.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ý kiến

Sáng sớm hôm sau, cô nhận được lệnh của Mẫu Hậu Nương Nương vào cung có việc gấp. Vừa mới sáng sớm đã bị nha đầu Nhữ Văn làm phiền nếu không phải lệnh của Mẫu Hậu Nương Nương thì sớm cô đã đá Nhữ Văn ra khỏi phòng rồi. Ngồi trên giường nửa tỉnh nửa mê mà làm nhiệm vụ mỗi buổi sáng tỉnh dậy, cầm bàn chải đánh răng và kem đánh răng do cô tự đặc chế mà ra. Thói quen này ở hiện đại đã có về cổ đại không thể không đánh răng được. Đây chính là thói quen tốt mà sao Nhữ Văn lại nhìn cô với ánh mắt kỳ thị như thế.

Sau khi thay y phục đằng hoàng đầu tóc gọn gàng cô lên xe ngựa đi thẳng vào cung. Trong đầu cô nghĩ chắc chắn khi nào vào trong nhất định xe vào Ngự Thiện Phòng tìm cái gì đó để nhét vào bụng cho đỡ đói. Đến nơi cô nhảy ngay xuống ngựa chạy ngay tới Ngự Thiện Phòng tìm đồ ăn. Sau khi đã ăn no bụng rồi cô liền đi tới Khôn Ninh Cung của hoàng hậu. Vừa bước vào liền thấy Mẫu Hậu của mình đang uống trà với Phụ Hoàng thân yêu của mình, cô liền ngoan ngoãn hành lễ rồi ngồi xuống vị trí của mình yên lặng ăn bánh mà Mẫu Hậu làm

- Ai ai Tuệ Nhi bé nhỏ của ta, con đã quá tuổi lấy chồng rồi sao mà một chút phép tắc cũng không nhớ - Mẫu Hậu thân yêu của cô than thở

- Con mới hai mươi vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn sao Mẫu Hậu cấm con được phải không Phụ Hoàng - cô hướng ánh mắt tới Phụ Hoàng của mình nhét thêm miếng bánh nữa vào miệng nhai

- Tuệ Nhi của chúng ta vẫn phải ăn để lớn, Phụ Hoàng khuyến khích con ăn nhiều - Phụ Hoàng nhìn cô vuốt râu cười

- Chỉ có Phụ Hoàng hiểu con - cô giờ ngón trở lên hướng Phụ Hoàng của mình

- Hahahahaha - Phụ Hoàng nhìn thấy cử chỉ của con gái mình liền bắt cười hết nói nổi

- Còn đó, thiếu nữ nhà người ta mười tám đã phải gả đi còn con hai mươi vẫn chưa muốn đi lấy chồng thật là làm ta lo lắng - Mẫu Hậu cô than thở

- Tại đồ ăn của Mẫu Hậu làm con nhớ nhưng nên không đi lấy chồng được, ui dòi tưởng gì, hai lăm tuổi con vẫn lấy được mẫu hậu lo gì - cô cười nói rồi lại nhét thêm miếng bánh vào miệng

Không may ăn nhiều quá hành ra nghẹn, cô vỗ ngực mấy cái, Mẫu Hậu và Phụ Hoàng liền hoảng sợ đưa nước cho, tu hết một bình nước cô mới nuốt hết được bánh xuống bụng mình, lau miệng một chút cô nghiêm túc chỉnh chu lại nhưng vẫn liếc tới đĩa bánh ở chỗ Mẫu Hậu và Phụ Hoàng. Thấy con gái nhìn đĩa bánh Hoàng Đế mỉm cười cho người mang thêm bánh vào cho cô, thế là có thêm bánh cô vẫn một lúc lại đút mấy miếng vào miệng rồi một lúc liền bị nghẹn ới chết đi sống lại.

- Mẫu Hậu à, người lo lắng quá rồi, hay thế này đi, ta tổ chức tuyển chọn Phò Mã thế nào, chiêu mộ tất cả mọi người từ khắp nơi tới, ai xứng đáng liền có thể cưới con được không - cô đưa ra một đề nghị

- Được được, Hoàng Thượng người thấy sao - Hoàng Hậu quay sang nói

- Được vậy ý của con như thế nào - Hoàng Thượng nói

- Dạ thi cuộc thi sẽ chia làm ba vòng loại, tới vòng thứ tư chính là con quyết định xem xem ba người lọt vào cuối cùng ai xứng làm phu quân của con, tuy nhiên các vòng còn lại sẽ do con đảm sát. Vòng đầu chia làm ba vòng nhỏ, vòng nhỏ đầu tiên là "Sắc Đẹp" do Tam Ca, Thất Ca và Ngũ Ca lo liệu, ở vòng này thì là do con mắt của hai Ca Ca chăm xem sắc đẹp của phu quân có hợp với con không. Vòng nhỏ này tổ chức trong vòng một tháng. Vòng nhỏ thứ hai là "Trí Tuệ" do Nhị Ca cùng Bát Ca đảm nhận, hai Ca Ca sẽ giúp con tìm hiểu xem phu quân có đủ trí tuệ để chinh phục con hay không. Vòng nhỏ cuối cùng sẽ là "Võ Công" do Đại Ca và Lục Ca đảm nhận, để xem phu quân của con có đủ thực lực để bảo vệ con khỏi nguy hiểm hay không. Vòng thứ hai là do Cửu Ca thử tài nghịch ngợm, vòng này sẽ do Cửu Ca bày trò, nếu phu quân của con tìm được Cửu Ca trong vòng ba nén hương coi như người đó vào vòng cuối. Ở vòng cuối sẽ có tổng cộng hai mươi thí sinh. Sẽ do Phụ Hoàng anh minh của con, Mẫu Hậu thân yêu và Ca Ca thiên tài của con xét về mọi phương diện để chọn ra ba người lọt vào vòng thứ tư của con. Có được không ạ - cô một hơi nói xong liền tu nửa cốc nước lớn

- Được được, Tuệ Nhi ta chỉ hy vọng con tìm được phu quân tốt cho mình thôi - Phụ Hoàng nói

- Đương nhiên sẽ chọn được rồi - Cô cười tươi nói

- Bệ Hạ vậy người mau viết chiếu chỉ cho dân ở công kinh thành cho dân chúng thấy đi, thần thiếp sẽ cho người đi truyền tin ở các nước khác nữa - Mẫu Hậu của cô khẩn trương nói

- Sao Mẫu Hậu mau chóng đuổi con đi nhanh thế - cô chu môi lên nói

- Ta gả được con đi coi như là phúc ba đời đây - Mẫu Hậu trêu cô

- Hừ, Mẫu Hậu và Phụ Hoàng cứ tiếp tục hảo hảo nói chuyện con đi tìm mấy ca ca của con bàn việc này đây - cô nói rồi cao lui ngay

Vừa đi ra từ Khôn Ninh cung cô liền cho người tới gọi cả Chín vị Ca Ca của mình tới. Đang ngồi ở Ngự Hoa Viên chờ đợi chán nản vì sắp phải đi lấy chồng liền thấy có một người khinh công tới ngồi xuống cạnh cô quay mặt lại liền nhìn thấy Cửu Ca của mình. Mặt liền mỉm cười, Cửu Ca vừa tới các Ca Ca khác cũng từ đâu mà ngồi xuống chỉ thoáng chốc Ngự Hoa Viên đã đầy đủ đông vui cả mười anh em.

- Các Ca Ca của muội đã nghe tin chưa? - cô hỏi rồi cười tươi

- Bọn huynh nghe rồi, muội muội à, muội thật biết hành hạ người khác - Tam Ca của cô lên tiếng đầu tiên

- Muội ấy chính là giúp huynh từ mèo lười thành con kiến chăm chỉ đây - Thất Ca lên tiếng trách mắng

- Nhanh thật, muội muội đã sắp lấy chồng rồi đây - Đại Ca lên tiếng vẻ mặt tự hào

- Nếu thế thì mấy huynh nhớ ra tay nặng vào đừng để có thằng nào nọt vào tiếp theo - cô nghiêm chỉnh tự tin nói

- Ai ai ta thì chỉ cần thấy trai đẹp sắp vào tay muội là muốn sờ mà, ai muội muội à, nếu mấy vị trai đẹp bị loại hết muội cho huynh nhé - Ngũ Ca giọng mềm mại nói

- Cứ thoải mái mà lấy An Kỳ huynh - cô thoải mái phát tay

- Huynh thấy vòng hai thì đồ ai tìm thấy huynh ấy, huynh đây đệ nhất cao thủ trốn tìm rồi - Cửu Ca đồng dạng tuyên bố

- Tới lúc đó mà bị tìm thấy thì nhục nhè - Nhị Ca cười tươi trêu

- Còn vòng ba mà, Tứ Ca huynh nhớ diệt càng nhiều càng tốt nghe chưa - Cô dặn dò tứ ca

Tứ Ca không nói gì chỉ gật đầu ngầm đồng ý với cô

- Huynh thất chắc là muội là Công Chúa tuyển phò mã long trọng nhất lịch sử đây, phu quân của muội không phải Thái Tử cũng là Hoàng Tử nào đó thôi - Lục Ca thâm thúy nói

- Xỉa muối méo có cần, chỉ cần vừa mất muối là được rồi - Cô bữu môi nói

Vừa thấy cô nói vậy các Ca Ca khác liền bắt cười, sau khi nói cô nói xong liền có cả tràng câu trêu chọc hướng tới cô, vãi cả cô kết hôn mà cứ làm như mấy người đó kết hôn vậy, ngay cả Tứ Ca trầm tĩnh cũng một hai câu trêu vào. Cứ đợi tới hôm nào mấy ông bá đường thanh thân xem, muối đây chắc chắc sẽ đi cướp dâu nào loạn cho mà xem, quân tử báo thù mười năm chưa muộn đây ta là nữ nhi trăm năm còn ít hớ hớ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bái sư

Đêm tối đến, trong phủ bây giờ người làm đã ngủ hết rồi, một mình cô ôm Y Y và Giai Giai ở trên mái nhà uống rượu giải sầu. Nhìn ánh trăng sáng mà lòng cô càng thêm lạnh giá. Cha, mẹ, hai người bây giờ thế nào rồi, con gái ở đây rất tốt, mọi người đối xử rất tốt với con. Cha, mẹ, con nhớ hai người quá....Con gái sắp phải đi lấy chồng lần nữa rồi..Cha, mẹ, hai người hiện giờ có khỏe không....sống có tốt không...không có con hai người có thấy buồn không? Hàng vạn câu hỏi cô muốn hỏi cha mẹ mình...Cô muốn chở về hiện đại cô muốn gặp cha mẹ mình, cô rất muốn

Khoé mắt đỏ đỏ cay cay, hàng lông mi từ bao giờ đã ngấn nước, từng giọt nước mắt chất nỗi nhớ nhà, nỗi nhớ cha mẹ, anh chị em, và cả nỗi buồn nhớ bạn bè của mình nữa. Không biết từ bao giờ cô bắt đầu hoài niệm quá khứ, từ bao giờ đã nhớ lại những chuyện ở hiện đại từng chút một không hề quên. Chuyện buồn có, hạnh phúc có, rất nhiều thứ cô muốn vứt bỏ cũng có nhiều thứ cô muốn níu kéo....

- Khăn này, đừng khóc nữa - một giọng nam trầm ấm vang lên kèm theo là một chiếc khăn tay thêu hình rồng rất tinh xảo

Ngước đầu lên nhìn, khuôn mặt của hắn rõ ràng trong gang tấc, tại sao cứ phải vào lúc cô khốn khổ nhất hắn lại xuất hiện, cô vội vàng lấy tay gạt nước mắt mình đi, nhận lấy chiếc khăn tay của hắn nước mắt của mình. Nắm chặt cái khăn tay lại cô không nhìn hắn nữa ngẩng đầu nhìn mặt trăng to lớn ở ngay trước mặt mình. Cô muốn mượn ánh trăng sáng kia để quên hết đi những chuyện buồn, muốn mượn ánh trăng kia để nhớ lại những chuyện vui ở lúc trước

- Chỉ là ánh trăng tại sao nàng lại nhìn mãi như vậy - hắn ở một bên nâng ly rượu lên uống sau đó cũng ngẩng mặt lên nhìn trăng

- Bởi vì khi nhìn lên ánh trăng đó, ta có thể ngăn được chính bản thân mình không buồn nữa - cô nhẹ giọng nói

- Nàng đang buồn chuyện gì vậy? - hắn quay mặt sang nhìn cô hỏi

-.... Có nói người cũng không hiểu đâu - cô nói nhắm mắt lại hít một ngụm hơi lạnh

- Cứ nói đi, nói ra trong lòng sẽ đỡ hơn nhiều - hắn nói giọng trầm ổn

- Người huynh đệ à, ta hỏi người ta có già không tại sao tên Kỳ Mạc lại bảo ta già, bây giờ hại ta khiến phụ hoàng và mẫu hậu muốn gả ta đi sớm, giờ ta phải kết hôn với một người ta không hề quen biết, dù cái vụ tuyển chọn phò mã là do ta nghĩ ra nhưng mà trong lòng ta không muốn phải bá đường thành thân - cô một hơi xuyên tạc nỗi buồn trong lòng của mình

- Vậy ta tham gia vào đợt tuyển chọn phò mã này nhé, ít nhất nàng có thể có một người thân thuộc ở bên - hắn không do dự nói

Cắt câu đó, hắn gạt mình vì bản thân mình đã nói vậy. Chẳng phải hắn có Tứ Y rồi sao, người mà hắn yêu nhất đấy sao, sao lại còn nói như vậy với cô chứ, là do bản năng mách bảo hắn nó vậy ư? Đôi lúc hắn cũng không hiểu nổi bản thân mình muốn cái gì nữa...

Nghe xong câu đó, bỗng tim cô đập nhanh lạ kỳ, cô không hiểu đây là có ý gì, nhưng cô biết cô rất cảm động khi hắn nói thế, hắn là một trong những người khiến cô cảm động khi xuyên không về cái thế giới quái dị này, hơn nữa lại là mang khuôn mặt cô ghét nhất. Dù là thế cô vẫn không thể phủ nhận rằng cô vẫn còn yêu khuôn mặt này rất nhiều. Có thể là do khuôn mặt của Tứ Khiên rất giống với Tứ Mạc cho nên cô mới có ảo giác yêu mến nhớ nhung chăng?

- Tứ Y cô nương là người tốt, người không nên vì ta mà phụ cô ấy - cô nói

-.....- hắn không nói gì chỉ im lặng nhìn cô

- Đôi lúc, ta muốn làm nam nhi như các người, có thể tự do tự tại làm điều mình muốn mà không bị ai ép buộc - cô cười nói vui vẻ

- Đôi lúc ta lại ghen tị với nàng đấy công chúa của ta à, nàng rất được Hoàng Thượng yêu chiều, được Mẫu Hậu của mình quan tâm lo lắng, có một đàn Ca Ca sớm tối tới cửa tìm đi chơi, ta rất ghen tị với nàng ở điểm đó - hắn khẽ nhếch môi cười rồi uống một ngụm rượu

-....Mẫu Hậu của người không yêu thương người ư? Phụ Hoàng của người không quan tâm người ư? Huynh đệ tỷ muội của người không hay chơi với người à? - cô đặt ra những câu hỏi ngớ ngẩn nhất mà mình nghĩ ra

Có người mẹ nào lại không yêu thương con mình chứ! Có người cha nào ghê lạnh con mình ư? Có huynh đệ tỷ muội nào lại tẩy chay em của mình ư? Những loại câu hỏi ngu ngốc đó cô hỏi làm cái gì chứ, toàn những câu không đáng để hỏi mà thôi...

- Mẫu Hậu rất yêu thương ta, bà ấy cho ta học đủ thứ trên đời, bà ấy biến ta thành người không gì không thể làm, nhưng những điều bà ấy làm lại làm ta đau đớn. Từ nhỏ vì lo học hành theo ý Mẫu Hậu mà ta không có thời gian chơi với những huynh đệ của mình, sau này lớn lên tình cảm huynh đệ ngày càng lạnh nhạt hơn. Phụ Hoàng từ nhỏ đã ghê lạnh ta rồi, cho tới tận bây giờ dù ta có làm việc gì ông ấy cũng để ý tường lý từng tí một, không thể yêu thương ta, nàng biết đấy, ta vốn không muốn có một phụ hoàng như vậy, việc ta sang nước Vương Sở để thăm hỏi chỉ là một cái cớ để đuổi ta đi thôi...Huynh đệ của ta ư? Suốt ngày hại ta thì có, từng ngày từng ngày ta đều phải cẩn thận giữ gìn bản thân mình, khi thì trong đồ ăn có độc, khi thì có thích khách đuổi giết thật không dễ sống chút nào cả. Nếu không may cẩn thận làm hỏng việc Phụ Hoàng giao có khi sẽ mất đầu - hần cười lạnh mĩa mai nói

Sau khi dùng một hơi nói sạch tâm sự với cô hần cảm giác được khoảng cách giữa cô và hần giống như là được rút gọn lại vậy. Trước đầu hần chưa bao giờ kể bất kì tâ sự nào của mình với Từ Y cả, nhưng đối với cô hần lại không ngần ngại nói ra tất cả. Giống như là một người thân vậy, có lẽ hần coi cô như người thân của mình, sẵn sàng tin tưởng cô tuyệt đối mà không cần bất cứ lý do gì cả...Đây có phải là tình cảm bằng hữu?

Cô nghe hần nói vậy cũng chẳng ngạc nhiên gì mấy, vốn dĩ cái trò long tranh hổ đấu này cô thấy nhiều trên phim ảnh hay trong mấy cuốn tiểu thuyết rồi. Quả thực không dễ sống chút nào...Bỗng cảm giác đồng cảm cùng hần dậy lên. Cô đưa tay mình lên vỗ vỗ lưng hần ý bảo đừng buồn

- Cảm ơn - hần cười nói

- Ngao - tiếng của Y Y vang lên

Bản tính nghịch ngợm của Y Y lần nào cũng khiến cô gặp rắc rối mà, Y Y chạy loạn khắp trên mái nhà, hi thì nhảy vào lòng cô mà rụi đầu, khi thì chạy sang chỗ hần liếm mặt đúng là nghịch ngợm mà. Hôm nào cô sẽ cấm Y Y ăn xem nó có bớt nghịch không. Chợt Y Y đang chạy trên mái nhà xảy chân ngã xuống cô hoảng hốt liền phi thân bắt lấy Y Y. Cô nhắm chặt mắt lại muốn cảm nhận được cảm giác ôm đất mẹ là như thế nào à phải nói là đập mặt vào đất mẹ là như thế nào. Nhưng tưởng chừng sắp bị ôm đất mẹ liền được một vòng ngực to rộng bắt lấy

Cô ngã nhào lên người hần. Bốn mắt nhìn nhau không chớp. Môi của cô dán chặt vào môi của hần. Không ý thức được hành động của mình, cô và hần giữ nguyên tư thế đó một lúc. Chỉ khổ thân cho bé Y Y bị ép bẹp dí. Cho tới khi Giai Giai nhảy từ trên mái nhà cả thân hình ôm lấy đầu cô thì cô mới ý thức được liền bắt đầu đẩy hần ra. Lấy ta chùi cùi miệng của mình, mặt cô đỏ chút lên, cô như có như không cảm nhận được mang tai mình có chút nóng nóng.

Còn hần sau khi bị đẩy ra khuôn mặt liền có chút ửng đỏ, hần đứng dậy, trông mặt có chút lưu luyến liền cất bước đến chỗ cô, hai tay ôm mặt cô không ngần ngại mà đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy hơn. Hần hôn càng ngày càng sâu, hôn tới mức không thể thở nổi. Cho tới khi cảm nhận được cô không còn chút hơi thở mới lưu luyến buông cô ra. Cảm giác này là gì đây, động tình ư? Trước nay nếu có hôn Từ Y hần chưa bao giờ có cảm giác tim đập thình thịch như vậy, chưa bao giờ có cảm giác muốn nhiều hơn nữa từ Từ Y vậy mà đối với cô...hần liền muốn, đối môi kia chưa đựng bao nhiêu ngọt ngào hần liền không muốn cho ai nếm nó...

Cô thở hôn hển, ngược mắt lên liền chạm phải ánh mắt nóng rực đầy nhu tình kia, cô biết phải làm sao mới phải đây. Khá bối rối với loại chuyện này, trước hết cô lấy tay đẩy hần ra xa một chút, nhưng tay đưa lên không đẩy được liền bị ôm vào người. Cô cười khổ sở, sau này cô biết nhìn mặt Từ Y có nương thế nào đây. Việc làm này chả khác nào việc của những tiểu tam làm chút nào cả...

- Ta xin lỗi...chỉ là nhất thời...nhất thời tưởng nàng là Từ Y...xin lỗi lỗi mần rồi - hần cuống quýt tìm lý do viện cớ

- À....không sao đâu - cô cười gượng trả lời

Hoá ra chỉ là hần trong nhất thời coi cô là Từ Y cô nương cho nên mới thế, cô thở dài nhẽ nhõm. Cảm giác có lỗi liền dần dần hạ xuống. Tên này thật là, cướp mất nụ hôn đầu của cô ở thế giới này rồi. Cô liền vung tay đánh vào lưng hần một cái thật mạnh khiến hần hần suýt nữa thì học máu mà chết. Sau đó liền lên tiếng mắng chửi hần vài ba câu xong thôi

- Đây, cho ta hỏi chút, nàng sao lại có võ công thâm hậu như vậy chứ - hần trần trọc nằm ở dưới mặt đất uể oải nói

- Đây là do ta luyện thành, quá trình...ờ ta sáng tạo võ công mà thành - cô bốc phét nói

- Thế ư! - hần kinh ngạc nói

- Đương nhiên - cô cười vênh mặt lên tỏ vẻ

- Vậy ta bái nàng làm sư phụ, nàng dạy ta võ nghệ được không - hần nhìn cô với đôi mắt cún con đầy vẻ sùng bái cùng đáng thương

- Ờ...cũng được...vậy mai tới bái đường nhé - cô cười nói

- Được, đồ đệ xin thuận theo sư phụ - hần ngồi bật dậy nói

- Ha ha đồ đệ ngoan mau về đi, ta muốn ngủ rồi - cô cười rồi lên tiếng đuổi người ôm Y Y và Giai Giai đi vào trong

- Đồ đệ cáo lui - hần cười nói rồi trở về

Tối nay thật nhiều chuyện xảy ra mà, cô thảnh thơi rồi nhắm nghiền mắt lại chìm vào giấc ngủ....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Rối loạn

Sáng ngày hôm sau, sau khi Phụ Hoàng cho dán thông báo ở trước cổng thành, chỉ mới ngày hôm qua vậy mà hôm nay, có biết bao nhiêu vương tôn quý tộc con nhà quan lại tới tham gia cuộc thi tuyển chọn phò mã này. Cô ngồi bên cạnh Ngũ Ca, rồi lại gặm tiếp quả táo đang cầm trong tay mình. Cả buổi sáng cô ngồi nhìn ba vị Ca Ca của mình làm việc mà cô muốn tự từ cho rồi.

Ba người thì chắc Thất Ca làm việc đúng đắn và nghiêm túc nhất. Còn ông Ngũ Ca thì...vừa thấy trai đẹp nhà người ta liền xông vào mà tám, xông vào mà tán công, cứ thấy ai đẹp là cho vào vòng trong cứ thấy hàng ngon là cho vào vòng trong. Còn ông Tam Ca kia, hơi tý thì sinh đứt lốt ông liền nhận rồi cho vào vòng trong, còn chưa kịp xem mặt mũi thế nào mà cứ thế nhận tiền rồi cho vào vòng sau.

Tối giờ nghỉ trưa, cô cắt giảm phần ăn của Tam Ca cùng Ngũ Ca rồi thêm vào cho Thất Ca, cả buổi trưa cô bơ luôn hai ông chỉ chăm chăm mà nói chuyện với Thất Ca của cô thôi. Ăn trưa xong, cô liền bỏ mặc ba ông rồi đi khảo sát chỗ Nhị Ca và Bát Ca, quả nhiên đúng như mong đợi của cô, hai người này đã loại khá khá người thi giúp cô. Cô với tâm trạng vui vẻ cùng tự hào nhìn hai người Ca ca của mình mà nở một nụ cười mãn nguyện

- Muội Muội đợi on Nhị Ca và Bát Ca rất nhiều, hôm nào có dịp muội mời hai huynh đi chơi nha - cô nói với giọng khách sáo

- Ài...ta chỉ nghĩ là phu quân của muội tốt nhất lên có tài thôi, còn rất nhiều người qua vòng này mà - Bát Ca cười

- Thái Tử Bắc Hán có khi sẽ cưới muội không chừng đấy, rất có khả năng - Nhị ca uống cốc nước chè rồi ngẩng đầu lên nói

- Đúng vậy, thí sinh này rất có triển vọng nha - Bát Ca cười nói

- Triển vọng cái shit ấy - cô lăm bằm rồi rời khỏi chỗ của hai người kia đi tới chỗ của Đại Ca và Lục Ca

Vừa bước vào sân thi đấu võ công liền thấy hai sự huynh của mình cật lực đánh nhau với các thí sinh, có nhiều lần loại bỏ được và có khá ít lần để đối phương vào vòng trong. Nhiều lần đứng trên khán đài hô hào cổ vũ cho sự huynh mình, nhờ vậy mà khí thế trong khu thi đấu liền nóng lên, chính cô là khán giả còn cảm thấy hưng phấn hướng chỉ nói tới người tham gia chứ.

Thí sinh tham gia thi nếu vượt qua ba vòng nhỏ của vòng đầu liền có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đợi cho thời gian tham gia vào ba vòng nhỏ của vòng đầu kết thúc liền tất cả mọi người vượt qua vòng đầu tiên cùng nhau thi tiếp vòng hai để tìm Cửu Ca thiên tài của thiên tài trong trò chơi ẩn náu. Có thể nói rằng người đi tìm Cửu Ca ở ngoài sáng, còn Cửu Ca ở trong bóng tối mà chơi đùa với những chú cừu nhỏ. Có nhiều thí sinh sẽ nghĩ bản thân mình là soi đi tìm cừu non Cửu Ca nhưng hoá ra lại là ngược lại

Cô đang đi loay hoay xem xem những khuôn mặt vượt qua ba vòng nhỏ, quả nhiên như mong đợi của cô, ai ai cũng rất sáng lạng nha, không chỉ khuôn mặt tuấn tú, có trí tuệ minh mẫn còn có võ nghệ cao cường, rất hài lòng cô, tuy nhiên còn nhiều thời gian cho vòng một này rất nhiều, mới có một ngày số lượng người tuy chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng sẽ thế nào khi một tháng kết thúc? Cô thật không dám nghĩ

Tuy nhiên có một điều làm cô bận lòng...tại sao cả hấn cũng tham gia vào cuộc thi đấu này...chả lẽ vì ngai vàng của hấn...vì thiên hạ của hấn sao...Hay là vì yêu cô?

Thôi không suy nghĩ linh tinh nữa...cô vỗ mặt mình để cho tỉnh táo lại, thôi nào chả phải hấn đã yêu Từ Y cô nương sao....yêu sâu đậm là đằng khác ấy chứ, hấn tham gia cái trò chơi cô bày ra có thể chỉ là muốn có mục đích lấy ngai vàng để cưới Từ Y cô nương thôi làm gì vì yêu cô chứ...Cô khôi phục lại vẻ mặt của mình rồi trở về phủ...cô quyết định sẽ ở trong phủ sau khi thời gian vòng một thi đấu kết thúc.

Còn hấn...ở trong phòng của hoàng cung đã được chuẩn bị, hấn ngồi ở bên cạnh cửa sổ, đang chuyên tâm đọc sách trong thư phòng liền cảm giác có một thân ảnh, một bóng hình thân thuộc, hấn ngẩng đầu lên liền thấy cô đang ngồi trong hoa viên uống trà ăn bánh. Tim hấn liền đập thình thịch khi khuôn mặt kia bắt gặp ánh nhìn cười, đáy lòng bắt đầu đau nhói khi khuôn mặt kia cười chưa chút...

Vụng trộm nhìn cô từ xa, hấn rất muốn ôm cô vào trong lòng, hấn muốn nắm tay cô cùng đi chơi trên những con phố ở kinh thành phồn hoa của Bắc Hán, hấn muốn tới khi có tuyết rơi sẽ cùng với cô nghịch tuyết...rồi một ngày nào đó khi ở cuối đời sẽ cùng cô ôn lại biết bao kỷ niệm của cả hai. Bất chợt giật mình với những mộng tưởng đó, hấn cảm thấy bối rối khi bản thân lại nghĩ vậy...Mục đích của hấn chả phải là cưới cô rồi sẽ có được ngai vàng kia sao...để rồi có thể đưa Từ Y lên ngôi hoàng hậu người con gái mình yêu mười sáu năm ròng rã...chả phải như vậy ư?

Nhưng hành động của bản thân lại không nghe theo lý trí của mình, lúc hấn tham gia vào cuộc thi này đã đặt rõ mục đích...nhưng tại sao lại sợ cô tổn thương, tại sao lại sợ cô sẽ khóc....rõ ràng là vì muốn cưới Từ Y đã bất chấp giết biết bao nhiêu người cản trở, làm nước mắt của bao nhiêu người đã rơi sao, cho tới bây giờ còn gì phải sợ tới lúc mà cô khóc chứ....

Chương 18: Kết giao

Mấy ngày sau đó cuộc thi vẫn được tiếp tục như bình thường...nhưng cô lại cảm thấy uể oải...cô muốn từ bỏ lắm rồi...Cô không biết tại sao mình lại tự dưng tỏ chức ra cái cuộc thi này...chả lẽ đang chờ đợi người đó tới rước ư? Không thể nào...

Buổi tối thanh vắng, cô vẫn lại ngồi ở trên mái nhà một mình uống rượu ngắm trăng, hôm nay cô cảm thấy cô đơn quá...cô muốn có người để trò chuyện...cô muốn có người để bầu bạn...rất muốn...rất muốn

- Ôi...Thập Công Chúa...sao lại ở trên mái nhà thế này thật mất mặt quá - một tiếng của tên mất dạy nào đó vang lên

- Trời ạ, Thập Ngũ Hoàng Tử đó ư, đệ đệ sao mà lại treo lên cây cao thế kia, nhờ ngã dập mông thì không có mặt mũi đâu mà nhìn thiên hạ - cô cười quay sang tên mất dạy nào đó đang đứng trên cành cây to to được trông trong phủ của cô

- Sẽ không có chuyện ta ngã được đâu - Kỳ Mạc nói rồi dùng kính công phi thân lên trên mái nhà của cô

- Á - Kỳ Mạc kêu lên

- Cẩn thận - cô với phản xạ thương người có điều kiện thấy hấn phi thân xuống mái nhà lại bị chệch chân suýt ngã liền bắt lấy tay hấn

- Còn không mau kéo ta lên - Kỳ Mạc tức giận nói

- Tại sao a...ngươi suốt ngày hồ tỵ lại khích bác ta...hôm nay ta liền có cơ hội trả thù sao bỏ lỡ được - cô cười gian trá nhìn người nào đó

- Ngươi...ngươi...ngươi ức hiếp ta - Kỳ Mạc uất ức nói

- Nào có nha....ai ức hiếp ngươi....ngươi nói đi...ta đắc tội gì với ngươi mà ngươi luôn khích bác ta - cô nhìn hấn tra hỏi

- Ngứa mắt thôi - Kỳ Mạc đáp như không, xem ra hấn không sợ chết đây mà

- Ta chả chấp nhặt với tiểu tử nhà ngươi, đồ trẻ con - cô chả muốn chấp nữa bèn kéo hấn lên

- Hừ...biết điều đây, nếu không là cô chết với ta rồi nghe chưa - Kỳ Mạc nói rồi búng mạnh vào trán cô

- Au...ngươi...đồ lấy oán báo ơn...cút cho ta...cút - cô bực mình lấy cốc chén đang uống rượu ném về phía Kỳ Mạc

- Đùng mạnh động, ta chưa làm gì ngươi nha - Kỳ Mạc nói rồi trẻ con véo má cô

Con đau ê ẩm ở trán còn chưa dứt lại bị người nào đó véo tới xưng cả hai bên má. Hiện tại cô đã buồn bực lắm rồi, đã không có tâm trạng để đấu khẩu với tên này mà tên này cứ thích chọc cô là sao...Nếu như bình thường chắc chắn cô sẽ lòi cổ tên này rồi dìm xuống ao cho tới khi nào mà hấn cầu xin tha mạng thì thôi, nhưng hôm nay cô lại chả có tâm trạng, mấy ngày nay luôn ủ rũ buồn chán, trong lòng có rất nhiều phiền muộn chất chứa

Khoẻ mặt đỏ hoe, từng giọt nước mắt rơi xuống tỳ tách, cô đã không khóc thì thôi mà đã khóc thì lại rất dai. Kỳ Mạc ở bên cạnh biết mình đã làm quá đáng, khiến cho cô khóc rồi, trong lòng ánh náy liền dừng lại không véo má cô nữa. Kỳ Mạc lấy tay vỗ vỗ lưng cô, hấn đây là lần đầu tiên thấy con gái khóc, trước đây do tính cách của hấn nên không ai dám đắc tội, hôm nay cô là người đầu tiên dám phản khích lại hấn cho nên hấn rất có tâm tư đấu võ mồm với cô, nhưng bản thân lại làm cho cô khóc thành ra như vậy

- Nín đi đừng khóc nữa...ta xin lỗi...ta không cố ý làm cho ngươi khóc...đừng khóc nữa...ta hứa sau này sẽ không ức hiếp ngươi nữa...ta hứa sẽ không véo má hay búng trán ngươi nữa....cho nên nín đi đừng khóc - hấn ở một bên dỗ dành cô

Còn có sau này sao trong lòng cô thầm nghĩ rồi khóc to hơn

- A....ta xin lỗi mà...đừng khóc, nín đi ngoan nha... - Kỳ Mạc vừa nói sau đó ôm cô vào lòng rồi vỗ vỗ lưng của cô y hệt như đang dỗ dành một đứa trẻ

Nhận được một cái ôm cùng với sự xin lỗi thành tâm thành ý của Kỳ Mạc trong lòng cô cũng nguôi ngoai phần nào khó chịu trong lòng. Cô nín khóc, nhưng tròng mắt vẫn còn nước mắt, vành mắt đã đỏ ửng lên vì khóc. Thấy cô nín Kỳ Mạc liền buông ra lấy khăn tay lau nước mắt cho cô. Chả biết hấn bị làm sao nữa...trước nay Kỳ Mạc hấn chưa bao giờ xuống lời xin lỗi nữ nhi vậy mà ở trước mặt Tuệ Nhi - Thập Công Chúa này lại vội vàng cùng khăn trương cuốn quýt xin lỗi

Thấy cô đã hết khóc hấn liền xoa xoa mặt cô, hai má đã sưng lên vì bị véo, ở giữa trán thì nổi lên một màu tím xanh rất khó coi, nhưng trong bộ dạng này, hấn lại cảm thấy yêu thích cô rất nhiều. Lấy từ trong tay áo ra một lo thuốc bôi vết thương bị sưng lên, hấn nhẹ nhàng xoa lên bá cô và trán của cô nữa.

Vừa xoa hứn vừa nhìn biểu hiện trên mặt cô, rồi lại chuyện tâm bồi thuốc cho cô

- Cảm ơn - vừa nhìn Kỳ Mạc bồi thuốc cho mình cô nói

- Là ta phải nói cảm ơn mới đúng - Kỳ Mạc thờ dài nói

- Tại sao? vì ta nín khóc ư? - cô hỏi lại hần

Kỳ Mạc chả nói gì chỉ im lặng gặt đầu

- Ngươi...ngươi có thể làm bạn với ta không...trước nay ta chưa hề có một người bạn thực sự nào - Kỳ Mạc nói

- Được - cô cười tươi gật đầu

- Đây là ngọc bội ta mang bên người bao nhiêu năm nay, nó rất có ý nghĩa với ta...tặng cho ngươi đây...giữ cẩn thận nhé - Kỳ Mạc rút bên người ra một miếng ngọc bội không quá lớn màu xanh ngọc bích đặt vào tay cô

- Cho ta ư? Cảm ơn nhiều...vậy ta cũng cho ngươi cái này - cô nhìn thấy miếng ngọc bội sáng giá liền lấy từ trên đầu ra một cây trâm làm bằng vàng đưa cho hần

- Cảm ơn - Kỳ Mạc nhìn cây trâm quý giá trong tay mình cười tươi

Cả hai người cứ như vậy mà vô hức trở nên thân thiết hơn, cả buổi tối đó liền cùng nhau trò chuyện mà quên đi thời gian. Nói chuyện tới mức không để ý được có một ai đó đang đứng từ xa ở trong một bụi cây nhìn cô và Kỳ Mạc. Người đứng trong bụi cây đó chính là hần - Tử Khiên. Hần vốn dĩ hôm nay là muốn tới để thăm cô vì mấy hôm nay không gặp, hần cả thấy rất nhớ cô.

Sáng nào cũng dậy sớm tới nào cũng ngủ muộn để tìm kiếm hình bóng, giọng nói của cô ở đó, vậy nên hôm nay không kìm được lòng mà tới thăm cô nhưng không ngờ đệ đệ thân thiết nhất của hần lại tới trước một bước. hần ở một bên nhìn thấy cảnh tượng đệ đệ mình trêu chọc thân mật với cô liền cảm thấy khó chịu tới cùng. Nhìn thấy cô khóc mà lòng hần rối bời, chỉ muốn ôm cô vào lòng mà dỗ dành, nhìn thấy cô được đệ đệ mình ôm liền nín khóc, trong lòng hần liền cảm thấy ghen tỵ với đệ đệ. Nhìn thấy cô và đệ đệ mình trao nhau vật định ước hần liền muốn nổi giận chạy ngay tới đó mà cướp lấy cây trâm vàng kia. Liền muốn giẫm nát miếng ngọc bội kia.

Đây là gì, tại sao trong lòng hần liền nổi lên cảm giác tức giận như vậy, có phải là do cô thân thiết với đệ đệ của mình không...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mơ hồ

Thấm thoát thời gian thấm thoát trôi đi, số ngày của vòng một đã chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay, thí sinh qua được cả ba vòng nhỏ của vòng một cũng tăng lên nhiều, nếu đếm sơ qua chắc cũng được hai mươi người. Ngồi ở trong thư phòng nghe ngóng tình hình cuộc thi trong cung, cô cũng cảm thấy thương thay cho mấy Ca Ca của mình. Nghe nói rằng vì tuyển chọn phù mã cho cô mà các Ca Ca lăn ra ốm thành đàn.

Mùa đông đang dần dần đến, lúc cô xuyên qua cái thế giới này thì lúc ấy đang là mùa xuân, thoáng cái đã gần 1 năm tròn cô xuyên qua cái thế giới này, không biết giờ này ở thế giới của cô đang là mùa gì nhỉ, hiện tại mọi người đã háo hức chuẩn bị cho tết sắp đến như ở đây chưa? Ở cổ đại này, tết tới ở hoàng cung thì sẽ tổ chức yến tiệc cho mời rất nhiều vương tôn quý tộc các nước tới dự, quả thực là quá hào nhoáng. Cô thì chỉ cần tết tới, cả nhà sum họp với nhau, cùng nhau ngồi đợi năm mới tới, sẽ có những chùm pháo hoa rất đẹp thấp sáng trên bầu trời kia.

- Tuệ Nhi, nàng đang làm gì vậy - bỗng một tiếng nói trầm thấp cất lên mang theo rất nhiều sự ấm áp

Cô theo phản xạ quay người lại, xuất hiện trước mắt cô là người cô không muốn gặp nhất và cũng nhớ nhưng mấy ngày nay nhất. Hần mang một cái áo choàng làm bằng lông rất ấm. Tuy ở Vương sở nhiệt độ không lạnh như Bắc Hán nhưng cũng thuộc loại khiến người ta phải trùm chăn ở trong nhà. Cô hà hơi, một màu trắng xuất hiện trước mắt cô. Cô đi lại chỗ hần cười chào hỏi rồi im lặng

- Trời lạnh lắm đấy, khoác thêm áo vào đi - hần nói rồi rất ga lăng cởi áo của mình ra đưa cho cô

- Còn ngươi thì sao, sẽ lạnh chết đấy - cô quan tâm hần rồi trả lại áo vào tay cho hần

- Ở Bắc Hán còn lạnh hơn này nhiều, nàng cứ mặc vào cho ấm người đi, ta chịu lạnh quen rồi - hần cười ấm áp rồi đưa tay vòng qua đầu cô choàng cái áo lông dày cộp màu đen cho cô

- Nhưng ta thấy ngươi vẫn là nên mặc vào đi - cô cười gượng rồi ngoan cố cởi áo khoác của hần ra choàng lại cho hần

Hai người nhìn nhau một lúc, không ai nói gì cả. Cô cũng lười khi phải nói, cứ như vậy mà đứng nhìn hần. Cô vốn dĩ là đang quan tâm hần, cô không hề muốn hần bị cảm lạnh chút nào, như vậy cô sẽ đau lòng, sẽ tự tránh bản thân lấy áo của hần rồi làm hần ốm. Cô còn đang muốn cởi cả áo của mình cho hần mặc nữa kìa, nhưng cô lại sợ lạnh nên không có làm.

Còn hần, một tâm tư khác cô. Hần cảm thấy rất bất mãn khi cô từ chối áo choàng của hần, hần đã muốn cô lưu giữ lại đồ của hần ở bên người như cô lưu giữ đồ của Thập Ngũ đệ vậy. Nhưng kết quả cô lại cự tuyệt hần, cô lại từ chối sự quan tâm của hần đối với cô. Cô coi hần giống như là một món đồ vật mà cô ghét bỏ, cô muốn xa lánh hần, muốn tránh hần như tránh tà vậy.

- Nè, Tuệ Nhi, ngươi xem ta kiếm được cái gì nè - một tiếng nói trong trảo kèm theo chút đàn ông truyền vào tai cô, cô theo phản xạ quay đầu lại liền nhìn thấy trước mặt mình là một cây hồ lô ngon tuyệt

- Chà chà, Mạc à, ngươi kiếm đâu thế - cô vui vẻ nói rồi há mồm cướp lấy một viên hồ lô ngon lành

- Ta đi mua đấy, sở dĩ mua rất nhiều nhưng mà trên đường ta lỡ ăn hết mất rồi còn mỗi cây này - Kỳ Mạc nói rồi gãi đầu ngượng ngùng

- Ngươi, đồ quý lộn - cô tức giận mắng rồi cướp luôn cây hồ lô từ trong tay Kỳ Mạc

- Hoàng huynh, Tuệ Nhi bắt nạt đệ - bị cướp mất cây hồ lô, Kỳ Mạc chuyển sang ăn vạ hần

Hần chả biết nói gì ngoài việc cười bất lực. Thấy cô ăn ngon lành cây hồ lô mà Kỳ Mạc mua, hần cảm thấy rất bất mãn, rất khó chịu mà không tài nào hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ gì nữa.

- Nè ta mặc áo của ta đi, ta thấy cô lạnh tới mức máu tụ lại ở đầu ngón tay rồi kìa - sau khi ăn vạ không thành Kỳ Mạc cũng chả chấp nhặt với cô mà chuyển sang quan tâm cô.

- Ủ - cô vui vẻ đứng nguyên để Kỳ Mạc khoác áo cho mình rồi ủ ấm tay của cô trong bàn tay to và ấm áp của hần

Ở một bên người nào đó rất tức giận khi cô không nhận áo của hần, lại còn để cho nam nhân khác ủ ấm tay mình, nhìn hai người họ tình cảm vậy, hần cảm thấy mình giống như là kỳ đà cản mũi vậy, hai người họ ở trong mặt người nào đó trở thành đôi tình nhân yêu nhau nhất trên trần đời này

Một bên khác, Kỳ Mạc đang xoa xoa tay cô liền cảm thấy yêu thích những ngón tay mềm mại mảnh khảnh trắng nõn của cô, khác với bàn tay to khỏe rắn chắc của anh. Anh nhìn về mặt đang hạnh phúc khi được cầm trên tay cây hồ lô kia, anh mới đưa tay lên rồi xoa xoa đầu của cô tựa như đang xoa đầu một đứa trẻ vậy. Rồi bỗng anh bật thốt lên một câu nói khiến hần phải kinh ngạc với chính mình

- Sau này để ta chăm ngươi nha - câu nói trong vô thức mà anh thốt lên

- Được - cô cũng chả bất ngờ trước sự chăm sóc đầy tình cảm như người anh hai với em gái của anh

Nhưng có điều đây phải đổi ngược lại thành em trai chăm sóc chị gái mới đúng. Rõ ràng cô hơn tuổi tên oắt con kia cơ mà. Cơ mà sao nhóc con cao thể nhĩ, cao hơn cô cả một cái đầu, người làm chị như cô thật không biết giấu mặt vào đâu nữa.

Một bên, hần nhìn thấy câu nói của đứa em trai mình thì trái tim ở nơi nào đó liền đột nhiên run rẩy, đây là gì? Tại sao tim hần lại run lên? Hần đang sợ hãi điều gì sao? Hần đang có cảm giác rất bất an, thực sự rất bất an bởi vì....bởi vì....bởi vì cái gì cơ chứ? Hần vì cái gì mà trở nên như thế này? Hần cảm thấy rất mơ hồ, rất khó chịu, rất rất khó hiểu! Hần mơ hồ vì cảm giác của mình, hần khó chịu vì cô thân thiết với đệ đệ hần yêu thương, hần khó hiểu vì suy nghĩ của mình

- Trời đang lạnh đi rồi, mau vào trong tìm nơi nghỉ ngơi để sưởi ấm nào - hần cắt ngang đoạn tình cảm lãng mạn giữa cô và anh liền đi tới tách hai người ra

- Đi thôi - cô vẫn vui vẻ đồng ý rồi chạy nhanh

- Đợi ta với - Kỳ Mạc vẫn vui vẻ mà đuổi theo cô không một chút nghĩ ngợi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tâm tư

Thấm thoát, thời gian trôi qua càng nhanh chóng, thoáng cái, đã tới vòng hai của cuộc thi tuyển chọn phò mã. Tuy các thí sinh không đông nhưng cũng đủ khiến cô phải đau đầu chóng mặt. Điều mà khiến cô ngạc nhiên nhất, đó chính là Kỳ Mạc, anh cũng tham gia vào cuộc thi này, lúc ngày cuối cùng của vòng một kết thúc, anh chính là người cuối cùng đăng ký dự thi tuyển chọn phò mã. Khi nghe tin cô cũng đã rất xúng sốt. Cô không hiểu tại sao anh lại tham gia cuộc thi này. Một dấu hỏi chấm loé lên trên đầu cô.

- Tất cả các thí sinh chuẩn bị vào chỗ, ba nén hương ba canh giờ ai tìm được Cửu Hoàng Tử trước tiên thì người đó sẽ được vào vòng trong, rõ hơn là, ai tìm được Cửu Hoàng Tử thì sẽ không cần tìm nữa, còn thời gian mà số lượng thí sinh tìm chưa được Cửu Hoàng Tử thì tiếp tục tìm - một tên thái giám nói

- Thái giám này ai tuyền vào thế - mắt cô giật giật vài cái nói

- Ta cũng không biết - Tứ Ca cười cười rồi lại trở về trạng thái pho tượng của mình

- Ba, hai, một, bắt đầu - tên thái giám đó nói

Sau tiếng hô của thái giám, ào ạt các thí sinh xô nhau ra tìm Cửu Hoàng Tử khắp cả hoàng cung. Hoàng cung to lớn như vậy, sợ rằng ba nén hương hết vẫn chưa đi được nửa vòng hoàng cung ấy chứ nói gì tới tìm. Cô khẽ đưa mắt nhìn vào hắn đang đứng cạnh Kỳ Mạc, một nỗi niềm hy vọng rằng hắn vượt qua vòng này để tiến vào vòng trong của cô nảy sinh, cô không biết tại sao mình lại nghĩ vậy nữa, có lẽ hôm nào nên đi tìm Bát Ca cùng Tứ Ca hỏi thăm về lối suy nghĩ này.

Ở bên kia, hắn bắt gặp được ánh mắt cô nhìn về phía này, lòng hắn nổi lên một trận vui vẻ, hắn dun ánh mắt ôn như nhất nhìn lại về phía của cô, thấy đệ đệ của mình vẫy tay lên với cô, hắn mới hiểu ra rằng hoá ra người cô nhìn không phải là hắn, hoá ra là hắn tưởng bở, hoá ra chỉ có hắn là ôm mộng được cùng cô chung sống. Cho tới tận thời điểm này, hắn mới hiểu ra rằng, hắn có tình cảm với cô, tuy không sâu đậm như hắn yêu Từ Y, nhưng hắn rõ ràng bản thân mình hơn ai hết, đó là hắn cũng có tình cảm dành cho cô.

Cuộc thi bắt đầu, hắn bắt đầu đi tìm Cửu Hoàng Tử, hắn rất rõ nơi nào Cửu Hoàng Tử sẽ đến, tránh xa đệ đệ của mình, hắn đi tới Càn Thanh Cung, người ta thường nói không vào hang cọp thì sẽ không bắt được cọp. Từ trước tới nay, tất cả các lễ hội tổ chức thì mọi thí sinh không bao giờ tới Càn Thanh Cung bởi lẽ không muốn bị mất đầu. Chính vì thế, cho nên nếu để tìm chỗ ẩn náu Càn Thanh Cung chính là sự lựa chọn tốt nhất

- Bệ hạ, Thái Tử Bắc Hán muốn tìm Cửu Hoàng Tử ở Càn Thanh Cung ạ - thái giám chuyên hậu hạ Hoàng Thượng vào bẩm báo

- Vậy sao, trăm biết rồi, bảo với hắn là tại sao lại tới đây tìm - Hoàng Thượng nở một nụ cười đầy thích thú nói

- Vâng - Thái giám đó liền chạy nhanh ra ngoài nói chuyện với hân

- Thừa bệ hạ, Thái Tử Bắc Hán nói rằng nếu là nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất - thái giám bẩm báo lại với Hoàng Thượng

- Hahahaha, Cửu Nhi, con mau chui ra đây đi, ra ngoài cho người ta bắt mau - Hoàng Thượng gọi Cửu Ca từ dưới ngai vàng chui ra

Cửu ca từ dưới ngai vàng lên, về mặt bắt mất rồi lững thững đi ra ngoài. Hắn đứng ở bên ngoài nhìn thấy bóng hình cần tìm liền mỉm cười nhẹ. Cửu Ca thấy thế cũng cười lại đáp ý, nói chuyện vài ba câu, rồi hân liền cào từ đề chỗ về nghỉ ngơi. Cửu Ca cũng vì thế mà tìm nơi khác để trốn. Nghĩ tới đây liền nghĩ sẽ tới chỗ ở của muội muội mình, nếu chui xuống gầm giường chắc hân chả có người nào tìm được. Trong bụng liền cười thầm phi thân lên mái nhà chạy về phía phủ của Thập Công Chúa

- Báo, Thái Tử Bắc Hán là người đầu tiên tìm ra được Cửu Hoàng Tử - một tên thị vệ hét hải chạy tới

Cô khi nghe thấy vậy trong lòng mừng thầm nhưng ngoài vẻ mặt liền tỏ ra thất vọng nào nề. Về mặt đó của cô liền như vậy bị người nào đó bắt gặp được. Hân đứng một bên thấy cô thất vọng như vậy tâm liền đau đớn một hồi.

Đứng, cô tựa như là một chú chim bay cao trên bầu trời, lại tự nhiên bị áp đặt nhốt lại liền cảm thấy uỷ khuất mấy phần, nay người cô không có tình cảm liền dành được vị trí đầu tiên tức được bậc trưởng bối chú ý tất nhiên phần thắng sẽ nắm chắc hơn. Cảm giác lúc này của cô hân tuy không thấu mười phần nhưng tới bảy tám phần hân hiểu. Lại nói, cô ở Vương Sở cao cao tại thượng, có thể tùy ý phát ngôn, tùy ý bênh vực phái yếu, lại có thể tùy ý gở bỏ đi những cái bất công ở xã hội. Nhưng nếu cô gả cho hân thì sao? Cô chả thể làm theo ý mình muốn, chả thể dâng tấu như một quan lại hay một hoàng tử như ở Vương Sở với Hoàng Đế Bắc Hán được.

Xưa nay, hân do một tay Phụ Hoàn nuôi nấng hân đương nhiên hiểu tính khí Phụ Hoàn. Phụ Hoàn sẽ không vì một Công Chúa có thiên phú như cô mà lay chuyển cách nghĩ, sẽ không vì cái tính bướng bỉnh quật cường của cô mà lay chuyển. Càng không thể nể mặt Hoàng Đế Vương Sở mà chiều ý cô được.

- Báo, Thập Ngũ Hoàng Tử tìm được Cửu Hoàng Tử - tiếng nói của thị vệ làm hân bừng tỉnh trong suy nghĩ, hân ngược mắt lên nhìn cô, quả nhiên cô dành cho tin này là một nụ cười tươi rất rạng rỡ.

Nhắm nghiền mặt lại, hân xoay người rồi đi không kịp nhìn thấy một ánh mắt ngọt ngào đang dính ở trên người hân..

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Quyết định cuối cùng

Vậy là vòng thi số hai đã qua, cô còn nhớ rõ nó chỉ mới diễn ra trong ngày hôm qua, tuy chỉ tiêu không đạt đủ hai mươi người và vòng trong nhưng đối với cô điều đó không quan trọng nữa rồi. Điều cô quan tâm nhất ở đây chính hấn và anh. Cả hai người, là anh em thân thiết của nhau không biết vì có gì cùng nhau tham gia cuộc thi này. Điều này khiến cô rất phiền lòng.

Một bên là bạn thân cô coi trọng nhất Kỳ Mạc, một bên là người cô yêu. Nhưng cô lại không hy vọng cô sẽ yêu hấn, cô hy vọng mình sẽ không bao giờ yêu hấn... Trước nay chưa bao giờ nghĩ giờ này mình sẽ thích một người không yêu mình. Cô không muốn làm hồng tình cảm giữa cô và Từ Y cô nương, Từ Y cô nương rất đáng thương, cô không muốn tàn nhẫn với Từ Y, cô không muốn cướp đi người Từ Y yêu...bởi có lẽ Từ Y cô nương chỉ còn lại hấn là người quan tâm cô ấy trong cuộc đời của cô ấy.

- Công chúa, công chúa, không xong rồi, dự cảm của người đã đúng, Thập Ngũ Hoàng Tử và Thái Tử Bắc Hán đã vào vòng cuối cùng để cho người chọn rồi ạ - Nhữ Văn hốt hải chạy vào nói

Cô nắm chặt lấy vạt áo. Quả nhiên Mẫu Hậu, Phụ Hoàng, Tử Ca đang làm khó cô mà...cô nên làm thế nào đây...Cả hai người đều là người cô coi trọng, đều là người mà cô không muốn tổn thương, đều là người cô rất quan tâm tới. Đối với Kỳ Mạc, cô không hề có cảm giác quá phận, chỉ là bạn hữu với nhau, chưa hề có cảm giác vượt quá mức bạn bè. Còn Từ Khiên...hấn tham gia cuộc thi này...có lẽ là vì ngai vàng của hấn...vì thiên hạ của hấn...hấn chắc chắn sẽ có tình cảm gì với cô đâu nhỉ...

- Đi chúng ta vào cung...hôm nay kết thúc luôn cái cuộc thi ngớ ngẩn này đi - cô đứng phắt dậy nói

- Vâng Công Chúa, để em đi chuẩn bị xe ngựa - Nhữ Văn cúi đầu nói

- Không cần chúng ta cưỡi ngựa - cô nói rồi quay phắt người bước ra ngoài đi tới chỗ giam ngựa

Cô leo lên ngựa, sau đó liền kéo tay Nhữ Văn lôi lên ngựa. Nhữ Văn sợ sệt ôm chặt lấy cô. Kéo dây cương...Cô quát roi vào mông ngựa, con ngựa vì đau mà hí lên chạy như điên vào hoàng cung, phi ngựa một lúc cổng thành liền ở ngay trước mặt, thị vệ thấy cô liền đứng tại chỗ cúi đầu xuống, cô liền gạt đầu tỏ ý miễn lễ rồi phi thẳng ngựa vào lối dài nơi đó có hai người đang chờ cô.

Một thân y phục màu đỏ rực làm tôn lên vẻ đẹp hoa lệ của cô, cô bước vào trong, hành lễ với Mẫu Hậu và Phụ Hoàng xong, cô đi tới chỗ hấn và anh đang đứng, cả hai người liền nhìn thấy cô thì đi tới. Cô dừng chân lại, hai người bọn họ cũng dừng lại, cả ba người cùng nhìn nhau. Cô hết nhìn hấn lại nhìn anh, vẻ mặt bất đắc dĩ. Dù trong lòng cô đã quyết định nhưng cô cũng có vài phần do dự

- Ta chỉ muốn nói vài lời như này, phu quân của ta, chỉ có một, cả hai người đều rất rất xứng đáng làm phu quân của ta, nhưng ta chỉ có một trái tim, cũng chỉ muốn có một phu quân yêu thương ta cả đời này, cho nên dù ta có chọn ai, ta vẫn hy vọng người còn lại sẽ vẫn vui vẻ, chúng ta sẽ vẫn là bạn hữu được chứ - Cô đồng đặc nói, giọng có một chút chua xót

- Được - cả hai người cùng gật đầu nói

- Vậy được, cả hai người hãy nhắm mắt lại đi - cô nói

Cả hai người cùng nhau nhắm chặt mắt lại, không hề ty hí chút nào. Cô đứng một lúc rất rất lâu, trong đầu hiện lại những kỷ niệm trong những ngày tháng trước đây cùng vui chơi với cả hai người này. Ngược đầu lên nhìn Mẫu Hậu, Phụ Hoàng và chín người Ca Ca của mình đang mang ánh mắt trông mong. Cô quay đầu lại, hốc mắt liền đỏ hoe. Cô giờ tay lên không trung một lúc lâu...Sau đó liền dứt khoát ôm lấy...Từ Khiên....những giọt nước mắt theo đó mà thấm vào áo của hấn

- Thái Tử Bắc Hán Từ Khiên được chọn làm phu quân của Thập Công Chúa Vương Sở - thái giám đứng gần đó hô to lên cho cả hội trường nghe

Hấn như không tin vào tai mình, hấn theo bản năng mà vòng tay qua eo cô ôm chặt lấy cô. Cảm thấy áo mình ướt sũng...hấn liền cười lạnh một tiếng...Cô khóc ư? Tại sao cô lại khóc...Vì quyết định sai lầm ư? Vì phu quân của cô không phải người cô yêu ư? Chưa xót trong lòng một hồi, hấn liền muốn đưa tay ra kéo cô khỏi người mình, nhưng lại không giờ nổi, hấn muốn được cô ôm như này thêm chút nữa...để cảm nhận hơi ấm từ người cô thêm chút nữa.

Cô thấy mình đã bình tĩnh hấn liền ngừng mặt đẩy hấn ra, cô quay sang liền nhìn thấy một tia đau lòng xẹt qua ánh mắt của Kỳ Mạc, trong lòng không khỏi áy náy. Kỳ Mạc ơi là Kỳ Mạc...xin lỗi rất nhiều. Ta cũng muốn chọn người lắm nhưng ta không thể nào làm theo lý trí mình được...Cả cuộc đời này ta không có cách này để thích người cả....Vậy nên ta chọn cách tàn nhẫn này để người quên đi ta...Để người không phải đau khổ vì ngày tháng sau này phải nhìn thấy sự âm thầm lạnh nhạt của ta đối với người....Cho tới tận giờ phút này...ta vẫn không hối hận với quyết định của mình...vĩnh viễn không hối hận....Ta làm theo trái tim ta, ta làm thế này chỉ vì một chữ "Yêu"

Từ bao giờ cô đã yêu người đàn ông tính khí cao ngạo, giảo hoạt, cô quái hay toan tính này. Tất cả mọi điều đều là tự nhiên mà thích, tự nhiên mà yêu...Cô yêu từng ánh mắt, từng lời nói, từng cử chỉ của hấn. Tuy vậy... trái tim cô lại đau khi người hấn yêu lại là một người khác...Có lẽ đây là quả báo vì cô đã đối xử độc ác với Kỳ Mạc chăng...đâu có lẽ là ông trời cho cô chịu phạt chăng...?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22. Dạn dạn

Sau khi cuộc thi tuyển phò mã kết thúc, nước Vương Sở và Bắc Hán cùn nhau ăn mừng ngày đại hỷ này, thế là theo dự định của Hoàng Đế hai bên, sẽ cho Thái Tử Bắc Hán là hán rước Thập Ngũ Công chúa là cô từ Vương Sở tới Bắc Hán, hai nước cách nhau không xa lắm, nếu thúc ngựa xuyên ngày xuyên đêm thì cần tới 2 ngày, còn đi xe ngựa thì mất tới năm ngày.

Đám cưới vì thế càng trở nên long trọng hơn, binh mã hàng nghìn quân được chia cho cô Hoàng Đế Vương Sở ban cho để dọc được bảo vệ cô và hán, tiếp theo là đoàn người bưng bê sinh lễ, nào chân trâu, bảo vật hiếm lạ, rất nhiều vàng bạc ngân phiếu được đóng vào trong những chiếc rương lớn chất đầy ở trong những chiếc xe ngựa cỡ lớn. Xe rước dâu rất rất lớn nha. Bề ngoài giống như là toà lâu đài thu nhỏ, bên trong giống như là một căn phòng mini kiểu dáng rất xa hoa.

Cô đang trên đường vào thính an Mẫu Hậu của mình, từ hôm qua, hán đã nhận lệnh của Hoàng Đế tới phủ của cô ở, đêm qua còn trực tiếp chiếm giường của cô. Tuy nhiên không có xảy ra chuyện gì cả. Cả hai chỉ nằm xuống sau đó rồi ngủ. Tuy có chút hơi đau lòng nhưng cô vẫn cảm thấy như thế là ổn nhất. Đi tới trước cửa Khôn Ninh Cung. Bước vào, thấy Mẫu Hậu của mình đang ngồi thưởng trà, cô liền chạy vào thính an liền ngồi xuống ngay bên cạnh Mẫu Hậu rồi làm mặt mè

- Tuệ Nhi, sắp gả rồi sao còn còn không sửa cái tính này đi, Hoàng Hậu Bắc Hán sẽ chê cười cho mà xem - Mẫu Hậu nương nương trách mắng

- Mẫu Hậu, người yên tâm, bọn họ dám mắng người thì làm sao hai nước thành thông gia như hôm nay chứ - cô làm mặt mè cười nói

- Con đấy, thật là - Mẫu Hậu thở dài lắc đầu

- Mẫu Hậu hít lại hít lại, già đi bây giờ - cô cười cười làm trò hề cho Mẫu Hậu cười

- Con bé này! - Mẫu Hậu mắng yêu cô

Rồi Hoàng Hậu đặt tay xuống vị trí bên cạnh mình ý chỉ cô ngồi xuống, cô cũng ngoan ngoãn mà làm theo, trực tiếp ngồi xuống, cô vừa ngồi xuống một chút Hoàng Hậu liền nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, giọng nói ôn tồn chứa sự lo lắng khó giấu đi được

- Tuệ Nhi, sau này có thể con sẽ làm Hoàng Hậu Bắc Hán, vì thế mặc cho chuyện gì xảy ra cũng phải giữ bình tĩnh. Con biết đó, trái tim hoàng đế chưa bao giờ chung thủy với ai, việc hậu cung có tam cung lục viện là điều đương nhiên, những việc đấu đá tranh sủng, dành vị trí Thái Tử lại cần không phải nói, vì thế con nhất định phải sinh được con trai trước tiên, ta cũng muốn dặn con một điều nữa....Đó là không nên dành trọn trái tim của mình cho Hoàng Đế, bởi một ngày nào đó, chính tay hán sẽ xé nát trái tim đó....Nam nhi trước nay chưa bao giờ dùng tim để yêu cả....nếu có cũng chỉ duy nhất một người không có người thứ hai.... - Mẫu Hậu cô vừa nói vừa đưa tay xoa đầu cô

- Mẫu Hậu người nói vậy...phải chăng phụ hoàng cũng....- cô giọng hơi khàn nói

- Ủ...trước đây phụ hoàng con yêu nhất chính là tỷ tỷ kết nghĩa gắn bó nhất với ta chính là Hoàng Hậu đã từng bị phế truất Đức Hy Hoàng Hậu, ngách nương của Bát Hoàng Tử...mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm đó chính là một cái bẫy....Năm đó ta tới quá trễ...để cho tỷ tỷ...để cho tỷ tỷ bị người tỷ ấy yêu nhất giết chết, thân là tỷ muội của Đức Hy tỷ tỷ, ta không thể làm gì được, chỉ biết ôm lấy tỷ ấy trong lòng mà khóc...vào nhưng phút cuối của cuộc đời Đức Hy hoàng hậu đã dặn ta rất nhiều điều, giờ ta lại dặn lại con..Cho tới tận bây giờ ta vẫn rất hối hận khi ngồi lên cái vị trí này...Ta rất có lỗi với tỷ tỷ của ta - Mẫu Hậu vừa nói vừa lấy khăn lau nước mắt

Nghe xong những lời này, cô có chút đau lòng, Mẫu Hậu của cô là người rất lương thiện, một con kiến cũng không dám giết, mặc dù cho các Hoàng Tử không phải con đẻ của mình nhưng Mẫu Hậu vẫn cứ chăm sóc tận tụy cho những Hoàng Tử khác, cô từng tâm sự với Phụ Hoàng, người kể về Mẫu Hậu cô tự như là một người tuyệt vời nhất, Phụ Hoàng cô rất an tâm khi ở bên Mẫu Hậu, hằng ngày nghe Mẫu Hậu cô gây đàn, rồi làm thơ cuộc sống cứ như vậy mà trôi đi, Phụ Hoàng cô kể rất nhiều về Mẫu Hậu, người nói trước đây, Mẫu Hậu cô từng ôm Bát Ca và Ngũ Ca đi bắt chuồn chuồn, hằng ngày dành hàng canh giờ để chăm lo việc học hành của chín vị hoàng tử, lúc đó cô mới nhận ra rằng tại sao nhưng Ca Ca của mình lại yêu quý Mẫu Hậu vô điều kiện như vậy.

- Mẫu Hậu...Sau này con sẽ thường xuyên về thăm người - cô mỉm cười nói

- Con ngoan, đừng về, con nên chăm sóc phu quân của mình thật tốt, hãy hết lòng vì phu quân của mình, nam nhân mà...họ đều rất cao ngạo...nếu có thể nhường nhịn con hãy nhường nhịn một chút, đừng nên chấp nhặt những chuyện nhỏ, hãy nghĩ cho cục diện trước khi làm mọi việc - Mẫu Hậu cô nói tiếp

- Vâng, những lời này, hải nhi sẽ khắc cốt ghi tâm, xin mẫu hậu đừng quá lo lắng - Cô vừa nói vừa vỗ ngực mình

- Con ngoan - Mẫu Hậu nói rồi ôm cô vào lòng

Cô cũng theo vòng tay đó mà ôm lại người, cô có thể cảm nhận được tâm tư hiền lành, đức độ, ấm áp của người phụ nữ này, bà không hề chút toan tính, không chút ích kỷ, bà là một người mẹ mà ở thế giới này khiến cô tự hào nhất, cô sau này cũng sẽ là một người mẹ như bà.

- Thôi con mau về chăm sóc cho phu quân của con đi - Mẫu Hậu nói rồi xuy tay với cô

Cô cũng gật đầu đồng ý rồi sau đó liền đi ra ngoài, lên xe ngựa, trong đầu cô là một máy ghi âm, nó phát lại những lời dặn dò của Mẫu Hậu. Hậu ung, tranh sủng, đấu đá, tam cung lục viện...Cô nhắm chặt mắt lại, đứng rồi không nên bỏ ra nhiều tâm tư vì một người, không nên, yêu tới mấy cũng không được thể hiện. Vậy cô sẽ phải làm một Thái Tử Phi, hay một Hoàng Hậu, hiền đức, thủy mị, nhẹ nhàng, quý phái, giống như là một bông hoa tinh lặng giữa mặt hồ không chút gọi sóng sao.

- Nàng vừa đi đâu về vậy? - Hấn từ trước cửa phủ đi ra đỡ cô xuống xe ngựa hỏi
- Vào cung thăm người thân - cô cười nói nhẹ nhàng
- Vậy ư! Chỉ còn hai ngày nữa là ngày thành hôn bắt đầu, nàng nên chuẩn bị mọi thứ chứ không phải đi chơi - hấn lên tiếng quở trách
- Ta chỉ thăm mọi người thôi mà - cô vẫn dịu dàng nói tiếp
- Đúng lý do với ta, ta biết nàng lại vào cung rồi chơi rồi trốn việc phải không? - Hấn nhướn mày cao giọng hơn hỏi cô
- Cuối cùng thì vẫn không thể gạt được người - cô lẽ lười tỏ vẻ nhí nhảnh, nói dối không chớp mắt
- Heo lười - hấn mắng rồi véo nhẹ mũi cô về mặt rất ôn nhu, ánh mắt toát lên vẻ ngọt ngào khó có được

Từ xa, Từ Y cô nương đang chạy tới, nét mặt rất xa xăm, cô biết chứ khi biết hấn được chọn làm phò mã của cô Từ Y đã khóc suốt bao nhiêu ngày, đã nhịn ăn bao nhiêu ngày, nhìn Từ Y đã gầy đi rất nhiều, xanh xao đi nhiều, giống như là một ma ốm vậy, cô thấy rất áy náy có lỗi với Từ Y cho nên trong suốt những ngày qua cô đã tự tay sắc biết bao thuốc bổ cho Từ Y.

- Chàng đang làm gì vậy, ta làm xong bánh đội chàng mà vẫn không thấy chàng đâu...A...Công Chúa...nô tỳ...xin lỗi - Từ Y nhìn cô về mặt sợ sệt nói
- Không sao không sao, Từ Y đã có tâm chuẩn bị cho Thái Tử ta không nên trách phạt mà phải khen thưởng mới đúng, nào nào người còn không mau vào dùng bữa - cô cười nhẹ nói rồi hướng hấn thúc dục
- Được - hấn cười như không cười đi theo Từ Y

Cô cứ đứng đó ngây ngốc một lúc lâu rồi được Nhữ Văn nhắc nhở liền bình tĩnh lại rồi trở về phòng. Vừa vào phòng cô liền nằm xuống giường ôm lấy Giai Giai và Y Y rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào cũng không biết

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Sống chung

Khi cô bừng tỉnh giấc đã là giờ cơm chiều, cô ôm lấy Y Y và Giai Giai đang dụ đầu ở trong lòng kêu đói, cô mặc đồ ngủ rồi lấy tạm cái áo gấm màu đen được thêu hình phượng màu đỏ rất đẹp mặc lên người cho đỡ lạnh rồi ôm Y Y và Giai Giai từ trong phòng ra chỗ bàn ăn nơi hấn và Từ Y đang ngồi ăn cơm nói chuyện vui vẻ với nhau, thấy cô đi ra Từ Y liền lộ một vẻ mặt khó coi rồi quay mặt đi còn hấn thì vẫn là khuôn mặt lạnh như bình thường

- Sao mọi người không ăn đi, nhìn ta làm gì - cô nói với hấn và Từ Y
- Nàng sao lại ăn mặc như vậy, đầu tóc còn chưa chải chỉ buộc cao nên thật không còn tí hình tượng công chúa mẫu mực nào nữa cả - Hấn lên giọng nặng
- Ôi trời mẹ nó chứ, thật là tức cười mà, bụng đã sôi rồi mà còn phải đợi người hầu mặc cả tấn y phục chết ngột vào người xong lại còn phải ngồi chờ gần nửa tiếng mới chải đầu xong cái kiểu tóc thì bỏ thẳng nào mà làm được, đói tới chết mà vẫn phải chú ý hình tượng là sao. Phải lo cái bụng trước đã chứ, nhờ may đang đợi mặc y phục với chải đầu tóc ngắt lẩn ra đây vì đói qua thì sao, tụt huyết áp thì sao, trời ạ mắng cũng phải có lý chút đi chứ
- Được lần sau ta sẽ chú ý, nào giờ mọi người ăn cơm đi - cô cười cười dịu giọng nói
- Sao còn không mau vào thay quần áo chải đầu tóc, nàng mặc thế ai ăn cho nổi - hấn tiếp tục lên giọng trách mắng cô

* Tiếng đĩa được dùng sức đập mạnh xuống bàn * (tác giả: tại ta hông biết nên dùng âm thanh nào để miêu tả cả thôi thì từ giờ cứ có tiếng nào khó ta lại làm kiểu này nhé các chế)

Cô bực mình nhìn hấn, cả căn phòng chìm vào một mảng yên tĩnh tới quỷ dị, người hầu không một ai dám lên tiếng, ngay cả Nhữ Văn đứng bên cạnh cô khi tiếng động phát ra còn giật bắn mình một phát. Chỉ có Y Y và Giai Giai vẫn điềm nhiên như không, ngồi trong lòng cô hai chân trước đặt lên bàn mà vói vói tới đĩa thịt bò kia. Cô cũng chẳng nói gì cả lặng lặng nhìn hấn, hấn cũng chẳng nói gì cả nhìn đi chỗ khác không nhìn trực tiếp vào mắt cô. Từ Y thì bộ dạng sợ sệt cúi đầu không dám ngẩng lên

Hấn nhìn qua chỗ khác, trong lòng cũng nổi lên một trận lo lắng nhẹ. Có lẽ tính khí cao ngạo hay thích giáo huấn cô đã đi quá đà rồi. Vừa rồi hấn biết mình đã nhiều lời, hấn biết cô đã rất nhượng bộ từ khi cô và hấn ở chung, cô không có một tiếng than nào, cũng không có lời trách mắng hấn thế nọ thế kia, cũng không có ý kiến gì khi mà hấn lúc ngủ ở chỗ cô lúc thì ở chỗ Từ Y. Cô cũng chưa vào giờ cãi lại lời hấn hay bắt bẻ hấn cái gì cả. Hấn không có ý kiến gì, chỉ là sự thân nhiên của cô, sự im lặng của cô, sự bình tĩnh tới lạ thường của cô ngay cả sự thờ ơ lạnh nhạt của cô lại khiến hấn muốn mắng cô,

muốn hấn khiến cô phải tỏ ra như là một con mèo nhỏ rất nghịch ngợm, rất không nghe lời. Bởi vì, lúc cô như vậy mới là cô thực sự yêu hấn...

- Bữa tối nay ta không ăn nữa, Nhữ Văn chăm sóc cho Y Y và Giai Giai thật tốt nhé - cô giao hai bé hồ con đã lớn hơn một chút, to hơn một chút, mập mập quá quá hơn một chút cho Nhữ Văn

Cô bước về phòng, không khí trong phòng dần dần trở nên dịu lại. Người hầu cũng đã bình ổn lại khuôn mặt của mình. Từ Y cô nương cũng ngừng đầu lên. Hấn cũng chẳng có gì hơn ngoài bộ mặt lạnh, liền sau đó đứng dậy đi theo cô. Biết hấn đi theo cô nhưng cô cũng chẳng nói gì, cứ đi bình tĩnh như vậy, cho tới khi tới phòng của mình, cô mở cửa đi vào liền chuẩn bị đóng cửa lại liền có một bàn tay to khỏe chặn lại. Một thân người to lớn đi vào rồi khép cửa lại

- Có chuyện gì không? - cô nhìn hấn hỏi rồi cởi bỏ chiếc áo khoác ra vứt lên giường

- Nàng là có ý gì? Tại sao trong bữa cơm lại tỏ thái độ với ta, ta là phu quân của nàng, lẽ ra nàng phải ngoan ngoãn nghe lời thay vì chống đối ta như vậy, ta biết nàng là công chúa được nuông chiều thích làm gì thì làm không quản thể diện hay người khác nghĩ gì, nhưng hiện tại nàng là Thái Tử Phi Bắc Hán, mỗi một việc nàng làm là bộ mặt cho Bắc Hán, nàng hiểu không - hấn từ từ giải thích giọng nói không cao nhưng vẫn lộ ra vẻ cao ngạo

- Được ta sẽ sửa đổi, giờ người có thể ra ngoài được chứ, ta mệt rồi - cô vẫn giữ nguyên giọng nói dịu dàng rồi ngồi lên giường đắp chăn lại nói

- Tôi nay ta ở đây, còn nữa...ta sẽ cho người mang chút cháo vào cho nàng, ăn chút gì cho ấm bụng đi - hấn nói xong rồi đi ra ngoài

Cô vẫn không nói gì lẳng lặng nhìn hấn, phải rồi hấn là người theo cái chủ nghĩa trọng nam khinh nữ của nước hấn sao, cái chủ nghĩa này đã ăn sâu vào máu thịt rồi nên hấn mới dám nói với cô như vậy, nếu không phải giữ hình tượng nữ nhi mẫu mực mà mẫu hậu cô kì vọng thì cô đã đứng dậy cho hấn vãi vả rồi bẻ gãy cái cổ kia rồi. hấn an toàn bước chân ra khỏi cửa là do phúc hấn tu mấy kiếp mới có được.

Hấn đi từ trong phòng của cô ra, mùi hương của hoa phong lữ toả ra rất dịu dàng. Đi tới phòng ăn, hấn nhìn thấy Từ Y đang ăn rất ngon miệng, cười nhẹ hấn đi vào rồi ngồi xuống, có lẽ vừa rồi chắc Từ Y sợ lắm. Hấn lại gần Từ Y hơn liền ngửi thấy mùi thơm rất nồng đậm, ngửi liền cảm thấy khó chịu rất không thoải mái, nhưng hấn làm bộ mặt thoải mái nhất với Từ Y

- Chàng vừa rồi đi an ủi Công Chúa làm thiệp rất ghen tỵ, tối nay chàng ở bên cạnh thiệp được không, thiệp rất sợ phải sờ một mình - Từ Y đôi mắt đỏ đỏ, người mềm nhũn tựa vào người hấn

Cánh tay hấn đưa ra đỡ lấy thân thể của Từ Y, thân người mềm nhũn tới ông ẹo của nàng ta làm cho hấn phải dè dặt, trái lại hấn thích thân người mềm mại nhưng lại săn chắc của cô hơn. Đây đặn đúng chỗ, nhỏ nhắn đúng chỗ, toát lên phần quyến rũ, đôi khi tỏ ra hiền lành, đôi khi lại lạnh lùng, đôi khi lại ngọt ngào. Giờ trong đầu hấn là một mảnh hình ảnh của cô

- Chàng trả lời ta đi - Từ Y ở trong lòng ăn phụng phịu nói

- Được - hấn cười đáp, khuôn mặt ngọt ngào khó tả

Thực ra nét mặt đó hiện lên như vậy là do nhớ tới một ai kia, một cô nàng nào đó đang ăn ngẫu nhiên thức ăn của cô người hầu lên mang vào cho mình...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Hòn dổi

Buổi tối, cô ngồi đọc sách, ngồi trên ghế lạnh, khoác một cái áo mỏng, chả biết tại sao cô lại làm vậy, thường thì giờ này đã ngủ rồi. Chết tiệt thật, cô lại để ý lời nói đó của hấn. Hấn nói sẽ ở lại đêm nay, vậy mà muộn vậy rồi còn chưa tới. Ta bật cười ngây ngốc, giờ này chắc đang ân ái trên giường của Từ Y rồi. Cô nhắm mắt lại, lại mẫu hậu dạy quả không sai một chút nào, nam nhân vốn rất bạc tình.

Gấp khề quyển sách lại, giờ đã là nửa đêm rồi, gió ngoài trời đã thổi mạnh hơn một chút, những tiếng lác lác xác ở ngoài sân đình kêu lên, càng làm cho đêm này thật cô quạnh, cô nhớ những buổi tối trước kia khi ở hiện tại, lúc đấy cô đang nằm trên giường ngủ, không thì sẽ ôm máy tính cho tới sáng hôm sau. Không thì sẽ chạy sang phòng ba mẹ để làm phiền.

Cầm lấy cây đàn tranh trong phòng, cô đặt nó lên chiếc bàn ở đá ở ngoài sân, con gió thoảng qua se lạnh, mặt ghế đã đã lạnh toát từ lâu. Vén những ngọn tóc mai lên, cô gảy đàn khúc "Tuý Hồng Nhan" miệng ngâm nga vài câu. Tiếng đàn vừa cất lên, liền có tiếng sao vang lên. Cô mỉm cười rồi cùng tiếng sáo tiếp tục đàn. Ngồi đó đang đứng trên cây cây cổ thụ phía sau lưng cô thổi sáo theo giai điệu mà cô đánh.

Tiếng đàn kết thúc, là lúc tiếng sáo dừng lại. Cô thẳng người đứng dậy, không ngừng đầu nhìn chàng thiếu niên kia, trực tiếp mà lạnh lùng đi vào bên trong. Chàng thiếu niên nọ cười nhạt, bên hông có đeo một chiếc trầm vàng. Chàng thiếu niên cầm cây trầm lên hôn nhẹ, sau đó cất vào bên trong người giống như là một vật quý giá không thể làm mất. Rồi lưu luyến nhìn theo bóng hình cô. Khi cô vào trong phòng rồi đóng cửa lại chàng thiếu niên kia mới cúi đầu phi thân xuống đất.

Ngồi vào vị trí cô vừa ngồi, những ngón tay lướt nhẹ qua dây đàn cô vừa đàn. Nhặt từng chiếc lá phong đã rụng ở trên những dây đàn. Chàng thanh niên kia không cười, khoé mắt có giọt nước mắt nhỏ. Giọt nước mắt rơi xuống mặt đàn. Tiếng động nhỏ vang lên nhưng lại cô động trong không gian. Người người nhìn thấy cảnh này liền muốn tiếc thương cho đôi uyên ương nọ, bỏ phí một tình yêu đẹp.

Còn ở đằng xa khác hẳn đứng sau một cái cột to quan sát mọi hành động từ lúc cô bê đàn ra cho tới khi chàng thiếu niên kia đi. Mọi thứ hẳn đều nhìn thấy hết. Tâm cay đắng, tim đau nhức. Hẳn đi lại chiếc đàn, khuôn mặt đã trở nên khó coi hơn, hẳn trực tiếp, hung hăng vung tay cho cây đàn kia rơi xuống rồi nứt vỡ. Một đường nứt dài to được trải dọc từ đầu cây đàn tới cuối cây đàn. Hẳn hừ lạnh một tiếng rồi đi vào trong phòng cô

Cô nằm trên giường, khi nghe được tiếng động đó liền hiểu mọi chuyện. Tiếng hừ lạnh kia căn bản chỉ thuộc về một người, tiếng bước chân càng ngày càng sát gần lại căn phòng của cô. Tay nắm chặt đầu chân lại, cô liền nhắm nghiền mắt lại giả vờ ngủ rất tự nhiên. Tiếng mở cửa khe khẽ rồi tiếng đóng cửa nhẹ nhàng khiến cô lầm tưởng là do hai người làm.

Tới khi mùi hương nam tính của hắn thoang thoảng ở đầu giường cô mới tỉnh chính lại đó mới chính lại là hắn. Ngoài ra còn có mùi hương nồng nàn khác, cô biết rõ nhất mùi hương đó là của ai. Hẳn nằm xuống giường, một tay vòng qua người cô ôm cô chặt vào lòng không cho cô có cơ hội đẩy hắn ra. Hẳn dụi mặt vào bờ vai trắng non mềm mại kia. Dụi lát nhiều lần, tựa như muốn thanh tẩy mùi hương của kẻ khác vậy.

Cô cảm thấy sống mũi của hắn cứng rắn chà xát vào da thịt mình liền cảm thấy khó chịu, quay người lại, cô từ từ mở mắt liền nhìn được một khuôn mặt khá đẹp của hắn. Cô tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy hắn. Rồi lại nhìn cách ăn mặc có chút hơi lộn xộn của hắn, hình như chưa thay đồ ngủ ra thì phải, vắt vắt lăm mớ mặc lại quần áo chỉnh tề cơ mà, vết son đỏ nhẹ rất nhỏ thể hiện rõ ở nơi cổ áo trước ngực của hắn

- Người nên thay quần áo ra, mặc vậy ngủ rất khó chịu - cô lên tiếng nhắc nhở hắn

- Nàng coi cho ta - hắn giọng nói nửa ra lệnh, nửa nhờ vả

- Được, ngồi dậy đi - cô dụi dụi mắt ngáp rồi ngồi dậy nói

Hắn ngồi dậy thao cô nhưng vòng tay ở eo cô không hề di chuyển. Cô coi bỏ trang phục của hắn có chút khó khăn liền đẩy tay ra, nhưng ngực lại hắn kéo cô ngồi lên đùi đùi hắn. Cô chẳng hiểu hôm nay hắn có tâm sự gì nữa. Thái độ như này chắc muốn tâm sự với cô đây. CÔ im lặng một chút rồi lên tiếng hỏi hắn vài câu

- Làm sao vậy, có chuyện muốn nói hả? - cô hỏi giọng nâng cao một chút

Đáp lại cô vẫn là sự im lặng, hắn dụi dụi mặt vào lưng của cô giống như đang hôn dỗi điều gì đó thì phải. Hôn dỗi ư? Cô đã làm gì cho hắn khó chịu à, mà nếu có thì cũng không nên gây chuyện lúc nửa đêm chứ, phá hoại giấc ngủ của người khác cũng là một cái tội đấy. Tội nặng là khác.

Bàn tay hắn bắt đầu không yên phận hơn, luồn tay vào trong y phục của cô mò mẫm khắp nơi rồi di chuyển lên nơi cao vút kia. Khi bàn tay đang chuẩn bị tới ngực cô liền bị tay cô chặn lại. Sau đó cô lấy tay hắn ra rồi xoay người lại ngồi trước mặt hắn. Hẳn như bị mất thứ đồ chơi nào đó liền xì mặt xuống

- Đã xảy ra chuyện gì làm người có nhã hứng muốn dê ta vậy? - cô khoanh tay trước mặt cao giọng hỏi lại hắn

- Nàng là vợ ta sao ta không được dê nàng - hắn nói lại cô giống y hệt một đứa trẻ đang dẫn cá chém thớt

- Được rồi, vậy người nói đi ta khiến người khó chịu chỗ nào sao, nói đi để ta xin lỗi người, chứ đừng làm phiền giấc ngủ của ta - cô ngáp cái nữa rồi nói tiếp

Lần này đám lại cô là khuôn mặt không vui chút nào của hắn, còn có cái nhăn mày, rồi là sự im lặng. CÔ cũng ngồi im chờ câu trả lời của hắn. Tiền tay ôm Gia Giai đang ngủ ôm vào lòng. Y Y thì đã thức dậy rồi chui vào lòng cô nằm từ đời này rồi.

- Sao vậy, đây là người muốn ta nghĩ người đang kiếm chuyện với ta đấy nhá - Cô nói tiếp

- Nàng...là của ta mà....sao vẫn còn qua lại với đệ đệ của ta - hắn nói nhỏ nhưng vẫn đủ để cô nghe thấy

Cô làm như mình chưa nghe thấy gì cả, rồi lại nằm xuống ngủ thuận tay kéo chăn lên đắp vào người xoay lưng lại với hắn. Hẳn được nhận được cái hành động né tránh lên tiếng kia của cô liền khó chịu, sau đó lại trẻ con phá rồi giấc ngủ của cô không cho cô ngủ.

Đương nhiên cô bị phá đám cũng khó chịu, sau đó liền kéo hắn nằm xuống, sau đó kéo chăn cho hắn, cô cũng nằm xuống ngủ tiếp. Người nào đó còn vẫn đang hôn ghen ghen dỗi kia chưa thôi phá đám. Chắc đã tích tụ con ghen lại rồi bộc phát một lần. Cô liền quay người lại nắm lấy hai tay hắn không cho hắn làm loạn nữa, kèm theo đó là một cái lườm cảnh cáo

- Người muốn thế nào đây? - cô nhìn hắn hỏi

-....- hắn tiếp tục im lặng

- Nếu không thì để ta ngủ yên lành đi ta mệt lắm rồi - cô nói rồi ngáp

- Hôn! Nàng hôn ta đi - hắn nói không chút ngại ngùng

Nếu trong trường hợp này, cô phải chủ động hôn hấn thì mới phải đầu tới lượt hấn yêu cầu cô như thế này. Cô là người đầu tiên khiến hấn phải ghen như vậy, khiến hấn thất thế như vậy, trước đây nếu Từ Y có gần người đàn ông khác hấn cũng không để tâm là bao nhiêu bởi vì hấn hiểu Từ Y chỉ có mình hấn, nhưng cô thì lại khác, trái tim cô không có hấn mà chỉ có trái tim hấn có cô thôi.

Cô ngạc nhiên với yêu cầu của hấn, nhưng vẫn cứ đáp ứng hấn, chống khuỷu tay xuống bên cạnh gối hấn, cô vén tóc sang hết một bên, mảnh vải bên vai khuỷu tay cô chống xuống liền bị trượt xuống tạo lên một khung cảnh ướt át. Cô hôn nhẹ lên chán hấn. Nhưng khi nụ hôn rời đi liền có một bàn tay cứng rắn chế trụ đầu cô kéo xuống. Môi cô bị ép phủ lên bờ môi của hấn.

Hấn thừa cơ cô không phòng bị đưa lưỡi vào nếm trái môi vị ngọt ngào mát lạnh từ môi cô. Mùi thơm khiến hấn ý loạn tình mê, lý trí đã không còn. Hấn cứ như vậy theo bản năng của người đàn ông mà cắn nuốt cô. Theo bản năng mà kéo áo cô trượt xuống. Từ môi xuống cổ xuống xương quai xanh. Hấn đè cô xuống dưới thân thể nóng như lửa đốt của mình.

- Dừng! - một tiếng giọng lạnh lùng vang lên làm hấn tỉnh táo lại

- Sao vậy, nàng định dành cho hấn sao - hấn bực mình lên tiếng rồi chặn tay tay cô bằng tay hấn

- Người có chút hiểu lầm ở đây rồi, " hấn " mà người nói ta không quen nha, vậy nên người ghen loạn lên cũng đâu phải lỗi của ta - cô bất bình nói

- Còn không quen, đệ đệ của ta, nàng không quen sao, trước đây nàng xuất ngày đi chơi với đệ đệ của ta, còn không quản xem ta nghĩ thế nào nữa - hấn cao giọng chất vấn

- ....- cô không nói gì nữa, cô chọn cách im lặng

Hấn cũng không nói gì nữa, buông tay cô ra, sau đó nằm xuống bên cạnh ôm chặt lấy cô. Hấn là người luôn có chủ chương, đồ của hấn đương nhiên không ai được đụng vào. Vậy nên người phụ nữ của hấn tất nhiên không được ở bên cạnh người đàn ông khác cũng như không được bày tỏ tình ý với người đàn ông khác. Vừa rồi cô còn gây đàn, đệ đệ của hấn thổi tiêu, rất ăn ý mà hoà hợp thành một khúc nhạc, hơn nữa cô còn ca hát tiếng khiến hấn rất bực

- Cô ai bảo người có tính chiếm hữu cao không!? - cô cười trộm nói

- Chỉ có nàng thôi - hấn nói rồi hôn trộm vào môi cô

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hôn lễ

Thời gian trôi đi như chớp mắt, thoáng cái đã đến ngày đại hỷ của cô và hấn. Tiệc cưới cả hoàng thất quả nhiên xa hoa hiếm có nha. Ngày hôm nay là ngày cả nước nghỉ ngơi để ăn mừng tiệc cưới của cô. Già, trẻ, gái, trai, dù lớn dù nhỏ đều tham dự các bữa ăn do các Ca Ca của cô tổ chức tại đường phố. Còn cô và hấn thì ở trong cung bãi đường rồi chúc rượu mọi người

- Hức..hức Tuệ Nhi muội đã lấy chồng rồi - Ngũ Ca cầm khăn tay cô thấm cho thấm nước mắt

- Kia huynh, hôm nay là ngày đại hỷ của Tuệ Nhi sao huynh lại khóc thế, mắt không khí quá - Lục Ca trách nhẹ

- Chúc muội sớm sinh quý tử - Nhị Ca cầm cây quạt cười cợt giờ ly rượu lên hướng tới chỗ cô

- Gớm, muội biết huynh vẫn vẫn chương như ngày nào mà - cô cười nói rồi cũng giờ ly rượu của mình lên cạn ly với ly rượu của Nhị Ca

Đi tới chỗ hấn đang đứng chúc rượu cùng với phụ Hoàng và Mẫu Hậu, cô cũng đứng sang bên cạnh hấn cúi đầu chúc rượu Phụ Hoàng và Mẫu Hậu. Sau đó liền đi chúc rượu văn võ bá quan trong triều đình. Khi đã không thể uống rượu được nữa, cô liền chạy ra ngự hoa viên để hít gió, gió thổi vào mặt mát mẻ, làm cho cô cảm thấy dễ chịu lại hơn rất nhiều. Rót thêm một tách trà uống vào bụng

- Sao tân nương lại ngồi đây thế này - Giọng nói của Tứ Ca vang lên

Cô quay đầu lại đằng sau liền thấy Tứ Ca cùng Bát Ca đi tới chỗ mình, cô mỉm cười nhẹ đứng dậy chủ động đi tới chỗ họ, nói chuyện một lúc liền vui vẻ ngồi xuống ghế đá tại Ngự Hoa Viên.

- Tuệ Nhi, sau này sang Bắc Hấn nhớ cẩn thận mọi việc - Bát Ca nói

- Muội sẽ ghi nhớ - cô cười rồi chỉ tay lên đầu

- Nếu bên đó muội chịu thiệt thòi hay uỷ khuất hay phải người đưa tin về, các Ca Ca của muội sẽ tới đó đòi lại công bằng cho muội - Không biết từ đâu

Đại Ca phi thân đứng bên cạnh cô đặt tay lên vai cô nói

- Cảm ơn huynh Đại Ca - cô cảm thấy thật xúc động, hiếm khi cô cảm nhận tình cảm anh em trong nhà như vậy, tại ở hiện đại cô là con một cho nên mới thế
- Muội đây, sang đây đây sẽ không được như ở đây, làm việc gì cũng phải cẩn trọng nhớ chưa - Tứ Ca nhắc nhở cô
- Muội biết mà, nhưng nếu gặp bất bình muội sẽ ra tay cứu người - Cô nói rồi giờ nắm đầm lên trời
- Chỉ sợ người chưa cứu được muội cũng tèo luôn thôi - Cửu Ca đi từ đằng xa tới nói
- Không biết kiếp trước em đắc tội với ai mà kiếp này lại có một ông huynh trù ẻo mình - cô thờ dãi lắc đầu nói
- Con bé này, huynh chỉ quan tâm muội thôi mà - Cửu Ca cười rồi cốc đầu cô
- Ay da, các huynh thấy chưa, rõ ràng huynh ấy đang trù ẻo muội - Cô xoa xoa đầu rồi chỉ chỉ vào mặt Cửu Ca
- Hahahaha - tất cả ca ca còn lại liền cười lớn

Ở đằng xa, hần đang chúc rượu liền nhìn thấy cảnh tượng gia đình ấm áp yêu thương nhau như vậy liền bắt giác mỉm cười, trong lòng cũng có chút ghen tỵ.. Cô sống trong một gia đình không có đấu đá, không có hãm hại nhau, chỉ có yêu thương đùm bọc lẫn nhau, được các ca ca của mình che chở bảo vệ cho, còn hần suốt ngày chứng kiến cảnh tượng huynh đệ tương tàn, đánh lấy ngôi báu, hần cũng không tưởng tượng nổi chính tay mình đã nhuộm biết bao nhiêu là máu của huynh đệ mình

- Phò mã, cậu nhớ chăm sóc Tuệ Nhi chu đáo nhá, nếu muội ấy có mệnh hệ gì, chúng tôi sẽ tới tìm cậu hỏi tội - Lục Ca đi tới liền khách khí nói
- Huynh xin cứ yên tâm, đệ sẽ chăm sóc nàng thật tốt, sẽ không để nàng phải chịu thiệt thòi gì cả - Hần liền chắc chắn nói
- Vậy là tốt rồi, ta chỉ lo tính khí của muội ấy nghịch ngợm lại ngang ngạnh sẽ gây ra chuyện gì - Nhị Ca từ đâu đi đến về mặt yên tâm nói rồi lại nhìn ra chỗ cô đang dứt tóc Cửu Ca
- Ai, ai, con bé này tính tình đã gắn liền với xương tủy, chỉ sợ không xảy ra chuyện là không yên - Ngũ Ca đứng bên cạnh Nhị Ca lên tiếng rồi lại nhìn ra ngoài Ngự Hoa viên, các huynh đệ khác của mình đang kéo Cửu Ca và cô ra xa nhau
- Đi thôi, ra kia can hai đứa lại, hôm nay là ngày vui mà, chúng không nên đánh nhau - Thất Ca nói rồi phi thân ra chỗ đấy
- Đệ ở lại lo tiệc nhé, ta đi can hai đứa đây - Ngũ Ca nói liền cùng Nhị Ca chạy ra Ngự Hoa Viên

Hần thấy thế liền thờ dãi, nương tử của hần tại sao lại thích gây chuyện như vậy, sao lại thích khiến cho các nam nhân khác quan tâm chăm sóc mình như vậy. Thật là khiến hần lo lắng mà. Đang nghĩ ngợi liền thấy thái giám đi bên cạnh mình từ Bắc Hần tới đây nói Hoàng Đế muốn gặp mình, hần chỉnh chu lại quần áo và về mặt lại rồi đi tới chỗ Hoàng Đế theo sự chỉ dẫn của thái giám

- Tham kiến Hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế - Hần quỳ xuống hành lễ với Hoàng Đế
- Miễn lễ - Hoàng Đế nói
- Hoàng thượng, người có gì căn dặn nhi thần? - Hần gần gũi hỏi
- Chỉ là trầm lo lắng cho Tuệ Nhi, nó là một đứa nhỏ rất thông minh, nghịch ngợm, trầm lo nếu nó về bên đó sẽ không quen - Hoàng Đế ôn tồn nói giọng nói không che giấu nỗi sự lo lắng của quan tâm dành cho con gái
- Bệ hạ đừng lo, có nhi thần ở đây, nàng sẽ không phải chịu bất cứ uỷ khuất gì cả - Hần dùng giọng nói kiên quyết nhất nói
- Vậy thì trầm yên tâm rồi, người lui ra đi - Hoàng Đế nói rồi cùng với Hoàng Hậu bên cạnh đi nghỉ

- Cung tiễn Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương - Hần quỳ xuống hành lễ luôn rồi đợi cho đến khi Hoàng Đế và Hoàng Hậu đi rồi mới đứng lên

Tiệc cưới diễn ra khá dài, cho đến khi trời tối, tiệc tàn, được các người hầu thu dọn. Cũng chính vì thế, là lúc cô liền lên đường đi về nhà chồng. Ở cổng thành, chín người Ca Ca, cùng Phụ Hoàng và Mẫu Hậu, có cả các nương nương phi tần khác cùng tiễn biệt cô. Xe ngựa lăn bánh, cô ngoái đầu ra vẫy tay chào tạm biệt, nhìn thấy Mẫu Hậu của mình đang khóc được các ca ca của cô an ủi liền thấy trong lòng đau nhói.

Mặc dù cô mới xuyên về đây cũng không tính là ngắn mà cũng không tính là dài, khoảng thời gian ở trong cung được Mẫu Hậu và Phụ Hoàng quan tâm lo lắng cũng khiến cô phần nào có hảo cảm cũng như có tình cảm giữa con cái và cha mẹ với Hoàng Đế và Hoàng Hậu. Ngay cả chín người Ca Ca cô chỉ mới ý thức được không lâu liền khiến cô cảm thấy có chút gì đó là tình cảm anh em quan tâm đùm bọc lẫn nhau. Bây giờ cảm xúc của cô giống y như là phải xa cha mẹ và anh em ruột của mình vậy

- Đừng buồn, sau này nếu có cơ hội ta đưa nàng về thăm mọi người - hần trong xe ngựa uống một ngụm trà nói

Sau khi không còn nhìn thấy mọi người nữa, cô mới cúi đầu vào trong xe nhẹ nhàng ngồi xuống, đầu dựa vào cạnh cửa sổ nhìn ánh trăng bên ngoài không quan tâm tới mọi việc nữa. Giờ cô rất buồn, rất buồn, nhớ tới những ngày cùng nô đùa, đi dạo phố, hay tham gia những ngày hội cùng với các ca ca của mình cô liền muốn nhảy xuống xe ngựa mà chạy tới ôm mọi người thêm một lần nữa

- Nếu tính ra thì, tối nay là đêm tân hôn của chúng ta - hần cười rồi lại nhìn cô

Còn cô chả để ý tới lời hần liền tiếp tục bơ hần và làm bộ mặt bơ phờ. Hần tới gần cô ôm cô vào lòng để cô chú ý tới hần hơn. Được hần ôm vào lòng cô cũng thuận theo mà ngã đầu dựa vào lòng hần, mắt nhắm lại, con buồn ngủ khiến cô cần một môi hơn

- Đứng ngủ, hôm nay là đêm tân hôn mà - hần hơi hơi lắc người cô cho cô tỉnh

- Đêm tân hôn ư? Kệ nó đi, ta buồn ngủ, người tự làm một mình đi - cô đẩy hần ra kéo chân lên người nằm xuống ngủ

- Nàng, làm gì có loại chuyện đó, thông lệ là đêm tân hôn tân lang tân nương phải động phòng hoa chúc thì sau này tình cảm mới bền lâu được - hần không chịu buông tha cô liền chui vào trong chăn phá đám cô

-....- cô im lặng, để mặc kệ hần muốn làm gì thì làm, cô đã mệt mỏi rồi cả người rồi lại còn bất động phòng

Hần cả đêm hôm đó không cho cô ngủ, một mình thực hiện các động tác động phòng, tất nhiên cô cũng chỉ biết mặc kệ. Nhưng động phòng là một chuyện quan trọng cô mệt tới mấy cũng liền tỉnh ngủ mà cùng hần làm việc rồi. Đêm đó cả hai người kịch liệt trong xe ngựa. Cho tới gần sáng cô vì quá mệt thân thể đã mềm nhũn liền được hần ôm vào lòng rồi ngủ thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ghen

Sáng hôm sau thức dậy đã gần tới giờ cơm chưa, cô cảm nhận được một bàn tay vẫn ôm ngang eo của cô. Xoay người lại liếc nhìn được thấy khuôn mặt đang say giấc ngủ của hần. Cô thầm cười khuôn mặt rất ra dáng trẻ con lúc ngủ của hần. Đưa tay lên vuốt ve gò má của hần, rồi cô hôn trộm lên môi hần một cái. Ngồi dậy thay quan ào xong, cô vén màn cửa sổ xe lên thì liền thấy hàng loạt rừng cây phía trước. Đêm hôm qua còn là những ngôi nhà lớn nối tiếp nhau tạo ra è phồn hoa của Vương Sở vậy mà hôm nay đã là những cánh rừng rập rập

- Chối mắt quá - hần bị đánh thức bởi những ánh nắng liền đưa tay lên sờ thân thể cô

- Sao vậy? Chưa tỉnh? - cô kéo rèm lại nhìn đứa trẻ to xác đang rúc vào eo cô ngủ

- Tối qua xe ngựa chạy rất xóc ta không ngủ ngon, nàng cho ta mượn đùi nàng một chút ta buồn ngủ - hần nói rồi liền cọ đầu vào eo cô mà hưởng thụ

Tối qua xe ngựa chạy rất xóc ư? Sao cô không cảm nhận được thấy nhờ!? Hay là ngủ say quá nên vậy ta, mà thôi kệ, thảo nào lại đi nhanh như vậy, cô còn tưởng rằng Vương Sở là nước có diện tích khá nhỏ chứ, hoá ra là nhầm. Dù sao thì chắc giờ vẫn đang ở gần đườn biên giới giữa Vương Sở với Bắc Hán chăng? Nhưng cô vẫn chưa cảm nhận được độ lạnh của Bắc Hán cho nên cô nghĩ chắc là còn đang ở vùng ngoài của nước Vương Sở

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, một thân ảnh manh mai tay cầm một ít thức ăn mang vào. Đó là Tử Y cô nương, nhìn thấy tư thế mật mờ giữa cô và hần Tử Y cô nương xấu hổ chuẩn bị đi ra ngoài liền được hần gọi lại vào. Mặc dù không thích nhưng cô vẫn giữ nguyên khuôn mặt đầy hoà khí vui vẻ với Tử Y cô nương. Với lại Tử Y cũng có ý tốt, mang chút thức ăn vào cho cô và hần hần là sợ cô và hần đói nhưng mà đồ ăn lại ít quá, chỉ đủ cho mỗi hần.

- Chàng ăn từ từ thôi kéo nghen - Tử Y đưa cốc nước cho hần rồi vỗ vỗ lưng

- Công Chúa, nô tỳ mang chút thức ăn cho công chúa đây - Nhữ Văn ở bên ngoài nói rồi vén hồ khăn che lên rồi đẩy một giỏ thức ăn nóng hổi vào. Cô chạy tới cửa xe cảm ơn Nhữ Văn xong đem xách hai giỏ thức ăn vào. Thực ra một giỏ trong số đó không phải thức ăn mà là giỏ đựng Y Y và Giai Giai cùng chút hoa quả. Cô bế Y Y với Giai Giai ra ngoài, sau đó đặt giỏ hoa quả sang một bên rồi chén giỏ đựng thức ăn.

Cô chia một phần nhỏ cho ả, một nửa số đồ ăn còn lại cho Y Y và Giai Giai còn đâu là của cô. Thực ra cái giỏ khá là to cho nên đựng được khá khá thức ăn. Ăn xong đã no bụng, Nhữ Văn cần đúng thời gian quay lại lấy một giỏ thức ăn của cô. Ngồi trong xe trả có việc gì làm, cô cầm quyển sách ở tủ bên cạnh ra đọc, nhiều chữ quá khiến cô mệt mỏi nhưng vẫn ráng đọc, vừa đọc cô vừa căn quả táo tư thể nằm một tay đỡ đầu một tay cầm quyển sách miệng ăn quả táo.

- Nàng xem, nàng còn bộ dáng công chúa không? Nàng nên học hỏi Tử Y, Tử Y nàng ấy biết rất rõ lễ tiết nha - Hần nhìn cô nhú mày cần nhân nói

- Ủ, ta biết rồi - cô gạt đầu tỏ ý hiểu rồi ngồi dậy khoanh chân lại cầm sách đọc

- Tuệ Nhi, vừa đọc sách vừa ăn rất mất hình tượng - hần lại nói

- Không mất hình tượng đầu nha - cô cười đáp lại nhẹ nhàng
- Công chúa, ta thấy công chúa cũng chừng nên vừa ăn vừa xem sách rất không tốt - Từ Y lên tiếng nói
- .....- cô cũng chẳng để ý nhiều liền ăn nhanh quả táo rồi chăm chú đọc sách hơn

Ở một bên, hần liền tình chàng ý thiếp với Từ Y cô nương, cười đùa ngọt ngào với nhau mà không thèm quan tâm tới sự tồn tại của cô. Coi cô như là không khí, điều này khiến cô cảm thấy như mình là kỳ đà cản mũi vậy. Việc này khiến cô nghi ngờ rằng mình là chính thất hay Từ Y mới là chính thất đây. Thôi mặc kệ đi, dù sao sau này cũng phải tiếp nhận thêm mấy người vợ của hần nữa, bây giờ mới cô một cô mà đã mất tinh thần thế này là không được.

Ở bên kia, hần đang ăn trái cây mà cô đưa tới, Từ Y gọt vỏ cho hần rồi đút cho hần mấy miếng, hần cũng thuận theo há miệng mặc cho Từ Y đút, hần nghĩ cô sẽ để ý, hần nghĩ cô sẽ ghen tức mà lên tiếng tiếng mấy lần. Nhưng đôi lại, cô lại là vẻ làm ngơ coi như không thấy gì vẫn chuyên chú đọc sách mặc cho hần và Từ Y muốn làm gì thì làm. Hần không ngờ rằng cô lại như vậy, có phải nếu bây giờ hần hôn Từ Y cô cũng như vậy không. Nghĩ vậy hần liền nâng cằm Từ Y lên rồi hôn Từ Y một cách đầy mê hoặc, người nhìn người đỏ mặt

- Kia Từ Khiên, công chúa còn đang ở kia - Từ Y xấu hổ mềm nhũn dựa vào ngực hần
- Không sao, nàng ấy sẽ không hẹp hòi tới độ không cho ta hôn nàng đúng chứ? - hần khiêu khích cô, hần nhưong mảy nhìn cô, hần muốn cô mở miệng nói một tiếng "Không"
- Tất nhiên rồi, cứ tự nhiên, ta ra ngoài hai người cứ tiếp tục - cô cười nhẹ, hành động hết sức tự nhiên giống như là không muốn quá rầy vậy

Khi cô đi ra ngoài, hần liền cảm thấy thất vọng, mặc cho Từ Y ở trong bọc cọt vào người hần giống như là muốn hần đáp ứng, nhưng hần vẫn luôn nhìn theo bóng dáng của cô khi leo lên ngựa, đang ngồi ở bên ngoài. Từ cửa sổ hần nhìn thấy cô đang đi bên cạnh ngựa của Kỳ Mạc, hần bức tức, hần muốn ngay bây giờ ra đây kéo cô vào trong đây và trừng phạt cô một trận, nhưng sự tự tôn của bậc nam nhi liền không cho hần làm vậy, hần có mị nhân như hoa lệ bên cạnh người, mỹ nhân này là hần yêu mười mấy năm tại sao hần lại phải để ý cô chứ. Nhìn thấy Y Y và Giai Giai đang nhìn hần với đôi mắt khinh thường giống như là muốn nói hần hẹp hòi, hay ghen tuông vậy.

Cô đi ra ngoài cười ngửa liền nhìn thấy Kỳ Mạc cũng đang cười ngửa liền phi ngựa tới chào hỏi một chút. Thấy cô Kỳ Mạc cũng kéo dây cương cho ngựa đi chậm lại một chút, Kỳ Mạc cùng cô trò chuyện rất vui vẻ trên cả chặng đường cười ngửa. Một lúc liền có thể nghe thấy tiếng cười của cô. Đích thực là Kỳ Mạc kể chuyện cười khiến cô cười tới chảy nước mắt, cười tới đau cả bụng

- Tuệ Nhi, người sau này nên cười nhiều một chút, đừng cả ngày mặt cứ xị ra sẽ mau già đấy - Kỳ Mạc trêu cô
- Ta sẽ cố gắng cười nhiều, đương nhiên ta sẽ không già nhanh hơn người đâu - cô cười cười nói lại
- Ai biết đâu được - Kỳ Mạc cười rồi nhìn lên trời

Cô cũng nhìn lên trời theo Kỳ Mạc, thấy có một đám mây đen kéo tới, Kỳ Mạc liền cúi đầu quay sang nhìn cô bảo

- Mau trở về xe ngựa đi đừng để mưa ngấm vào người rất dễ bị cảm lạnh - Kỳ Mạc nói
- Được người cũng vậy đi - cô nói rồi chia tay Kỳ Mạc, cười ngửa tới gần xe ngựa đang đi trầm trầm, cô giao lại ngựa cho lính rồi phi thân leo lên xe ngựa

Vừa bước vào trong liền thấy cảnh tượng hần đang đè Từ Y xuống dưới thân mình, thấy cô vào hần cũng không dừng lại hành động của mình hôn Từ Y tới tấp, vừa hôn tay vừa sờ soạn người Từ Y, đúng lúc, mưa rơi như trút xuống. Cô chán ghét khi nhìn thấy nam nhân trước mặt, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ôm hai tiểu bạch hồ đáng yêu vào trong lòng, cô mất điếc tai nghe coi như không thấy gì

- Thái Từ chàng đừng như vậy, công chúa sẽ nghĩ gì - Từ Y tỏ vẻ lo lắng rồi cười ngọt ngào nhìn hần
- Mặc kệ, nàng ấy và nàng cũng đều là người của ta, ta thích ai sẽ sủng người đấy - Hần cười ngược mắt nhìn cô nhưng chỉ nhận được cái nhìn lạnh băng từ cô
- Người thử nói lại câu đấy - cô lạnh giọng nói đôi mắt ánh lên tia lạnh lẽo cung sát ý
- Ta....ta nói là nàng và Từ Y cũng đều là người của ta, ta thích ai sẽ sủng người đấy - hần ban đầu thấy hơi sợ một chút nhưng trước mắt Từ Y hần liền lấy lại sự kiêu ngạo của nam nhân mà lên giọng
- Ha, người coi ta là cái gì, chỉ cần người thích ta liền sủng, không thích nữa liền vất đi sao, ta đâu phải là đồ vật để cho người muốn làm cái gì thì làm, ta nói cho người biết, ta muốn hưu người, chúng ta viết hưu thư đi - Cô tức giận cùng phần nộ gào lên
- Nàng...Ta....Từ Y, nàng trở về xe ngựa của mình đi, ta có chuyện muốn nói với Tuệ Nhi - Hần hướng Từ Y mà dịu giọng
- Dạ, chàng đừng làm cô ấy tức giận, đều là phụ nữ nên ta hiểu cảm giác của Công Chúa - Từ Y nói mỉm cười lui đi

Sau khi Từ Y cô nương đi trong xe là một mảng im lặng, không ai nói tiếng nào, cô cũng chẳng buồn mở miệng, cô nhìn ra ngoài tay ôm Y Y và Giai Giai chán nản mà nhìn trời mưa, cô thật sai lầm khi lấy người này, hần nghĩ mình là ai, hần nghĩ mình có cái quyền gì mà muốn đối xử bất bình đẳng như vậy

với phụ nữ chứ. Nghĩ tới đây cô lại càng bức mình hơn, nhăn mặt mấy lần. Vì vậy mà ánh mắt cô toát lên vẻ mệt mỏi vô cùng

- Tuệ Nhi, nàng không thể quát phu quân của mình như vậy được, nếu về Bắc Hán nàng xử sự như vậy mọi người sẽ coi thường ta không quản nổi thể tử của mình - Hần dụ giọng lại nói hy vọng cô hồi tâm chuyển ý không viết hưu thư nữa

Vừa rồi khi chính miệng cô nói những lời ấy, trong lòng hần liền nổi lên một trận đau nhói, cứ nghĩ tới việc cô và hần từ giờ trở đi không quen biết nhau, không gặp mặt nhau hần liền cảm thấy đau lòng, nếu cô hưu hần chắc cô sẽ cưới Kỳ Mạc rồi hai người cùng nhau sống tới già, cô sẽ không nhớ rằng hần từng xuất hiện trong cuộc đời cô nữa cũng như vĩnh viễn quên hần đi

- Dựa vào cái gì ta không thể quát người, dựa vào cái gì người có thể ra lệnh cho ta, dựa vào cái gì chứ, ta muốn viết hưu thư, mau chuẩn bị giấy bút - Cô nghe vậy cảm tức giận hơn nói

- Tuệ Nhi, đừng như vậy nàng tốt nhất lên ngoạn ngoạn như Từ Y, từ khi nàng gả cho ta, Từ Y không hề vui vẻ nhưng vẫn luôn nghĩ tốt về nàng, nàng tốt nhất lên như Từ Y - hần lại mềm giọng hơn khuyên nhủ

- Ta là ta, Từ Y là Từ Y vốn dĩ không thể giống nhau, nếu người muốn kiếm người vợ ngoạn hiền thì ta sẽ giới thiệu cho người giờ ta muốn hưu người....Nhũ Văn lấy giấy bút cho ta - cô nói với hần liền vén màn cửa sổ hét gọi Nhũ Văn

- Tuệ Nhi, nàng nào đủ chưa, nàng nên biết phép tắc một chút, tốt nhất nàng lên ngoạn ngoạn cho ta, nếu không trở về ta liền giam nàng trong phòng không cho nàng đi đâu cả giống như là nhốt nàng vào lãnh cung vậy - hần hết sức chịu nổi

-....Ha, cuối cùng thì hoá ra là ta sai lầm....ta sai khi đã chọn người làm phu quân của ta....lẽ ra ta phải chọn Kỳ Mạc, Kỳ Mạc đệ ấy tốt hơn người nhiều, đệ ấy sẽ không bao giờ khiến ta phải buồn lòng như người - cô vừa nói trông mắt đã phủ đầy một tầng nước

Hần nghe cô nhắc tới Kỳ Mạc, một chữ Kỳ Mạc đã làm hần khó chịu biết bao, trước nay không ai đem hần ra so sánh với đệ đệ của mình bởi hần tài giỏi hơn Kỳ Mạc, vậy mà ngày hôm nay, cô đem hần ra so sánh bảo hần không bằng Kỳ Mạc, bảo cô đã sai lầm khi đã gả cho hần. Lòng tự tôn của hần bị động tới, hần tức giận nhưng khi nhìn thấy cô khóc tủi thân lòng hần lại mềm nhũn ra. Hần thừa nhận bản thân mình hơi quá đáng nhưng còn cô, tại sao cô quyết định gả cho hần lại vẫn nhớ nhưng tới người nam nhân khác, cô như vậy liền không quá đáng sao

- Tuệ Nhi, nàng nói vậy là có ý gì? Sai lầm, quyết định là do nàng chứ không phải ta, nàng biết đấy nản gả cho ta nhưng đã từng ngày nào nàng nhớ tới ta quan tâm tới ta chưa hay nàng chỉ nghĩ tới đệ đệ ta - hần bức xúc nói

- Ta nhớ tới đệ đệ người lúc nào, người bảo ta không nhớ tới người, nếu không nhớ tới người vì có gì ta mỗi lúc luôn ở gần người người nghĩ đi - cô buồn bã nói

- Nàng còn nguỵ biện mắt ta thấy rõ lúc nào nàng cũng liếc mắt đưa tình với đệ ấy - hần tức giận hơn nắm chặt lấy cổ tay cô nói

- Không có, ta một chút tâm tư cũng không có, người đang nói cái gì vậy - Cô nhìn hần khó hiểu

-....Ta luôn luôn có cảm giác nàng sẽ rời bỏ ta và đến với Kỳ Mạc, vì vậy cho nên ta không muốn nàng tới gần Kỳ Mạc nàng hiểu không - hần ôm chặt lấy cô nói

- Người ghen ư? - cô nhận ra rằng hần đang ghen tuông liền hỏi

- Không có - hần trời cãi

- Thật? - cô lại mỉm cười trong lòng hỏi lại

- Thật - hần trả lời dứt khoát

- Ừ vậy tới nay mời Kỳ Mạc ăn cơm cùng chúng ta đi - Cô cười nói

-...Ta ghen với Kỳ Mạc được chưa - hần mặt đỏ lên nói

- Đáng yêu quá - cô vuốt ve khuôn mặt xấu hổ của hần rồi hôn hần một cái

- Nàng là đang mời gọi ta - Hần cười mắt ánh lên tia dục vọng

- Cũng có thể - cô cười đùa như thật như không

Hần thấy nàng nửa giả nửa thật liền đề xuống ăn ngay và luôn không cho nàng cơ hội sửa lại đáp án nữa. Vậy là chiều đó có một bạn thỏ bị một con sói đang đói ăn ngấu nghiến không chừa lại miếng thịt nào

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trò chuyện

Lúc cô tỉnh dậy thì trời đã tối. Thấy người nọ đang ngồi đọc sách trong lòng bể Giai Giai, liền đánh mắt sang nhìn cô, ý cười trong mắt liền đậm hơn. Hắn gấp sách lại, sau đó liền đi tới gần chỗ cô đang nằm hôn nhẹ lên trán cô một cái. Y Y từ trong chăn chui ra liếm liếm mắt cô. Người nọ liền xách Y Y vút sáng một bên rồi đỡ cô ngồi dậy. Cô cảm chân che thân thể đang đau nhức ngồi dậy

- Nàng đã tỉnh, đói không ta gọi người mang chút gì cho nàng ăn, trước tiên nên uống nước đã - hắn ôn nhu cùng ân cần mà đưa cốc nước cho cô
- Cảm ơn - cô mỉm cười nhẹ mà nâng cốc nước lên uống

Hắn liền ra ngoài gọi người mang thức ăn vào. Cô đặt cốc nước xuống liền cầm lấy cái yếm đào cùng áo ngủ mặc vào. Hắn quay lại thấy cô đang mặc áo yếm liền quay mắt đi không nhìn. Trong lòng thì thầm đoán kích cỡ của vật kia. Bất giác hắn lại nhớ tới lúc gặp cô trong nhà tắm. Lúc đó chính tay hắn đã cảm nhận qua một chút. Quả thực rất lớn và mềm mại nha. Rất mê người

- Thái Tử nô tài đem thức ăn vào cho người - Thái giám bên ngoài nói
- Không cần ta ra lấy - hắn nhìn cô đang thay quần áo thì liền đi ra ngoài

Mang đồ ăn vào trong, hắn ngồi xuống trước mắt cô, sau đó đút thức ăn cho cô. Mặc cho cô cự tuyệt hắn vẫn kiên trì mà đút cho cô ăn. Hết sức cẩn thận và chuyên chú, giống như là đang cố gắng làm một việc gì đó thật tốt. Cô thấy hắn có nhã hứng cũng chẳng nói nữa liền ngồi im ăn, thân cũng lười vận động nên cô rất vui vẻ hưởng thụ sự phục vụ của hắn dành cho bản thân mình

Ăn xong, hắn gọt táo và lê cho cô, đem những miếng hoa quả ngon ngọt man mát bỏ vào miệng nhai, cô tiếp tục cầm quyển sách lên đọc bơ một người nào đó. Người nọ thấy không được chú ý liền giằng lấy quyển sách kia bỏ sang một bên rồi tiếp tục gọt táo. Cô thấy người nọ khó chịu liền chăm chú ăn táo. Y Y cùng Giai Giai buồn chán liền nhào vào lòng cô mà mè nheo nũng nịu

- Hai đứa chán phải không? - cô ăn hoa quả liền hỏi
- Ngao Ngao Ngao - những tiếng kêu của hai tiểu bạch hổ
- Ta thấy tốt nhất nàng lên mang hai con hổ này về với nha hoàn của nàng thì hơn, chúng ở đây ta thấy rất phiền - hắn liền tiếng ca thán
- Ta lại thích chúng ở đây, ôm rất sướng nha - cô cười nói rồi vuốt ve hai tiểu bạch hổ
- Nàng thích ôm chúng vậy còn ta tính sao? - Hắn cười nói
- Thì ta cũng sẽ ôm người nha - cô cười đáp
- Thật? - hắn có chút ngọt ngào hỏi
- Đương nhiên, ta thích người đương nhiên sẽ thích ôm người - cô cho một miếng hoa quả vào miệng ả ý nói

Khi nghe được câu đấy của cô trong lòng hắn một trận vui sướng nổi lên, hắn hận không thể hét lên rằng cô thích hắn. Hắn không thể cho cả thiên hạ biết được cô yêu hắn tới mức nào, trong lòng ảm áp lạ thường, giống như là tất cả mọi thứ đều mang hai chữ hạnh phúc vậy. Hắn rất chuyên tâm chăm sóc cô, khi ở bên cạnh cô hắn không còn cái cảm giác đề phòng, không còn phải lời ngon tiếng ngọt, có thể thoải mái nói những gì mình nghĩ làm những việc mình muốn

- Ta cũng rất yêu nàng - hắn cười tươi đáp lại

Hai người vui vẻ trò chuyện vì vậy mà không khí trong xe ngựa rất náo nhiệt, cả hai cùng trò chuyện với nhau tới tận khi buồn ngủ mới thôi. Đêm tới, khi cô đã ngủ say hắn liền ngồi dậy đắp kín chăn cho cô sợ cô bị lạnh, thấy cô đã đắp kín chăn hắn liền chui vào trong chăn ôm cô ngủ. Chỉ mới nhắm mắt lại một chút liền có thể ngủ ngon lạ thường, cảm giác rất thoải mái mà chưa bao giờ có được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tới nơi

Mấy ngày đường dài trôi qua, chỉ mấy chốc kinh thành Bắc Hán đã lọt vào trong tầm mắt, cô hào hứng ngó đầu ra cửa sổ nhìn xem kinh thành này có phần hoa như ở Vương Sở nước cô hay không. Nhưng khi tới gần cổng thành sắc mặt hào hứng của cô liền xụi xuống, trên đường có mấy cụ già ăn xin,

còn có một hàng dài nô lệ bị xích cổ xích chân tay như xích thú vật đi ngang qua xe ngựa của cô.

Hơn nữa là nhìn thấy những cảnh chồng đánh vợ một cách thô bạo, những câu chửi tục rất không mấy văn minh được thốt lên, người dân đi lại không ai thêm nán nại phân xử cứ mặc cho người đàn ông kia đánh vợ mình tới chết đi sống lại, đứa con đứng bên cạnh mẹ nó chỉ biết gào khóc mà nhìn cha mình đánh mẹ. Những người đàn ông bên đường còn tham gia đánh cùng người chồng kia, người già chửi mắng ai mạnh mẽ hơn.

- Sao vậy, thất vọng lắm sao, ở đây phong tục trọng nam kinh nữ giống như đã ăn sâu vào máu mỗi người rồi, nếu sau này ta làm hoàng đế ta sẽ biến Bắc Hán trở thành một nước còn văn minh hơn cả Vương Sở - Hán nói rồi dựa đầu vào khung cửa sổ

- Người chắc chắn sẽ làm được, ta tin người - cô nhìn hần ánh mắt tin tưởng kiên định nói

- Cảm ơn đã tin đã - hần có phần vui mừng khi cô tin hần

Nhưng khi nhìn thấy thiếu phụ kia cô lại không đành lòng xuống xe để phân giải thì đằng xa tiếng vó ngựa chạy tới, cô quay mặt lại liền nhìn thấy Kỳ Mạc phi ngựa tới cứu người phụ nữ kia. Bất giác cô mỉm cười nhìn Kỳ Mạc, cô tự hào khi mình có một người bằng hữu như vậy, thật là anh hùng hào hần, rất có khí chất. Mặc dù cũng chịu chế độ nuôi dạy trọng nam kinh nữ ở Bắc Hán nhưng Kỳ Mạc không hề như vậy, cô thầm cảm tạ trời vì đã sinh ra một người hiểu thế nào là bình đẳng

Hần ngồi bên cạnh nhìn thấy cô cười ngọt ngào như vậy hường Kỳ Mạc bản thân liền không vui. Hần nhất định sau này sẽ cho cô thấy hần thay đổi lại đất nước này như thế nào, hần sẽ cho cô thấy sự ấm no mà cô muốn thấy ở Bắc Hán, sự bình đẳng mà cô muốn thấy ở Bắc Hán. Tuy biết rằng chặng đường đầy còn khá dài nhưng hần vẫn tiếp tục hoài bão của mình, một ngày nào đó hần sẽ tự hào nói với cô rằng: "Thấy chưa, ta đã làm được điều nàng hằng mong ước rồi đây "

Cỗ xe ngựa đi vào trong cổng hoàng cung, cô có thể nhìn thấy một hàng người gồm có vua hoàng hậu và các phi tần cùng với các quan tướng đang nghênh đón đoàn xe ngựa cô cảm thấy mình thật may mắn khi Nhữ Văn gọi cô dậy sớm để trang điểm thật lộng lẫy đẹp tựa lòng người. Hần cũng khen cô vài câu khiến tâm tình của cô và sự tự tin với bản thân dâng cao.

Bước xuống xe ngựa, cô khoác tay hần đi vào. Từ Y ở đằng sau hần cũng liền vọt lên khoác lấy tay còn lại kia. Cô có thể cảm nhận được cái nhũn nhũn của Hoàng Hậu Bắc Hán nhìn Từ Y tựa như gai mắt, tuy không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cô liền cảm thấy rất vui vẻ. Cô tự tin khoác tay hần đi đến trước mặt Hoàng Đế Bắc Hán. Không một chút run sợ, không một chút bối rối, đối lại là sự kiêu ngạo cùng với khí chất vốn được rèn luyện từ nhỏ của Thập Công Chúa cùng cô ở hiện tại khiến cho khí chất vương giả của Hoàng Đế liền biến mất hết

Cô cùn với hần hành lễ với Hoàng Đế, Hoàng Hậu cùng các phi tần khác xong liền nhận được cái nhìn thiện cảm từ hoàng đế. Đi theo hần, tiếp đến là bữa tiệc đã chuẩn bị sẵn chào mừng hôn lễ của cả hai. Cô cùng vui vẻ mà cùng hần đi chúc rượu mọi người. Đi tới gần các công chúa của Bắc Hán chào hỏi liền nhận được sự cung kính cùn thân thiết lạ thường, nhưng khi đi tới chỗ mấy vị hoàng tử chào hỏi liền nhận được cái nhìn khinh thường, cô cũng lấy làm lạ liền nhìn sang các công chúa

- Ở Bắc Hán chỉ có nam nhi chúc rượu nữ nhi chứ không có nữ nhi đi chúc rượu nam nhi - một công chúa đứng lên trước nói

- Làm sao có cái lý đó, lấy cái quyền gì mà nam nhi được chúc rượu chứ, họ nghĩ mình là ai, ở nước ta nam nữ bình đẳng nữ nhi còn có thể cưới tới hai chồng huống chi là việc chúc rượu con con này - cô khinh thường hường mấy vị hoàng tử kia nói

Tiếng nói không lớn không nhỏ của cô vang lên, dù là không lớn lắm nhưng trong bữa tiệc cô là trọng điểm còn có cả hần nữa nên rất được mọi người chú ý nha. Sau câu phát ngôn đầy của cô tất cả bữa tiệc im lặng phăng phắc không một lời nói, cô cũng khó hiểu nhìn mọi người. Hoàng Đế tiến lại chỗ cô, mắt có mấy phân tia tán thưởng cùng với khâm phục. Một bên thì có Thừa Tướng đứng lên vận vẹo cô

- Thập Công Chúa, thứ cho hạ quan nói thẳng, từ thuở khai sinh lập địa, trước tới nay nữ nhi không bằng nam nhi, vốn đã định đoạt nam nhi hơn nữ nhi rất nhiều - Một ông già cô hủ đứng lên liền nói

Theo sau đó là những tiếng đồng tình của các vị quan lại lâu năm của triều đình, cô nhìn thấy Hoàng Đế có một tia chán nản cùng một nỗi mệt mỏi trong mắt. Giờ thì cô hiểu rồi, không phải Hoàng Đế không muốn thay đổi mà là do các viên quan kia không đồng ý ép cho Hoàng Đế phải từ bỏ ý định đó thôi. Làm Hoàng Đế đôi khi cũng khổ, nếu không nghe theo ý kiến của đa phần sô đông quan lại thì sẽ bị lật đổ ngay, trong phim cổ trang có rất nhiều tình tiết như vậy

- Thừa Tướng cũng xin cho ta nói thẳng, ông vốn là một ông già rất không có khái niệm văn minh là như thế nào nói trắng ra là ít học đồng nghĩa với việc đọc ít sách đây. Từ thuở khai sinh lập địa tới nay, nữ vốn ngang hàng với nam, thậm trí có nữ nhi còn đẳng cấp hơn nam nhi hàng vạn lần, ông trời vốn đã định đoạt rằng nam nhi với nữ nhi ngang tài ngang sức, ông hiểu chứ. Cũng như là việc sinh đẻ, nếu không có nam nhi nữ nhi không thể có thai rồi sinh con, cũng như không có nữ nhi nam nhi không thể có con nói dôi phải không nào cho nên nam nữ vốn bình đẳng như vậy - cô cười thâm thúy nói giọng nói nhẹ nhàng tựa long tơ

- Ô, Công Chúa, người là do hưởng thụ cái nền giáo dục kì quái của nước người cho nên mới nghĩ như vậy, thực ra cái ý niệm đầy hoàn toàn trái với thiên ý, phải chăng hoàng đế nước ấy kém cỏi nên mới tạo ra cái nền giáo dục phản nghịch như vậy - Ông thừa tướng kia nói giọng có phần tức giận

"* Tiếng hắt nước*"

Cô hắt nguyên bình rượu vào mặt người thừa tướng kia khiến cho ông ta đỏ mặt tía tai nhưng lại không làm gì được

- Ông biết tại sao nước Vương Sở chúng tôi lại được ca ngợi là đất nước văn minh không, ông biết tại sao đất nước chúng tôi lại phồn hoa trăm năm

không, ông biết tại sao đất nước chúng tôi luôn luôn được các nước khác gửi gắm công chúa hoàng tử khác sang để học tập không, ông biết là tại sao không? - cô lớn giọng hỏi trong giọng nói có phần khinh thường

- Còn không phải là vì Thập Công Chúa thông minh tuyệt đỉnh tài sắc hơn người sao - vị thừa tướng bị hất nước kia nói giọng có một vài phần tức giận

Ông thừa tướng không phải không biết Vương Sở là một nước lỗi lạc văn minh phồn hoa như nào, khi ông tới Vương Sở ông ta rất ngạc nhiên, không có một bóng dáng nô lệ, không có bất cứ người ăn xin nào cả, đường phố đông đúc nhộn nhịp, ngay cả một người nghèo khổ cũng không có lấy một, rất khác biệt so với Bắc Hán. Cái ông ngạc nhiên nhất chính là Vương Sở không chỉ có kỹ nữ mà còn có nam sủng, điều đó làm cho ông cảm thấy hổ thẹn khi mình làm nam nhi. Nhưng có chết ông cũng không thừa nhận cái kiểu nam nữ bình đẳng này

- Ông sai hoàn toàn rồi, là do đất nước chúng tôi không có những thân tử như ông, đất nước chúng tôi thân tử luôn nghĩ về lợi ích tốt nhất của đất nước và đương nhiên Hoàng Đế nước chúng tôi phải là người biết nhìn nhận mọi thứ đúng nghĩa nhất thì mới tạo ra được đất nước Vương Sở như ngày hôm nay - Cô đồng dạng nói

- Công Chúa người là đang khinh thường Bắc Hán chúng tôi ư? - Vị thừa tướng kia thẹn quá hoá giận đáp lại cô

- Ô không, tôi là đang khinh thường ông, nếu không có ông thì chắc Hoàng Đế Bắc Hán đây sẽ có nhiều quyết định đúng đắn và tốt nhất cho đất nước này....A....đúng rồi...thừa tướng à, chả phải con gái cưng của ông đang học ở trường của nước chúng tôi sao - Cô nói rồi chỉ tay sang phía Hoàng Đế rồi làm vẻ mặt nhớ ra thứ gì đó

- Ngươi...Ngươi...Ngươi - Thừa tướng tức giận quá tay run run chỉ vào cô

- Ai nha, ta nhớ không lầm hình như chính ta giảng dạy cho con gái ông đó nha - Cô làm sáng suy nghĩ rồi nói

" Phụt "

Một ngụm máu tươi phọt ra từ miệng tên thừa tướng kia...phải chăng là tức chết người không ta? Mọi người trong bữa tiệc đều nhìn tên thừa tướng kia làm mẩu mà không dám đắc tội với cô nữa, vì thế cô quay sang Hoàng Đế thì thầm mấy lời, Hoàng Đế vì thế mà cười gật đầu với cô. Sau đó có người khiêng tên thừa tướng kia đi, bữa tiệc tiếp tục lại như xưa, không khí cũng thay đổi hẳn, có nhiều công chúa mạnh dạng đi chúc rượu nam nhi mặc dù nhận được ánh mắt khinh thường của nam nhi nhưng những người nam nhi đẩy lấy thừa tướng kia làm mẩu mà phải đáp nhận ly rượu.

Ổ đằng xa xa cô thấy Từ Y khoác tay hắt đi chúc rượu với mọi người, cô bắt đầu nghi ngờ xem cô dâu của bữa tiệc này là cô hay là Từ Y nữa rồi, thấy cô tới gần gần, hắt liền bỏ tay kia của Từ Y ra, cô như vậy liền đưa tay ra hợp ý mà khoác tay hắt lại rồi đi chúc rượu với mọi người. Còn Từ Y bê cạnh vẻ mặt tức giận nhưng không làm gì được.

Từ Y liền đi tới một chỗ hẻo lánh tránh xa bữa tiệc kia ra, trên tay cầm ly rượu run run rồi ném mạnh xuống đất tạo tiếng vang khắp trời. Cô ta phẫn nộ đập cây cọ ở dưới đất cho tới khi nát bét mới hả giận

- Khốn kiếp, tưởng mình là công chúa mà hay lắm sao, sẽ có ngày tiện nhân ngươi phải quỳ gối xin lỗi ta, đừng tưởng ngồi lên cái vị trí chính thất mà yên được, ta mới là người tới trước, tiện nhân ngươi chỉ là tiểu tam không xứng để ta để vào mắt mà thôi - Từ Y tức giận mắng nhiếc

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hạnh phúc

Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy một khuôn mặt tuần tú quen thuộc phóng đại ở trước mặt mình, cô liền theo phản xạ mà đưa tay lên vuốt ve. Sau khi ổn định lại về mặt của mình cô ngồi dậy chuẩn bị gọi nha hoàn tới làm vệ sinh buổi sáng thì liền có một cánh tay kéo cô xuống, ôm chặt cô hơn. Mặt người kia vẫn chưa mở chỉ cố ôm chặt cô hơn rồi rụi rụi mặt nào ngực cô để thỏa mãn.

- Dậy đi, trời sáng rồi - cô cười nhẹ rồi đẩy khuôn mặt kia ra nói

- Ta muốn ngủ thêm, nằng nằng yên một chút - hắt mở mắt tay bắt lấy hai tay cô

- Ta thấy ngươi cũng thật lười nhác, tuy đây là phủ Thái Tử không phải là trong hoàng cung nhưng mà ngươi không thử nghĩ xem hạ nhân sẽ nghĩ sao - cô cười nói tiếp

- Bọn họ nào dám nghĩ, vốn dĩ hôm qua là đêm tân hôn của chúng ta ở Bắc Hán nằng nằng lại không cho ta làm gì sáng hôm sau ta đương nhiên phải được hưởng quyền lợi ngủ cùng nằng nằng thêm một chút chứ - Hắt nhếch miệng cười, vẫn là vô si mà sàm sỡ cô

- Ai nha, ta nhớ hôm nay chúng ta phải dậy sớm thỉnh an Phụ Hoàng và Mẫu Hậu nha - cô cười nói tiếp

- Phụ Hoàng và Mẫu Hậu sẽ hiểu thôi đừng lo - người nọ không chịu được nữa liền động thủ

- Cứu mạng - cô hô thất thanh mà không một ai đáp lại

Bạn cừu nọ đáng thương thay bị con sói nọ ăn tới không thể bò dậy được, chỉ biết nằm cả ngày trên giường mà không thể đi đâu cả. Mà con sói nọ lại rất vui, sau khi ăn xong liền đi làm việc của mình, giam bạn cừu nhỏ đáng thương ở trong phòng không cho đi đâu cả. Tối tối sói ta liền mò về phòng tìm bạn cừu nhỏ, rất quan tâm mà chăm sóc bạn cừu nhỏ đáng thương kia

- Ngươi cứu cho ta, a...đau chết ta mất - cô vừa nói vừa ném gối về phía hấn liền một tay ôm lưng của mình

- Nương tử, nàng phải biết ta không thể nhịn được với cái cơ thể kia, ta cũng là bất đắc dĩ thôi - hấn liền về mặt bị thương nói

- Cứt, nhà người đừng để ta thấy người, mau cứu - cô hét lên chói tai

- Đừng làm loạn, ta giúp nàng xoa bóp một chút liền hết đau ngay - hấn đi tới gần nàng sau đó leo lên giường, tay xoa bóp bả vai cùng lưng cho cô

Được hấn xoa bóp cho mình liền cảm thấy dễ chịu hấn, cô cứ nằm như vậy để hấn xoa bóp cho mình, một chút liền cảm thấy thoải mái, cô nghĩ nếu hấn ở hiện đại liền được tuyển ngay và luôn vào Spa để làm nhân viên xoa bóp, rất có năng lực thiên phú nha

- Mạnh một chút, đứng chỗ đó - cô bất giác mở miệng

- Thoải mái không? - hấn cười hỏi cô

- Thoải mái đích thực thoải mái - cô cười nói

- Ủ vậy muốn sau này ta xoa bóp cho nàng không? - hấn liền cười xấu xa

- Đương nhiên muốn - cô cười ngây thơ mà không biết mình đã lọt vào bẫy

- Vậy đem nào nàng cũng phải cho ta làm thì ta mới xoa bóp cho nàng được - hấn cười nói

- Được...khoan đã....ngươi...ngươi vô si - cô ngồi bắt dậy nhìn hấn tay cầm chăn che thân

- Cảm ơn nàng đã khen, ta rất vinh hạnh nương tử của ta - hấn cười rồi hôn lên môi đỏ mọng của cô

Nụ hôn phớt qua khiến người ta cảm giác được sự ngọt ngào và lãng mạn chỉ qua phút chốc. Cô với ánh mắt đề phòng nhìn hấn. Người nọ chỉ biết lác đàu, đêm đã khuya, hấn đích thực cả ngày giúp Phụ Hoàng xem qua tấu chương cùng với những chính sách cải cách mới cũng đã mệt, nằm xuống chỗ của mình, hấn liền nhắm mắt lại, còn cô thì cứ ngồi ở góc giường nhìn người nọ, cảm thấy hơi thở đều đều của người kia, lòng liền lới lới ra một chút, đích thức xác định người nọ đã ngủ, cô liền vui vẻ nằm xuống ngủ

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô rụi rụi mắt thấy bên cạnh vẫn có người đang ngủ, cô hạnh phúc hôn trộm hấn một cái sau đó liền rời giường ngay làm vệ sinh. Đi xuống nhà bếp, đi vào liền nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ hạ nhân trong phủ, cô cũng dặn họ không phải cần nhiều lễ nghi cứ coi cô như người nhà là được. CÔ cảm nhận bản thân nhận được cái nhìn thiện cảm từ cô liền nhất thời vui vẻ

- Mọi người cứ làm việc, ta muốn làm một chút đồ ăn cho Thái Tử - cô nói với đầu bếp và người trong phòng bếp

- Dạ, Thái Tử Phi - mọi người vẫn giữ nguyên thái độ cung kính nói

- Được mọi người cứ làm việc của mình đi - cô nói rồi bắt tay vào làm các món ăn mà ở hiện đại cô đã học

Mỗi một món cô làm ra liền được đầu bếp hỏi tên cô cũng không ngần ngại mà trả lời, ở ở đại bàn ăn đích thực phải trên mười món mới được tính làm đủ lễ nghi, nay cô chỉ làm năm món nhưng mỗi món số lượng lại nhiều một chút. Ném thử mùi vị đã vừa miệng, cô kêu Nhữ Văn cùng đoàn nha hoàn thân cận ở nước Vương Sở tới bưng đồ ăn lên rồi sau đó về phòng gọi hấn dậy

Vừa bước ra khỏi cửa phòng bếp liền nhìn thấy khuôn mặt muốn nhìn, cô cười ngọt ngào nhìn hấn. Đổi lại hấn lại cảm giác yên tâm khi nhìn thấy cô. Lúc hấn tỉnh dậy liền cảm nhận được bên cạnh sớm đã không còn hơi ấm. Hấn vội vàng gọi người mặc quần áo cho rồi đi tìm cô. Lúc không thấy cô hấn liền cảm thấy hoảng sợ, sợ rằng cô rời bỏ hấn, sợ cô bỏ đi mà không nói một lời, rất sợ

- Làm sao mà lại đi không nói với ta một tiếng nàng biết ta lo lắng không hả? - Hấn thấy cô cười ôn nhu ngọt ngào với mình tâm liền an tâm hơn trách nặng nề

- Ta đi làm bữa sáng thôi mà, người mau mau qua ăn đi, ném thử một chút - cô nói rồi kéo hấn tới chỗ đồ ăn kia

- Được - hấn cười nhẹ rồi ngồi xuống gấp đồ ăn

Mỗi một món hấn nhìn đều cảm thấy rất xa lạ, chưa thấy bao giờ nhưng hương vị rất ngon, đầy đủ mỹ vị. Hấn ăn rất nhiều, thực sự rất ngon miệng. Cô nhìn hấn ăn vội liền muốn cười, sau đó sắp thật nhiều thức ăn cho hấn, mà không để ý rằng mình còn chưa ăn gì cả. Thực sự là chỉ cần nhìn hấn ăn ngon như vậy cô liền cảm thấy no rồi.

- Ăn nhiều một chút, nếu sau này muốn ta hằng ngày sẽ nấu cho ngươi ăn - cô nói với hắn
- Thật ư? - hắn liền cảm thấy vui vẻ hỏi lại
- Thật - cô cười nói rồi gấp thức ăn cho hắn

Bữa sáng diễn ra trong ấm áp, trong sự hạnh phúc. Cô chẳng thể đoán được điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng điều duy nhất hiện tại lúc này cô hy vọng chính tại thời điểm này thời gian sẽ ngừng lại đôi chút để cô có thể cảm nhận giây phút hạnh phúc này thêm một chút thôi, khao khát hạnh phúc của cô ở hiện đại chưa bao giờ thanh, nhưng có lẽ ở thế giới cô xuyên về này có lẽ mong ước của cô đã thành sự thật

Năm tháng trôi đi rất nhanh không hề chờ đợi một ai cả, cô và hắn vẫn tiếp tục những chuỗi ngày ở bên nhau hạnh phúc. Lúc cô đọc sách hắn sẽ ở bên mà xem tấu trưng giúp Phụ Hoàng, lúc cô đói hắn sẽ là người đầu tiên cho người mang đồ ăn tới, lúc cô vui vẻ hắn vì thế sẽ cao hứng cùng cô đi dạo phố, lúc cô muốn vào cung thăm Hoàng Hậu và Hoàng Thượng, hắn cũng sẽ đích thân đưa cô đi đón cô về, chuỗi ngày hạnh phúc đầy cứ tiếp tục rồi lại tiếp tục, tựa như là mãi mãi vậy. Phải chăng ước nguyện của cô được ông trời thành toàn?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Biểu diễn

Mùa đông đã đi qua, mùa xuân lại tới, cây cối đâm chồi nảy nở. Mùa đông đã đi, tết cũng đã đi, tết năm trước tuy không được ở cùng các Ca Ca xem pháo hoa, không được nhận lì xì của Phụ Hoàng và Mẫu Hậu nhưng ít nhất mọi người vẫn gửi thư cho cô, khi đọc cô đã xuyết nửa thì khóc, những con chữ đó, những câu từ đó chứa chan sự nhớ nhung, sự quan tâm lo lắng của mọi người, cô hận không thể chạy nhanh về Vương Sở để ôm mọi người.

Trong thư, Tứ Ca có nói sức khỏe Phụ Hoàng không được tốt, nhiều ngày này luôn nằm giường không thể đứng dậy, tuy vật Phụ Hoàng trong thư vẫn bảo cô không phải lo lắng cho Phụ Hoàng người vẫn ổn, người vẫn khỏe. Trong thư viết là vậy nhưng cô hiểu, thời gian của Phụ Hoàng sẽ chẳng còn nhiều nữa, Phụ Hoàng tuổi cũng đã cao, việc xa trời gần đất là điều không thể tránh khỏi.

- Đáng suy nghĩ gì mà thần thờ vậy - hắn một bên đang đọc sách liền hỏi cô
- Không có gì chỉ là nhớ Phụ Hoàn và Mẫu Hậu thôi - cô cười nói
- Vậy hôm nào rảnh ta đưa nàng về thăm mọi người - hắn vui vẻ nói
- Thật chứ, cảm ơn ngươi rất nhiều - cô cười nói
- Nàng vẫn chưa sửa được cách xưng hô với ta nhi - hắn cười duyên nói
- Ta nói quen rồi rất khó sửa lại, với lại ta thấy suốt ngày cứ chàng chàng thiếp thiếp quá mức sến nha, ta gọi vậy chỉ muốn thoát cổ tự từ thôi, thôi ta gọi quen vậy rồi ngươi cũng chịu khó chút đi có mất mát thứ gì đâu - cô cười nịnh nọt

Cô và hắn cùng cười cười nói nói hoà khí rất tốt, cũng có thể xác định rằng trong lòng hắn cũng có chỗ của cô ấy chứ. Qua những tháng qua quan sát cô đưa được nhận định như vậy, trong tim hắn thực sự có cô, nếu không sẽ không ở chỗ cô lâu như vậy, sẽ không suốt ngày cứ ở cùng cô một chỗ.

- Thái Tử, hoàng thượng triệu hồi thái tử cùng thái tử phi vào cung ạ - một tên nô tài chạy vào bẩm báo
- Được ta chuẩn bị chút liền ra - hắn gấp sách lại nói

Cô nghe vậy cũng đứng lên gọi Nhữ Văn thay quần áo, mặc dù là mùa xuân cũng hơi se lạnh, cô mặc cũng không nhiều áo lắm đủ để giữ ấm là được. Tuy ý chọn một bộ mặc cảm thấy ưng ý cô liền cùng hắn lên xe ngựa tiến vào trong cung. Trên đường đi, cô nhìn cảnh chợ phố, mọi thứ đã khác trước kể từ ngày bữa tiệc kia diễn ra, cô cũng mừng vì giờ Hoàng Đế Bắc Hán có thể tùy ý hành sự mà không phải ngại các quan đại thần nữa... Thực ra việc Hoàng Đế sợ cũng là phải thôi, ở hiện đại việc quyết định chủ tịch công ty có xứng đảm nhiệm chức tránh hay không một phần cũng là do đám đại cổ đông cùng hội đồng của công ty chứ không phải là chủ tịch, chủ tịch nếu muốn quyết định làm gì đều phải mở cuộc họp chứ không được quyết định, như vậy giữ vua và chủ tịch đều ở thế bất lợi như nhau thôi đều phải suy xét và một phần cũng phải nghe ý kiến của số đông.

Xe ngựa đi một lúc đã vào bên trong cung, cô nhìn thấy trong cung có rất nhiều người thì liền đoán chắc đã tới lúc các sứ giả nước khác tới thăm vua Bắc Hán cũng nên, Vương Sở cũng là một trong những nước láng giềng của Bắc Hán phải chăng sẽ có người đến, cô liền chờ mong nhìn thấy bóng dáng của người nhà mình, quả nhiên cô đoán không sai, phía xa xa liền nhìn thấy Tam Ca được vây quanh bởi nhiều mỹ nhân cùng với Cửu Ca đang đi cùng nhau. Tâm tình liền bất giác vui vẻ hơn mà trực tiếp nhào xuống xe ngựa dùng kính công mà chạy tới chỗ đó.

Hắn nhìn thấy cô có hành động nguy hiểm như vậy cũng không kịp trở tay ngăn cản, thấy cô chạy tới chỗ những Ca Ca của mình hắn liền thầm tạ ơn trời rằng cô không sao. Hắn cũng theo cô nhảy xuống xe ngựa khinh công tới chỗ cô. Hoàng Cung này rộng lớn biết bao chỉ sợ cô đi lạc lại không may gặp phải người xấu sẽ không tốt. Hắn liền nghĩ như thế liền chạy theo tới bên cạnh cô, thấy các Ca Ca của cô hắn liền cười chào hỏi

- Thiên Gia huynh, Đông Lâm huynh, các huynh ở đây bao lâu? - cô hỏi hai người
- Ba ngày thôi muội muội - Tam Ca nói giọng có vẻ hơi buồn
- Yển hội tổ chức trong mười ngày cơ mà - cô phụng phịu nói
- Tại trong nhà Phụ Hoàng đang bệnh bọn huynh không thể đi lâu được - Cửu Ca nói rồi xao đầu cô
- Muội nhớ các huynh - cô nói rồi ôm trầm lấy Cửu Ca cùng Tam Ca
- Ừ tất cả bọn huynh cùng Phụ Hoàng Mẫu Hậu đều rất nhớ muội - Tam Ca nói
- Trong ba ngày này huynh sẽ cùng muội đi chơi khắp nơi chịu không nào! - Cửu Ca nói
- Được được muội rất thích - cô cười nói
- Mọi người cùng đi vào bên trong thôi, Phụ Hoàng ta đang đợi - Hắc liên nở một nụ cười nói

Vậy là cả bốn người cước bộ vào bên trong. Khi tiến vào tới nơi, mọi thứ được trang hoàng thật đẹp, quả nhiên là tiệc chào đón của hoàng thất có khác, quá xa hoa rồi. Nhưng mà để làm đẹp và long trọng thế này tốn không ít tiền, tuy rằng ngân khố Bắc Hán đủ để làm nhưng mà không thể tránh khỏi sẽ ngân khố sẽ cạn kiệt đi, vậy tiền chi có thể bóc lột của nhân dân mà ra. Quả nhiên là vậy haizzz

Cô ngồi xuống vị trí bên cạnh hắc liên, đằng sau còn có cả Từ Y nữa. Trong suốt cả bữa tiệc, đều là Từ Y bồi rượu với hắc liên, còn cô chỉ ngồi bên cạnh như là đồ trang trí vậy. Tất nhiên không chỉ là đồ trang trí không thôi, cô được rất nhiều nước láng giềng tới chúc rượu, tất cả các hoàng tử công chúa ai ai cũng mỹ lệ cũng là soái ca hết. Nổi bật nhất vẫn là anh chàng ở nước Cao Ly, thực là quá soái. Người Hàn Quốc có khác, chuẩn mỹ nam mà nhìn gương mặt kia đích thực chuẩn không cần chỉnh là Lee Min Hoo mà! Oppa Sarangheayo

- Àn nhong ha xê yô - cô vui vẻ đi tới chỗ chàng hoàng tử kia chào hỏi
- Wow người biết tiếng nước ta - hoàng tử kia nói bằng tiếng hàn của mình hỏi
- Nề - cô cười nói lại
- Vậy ta mời cô một ly được chứ! - Hoàng Tử Cao Ly kia nói tiếp bằng tiếng Hàn

Cô cười gật đầu rồi gắp ly lên uống xong tỏ lòng thành ý rồi về chỗ của mình. Vừa ngồi vào chỗ, ánh mắt của hắc liên rơi lại trên người cô. Cô quay mặt sang cười nhẹ với hắc liên rồi sau đó tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình, trong một lúc sau đó hắc liên mới mở miệng ra hỏi cô

- Nàng vừa rồi nói gì với Hoàng Tử Cao Ly vậy? - hắc liên mở miệng hỏi cô
- Chỉ là chào hỏi thôi - cô cười đáp lại
- Ta thấy như nàng và hắc liên tâm đầu ý hợp tình chàng ý thiếp thì đúng hơn - hắc liên nói trong giọng có mùi chua
- Ta chỉ qua đây để chào hỏi - cô nói kiên định sau đó vẫn tươi cười chúc rượu mọi người

Hắc liên cùng lười mở miệng, sau đó liền coi cô là không khi chuyên tâm nói chuyện uống rượu với Từ Y. Cô cũng chẳng để ý nữa, quay sang tìm tòi hai ca ca của mình, quả nhiên Tam Ca vẫn đang ôm mỹ nhân còn Cửu Ca ở bên thì liền nghịch nghịch thứ đồ của nước khác, ừ thì nói đúng hơn là thứ đồ kia chính là một cái kính thiên văn loại mini thôi nhưng mà kiểu dáng khá cổ, giống như là linh kiện lắp ráp không đủ vậy.

Cũng chẳng để ý tới nữa cô ngẩng mặt lên nhìn những vũ cơ đang múa ở trên sàn, nhìn rất mượt mà, cô cũng có thể đoán ra là chốc nữa sẽ có một cô gái xinh đẹp được tất cả các cô xung quanh vây lại rồi kết thúc màn múa này, nhìn nhiều trên phim ảnh cô cũng quen rồi. Quả nhiên đúng như cô nghĩ, có một vị mỹ nữ đứng ở giữa sân khấu ánh mắt quyến rũ nhìn về phía hoàng thượng.

Một tràng vỗ tay vang lên, tiếp đó là màn giới thiệu của vị mỹ nữ kia, quả nhiên là công chúa của nước láng giềng, hoàng đế xem ra cũng rất ưng ý cô gái này nha. Cô cũng chỉ mỉm cười nhẹ rồi cầm rượu lên uống.

- Thần thiếp mạo phạm muốn cùng với Thập Công Chúa của Vương sở lên đàn mấy tiếng cho các vị xem - cô công chúa kia nói

Tiếp theo là một tràng pháo tay vỗ lên. Khoé mắt cô giật giật, có hai chiếc đàn được mang lên, một là đàn tranh chiếc còn lại chính là vĩ cầm, nhưng ở cái thời đại này tính ra là chưa biết loại đàn này chơi kiểu gì, vậy xét ra có phải vị công chúa kia là muốn làm khó cô không đây... Tuy ở hiện đại cô chơi được dương cầm, vĩ cầm nhưng chỉ những lúc biểu diễn mới có cơ hội chơi còn bình thường ra thì ít khi chơi. Đa phần là sở thích của cô chính là nhạc cụ dân tộc, nhưng niềm đam mê với dương cầm và vĩ cầm vẫn rất nhiều nha.

Bước lên trên khán đài, cô cầm lấy cây vĩ cầm kia đặt lên vai dùng gậy còn lại rồi kéo một đoàn của bài hát cô thích nhất, nhạc vừa được cất lên thì không gian im lặng lại, vị công chúa bên cạnh cô mặt mày đã đen thui vì không đánh được nốt nhạc nào, khi bài hát kết thúc, những tràng pháo tay nổi lên. Cô đánh mắt nhìn các ca ca mình, quả nhiên là lộ rồi các ca ca của cô mặt mày đầy một dấu chấm hỏi, tỷ nữa không biết là nên giải thích sao đây.

- Hay, hay lắm - hoàng đế ngồi ở vị trí cao nhất cất lời khen ngợi

Kèm theo sau là những lời khen của các quan đại thần cùng sứ giả các nước láng giềng, cô cười nhẹ rồi lên tiếng cảm ơn rồi về vị trí của mình, vị công chúa kia cùng trở về mặt mày không mấy vui vẻ gì, đương nhiên là không vui vẻ rồi mặt mày như vậy cơ mà. Cô về chỗ uống một ngụm rượu, ở bên cạnh hắt phông ánh mắt tán thưởng về phía cô, cô cũng chẳng thèm quan tâm mà im lặng, bữa tiệc diễn ra rất lâu hại cô ngồi tê cả chân...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tình địch mới

Ba ngày trôi qua như chớp mắt, thoáng cái những ngày mà cô rong chơi vui đùa cùng hai ca ca thân yêu của mình cũng kết thúc, vì hiện tại thân phận của cô là thái tử phi nên việc ra ngoài phỏ chơi là điều hết sức hạn chế, nếu không ra ngoài đường phố thì ngoài việc ở hoa viên hay là đánh cờ đọc sách cũng được cô mang ra chơi cho đỡ chán...Nhưng kết quả lại khiến cô thực sự thấy chán nản hơn, cũng may là ba ngày trôi qua nhanh chóng!

- Công chúa, công chúa...không xong rồi, hoàng thượng ban cho Thái Tử thêm ba tiểu thiếp và chọn ngày để cưới rồi - Ngũ Văn hốt hải chạy vào

-....- Nghe vậy cô cũng im lặng không nói gì, rồi hươ tay đuổi Nhũ Văn ra ngoài

Sau khi Nhũ Văn đi ra khỏi phòng, sự kiểm chế của cô hoàn toàn biến mất, toàn thân người cô run lên bần bật, cô siết chặt tay áo của mình cố ngăn không cho nước mắt chảy xuống...Phải rồi...không được khóc...Mẫu Hậu đã dặn điều này dù sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra hay sao...bình tĩnh lại...bình tĩnh lại nào, mày nhất định phải ra dáng một Thái Tử Phi hoàn hảo, một Thái Tử Phi thật độ lượng.

Lấy khăn tay ra, cô lau đi những giọt nước mắt, đi lại gần bàn trang điểm dùng phấn che đi vết hồng trên khoé mắt, sau khi đã xác định trông bản thân mình hoàn toàn ổn, cô thở dài một hơi. Nếu giả như hiện tại ở hiện đại thì tốt biết mấy, sẽ không phải chứng kiến cái cảnh chồng mình một nhà tới mấy bà vợ như này, dù cô có tự nói với bản thân mình rằng không nên quan tâm tới cái loại đàn ông như này, nhưng cô rõ ràng bản thân mình hơn ai hết, chính bản thân cô cũng cảm thấy khó chịu khi phải đụng mặt tình địch của mình.

- Công Chúa, Thái Tử đến thăm người - Nhũ Văn đi vào trong phòng rồi nói thầm với cô

Chính chu lại trang phục của mình, cô đặt một nụ dịu dàng ở trên môi rồi đi ra sảnh chính đón tiếp hần, khi nhìn thấy hần đang quay lưng với mình, bên cạnh còn có ba người con gái rất xinh đang ngồi uống trà đột nhiên đứng bật dậy hành lễ với cô. Cô cũng theo quy củ mà làm. Hần xoay người lại, ánh mắt đăm đăm về phía cô giống như đang đoán xem thái độ của cô như thế nào. Nhưng thực sự tiếc, ai bảo cô là diễn viên, ai bảo cô diễn xuất rất xuất sắc chứ, một chút che giấu của cô cũng có thể lừa được hần thôi, là do cô diễn quá tốt hay mắt của hần kém đây.

- Ta giới thiệu với nàng một chút, đây là Vân Lam - Công chúa Vũ Quốc, Giai Y - Công Chúa Sở Quốc, Mỹ Lệ - Công Chúa Thiên Quốc - hần nói rồi chỉ tay từng người

Hần vừa giới thiệu từng người không quên liếc mắt nhìn lại thái độ của cô, cô không ghen sao? Hần làm như vậy chỉ là muốn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, hần làm vậy chỉ là muốn biết tâm tư của cô một chút, hần làm vậy bởi vì hần có cảm giác rất bất an, bất an giống như là cô sẽ rời khỏi hần vậy. Khi nhận được thánh chỉ của Phụ Hoàng hần đã muốn từ chối nhưng lại muốn nhìn thấy sắc mặt ghen tuông của cô, vốn chỉ muốn lấy ba vị công chúa kia để làm cho đôi cánh của bản thân hần mạnh mẽ hơn, để có thể nắm trong tay cái ngai vàng hần hằng mong ước kia...Hần chưa bao giờ có ý định sẽ sùng bái bất cứ một ai trong ba vị công chúa kia cả...Vì người hần muốn duy nhất chỉ có mình cô mà thôi.

Theo thái độ và nhận xét bằng ánh mắt của cô, cô gái mặt váy xanh Vân Lam kia là một người rất hiền lành và có chút ngốc nghếch, nếu nói đúng ra là rất dễ tin tưởng người khác, cô gái mặc váy vàng Giai Y kia rất thông minh, cô đôi chút kiêu ngạo, nói chung thì rất chí khí...Cô mới nhìn qua rất có hảo khí với Giai Y...Còn người mặc váy hồng cuối cùng Mỹ Lệ, quả như tên gọi một từ hình dung cô gái này chính là Mỹ Lệ, nhưng cặp mắt kia chứa sự ganh đua và sắc bén tựa như một con dao vật, có thể giết bất kì vật cản nào.

Đóng mắt lại, cô uống một ngụm trà, rồi cười nói chuyện vui vẻ với ba người mới đến sau đó kêu Nhũ Văn qua sắp xếp phòng cho họ, còn đặc biệt sắp xếp những phòng gần phòng của hần nhất, thực sự cô cũng không hiểu nổi tại sao mình lại làm như thế này nữa, bản thân cô làm vậy có phải do là muốn cho hần nhìn thấy rằng, à mặc dù hần lấy nhiều vợ nhưng cô tuyệt đối cũng chẳng để ý không. Đó gọi là ghen, cô cũng ghen chứ,...Nhưng ghen thì được cái gì, cô vĩnh viễn không có được trái tim hần. Đối với hần cô chỉ như một công cụ để đoạt lấy cái ngai vàng lạnh giá kia, hoặc cũng chỉ như công cụ làm ấm giường mà thôi...Một chút gì đó chưa sót lên lõi vào trong tim cô làm cho cô cảm thấy đau nhói và cười nhạo chính bản thân mình

- Ba vị công chúa xin đi theo nô tỳ ạ - một người hầu lên tiếng phá tan không khí tĩnh mịch

Ba vị công chúa kia nhanh chóng cất bước đi chỉ để lại cô và hần trong phòng, uống một ngụm trà, cô lấy lại bình tĩnh đợi hần lên tiếng....Tiếp tục bầu không khí vẫn là sự im lặng, cả cô và hần đều không lên tiếng. Cuối cùng cũng không nhịn được cô lên tiếng hỏi hần

- Hôn lễ tổ chức vào ngày nào, để ta chuẩn bị cho người - cô nhìn hần nói

- Ta sẽ tự có sắp xếp nàg không phải lo - hấn nói

- Được, năm nay Phụ Hoàng ban người có về rất trẻ nha, người thoải mái hưởng thụ đi - cô cười trêu ghẹo một chút mà trong tim nhói lên vài nhịp

- Cảm ơn nàg...- Hấn cười nhẹ rồi đứng lên đi ra ngoài

Hấn cười như không cười bước đi, hấn thấy một mối quá, hấn rất muốn bên cô nhiều hơn một chút, từng giây từng phút bên cô thật rất quý giá, khiến hấn cảm thấy muốn níu lại một chút, chỉ một chút thôi cũng được, sau này sẽ phải cứ như vậy mà đối mặt sao, cứ phải lạnh nhạt với nhau như này sao, cứ phải nói vài câu với nhau xong rồi tức khắc sẽ rời đi như này sao, trước đây cũng đã từng rất hạnh phúc nhưng đó có phải là sự thật không? Hay chỉ là một màn kịch mà cô lập lên?.....

Rồi sau này, cứ phải giả vờ như là vợ chồng hoà thuận, tình cảm nồng thắm sao, vốn dĩ nếu diễn trước mặt thiên hạ hấn chẳng mong gì hơn, nhưng nếu được ước, hấn ước rằng những màn diễn đó chính là sự thật. Sự thật rằng cô và hấn yêu nhau, ước rằng cả đời này cô chỉ yêu mình hấn chỉ có một người là hấn cũng như hấn cả đời này chỉ bảo vệ mình cô chỉ che chở mình cô...Nhưng điều đó chỉ là một ảo mộng.

Sinh ra trong gia đình đế vương, nếu có một chút tình cảm sẽ làm xao nhãng đi mọi thứ, cũng sẽ gây lên bao nguy hiểm cho bản thân cũng như cho người mình yêu. Nếu để chọn được yêu cô và phải gặp nguy hiểm, hấn thà làm cô đau đớn để có thể bảo vệ được cô. Mặc dù sẽ rất khó khăn, mặc dù sẽ tạo lên vô vàn rào cản rồi đến một ngày, rào cản đó không thể nào dỡ bỏ được nữa....Nhưng hấn vẫn muốn bảo vệ cô, vẫn muốn bao bọc cô.... Vì hấn yêu cô, yêu nhiều cũng đau rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Khăn tay

Sau một thời gian trung dụng với các tiểu thiếp mới vào phủ Thái Tử, cô cũng thấy không khó chịu là mấy, cô lại cảm thấy vui vẻ khi ở bên Vân Lam và Giai Y, hai người bọn họ thực ra là rất tốt tính, rất quan tâm đối với cô, nếu họ không phải là vợ bé của hấn, có lẽ suốt đời này cô sẽ coi họ là bạn thân của mình, hai người đều rất ngây thơ, không một chút vẫn đục của sự ác ý, có lẽ là do hai người họ chưa tiếp xúc với sự khốc liệt bao giờ, điều này khiến cô cảm thấy lo cho họ.

- Có chuyện gì vui vẻ mà cười vậy? - hấn đang đọc sách thì quay sang cô hỏi

- Chẳng có gì cả...chỉ là nghĩ tới một truyện cười thì cười thôi - cô nói tiếp tục chú ý vào chiếc khăn đang thêu giờ

- Vậy sao, à đúng rồi mấy hôm nữa ta đi thị sát dân chúng nàg có muốn đi không? - hấn nhìn cô hỏi

- Được, ra ngoài cũng tốt, cứ ở suốt ngày trong phủ cũng chán - cô cười nói

- Lại đây - hấn gấp sách lại sau đó dang hai tay

Cô đứng dậy đi tới chỗ hấn, ngồi xuống để hấn ôm cô vào lòng, khuôn mặt cô vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng không lạnh cũng không nóng. Trời đã vào thu rồi đã có gió hơi se lạnh, cô đã kêu Nhữ Văn đi mua một ít lông để làm áo choàng cho hấn, mùa đông ở Bắc Hấn khá khắc nghiệt, không chỉ lạnh không như Vương Sở, ở Bắc Hấn mùa đông không những lạnh còn có mang theo những dịch bệnh cho gia súc nữa.

- Mùa đông tới sẽ lạnh lắm đấy - hấn siết chặt vòng tay lại dụi đầu vào gáy cô

- Ừ sẽ lạnh lắm đấy - cô cười sau đó tận hưởng khoảnh khắc khi ở bên hấn

" Cốc...cốc...cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên

CÔ rời khỏi vòng tay của hấn đi lại gần tới cửa mở ra, vì cô đã lệnh cho thị vệ và người hậu lui hết đi nên giờ phải tự ra mở cửa, khi mở cửa ra người mà cô nhìn thấy chính là khuôn mặt của Từ Y, cô cười rồi nhận cái hành lễ của Từ Y sau đó nhường đường cho Từ Y đi vào. Trên tay nàg ta là một bát thuốc, đạo này hấn có biểu hiện ho nhiều chắc là nàg ấy chuẩn bị thuốc cho hấn

- Cảm ơn nàg Từ Y - hấn cười rất đẹp hướng tới Từ Y

- Chàng uống nhiều một chút, nếu không sẽ ho nặng hơn đấy - Từ Y cũng cười dịu dàng hạnh phúc lại hướng tới hấn

Không khí ngọt ngào của họ khiến trái tim cô như nứt ra...À thực ra cô đã nhìn cái cảnh này quen rồi cho nên việc khó chịu cũng như trái tim đau nhói lên cũng thường xuyên phải trải qua cho nên cô vẫn giữ được khuôn mặt tươi cười cười mỉm như bao lần. Tuy Từ Y chưa chính thức được hấn cưới vào phủ nhưng vốn dĩ nàg ấy đã có vị trí sẵn rồi chẳng qua là cô đã cướp của nàg ấy thôi.

- Từ Y muội thật rất chu đáo - cô cười đi tới chỗ hai người họ

- Thái Từ Phi, người không làm thì nô tỳ phải thay người làm thôi, đó là điều đương nhiên cũng chính là bổn phận của nô tỳ - Từ Y cười đáp lại cô

Cô cũng chẳng buồn nói thêm lời nào nữa quay lại chỗ ngồi thêu lót chiếc khăn tay mà cô tâm đắc nhất. Màu của chiếc khăn tay là màu xanh nước biển đậm, trên chiếc khăn tay thêu chữ bình an màu vàng chói rất đẹp, xung quanh là hoa văn những đám mây màu hồng cánh sen. Hoàn thành xong chiếc khăn tay này cô dự định sẽ đưa cho hần dùng. Những đường chỉ thêu cuối cùng đã hoàn thành cô cầm chiếc khăn tay này lên định đưa cho hần thì

- Chàng thấy sao, ta thêu cái này cho chàng đây - Từ Y cầm chiếc khăn tay màu vàng thêu hình con rồng màu đen rất tinh xảo đưa cho hần

- Đẹp lắm cảm ơn nàng, ta sẽ giữ nó cẩn thận - hần cười rồi nhìn qua nhìn lại cái khăn tay đó

Siết chặt cái khăn tay trong tay cô vẫn nở một nụ cười rất dịu dàng rất bình thường, cô cố để trái tim mình thôi không đau nữa nhưng không thể, chiếc khăn của Từ Y làm tinh xảo hơn cô, đẹp hơn cô, màu lại rất bắt mắt, tâm ý cũng rất nhiều, còn chiếc khăn tay này của cô, nó ngoài màu âm đạm ra, ngoài dòng chữ cô cố gắng thêu cho đẹp mặt kia thì nó lại chẳng có gì cả.

- Thái Từ Phi, chiếc khăn tay kia là? - Từ Y thấy chiếc khăn tay kia cười hỏi

- À, ta chỉ thêu để giết thời gian thôi ấy mà - cô cười nói

- Có phải cho ta không? - hần cao giọng hỏi

- Chỉ là thêu giết thời gian thôi, với lại người cũng có khăn tay rồi mà - cô cười gượng nói

-...Ừ - hần vẫn đáp lại trong lòng không khỏi buồn hơn

Chiếc khăn tay đó có phải chỉ đơn thuần là thêu để giết thời gian không? Chiếc khăn tay đó là thêu cho Kỳ Mạc không? Tại sao hần lại không có can đảm để dành lấy cái khăn tay đó, tại sao lại không có can đảm để đường đường chính chính lấy từ trong tay cô ra. Hần muốn có chiếc khăn tay đó, hần sẽ bỏ hết toàn bộ những chiếc khăn tay trước đây hay ngay bây giờ đi chỉ để lấy chiếc khăn tay kia của cô mất bao tâm tư để làm ra nó.

- Ta có việc rồi đi trước - Cô cố kiếm một lý do để rời khỏi đây

- Ở lại với ta thêm chút nữa, Từ Y năn lui đi - Hần đột nhiên đứng bật dậy nắm lấy tay cô rồi đuổi Từ Y đi

- Vâng, Từ Y xin cáo lui - Từ Y cùng với khuôn mặt khó chịu đi ra ngoài

Sau khi Từ Y đã đi xa, cô cũng bình tĩnh ngồi xuống sau đó lật sách ra đọc, không gian trở lại như trước, im lặng và im lặng. Hần ngồi sát bên cạnh cô, chán nản lật từng trang sách, hần vui mừng vì cô đã không đi. Hần mừng vì mình đã ngăn cản được cô đưa chiếc khăn tay kia cho người đó. Nhưng hần sẽ ngăn cản được tới bao giờ, với tay lấy chiếc khăn tay kia mà cô đã thêu, hần đặt tay lên dòng chữ cùng hoa văn kia, từng đường kim mũi chỉ đều rất mềm mại, không có cứng như những chiếc khăn tay trước hần đã nhận

- Cho ta chiếc khăn tay này được không? - hần lên tiếng

-....Cái này....được, nếu như người muốn - cô cười vui vẻ trả lời

- Thật sao, cảm ơn nàng - hần khi nghe cô đồng ý với cái gật đầu khi trong lòng lại càng vui mừng hơn

- Sao thế thích lắm ư? - Cô nhìn thấy hần vui lại hỏi

- Tất nhiên vì đây là món đồ đầu tiên nàng tặng ta mà - hần cười trả lời

- Vậy sao!? - cô có chút kinh ngạc hỏi

- Đương nhiên - hần cười nói rồi lại

Cô cùng vui vẻ mà không nói gì nữa, sau đó chuyên tâm đọc sách, tâm trạng cô vui hơn nhiều, có lẽ sau này cô lên làm nhiều thứ hơn cho hần, nghĩ tới đây cô lại cười tươi hơn nữa, nhìn thấy bóng dáng bên cạnh đang nghịch nghịch chiếc khăn tay kia, cô bật cười vài tiếng rồi lại nói chuyện với hần vài câu, không khí hài hoà hơn trước rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55. ST 11111

Tại phủ Thập Ngũ Hoàng Tử

Ở trong thư phòng, anh đang ngồi đọc sách, bên cạnh còn có một nha hoàn đang mài mực, mỗi ngày anh đều dành ra hai canh giờ để luyện thư pháp, luyện chữ, luyện đánh trận. Tất cả điều này anh bắt đầu cố gắng kể từ khi gặp cô, không phải vì anh muốn cướp cô đi từ Ca Ca của mình, chỉ là anh muốn bảo vệ đất nước này, bảo vệ cô thật an toàn, không cho kẻ khác ức hiếp cô.

- Thập Ngũ Hoàng Tử, ngài sao lại trở lên chăm chỉ như vậy, nô tỳ thật không hiểu nổi ngài - nha hoàn lên tiếng hỏi
- Bình Bình, em lớn lên cùng ta, cũng chính tay em chăm sóc ta, ta tưởng em phải hiểu rõ chứ - Kỳ Mạc cười vui vẻ luyện chữ
- Nô tỳ chính là nghĩ không nổi, Thập Ngũ Hoàng Tử ngài nói cho nô tỳ biết đi - Bình Bình cười cười hỏi
- Sau này em yêu ai đó em sẽ hiểu - Kỳ Mạc vẫn giữ nguyên nụ cười đó rồi nói

Bình Bình đứng ở một bên ngó người, sau đó lại lấy lại tinh thần, Bình Bình cũng chẳng muốn nhiều lời nữa đành giả vờ như chưa nghe thấy gì rồi chuyển tâm mài mực cho Kỳ Mạc. Ngồi được một lúc sau thì có thái giám chạy vào bẩm báo

- Thập Ngũ Hoàng Tử, Hoàng Thượng mời ngài vào cung một chuyến ạ - Ông thái giám nói
- Được, Bình Bình chuẩn bị xe ngựa đi - anh lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày rồi đứng dậy chỉnh sửa trang phục rồi đi ra ngoài
- Dạ - Bình Bình nghe thấy vậy liền chạy đi làm luôn

Anh đi theo thái giám, trên đường ngồi xe ngựa đi vào cung cũng không mất khá nhiều thời gian là bao, chỉ mấy chốc cánh cổng to lớn màu đỏ chói loá liền ở ngay trước mắt, xe ngựa đi vào thành, những cung điện nguy nga tráng lệ liền hiện ngay ở trước mắt. Xe ngựa dừng lại, anh đi xuống tiến vào Càn Thanh Cung, ở trước mặt chính là vị hoàng đế là cha của mình đang ngồi trên ngai vàng, anh hành lễ xong liền đứng dậy đợi lệnh.

- Mạc Nhi, hôm nay trẫm gọi con tới đây là muốn chuẩn bị hôn lễ cho con và Công Chúa Mông Cổ, con mau chuẩn bị đi - Hoàng Đế nói
- Phụ hoàng nhi thần tội đáng muôn chết, nhưng nhi thần không thể lấy Công Chúa Mông Cổ - Anh quỳ xuống đồng dạng nói
- Không muốn cũng phải cưới, ta đã hứa với Hoàng Đế Mông Cổ sẽ đáp ứng để con cùng với Tam Công Chúa của nước họ rồi - Hoàng Đế xoay lưng về phía anh giọng uy quyền nói
- Con không cưới phụ hoàng dù chết cũng không cưới, Tam Công Chúa của nước họ tài hoa hơn người, nàng ấy gả cho con sẽ chịu thiệt thòi cho nên phụ hoàng xin người minh xét - Anh vẫn ngoan cố phản đối cuộc hôn nhân này

Cuộc nói chuyện rơi vào im lặng, bỗng từ đâu ra, một người con gái dùng khinh công bay tới vị trí bên cạnh anh sau đó hành lễ với Phụ Hoàng, quay sang nhìn người con gái đó quả nhiên là một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng vĩnh viễn không thể thay thế vị chi của người đó trong lòng anh được mãi mãi không bao giờ được. Chỉ có biện pháp đó là anh chết đi, mới có thể chấp nhận được một người con gái khác ngoài cô.

- Tam Công Chúa Mông Cổ, tham kiến Hoàng Thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế - Người con gái đó hành lễ
- Uyên Nhi, ta thật không có cách nào để khuyên con trai ta cả, những con yên tâm, lời hứa của ta với phụ hoàng con trước lúc lâm chung ta nhất định sẽ làm được - Hoàng Đế đi tới chỗ Uyên Nhi công chúa đỡ công chúa dậy nói rất chắc chắn
- Uyên Nhi cảm ơn sự quan tâm của Hoàng Thượng, Uyên Nhi nghĩ nên cho Uyên Nhi thời gian cùng Thập Ngũ Hoàng Tử nói chuyện, như vậy quyết định hôn lễ cũng chưa muộn - Uyên Nhi Công Chúa nói
- Vậy được - Hoàng Đế thở dài một hơi đồng ý

Sau khi cáo lui, anh cùng vị công chúa kia ra ngự hoa viên cùng nói chuyện, ới đầu vị công chúa kia nói tuốt, còn anh chỉ ngồi im lặng nghe được chữ có chữ không. Nghe cô công chúa ca ngợi bản thân mà anh muốn đi về phủ mà nằm ngủ cho xong, đúng là mệt thiệt

- Cho nên bốn công chúa đây mà gả cho người chính là phúc đức của nhà người đó - Uyên Nhi Công Chúa nói
- Xin lỗi nhưng tại hạ có người trong lòng rồi, công chúa xin nói giúp cho tại hạ với phụ hoàng vài lời - Anh nhìn Uyên Nhi công chúa nhà nhận nói
- Tại sao, ở mông cổ có người xin cũng không được ta để mắt tới, vì sao một hoàng tử bắc hán như người lại coi thường ta tới vậy! - Uyên Nhi công chúa tức giận hét lên
- Tại hạ không phải coi thường Công Chúa, chỉ là tại hạ không thể yêu công chúa, vĩnh viễn không có cách nào yêu công chúa - Anh vẫn rất lịch sự giải thích
- Người đó là ai, người người yêu là ai!? - Uyên Nhi công chúa giận giục người lên hỏi

- Việc này, công chúa không nên biết thì hơn - Anh nói ngắn gọn xong liền đứng dậy rời đi

- Thập Ngũ Hoàng Tử, sẽ có một ngày ngươi quỳ xuống cầu xin ta cưới ngươi - Uyển Nhi công chúa hét lên

Anh bước đi, khoe môi cười như không cười, tay giơ lên vẫy chào tạm biệt Uyển Nhi Công Chúa rồi trở về Càn Thanh Cung bẩm báo với phụ hoàng, sau khi nghe được đầu đuôi sự việc mà anh kể xong, phụ hoàng nổi giận lôi đình, liền một lần thổ huyết, miệng luôn mồm anh là nghịch tử, sức khỏe phụ hoàng đã ngày càng không tốt, lần này chịu đựng gánh nặng này có lẽ sẽ lâm trọng bệnh.

- Phụ Hoàng người không sao chứ, nhi thần gọi ngự y - Anh hoảng sợ ôm phụ hoàng vào lòng gọi ngự y

- Nghịch tử, người đâu, mau vào lời Thập Ngũ Hoàng Tử ra đánh một trăm trượng cho ta - Hoàng Đế hét lên

- Phụ hoàng, nhi thần sẽ chịu tội xin người giữ gìn sức khỏe - Anh nhìn Hoàng Đế đánh lòng không thôi lo lắng nói

- Kéo ra ngoài - Hoàng Đế hét lên với đám thị vệ

Anh bị một đám người thị vệ kéo ra đánh một trăm trượng, tới tận chiều tối mới trở về phủ, một trăm trượng chứ không phải là mười trượng, cả thân người anh nổi đau kéo lên từng cơn, giống như là bị người ta mổ xẻ từng chỗ vậy. Bình Bình lúc thấy anh về tới phủ hoảng sợ kêu đại phụ tới khám, cũng may không có tổn thương nhiều chỉ cần nằm giường điều dưỡng một tháng là có thể đi lại được.

Tại Phủ Thái Tử

- Công chúa, công chúa, Thập...Thập Ngũ Hoàng Tử không đồng ý hôn sự với công chúa Mông Cổ Uyển Nhi bị Hoàng Thượng phạt đánh một trăm trượng - Nhữ Văn thờ gấp chạy vào bẩm báo

" Choang "

Tiếng chén trà rơi vỡ

- Một...một trăm trượng! - Cô trấn động nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Yêu nhiều cũng sẽ đau nhiều

Khi cô nghe xong Nhữ Văn báo tin, cô sững sờ vài giây. Một trăm trượng, là một trăm trượng đó...Nhưng tại sao anh lại phải đi chịu một trăm trượng đó chứ, tại sao anh lại không đồng ý hôn sự kia, cô biết rằng trong lòng anh có cô, nhưng lại không ngờ vị trí của cô trong tim anh lại quan trọng tới như vậy. Cô thật sự trong lòng cảm thấy rất có lỗi với anh, nhưng cô hiểu rằng nếu không dứt khoát thì anh vĩnh viễn cũng không quên được cô.

Trong lòng của cô chỉ có một mình Từ Khiên là hần, còn vị trí của anh chỉ dừng ở mức bạn bè thân thiết mà thôi, đối với cô, anh giống như là một người em trai, một người bạn để chia sẻ mọi thứ, nó không bao giờ vượt quá cái giao can của tình yêu. Nếu có thể ép buộc được bản thân yêu Kỳ Mặc thì cô đã ép buộc bản thân mình từ lâu rồi, nhưng cô không có cách nào để yêu anh cả....

- Nhữ Văn, em lấy danh nghĩ Thái Tử mang cho Thập Ngũ Hoàng Tử chai thuốc này, bảo là một ngày bôi hai lần sẽ đỡ hơn nhiều - Cô lấy một lọ thuốc bần xừ từ trong một cái hộp gỗ ra

- Vâng Công Chúa - Nhữ Văn cầm lấy lọ thuốc rồi vội vàng chạy đi

Ở một bên khác, một hắc y nhân đang thông báo tin tức gì đó cho hần. Sau khi nghe xong sắc mặt hần trầm đi lạ thường, có vẻ như là đang rất tức giận. Sau khi hắc y nhân kia lui đi, hần liền vung tay đập vỡ cái ly ở trên bàn. Toàn bộ giấy tờ cùng những tấu sớ trên bèn đều bị hần hất văng xuống đất, trên khuôn mặt hần bây giờ tràn ngập vẻ tức giận cùng đau khổ

- Tuệ Nhi nàng tới tột cùng là đối với ta như thế nào? Ta chỉ là một quân cờ để nàng chà đạp tình cảm thôi ư? - Hần nói giọng nói đầy áp bi thương cùng thống khổ

Hần cười chua chát với chính bản thân mình, hần yêu cô nhiều như vậy bỏ hết tâm trí ra để yêu cô, yêu tới đau đớn ruột gan thậm chí hần sẵn sàng móc tim móc phổi ra để yêu cô, vậy mà cô chưa hề, chưa từng, chưa bao giờ yêu hần cả, người cô để ý, quan tâm và dành trọn trái tim chính là đệ đệ thân thiết nhất của hần. Còn gì đau khổ hơn, nếu cô yêu ai khác hần có thể có dũng khí để đứng lên dành lấy cô từ tay kẻ đó...Nhưng, người cô yêu lại là đệ đệ hần thương yêu nhất, quan tâm nhất...hần lỡ lòng nào mà nhẫn tâm tức bỏ hạnh phúc của đệ đệ mình như vậy.

Từ bé tới lớn, mọi thứ...tất cả mọi thứ hần luôn luôn nhường hết cho Kỳ Mặc, bởi vì hần muốn làm một người huynh thật tốt, làm một người anh trai thật tuyệt vời với Kỳ Mặc, có lúc hần có thứ gì mới cũng chia sẻ hết với Kỳ Mặc, sớm tối hai huynh đệ ở bên nhau chơi đùa thật rất vui vẻ, khi Kỳ Mặc bị

phụ hoàng trách mắng rồi phạt nặng, hần là người đầu tiên đứng ra xin tội cho đệ ấy, tình cảm hai huynh đệ thật sự rất tốt.

Ngay cả lúc khi hồi nhò đi sẵn, hần chẳng may bị rắn độc cắn, Kỳ Mạc chẳng ngại ngần gì dùng miệng hút nóc độc ra cho hần, hai huynh đệ cùng nhau sống chết đi bộ cả mấy trăm dặm để về được tới doanh trại, khi về tới nơi đã là mấy ngày rồi, vì quá kiệt sức cả hai đã cùng hôn mê bất tỉnh mấy ngày tiếp theo, phải nói là sinh tử cùng với nhau trải qua. Vậy mà bây giờ...Cả hai huynh đệ lại cùng nhau vướng vào một đoạn tình cảm lại yêu chính một người...Hần thân làm anh không nở ra tay nhưng cũng không muốn nhường cô cho đệ đệ mình.

Bên phủ Thập Ngũ Hoàng Tử

Sau khi nhận được lọ thuốc từ tay Nhữ Văn, Kỳ Mạc nhìn lọ thuốc cùng hoa văn kia bất giác mỉm cười. Trên lọ thuốc có hình hoa mẫu đơn, mà chỉ có trang phục của một người mới thường có hoa văn này, Tuệ Nhi, có phải Tuệ Nhi không?

Hoá ra cô cũng quan tâm anh, hoá ra cô cũng để tâm tới anh, nhưng lại đi lấy danh nghĩa Thái Tử đưa thuốc cho anh đây là có ý gì, nhắc nhở anh danh giới của cả hai sao, nhắc nhở anh bây giờ cô đã là Thái Tử Phi sao...Anh tất nhiên là rõ ràng điều này hơn ai hết, nhưng chỉ là một chút thôi anh vẫn muốn giữ đoạn tâm tư này bên mình mãi mãi bởi thời thanh xuân của anh chứa kỷ ức tươi đẹp nhất cùng người con gái mình yêu thật lòng thật dạ...Chỉ tiếc là hữu duyên vô phận, ông trời quá tàn nhẫn mà thôi.

- Bình Bình - Anh gọi lớn

- Dạ hoàng tử, người có gì cần dặn - Bình Bình nghe thấy anh gọi liền chạy vào xem xét

- Gọi người tới bồi thuốc cho ta - Anh đưa lọ thuốc cho Bình Bình dặn dò bảo

- Dạ nô tỳ đi làm ngay đây ạ - Bình Bình lui ra rồi chạy nhanh đi tìm người tới

Ở chỗ cô, ngồi ở bàn trà, hôm nay lại một ngày nữa trời mưa, trời sắp sửa chuyển qua mùa đông rồi, Giai Giai và Y Y của cô cũng lớn lên nhiều rồi, không còn bé bé xinh xinh như trước, nay chúng ta mọc thêm răng, tăng cân liên tục và còn to ra nữa, chẳng còn là những chú hổ con đáng yêu thừa nào. Con người cũng tựa như sự trưởng thành của những chú hổ vậy, trải qua nhiều đắng cay ngọt bùi, lớp vỏ bọc cũng phải dày thêm đủ để bảo vệ chính bản thân mình.

Cô không biết trong tương lai điều bất hạnh cũng như điều may mắn gì sẽ xảy tới với mình, nhưng điều cô chắc chắn rằng, sống ở trong gia đình đế vương không có gì là suôn sẻ cả, sẽ có tranh đấu hậu cung, sẽ có giết hại lẫn nhau, trăm mưu ngàn kế dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích mà mình muốn, không kẻ giết người không ghê tay. Đã biết bao nhiêu người ngồi lên cái ngai vàng kia mà bàn tay không dính máu đâu.

Cô yêu hần bao nhiêu thì càng đau khổ bấy nhiêu, cả ngày phải nhìn cảnh hần gần gũi bên người con gái khác. Hiện tại là thái tử đã có những bốn phòng thê chưa kể tới Tử Y chưa được cho danh phận, sau này nếu mà có làm vua thì sẽ như thế nào, tam cung lục viện hàng nghìn mỹ nhân, hơn nữa cô chưa chắc đã chấp nhận được cái cảnh người phụ nữ khác chính chính thuận thuận sinh con cho hần ngay trước mặt mình....Làm sao chịu được....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Lên ngôi

Mùa đông năm XXXX, Hoàng Đế Bắc Hán băng hà.

- Phụ Hoàng Nhi thần đến rồi đây - hần mặc một cái áo choàng lông màu đen có hoa văn hình rồng màu vàng rất đẹp bước vào

- Thái Tử, mau tới đây - Hoàng Đế nằm trên giường sắc mặt tiêu sái hần đi cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng giơ tay lên vẫy hần

- Nhi thần đây phụ hoàng - hần quỳ xuống bên cạnh Hoàng Đế vội vàng bắt lấy cánh tay đã già nua kia

- Sau khi trầm đi.....con nhớ chăm sóc tốt cho Hoàng Hậu.....hãy làm một bậc minh quân tốt.....đừng giống như ta trước đây phải e dè quần thần....Thái Tử Phi sẽ là chỗ dựa tốt nhất cho con....đừng lo lắng....hãy làm một bậc quân vương thật tốt - Hoàng Đế dùng những hơi thở khó nhọc để nói

Quỳ ở bên cạnh hần, cô có thể cảm nhận được tình yêu thương của vị Hoàng Đế kia dành cho con mình, đó chính là tình thương của một người cha, nó không giống như một bậc quân vương cao cao tại thượng, tình cảm ấy rất dịu dàng, nó làm người ta phải cảm động, hiện tại Hoàng Đế không còn giống như Hoàng Đế, Hoàng Đế của hiện tại đang làm tròn trọng trách của một người cha, một người cha bình thường. Có lẽ từ khi sống tới nay, đây cũng chính là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ông có thể làm một người cha bình thường, một người cha không ở trên một cương vị là Hoàng Đế.

- Phụ hoàng - anh đẩy cửa đột ngột chạy tới bên cạnh giường, khoé mắt đã đỏ hoe

- Kỳ Mạc....nam tử hán đại trượng phu không được khóc...khụ khụ khụ - Hoàng Đế nói rất dịu dàng

- Phụ Hoàng...Nhi thần không khóc....Nhi thần đâu có khóc đâu - giọng nói của anh run rẩy như đang có kiềm chế bản thân không bật khóc thành lời, nhưng trên mặt đã lấm lem những giọt nước mắt

- Thái Tử...chăm...sóc...cho....đệ...đệ...đệ...đệ con thật tốt....trẫm ra đi cũng nhắm mắt rồi - Hoàng Đế nói những câu cười cùn với hai người con trai thân yêu của mình

Một lời không nói hết, cánh tay được hấn nắm chặt liền tự bao giờ mà rơi xuống, những tiếng khóc nức nghẹn lên của phi tần cũng như người hầu vang lên, hấn và anh cả hai người cố gắng kiềm nén những giọt nước mắt của mình để nó không rơi, những hoàng tử công chúa vẫn còn tuổi ăn học liền không kiềm chế mà khóc lớn lên như những đứa trẻ bình thường. Cơ thể đã lạnh băng của Hoàng Đế khiến cho ai nấy đều cảm thấy thương tiếc, nhưng trên khuôn mặt già nua kia là một nụ cười mãn nguyện.

Cô nghĩ, chắc Hoàng Đế khi còn tại vị là một bậc minh quân, là một người phụ quân tốt, là một người phụ hoàng đáng kính, cho nên ông mới nhận được những giọt nước mắt chân thật này, một đời làm Hoàng Đế vất vả lắm rồi, đã tới lúc ông được nghỉ ngơi rồi, mọi sự mệt mỏi cùng với những việc trước kia đã xảy ra hiện tại ông có thể buông xuôi mà nhắm mắt tại nguyện được rồi.

Cả nước tổ chức tang lễ linh đình chưa từng có trong lịch sử, Thái Tử Bắc Hán là Tử Khiên chính thức lên ngôi hoàng đế theo di chiếu của Thái Thượng Hoàng tức Vua đời trước truyền ngôi cho. Sau khi tang lễ kết thúc, Hoàng Đế hiện tại phong cho chính thất của mình Thái Tử Phi là Tuệ Nhi lên ngôi Hoàng Hậu, và những thứ phi còn lại đều phong tước hiệu.

Năm tháng sau Tại Càn Thanh Cung

- Hoàng Thượng, thần nghĩ không nên cho người Tây vào nước ta buôn bán, như vậy sẽ tạo ra cơ hội cho bọn người biển dị đó chiếm đánh nước ta - Một lão đại thần đang cúi người cung kính nói

- Trẫm nghĩ, nếu chúng ta tiếp nhận những món đồ Tây Phương kia, sẽ mở mang kiến thức cho dân chúng, dân chúng sẽ theo đó mà học hỏi những kiến thức quý giá để làm tăng sự phồn hoa cho đất nước - Hấn mặc long bào màu vàng ngồi ung dung phất tay nói, khí chất quân vương toả ra khiến ai ai cũng phải nể sợ

- Thần ngu dốt xin Hoàng Thượng trách phạt - lão thần vừa nói liền hiểu ra mà quỳ xuống nhận tội

- Không sao, đứng lên đi - Hấn ngồi trên ngai vàng trầm giọng nói

- Tạ hoàng thượng - lão thần đó tạ ơn ân điển rồi đứng lên lùi về chỗ

- Lý Công Công bãi chiếu đi, đi giả tới Khôn Ninh Cung - hấn nhỏ lời nói với một ông thái giám già nua ở bên cạnh

- Dạ hoàng thượng...Bãi Triều....Tới Khôn Ninh Cung - Giọng của ông công công kia nói lớn nhất có thể vang cả ra xa

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế - những quần thần hành lễ với hấn

Mặc kệ những cái cúi đầu kia, hiện tại hấn rất mệt mỏi, muốn tới chỗ cô để nghỉ ngơi, mấy tháng nay chỉ lo ổn định triều chính, cải cách và thay hết những quan thần không cần thiết, hấn đã rất mệt mỏi rồi còn chưa kể đêm nào cũng phải thức khuya ở Dưỡng Tâm Điện để duyệt hàng núi tấu sớ, khiến cho vai còng cổ của hấn rất mỏi thỉnh thoảng sẽ đau nhức một chút.

Khi tới Khôn Ninh Cung, thái giám cũng nha hoàn và thị xếp thành hàng tiến vào, Lý công công đi bên cạnh hấn thấy đã tới nơi liền chuẩn bị lên giọng thông báo liền bị hấn ngăn lại, hấn không muốn phô trương nhiều, ở cạnh cô cứ như lúc còn làm Thái Tử sớm tối ra vào mà chẳng có ai đi theo hay thông báo. Bước vào bên trong, hấn liền có thể nhìn thấy một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành đang nằm phơi nắng, trên người đang mặc một bộ phụng bào màu đỏ rất bắt mắt, đầu tóc là những chiếc trâm cài đẹp để đang toả sáng lung linh.

Mỹ nhân kia nhận thức được có người đã đến phá hỏng sự yên tĩnh của nàng ta liền mở mắt. Con người trong veo đẹp tựa giọt nước trong vắt, long mi dài cong vút, làn da trắng mịn không tí vết, đôi môi đỏ mọng như màu của những đoá hoa hồng đang khoe sắc hương dưới ánh nắng mặt trời. Thấy hấn, cô nở một nụ cười mê hoặc, hấn theo nụ cười đó mà tiến gần tới chỗ cô, nắm xuống chiếc ghế làm bằng lông cừu mềm mại kia

- Mệt mỏi lắm phải không? - Cô quan tâm hỏi han hấn

- Rất mệt, nàng mau xoa bóp vai cho ta! - hấn nhắm nghiền mắt lại rồi nói

- Để ta bảo người hầu - cô nhìn hấn rồi nói

- Ta muốn chính tay nàng xoa bóp - hấn nghiêm giọng một chút nói

- Được - cô cười trong giọng nói chứa sự chiều chuộng

- Thoải mái lắm - nhận được những cái xoa bóp kia làm vai và cổ hấn thoải mái kinh khủng

Cô ngồi bên cạnh xoa bóp vai cho hấn, dạo này phải làm nhiều việc chắc vất vả lắm, thỉnh thoảng cô sẽ giúp hấn duyệt tấu chương, thỉnh thoảng sẽ hầm canh bổ cho hấn, thỉnh thoảng sẽ sai người mang cho hấn chút thuốc để thoa lên vai và cổ để thoải mái hơn, lúc hấn được sắc phong Hoàng Đế cũng là lúc Kỳ Mạc được phong làm Đại Tướng Quân nắm giữ nhiều binh quyền trong tay nhất đồng thời làm cánh tay phải đắc lực cho hấn cùng với Tể Tướng

trẻ tuổi mới được nhận chức.

- Phải rồi, Hoàng Thượng, người và ta ngày mai nên tới thỉnh an Thái Hậu đi, người ở Từ Ninh Cung chắc rất buồn tẻ nha - Cô rất tự nhiên mà nói ra

- Chỉ cần nàng sớm sinh cháu cho người chắc chắn người sẽ không còn buồn tẻ nữa đâu - hần khẽ mở mắt nói rất tà tứ

-.... Hoàng Thượng, hậu cung còn rất nhiều mỹ nhân, hay ta thay người lật thẻ bài, mỗi tối một người, người cố gắng lên được không - cô cười mỉm đáp lại hần

- Làm sao bây giờ, ta chỉ muốn mỗi nàng, đêm nào cũng muốn nàng với nữ nhân khác không hứng thú nha - hần cười nói lại cô

- Thôi, không đùa nữa, người kiếm người khác mà sinh con cho người, nghĩ tới việc rạn dẽ ta đã thấy đau đốn toàn thân rồi, nam nhân các người không hiểu đâu - cô thờ dãi nói

Cứ nghĩ tới cái việc đau dẽ là đã muốn chết rồi, con đau đó rất kinh khủng, nếu chỉ xem phim thôi cô cũng một phần nào cảm nhận được nó rất rất đau còn thử thì ở hiện đại chưa bao giờ thử, nếu mà sinh dẽ ở hiện đại còn có thuốc gây tê, chứ con ở cổ đại làm theo cách tự nhiên có khi cô sẽ ngất mấy lần mất. Cô cũng từng đóng phim cổ trang trước đây mà, lúc tới cái đoạn bản thân mình phải rạn dẽ là muốn thoát mồ hôi hột rồi

- Ta hiểu mà - hần cười nói sau đó liền gối đầu lên đùi cô thoải mái nằm

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lần cuối gặp mặt

Tại Phủ Thái Từ

- Từ Y tiểu thư, chúng tôi phụ lệnh Hoàng Thượng đưa cô tới Dưỡng Tâm Điện - ba nha hoàn đến trước mặt Từ Y nói

- Dẫn đường - Từ Y cười vui vẻ đi theo ba vị nha hoàn kia, thái độ dương dương tự đắc

Nàng bước vào cửa Dưỡng Tâm Điện liền nhìn thấy một bóng người thân thuộc với mình, nàng đã rất lâu không gặp hần rồi, rất nhớ hần, lúc hần lên ngôi là lúc nàng hạnh phúc nhất nhưng con tiện nhân ngồi lên vị trí hoàng hậu kia chính là cái gai trong mắt nàng, nàng thề sẽ diệt trừ con tiện nhân kia, sẽ không dẽ cho con tiện nhân đó sinh hạ Thái Từ cho hần không bao giờ, Hoàng Hậu của Bắc Hần phải là của nàng.

- Từ Khiên..à không Hoàng Thượng, lâu lắm rồi không gặp chàng ta rất nhớ chàng chàng có biết không, tại sao bao nhiêu lần ta gửi thư cho chàng mà chàng không hề đáp lại, ta lo lắng lắm chàng có biết không - Từ Y nước mắt lưng trôn chạy tới dựa đầu vào ngực hần mà nũng nịu

- Từ Y, nàng yên tâm, ta sẽ cho nàng danh phận, sớm thôi - Hần xoa đầu Từ Y nhẹ nhàng nói, giọng nói có phần lạnh nhạt cùng xa cách

- Ta không cần cái địa vị lạnh giá kia, cái ta cần chính là tâm chàng, là trái tim của chàng, chàng có hiểu không, dù cho ta không có cái danh phận kia cũng được ta chỉ cần tâm của chàng mà thôi, chàng hiểu không - Từ Y khóc than, nước mắt cùng giọng nói thê lương, nàng tỏ ra yếu đuối nhất có thể

- Từ Y....trăm...trăm...vẫn luôn mong nhớ nàng - hần gượng gạo nói ra câu này

Thức chất chỉ là một câu nói dối mà thôi, thức chất tâm của hần đã dành cho một người khác rồi, nhưng hần sẽ không bao giờ quên đã có một Từ Y hết lòng hết dạ dành trọn trái tim cũng như thể xác cùng thời thanh xuân cho hần, tâm ý này của nàng hần mãi mãi không thể đáp lại, hần chỉ có thể cho nàng danh phận nhưng tình yêu lại không thể, nếu gặp nàng muộn hơn một chút, như vậy hần sẽ không làm lỡ nàng nhiều năm như vậy. Việc hần làm hần nhất định sẽ chịu trách nhiệm, sẽ không ác độc mà vứt bỏ nàng như vậy, như thế mới đáng mặt nam nhi, mới xứng làm một vị vua anh minh

- Hoàng Thượng, ta cũng rất nhớ chàng - Từ Y cười như không cười áp sát mặt vào ngực hần

Hần đưa tay lên vuốt vuốt tóc nàng, cảm giác trên tay không còn như xưa, đây giống như không phải bản năng mà là một việc hần ép bản thân mình phải làm, bàn tay hần khi đụng chạm vào nữ nhân khác liền giống như chạm vào một tảng đá lạnh vậy không có một chút cảm giác, không có một chút hứng thú, ngẫu nhiên giống như là làm tròn công việc hằng ngày phải làm.

Tại Phủ Ngũ Hoàng Từ

- Hoàng Từ, người lại chuẩn bị đi đâu vậy? - Bình Bình đang chuẩn bị đồ cho Kỳ Mạc liền tò mò hỏi

- Ta tới thăm Tuệ Nhi - Kỳ Mạc trả lời, trên gương mặt đầy ắp nụ cười

- Ngồi đi gặp Hoàng...Hoàng Hậu - Bình Bình thốt lên

- Sao không được à? - anh nhìn Bình Bình cười hỏi

- Nô tỳ không dám, Hoàng Tử ngài cứ gấp thoải mái - Bình Bình biến mình đã lăm chuyện liền biết điều mà ngậm miệng

Anh cũng chẳng nói gì, lập tức cười ngửa vào trong cung với tốc độ nhanh nhất, tựa như là bỏ lỡ một giây ở bên cạnh cô cũng rất lãng phí. Sau khi xuống ngựa, anh chạy nhanh tới Khôn Ninh Cung, đợi nha hoàn của cô chạy vào bẩm báo, sau khi được sự đồng ý anh đi vào liền gặp được người mình mong nhớ đang ngồi bên cửa sổ thư phòng đọc sách, dáng vẻ ung dung tự tại xinh đẹp tựa như một bông hoa ở trong lòng kính vậy.

- Lâu lắm rồi không gặp, người vẫn khỏe chứ Kỳ Mạc - cô lên tiếng, giọng nói trong trẻo vang vọng trong tim hân

- Đúng vậy, lâu rồi không gặp, nàng vẫn khỏe chứ - Ngồi xuống chiếc ghế gỗ, anh mỉm cười nhẹ nói

Cảm giác ở bên cô vẫn như năm nào, khiến cho anh cảm thấy thật tĩnh lặng và thanh thản, một cảm giác gần gũi khó nào tả được, giống như là một sự ấm áp từ gia đình vậy, anh không quan tâm hiện tại cô là Hoàng Hậu hay không, điều anh quan tâm nhất là cô có sống tốt hay không.

- Tuệ Nhi, lâu lắm rồi chúng ta không ôn lại kỷ niệm cũ, hôm nay bỏ chút thời gian cho ta được không? - anh mong đợi hỏi cô

- Kỳ Mạc, giờ ta đã là Hoàng Hậu rồi, việc này không khả thi, mọi người trong cung sẽ dị nghị chúng ta, ta xin lỗi nhưng chúng ta không thể - Cô đặt quyền sách xuống bàn ngẩng đầu lên nhìn anh giải thích

Cô không phải không hiểu, Kỳ Mạc hẹn cô ôn lại kỷ niệm cũ để làm gì, anh chẳng qua chỉ muốn ở bên cô một chút, muốn được ở cùng cô một chỗ thật lâu, cô biết rằng anh ý thực được mọi chuyện, những ý thức chưa phải là tất cả, cô hy vọng anh sẽ mất hết niềm tin về cô, cô hy vọng anh sẽ có một người con gái khác xứng đáng hơn mình ở bên cạnh, người như cô không đáng để anh phải chờ đợi như vậy

- Tuệ Nhi là ta mạo phạm, xin lỗi nàng, vậy ta phải trở về đây, nàng ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để mắc phải bệnh tật ta sẽ lo lắng lắm đấy - Anh nhìn cô cười mãn nguyện rồi đứng lên chào tạm biệt rồi quay lưng bước đi

Có lẽ đây là lần gặp cuối cùng của anh với cô, sau này có lẽ sẽ không thể gặp lại nữa rồi, nếu có duyên với nhau ắt sẽ gặp lại, nhưng quãng thời gian dài đằng đẵng tiếp theo sẽ là bao lâu đây.

Anh đi ra khỏi Khôn Ninh Cung, từ phía xa xa là đoàn người của Hoàng Thượng, hân đang định tới thăm cô thì liền nhìn thấy anh bước ra khỏi đó, như không tin vào mắt mình hân hỏi Lý công công xem bóng người nam nhi kia là ai. Quả nhiên như hân thấy đó chính là đệ đệ của hân. Hai người họ trong Khôn Ninh cung từ bao giờ? Trong lòng hân dâng lên một cảm giác thất lại, trong thâm tâm không ngừng trấn an bản thân, sẽ không có chuyện gì xảy tới đâu.

- Lý Công Công bao giờ Đại Tướng Quân khởi hành đi biên giới phía Bắc thế - hân quay sang hỏi tên thái giám thân cận

- Dạ, bẩm Hoàng Thượng là sáng ngày mai ạ - Lý công công đáp

Sáng ngày mai, qua sáng mai thôi, nỗi lo trong lòng hân sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ cần Kỳ Mạc rời khỏi cô, chỉ cần có thời gian hân nhất định sẽ lay chuyển tâm của cô trở về bên hân. Như vậy là tốt nhất, hân đã đợi ngày này lâu lắm rồi, qua sáng mai, tất cả những hy vọng cuối cùng mà cô mong tưởng sẽ hoàn toàn biến mất, hân nhất định sẽ thay thế vị trí của Kỳ Mạc trong lòng cô, nhất định là vậy.

Tác giả: Cuối cùng thì Kỳ Mạc bị Từ Khiên đuổi đi tiếp diễn sau đó sẽ như thế nào? Tuệ Nhi sẽ ra sao? Hãy đón xem chương tiếp theo vào ngày 2/8 lúc 8h tối nhé

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tạm biệt

Sáng ngày hôm sau

Cô đang ngồi trong phòng đọc sách, cả ngày nay ngoài việc đọc sách ra cô chẳng thể làm gì cả, nhưng mỗi khi đọc sách cô không thể nào tập trung nổi, cứ nghĩ tới ngày hôm qua Kỳ Mạc đến gặp mình, rõ ràng cô cảm nhận được anh có điều muốn nói nhưng lại gượng ép bản thân không được nói ra điều đó, cho tới bây giờ cô vẫn rất băn khoăn về điều đó, cô có linh cảm mình phải biết được đó là gì.

- Nhữ Văn, em ở đâu? - cô gọi nha hoàn thân cận của mình

- Dạ công chúa, em đây, công chúa có di căn dặn - Nhữ Văn vui vẻ chạy vào hỏi

- Chúng ta tới phủ Thập Ngũ Hoàng Tử đi - cô nói rồi đứng dậy

- Công chúa à, hôm nay Thập Ngũ Hoàng Tử khởi hành đi biên giới phía Bắc để diệt lũ phản tặc, không biết bao giờ mới về, nô tỳ nghe ngóng được sớm cũng phải là mười năm, muộn nhất chính là không bao giờ về được.....nô tỳ tưởng hôm qua Thập Ngũ Hoàng Tử phải nói với người rồi - Nhũ Văn khuôn mặt buồn buồn nói

- Sao! - Cô quát lên trong ngỡ ngàng

Anh phải đi đánh trận ư? Tại sao hôm qua lại không nói với cô, anh nghĩ sau khi anh đi cô sẽ không buồn ư! Cô hiện tại đang rất đau lòng, theo lời Nhũ Văn kể thì trường hợp trở về và bỏ mạng là năm mươi năm mươi. Nhưng trở về đây thời gian đã là mười năm sau của tương lai, thời gian dài đằng đằng như vậy, có mấy ai trên xa trường có thể trở về được đâu.

Nhưng tại sao hần lại không một lời báo cho cô. Chẳng phải Kỳ Mạc là đệ đệ hần yêu thương nhất ư, là đệ đệ thừa nhỏ lớn lên, hai anh em từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng có nhau cùng nhau chia sẻ ngọt bùi vậy mà hần không một lời báo với cô! Vì cái gì mà lại không nói, rõ ràng hôm qua hần có rất nhiều thời gian để mở lời vậy vì sao lại không nói? Vì cái ngại vàng kia ư! Vì cái ngại vàng kia mà sẵn sàng hy sinh cả đệ đệ của mình. Cô chợt cảm thấy buồn cười thay suy nghĩ đấy. Cả đời làm quân vương đâu chỉ giết một hai người đệ đệ của mình, ngay cả người mình yêu nhất cũng dám đem ra để đạt lấy cái ngại vàng kia nữa là.

- Kỳ Mạc đi từ bao giờ? - Cô cười chua chát hỏi Nhũ Văn

- Dạ, hiện tại đang ở cổng thành đã khởi hành rồi ạ - Nhũ Văn lễ phép đáp

-Chúng ta mau tới đó, hy vọng còn thời gian - Cô nói rồi chạy thật nhanh ra ngoài

- Công Chúa đợi em với - Nhũ Văn thấy cô chạy vụt đi bèn đuổi theo

Tại Cổng Thành một canh giờ trước khi xuất phát

Anh với bộ đồ áo giáp kiên cố mặc trên người, anh toát lên dũng khí của một tướng quân thực thụ, ngồi trên lưng con hắc mã oai phong lẫm liệt hiên ngang. Nhảy xuống ngựa, anh chào tạm biệt tất cả huynh đệ và ngạch nương của mình. Thấy hần đi tới, anh liền chạy nhanh ra rồi ôm trầm lấy người ca ca mà anh kính trọng của mình. Mười năm nghe thì dễ nhưng đó là cả một đoạn thời gian dài.

- Huynh, đệ đi đây, huynh bảo trọng sức khoẻ, nhớ chăm sóc cho Tuệ Nhi cẩn thận - Kỳ Mạc vẫn giữ nguyên nụ cười ấm áp nhún nhủ với hần

- Đệ yên tâm huynh sẽ bảo vệ tốt cho nàng ấy - hần hứa với giọng nói chắc chắn

Tâm can hần giờ cảm thấy đau lòng, lẽ ra hôm qua hần lên nói với cô chuyện này, để rồi hôm nay không phải ôm lấy sự đáng hổ thẹn này đi tiễn biệt đệ đệ của mình. Hần thừa nhận hần đã sai, nhưng cái sai đó rất đáng, mặc dù ôm lấy sự đáng hổ thẹn này nhưng hần lại có được trái tim của cô, có được tình yêu của cô, như vậy cũng rất đáng, hần trước nay vẫn luôn ôm niềm hy vọng này cho lên hần sẽ không bỏ cuộc đâu, hần sẽ làm cho quyết định của mình ngày hôm nay trở thành quyết định đúng đắn nhất.

Anh bước đi tới đoàn người, một thân dẫn đầu quân binh, leo lên ngựa, giây phút cuối cùng anh vẫn ngoảnh mặt lại tìm kiếm bóng hình của người con gái đó, người con gái anh dành hết tâm tư tình cảm cùng thời thanh xuân của mình cho người con gái đó. Cuối cùng vẫn là không có ai tới cả, nhắm nghiền mắt lại, anh quay người hô vang, Cả đoàn người nối tiếp nhau rất nghiêm trang khởi hành.

Cô tức tốc chạy tới cổng thành thì đã quá muộn, ở cổng thành không còn bóng dáng bất kì ai cả, ôm lấy nỗi đau nhói trong tim, tuy không yêu anh nhưng trong thâm tâm cô đã coi anh là muộn người đệ đệ thân thiết giống như gia đình thật sự vậy. Trước đây cả hai đã từng rất vui vẻ khi ở bên nhau, nhưng tiếc rằng cả hai lại sinh ra trong cái xã hội phong kiến này, sinh ra trong hoàng thất tranh quyền đoạt vị này. Nếu có kiếp sau cô hy vọng cả anh và cô đều trở thành chị em tốt của nhau.

- Công Chúa Hoàng Tử đã đi rồi - Nhũ Văn thờ hòng hộc nói

- Ừ...ta biết rồi - cô giọng nói đầy vẻ bi thương cùn tiếc nuối nói, ánh mắt vẫn thủy chung nhìn ra xa

Tạm biệt Kỳ Mạc, hy vọng chúng ta có duyên sẽ gặp lại...hy vọng là vậy, cô sẽ không bao giờ quên mãi mãi không bao giờ quên con người với sự tốt bụng cùng chu đáo này

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Yêu đuổi

Mấy ngày sau đó, hần liên tục tới thăm cô thường xuyên, lúc thượng triều về liền tới gặp cô, có thể nói ngoài thời gian với công việc ra, toàn bộ thời gian còn lại của hần đều dành hết cho cô. Ngày có có nhiều lúc, Từ Y muốn hần ở lại tẩm cung của mình nhưng hần đều lấy lý do khước từ nàng để tới chỗ

cô. Nhưng thái độ của cô so với lúc trước cũng chỉ tăng lên một chút, chưa có tiến triển gì đột phá cả.

Hắn vừa ngồi duyệt tấu chương, vừa liếc cô ở bên cạnh đang tự tay gọt hoa quả, nhiều lúc hắn vẫn lo sợ cô không có ở trong tầm mắt của mình, có lẽ là do hắn lo sợ dư thừa nhưng cảm giác mãnh liệt mách bảo hắn rằng từng giây từng phút không bao giờ được rời xa khỏi cô nếu không hắn sẽ vuột mất cô trong chốc lát. Chỉ trong chốc lát mà thôi, hắn sẽ lạc mất cô.

- Mau ăn đi - cô cười ngọt ngào đưa miếng táo lên miệng của hắn

"Măm Măm"

Hắn rất vui vẻ mà há miệng đón lấy miếng táo từ trong tay của cô

- Từ Khiên - cô nhìn sâu vào con người hắn gọi

- Hử!? - hắn thấy ánh mắt khiêu gợi của cô đang mời gọi mình liền đặt tấu chương xuống rồi vang rộng vòng tay ra ôm trọn lấy người cô

- Từ rất lâu, ta muốn hỏi...tại sao ngày mà Kỳ Mạc rời khỏi đây ngươi lại không nói với ta!? - Cô nhắm chặt mắt lại nhẹ giọng hỏi

Sau khi nghe câu hỏi của cô, trong lòng hắn chợt có chút chột dạ, bầu không khí từ ngọt ngào trở nên yên lặng lạ thường, cô không lên tiếng, hắn cũng chẳng mở miệng. Hắn vốn rất lúng túng không biết nên nói thật cho cô hay là tìm một cái cớ nói cho cô nữa. Nếu hắn nói thật, chắc cô sẽ coi hắn là hôn quân, ngay cả huynh đệ thật nhất cũng dám ra tay để đạt được mục đích. Nhưng nếu hắn nói dối rằng hắn sợ cô đau lòng nên không nói với cô, một phần nào cô hiểu cho hắn sẽ không đề cập tới vấn đề này nữa nhưng phần nào cũng sẽ làm cho hắn càng thêm lý do, lại càng thêm rào cản để mở miệng nói với cô rằng hắn luôn luôn để ý tới cô, luôn thăm lặn quan tâm tới cô.

- Ta, nàng biết đấy, ta cũng rất muốn nói với nàng, nhưng lại sợ rằng nàng sẽ vì điều này mà suy nghĩ nhiều cho nên ta chọn cách giấu chuyện này với nàng - hắn rụi mặt lên tóc cô hưởng thụ mùi hương của cô

Lại một lần nữa hắn nói dối cô. Đầu phải là quan tâm cô nên mới để Kỳ Mạc đi ra ngoài chiến trường như vậy. Đây chỉ là một cái cớ để hắn gạt cô rằng hắn đang loại bỏ những mối nguy hiểm hiện đang đe dọa vị trí ngai vàng của hắn mà thôi. Mặc dù rất muốn nói thẳng vậy, nhưng cô chẳng còn cách nào hơn là tiếp tục đóng kịch cùng hắn.

- Vậy sao, cảm ơn ngươi, ta rất hạnh phúc - cô mỉm cười nắm lấy bàn tay của hắn

- Đó là điều ta nên làm mà, nàng đừng cảm ơn ta - hắn cười nói trong lòng giảm bớt căng thẳng hơn

- Từ Khiên, ngày mai ta muốn đi ra ngoài kinh thành chơi, muốn xem dân chúng như thế nào, ngươi đi cùng ta được không - cô bỗng nhiên lên tiếng hỏi

- Được, tiện ta sẽ dắt luôn Từ Y đi - hắn vui vẻ nói mà không nghĩ rằng lời nói đó là một con dao găm đâm vào trái tim của cô

-....- cô không nói thêm gì cả, tựa đầu vào vai hắn, trong lòng một cơn đau đớn dậy lên

Đôi lúc cô cảm thấy bản thân mình thực sự rất đáng thương, đáng thương tới mức khiến cho người ta phải xót xa. Ai bảo cô không dừng khi chiếm đoạt một mình hắn, ai bảo cô luôn luôn ích kỷ chỉ bảo vệ trái tim mình chứ. Trái tim cô lạnh buốt, cô ước rằng mình chưa từng yêu hắn, cô ước rằng mình chưa từng gặp hắn thì có lẽ trái tim cùng lý trí của cô sẽ không phải dao động như lúc này.

Đêm tối tĩnh mịch, nằm ngủ bên cạnh hắn cô không sao chợp mắt được, vòng ôm kia thực sự ấm áp và cũng rất tuyệt tình, xưa nay có mấy ai nắm chắc được trái tim quân vương. Ai bảo quân vương sinh ra vốn rất vô tình. Nước mắt lăn dài thấm ướt một mảng gối, cô cố gắng để mình không tạo ra tiếng động gì cả. Đôi lúc cô tự nghĩ bản thân mình yêu đuối vì không thể lên tiếng đấu tranh

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngát xỉu

Tuyết phủ trắng xóa tất cả mọi góc ngách ở trên đường phố, cô mặc một bộ đồ giữ ấm cùng áo choàng lông màu trắng. Đi trên đường, nhìn khung cảnh đông đúc nhộn nhịp, người mua kẻ bán. Nhớ tới lần đầu tiên tới đất nước này, trên đường phố có rất nhiều ăn xin, nhưng bây giờ lại không thấy bóng dáng ai cả. Có lẽ hắn đã làm việc này, làm cho đất nước này trở nên tươi đẹp hơn.

- Vị tỷ tỷ xinh đẹp ơi, mua cho em ít bánh với ạ - một cô bé chừng hơn mười sáu tuổi với quần áo mỏng manh sau lưng đeo một đứa trẻ sơ sinh rất đáng thương kéo áo cô nói

- Được, cho tỷ hai cái bánh đi - cô nhìn mà thương xót cho hai đứa bé

Kêu Nhũ Văn đi mua ít đồ mặc ấm cho hai chị em, cô già tiền rồi đưa luôn ít đồ đã mua cho em gái kia, chắc gia cảnh phải khó khăn lắm nên cô bé mới phải vừa địu em trên lưng vừa đi bán bánh kiếm tiền, có trách thì trách cuộc đời vốn rất vô tình. Muốn sống thì phải tự bản thân cố gắng, sẽ chẳng có ai quan tâm hay lo lắng cho một người lạ mà mình không quen biết cả, họ không thừa cơm thừa tiền thừa sức như vậy.

- Cảm یت ngân lượng này đi, mua cho đệ đệ mình chút đồ ăn, đừng để đệ đệ của muội đói bụng - cô lấy khăn lau đi vết nhem nhuốc trên khuôn mặt cô bé
- Tỷ tỷ, tỷ tỷ thật tốt, muội cảm ơn tỷ tỷ - cô bé kia với đôi mắt ngấn lệ mà cảm tạ cô
- Ừ, sau này sống tốt nhé, có duyên hai tỷ muội ta sẽ gặp lại - cô cười chào tạm biệt cô bé kia
- Tỷ tỷ bảo trọng - cô bé kia chạy đi không quên vẫy tay chào tạm biệt

Cô cảm bọc bánh vừa mua, mở ra ném thử, không tẻ lắm. Sau đó quay ra tìm bóng dáng của hán liền nhìn thấy hán và Từ Y đang vui vẻ mua đồ trang sức ở quán đầu đường, hai người nhìn giống như một đôi vợ chồng rất hạnh phúc, cô cảm thấy rất ghen tỵ với Từ Y bởi vì nàng gặp được hán sớm hơn cô. Nếu được gặp hán trước lúc Từ Y gặp có lẽ bây giờ cô và hán hán đã hạnh phúc hơn?

Tự hỏi lòng mình như vậy, Nhũ Văn đứng ở bên cạnh cô hiểu được tâm trạng của chủ tử mình, bản thân nàng cũng cảm thấy xót thương thay cho chủ tử, Nhũ Văn trước kia cũng là một đứa trẻ phải đứng đầu đường xin ăn, nhờ có chủ tử cô mấy lần sống sót được, nàng đã thề cả đời này sẽ ở bên cạnh chủ tử mình, sẽ giúp đỡ chăm sóc cho chủ tử mình để báo ơn ân nghĩa năm xưa

- Công Chúa, nô tỳ biết người đau lòng, nhưng Từ Y không phải Hoàng Hậu, Công Chúa mới là Hoàng Hậu của Hoàng Thượng cho nên người đừng buồn lòng - Nhũ Văn lên tiếng an ủi cô

- Cảm ơn em Nhũ Văn, em là người hiểu ta nhất ở nơi này - cô cười rồi quay đầu nhìn Nhũ Văn

Có lẽ khi xuyên tới cái thế giới này, người luôn luôn chân thành, đối đãi với cô tốt nhất thật lòng nhất chỉ có Nhũ Văn và gia đình của cô ở Vương Sở, ngoài ra còn có Kỳ Mạc nữa. Cô rất vui khi có một muội muội lớn lên từ bé với mình là Nhũ Văn, vui vì có Phụ Hoàng Mẫu Hậu chiều chuộng, vui vì có tận chín người ca ca yêu thương quan tâm mình, vui vì có một bằng hữu và cũng như là một người đệ đệ là Kỳ Mạc. Vui vì được yêu hán nhưng cũng đau khổ vì hán.

Đứng ở một bên quan sát cô, mọi hành động của cô đều nằm trong tầm mắt hán không thoát đi đâu được dù chỉ là một động tác nhỏ. Tuy bị Từ Y lôi kéo đi tới chỗ này chỗ kia mua rất nhiều đồ bản thân hán cũng cảm thấy phiền hà nhưng không nói. Từ lúc cô mua bánh cho một cô bé rồi đưa quần áo và ngân lạng tới lúc cô nhìn hán và Từ Y mọi thứ hán đều biết. Kể cả lúc cô đang chọn lắc chuông đeo cổ cho Y Y và Giai Giai hán cũng lén nhìn cô.

- Công Chúa...người có sao không...công chúa - Nhũ Văn đứng một bên thấy cô xiêu liêu la toáng lên sợ hãi ôm lấy thân thể cô thét lên

Mọi người đi đường vì nghe thấy mà nán lại quây thành một vòng tròn xi xào nói chuyện. Hán thấy vậy liền bỏ Từ Y lại quán trang sức rồi chạy tới chỗ Nhũ Văn bế bổng cô lên dùng kính công bay về kinh thành, Nhũ Văn sợ hãi chạy theo sau hán. Riêng Từ Y thấy hán quan tâm cô nàng liền phẫn nộ. Hán vì cô ngất mà để nàng lại cái quán này. Trả tiền xong nàng liền thuê một xe ngựa đi vào hoàng cung, trong lòng mắng cô không ra một cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Có thai

Khi mở mắt ra, mọi thứ xung quanh cô là một cái giường màu vàng, chỗ này có chút quen quen hình như là giường của hán thì phải, là long sán thì phải, cô cảm thấy cả người mệt mỏi vô cùng, khẽ động cánh tay cô thấy cánh tay mình tê tê, nhìn xuống thì thấy hán đang nằm tức trực bên giường mình, tay hán nắm chặt tay của cô, nắm rất chặt cho nên mới khiến tay cô tê như vậy.

- Hoàng Hậu, người đã tỉnh - một tên thái giám nhìn thấy cô mở mắt liền mở lời hỏi han, không quên chạy ra ngoài gọi người vào

Hán cũng vì tiếng ồn ào mà tỉnh giấc, thấy cô đã mở mắt còn đang nhìn mình hán liền có chút bối rối nhưng lấy lại được vẻ bình tĩnh rồi ngẩng đầu lên hỏi han cô. Trong giọng nói có một chút ôn nhu cùng nuông chiều nhẹ. Dù cô đã nghe thấy được điểm khác lạ từ giọng nói của hán liền biết sẽ có chuyện tốt xảy ra. Cô cũng mỉm cười nhẹ trả lời những lời hỏi han đầy yêu thương của hán, trong lòng ngập tràn hạnh phúc

- Ta đã có chuyện gì xảy ra vậy, ngự y chuẩn đoán sao rồi? - Cô lên tiếng hỏi hán

- Thái y nói nàng có long thai vừa rồi ngất là do nàng không đủ sức, cần bồi bổ cho bản thân, ta đã kêu ngự thiện phòng hầm ít canh bổ cho nàng rồi - Hán ôn nhu nói

- Mang thai!? - cô nói với giọng đầy chấn kinh

- Phải, là hài nhi của ta và nàng - hán nhìn bụng nàng mỉm cười nói

Cô mang thai! Cô sắp được làm mẹ! Niềm vui bất ngờ này tới khiến tinh thần cô phấn chấn hơn. Lúc trước khi ở hiện đại cô đã để mất đứa con của mình, lúc đó nghĩ lại cô đã suy sụp tới mức nào, cô đã phải nhập viện hơn ba tháng ròng rã mà tình trạng sức khoẻ không khá khẩm hơn. Nghĩ lại lúc đó, người chồng kia của mình cũng không một lần thăm cô. Lúc đó cô ngu si nghĩ là anh bế bộn nhiều việc nhưng hoá ra lại ở người với người phụ nữ khác

Lúc đó cô đã đau khổ biết nhường nào, cô đã oán hận biết nhường nào. Lúc đó cô chỉ muốn giết chết người đàn ông kia. Cô đã chờ đợi anh biết bao nhiêu lâu, toàn tâm toàn ý đối với anh vậy mà anh một chút cảm động cũng không có. Từ ngày cô vào làm dâu tới ngày cuối cùng trước khi ra toà ly hôn cô chưa bao giờ rũ bỏ trách nhiệm của một người con dâu, một người vợ hay kể cả một người mẹ chưa kịp nhìn thấy mặt con mình. Cô đã bỏ hết thanh xuân của mình, bỏ đi tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, bỏ đi chức vị ở công ty về chỉ để làm một người vợ, ngay cả cái lời mẹ ruột của mình vì chứng có mẹ mình tìm được ra rằng anh ngoại tình.

Cô bỏ ra hẳn bảy năm, bảy năm để yêu anh cũng là để quên anh. Hai mươi chín tuổi gặp lại anh sau hai năm ly hôn tưởng chừng như là trái tim mình sẽ không đau nữa nhưng hoá ra trái tim của cô vẫn luôn thổn thức vì người nào đó. Đến cuối cùng ông trời cũng toại nguyện, cũng cho cô được chết!. Nhưng cuộc đời thật bất công, vốn dĩ cô nghĩ rằng mình sẽ chết, sẽ được giải thoát nhưng không ngờ, một lần nữa cô lại xuyên về cổ đại, lại gặp mặt, lại yêu, lại đau khổ cùng với một người, lại là cái khuôn mặt đó, lại là con người đó, tuy tính cách khác nhau nhưng bản chất lại rất giống nhau.

Nếu đây là ý trời, cô sẽ không làm lỡ lần nữa, sẽ không làm lỡ tình yêu này nữa, cô sẽ không làm lỡ đứa con ở hiện đại của mình đã làm mất kia. Cô quyết định rồi, từ giờ cô sẽ sống vì bản thân mình thêm một lần nữa, sẽ hoàn thành tình yêu, cuộc sống ở hiện đại mà mình đã bỏ lỡ mất.

- Từ Khiên, ta rất hạnh phúc, ta và chàng có con - Cô nước mắt rung rung

- Ta cũng rất hạnh phúc, Tuệ Nhi sau này ta cũng nằng sẽ nuôi dạy hài tử của chúng ta thật tốt được không? - hấn ôm nằng vào lòng hồi giống như là ra lệnh

- Được - cô cười rồi đáp trả lại cái ôm của hấn

- Ngoan giờ uống chút canh đi - hấn nói rồi cầm cái bát canh được người hầu bưng lên

- Chàng dứt cho ta - cô ra lệnh cho hấn

- Được, theo ý nằng - hấn cười rồi thổi thổi thìa canh cho cô

Trong lòng hấn lúc này rất ấm áp, giống như là mùa xuân vừa đến xoá tan mùa đông lạnh giá trong lòng hấn vậy. Bản thân hấn ước rằng giây phút này sẽ ngừng lại mãi mãi để cho hấn cảm nhận cái hạnh phúc này lâu một chút, để hấn có thể bảo vệ che chở và tạo ra hạnh phúc cho cô.

Trong căn phòng cổ đại nọ, sự ấm áp cùng ngọt ngào toả ra khiến không gian mềm mại uyển chuyển hơn. Nhưng ở một cung nọ cách xa Khôn Ninh cung rất nhiều, một người nọ đang rất phiền nộ khi nghe được tin của thuốc hạ mình

- Hoàng Hậu, nô tỳ nghe nói tiện nhân Tuệ Nhi kia mang long thai ạ - một nha hoàn báo cáo với Từ Y

- Sao, con tiện nhân đó giám mang long thai trước ta, không thể tha thứ - Từ Y khi nghe tin kia liền phiền nộ tới cùng

" Choang, choang, choang "

Nhưng tiếng thủy tinh vỡ vang lên. Từ Y hét hét tất cả cốc chén trên bàn xuống đất, phiền nộ đập bàn đập ghế

- Tuệ Nhi, người đợi đấy, ta sẽ không cho người được toại nguyện hạ sinh Thái Tử đâu - Từ Y hét lên giận giữ

- Hoàng Hậu bớt giận - nô tỳ kia nhìn thấy căn phòng đã bị đập vỡ hết một loạt lại hoảng sợ nói

Trong mắt Từ Y hiện lên một tia máu cùng hận thù nổi lên. Là ai đã cướp hấn khỏi nằng. Suốt cuộc đời này, từ lúc sinh ra nằng đã bị thiên hạ khinh thường phi báng, người cứu nằng chính là hấn, nằng đã đem lòng yêu hấn từ lúc đó, kể cả thứ quý giá nhất của một người con gái nằng cũng trao cho hấn, nằng luôn tỏ ra là mẫu nữ nhi mà hấn thích, ngoan ngoãn, hiền lành, nhu mì, mềm yếu. Vậy mà ả tiện nhân kia xuất hiện đã chiếm mất vị trí của nằng trong lòng hấn. Nằng một mực tin tưởng tình yêu hấn dành cho nằng nhưng nằng đã nhầm, nam nhân trên thế giới này đều rất bạc tình....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bên nhau

Trời đã chuyển sang mùa xuân để cây cối hoa cỏ đâm chồi nảy lộc, cục cưng trong bụng cô cũng ngày ngày lớn lên một chút, hàng ngày cô luôn nói chuyện với con, hấn cũng dành rất nhiều thời gian ở bên cô hơn, đêm nào cũng sờ sờ bụng cô rồi áp tai lên bụng cô nghe bé con nói gì. Cuộc sống cứ hạnh phúc như vậy mà trôi qua, từng ngày từng ngày một cô đều muốn trân trọng mọi thứ cô trải qua

- Cười gì vậy, có chuyện vui sao? - hần nhìn thấy cô cười liền cười theo rồi hỏi
- Con chúng ta lại đạp rồi, hình như nó rất nghịch ngợm - cô cười nói
- Giống nàng thôi, hồi trước ta không có nghịch ngợm - hần cười ầm áp véo mà cô nói
- Cũng không hần đâu! - cô cười rồi lườm hần một cái

Tiếp tục may chiếc áo bé bé xinh xinh cho con của mình, mỗi đường kim mũi chỉ đều chứa đựng rất nhiều tâm huyết cùn sự yêu thương dành cho con của mình. Thực sự là không một ai có thể hiểu được hiện tại cô mong muốn được nhìn thấy con mình như thế nào, đó gọi là bản năng của một người mẹ, bản năng vốn có cho cô thấy được rằng mình háo hức muốn nhìn thấy khuôn mặt dễ thương mũm mĩm của con mình.

Hần nhìn thấy cô cười hạnh phúc, trên tay là chiếc áo rất đẹp đang được cô may thành chiếc áo xinh xắn. Hần hiện tại rất hạnh phúc, hần sắp và sẽ có một đứa con đầu lòng, đứa con hần mong ngóng từ lâu, hần phải thừa nhận rằng lần đầu tiên làm phụ thân quả thực có một cái cảm giác rất kì lạ, không chỉ có mong ngóng sốt ruột mà trong đó còn có sự yêu thương chờ đợi nữa.

- Đạo này ta thấy nàng rất kén ăn, vậy sẽ không tốt cho hài nhi của chúng ta đâu - hần nhẹ giọng quở trách
- Đang mang thai thực sự khẩu vị của ta rất kém, chàng biết đó, bụng đói nhưng lại chả muốn ăn - cô than thở với hần
- Bụng đói! Không được rồi đề ta kêu người mang chút đồ cho nàng - hần nghe thấy cô kêu đói liền ngồi bật dậy chạy ra ngoài gọi người

Trong lòng hần rất không yên tâm, nếu như cô không chịu ăn uống đầy đủ chất thì hài tử sẽ không được khoẻ mạnh mà cũng là chính sức khoẻ của cô cũng không được tốt. Sinh con là một chuyện khá vất vả, trước đây khi hần được chứng kiến những lần phi tử của phụ hoàng sinh con đều rất chật vật, có người sau khi sinh liền ốm nặng không thể rời giường nửa bước. Cho nên lần này cô mang thai hần tuyệt nhiên tâm trạng cũng lo lắng thay

Nhìn dáng vẻ đang chạy hốt hải ra ngoài của hần khiến cô phụt cười, từ bao giờ mà một ông vua cao cao tại thượng, ngạo khí ngất trời lại có một bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu như vậy chứ. Cô đặt tay lên bụng xoa xoa một chút. Đạo gần đây bụng cô lớn lên một chút, cảm giác rất nặng nề, mỗi khi vận động cô đều rất mất sức, đây là thai nhi mới chưa được đầy ba tháng liệu sau này bụng to lên tầm sáu bảy tháng thì không biết sẽ như thế nào.

Miệt mài ngồi khâu chiếc áo nhỏ nhắn cô không nhớ là mình đã ngồi trong phòng bao lâu rồi, chợt cảm thấy nhớ hần liền đưa ánh mắt đi tìm bóng dáng đó liền không thấy đâu, cô gọi Nhữ Văn xem hỏi xem hần có ở ngoài đó không liền thấy Nhữ văn lắc đầu. Cô cũng chẳng nói gì thêm liền bảo Nhữ Văn lui ra ngoài. Cảm thấy rất buồn chán cô liền lục tìm những bức thư do Mẫu Hậu và các Ca Ca của mình gửi cho ra xem lại.

Từng con chữ đều rất nắn nót, chứng tỏ rằng người gửi thư đã tốn rất nhiều tâm huyết để viết. Thư của Mẫu Hậu lúc nào cũng là hỏi cô đạo này thế nào, có khoẻ không còn dạn dỏ đủ thứ khi mang thai. Còn các Ca Ca của cô thì khỏi nói, cả chín người ca ca thì dòng đầu tiên đều hỏi cháu của mình, dòng tiếp theo sẽ là hỏi cô như thế nào, dòng thứ ba sẽ là thúc giục về nước ở. Bản thân cô cũng nghĩ ngờ không ít về việc những bức thư do chín người ca ca mình gửi có phải là do một người gửi không nữa.

- Tuệ Nhi, ta đích thân nấu canh gà cho nàng đây - hần bê bát canh gà vào phòng đưa tới giường cho cô

Nhìn thấy hần đi vào cô liền để thư sang một bên sau đó nhìn khuôn mặt đã bị lấm lem do việc phải đốt củi mang lại. Lấy chiếc khăn tay trong tay áo của mình ra cô nhẹ nhàng lau vết bẩn trên mặt của hần. Còn hần liền để mặc cô lau mặt cho mình. Sau đó liền tự mình dứt cho cô những thìa canh ngon ngọt. Trước đây hần chưa bao giờ tự thân xuống bếp làm đồ ăn cho bất kì nữ nhân nào, chỉ riêng một mình cô và phải là cô hần mới làm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bị hãm hại

Tại Ngự Hoa Viên

Cô cùn hần đi dạo quanh hoa viên này, bao nhiêu hoa cỏ đẹp lung linh mà trước nay cô chưa một lần để ý. Hần đi song song cô, tạo cho cô cảm giác ầm áp lạ thường giống như là đang cùn hần sánh vai đi trên con đường của riêng cô và hần. Cùng nhau trải qua đắng cay ngọt bùi của cuộc sống cũng gọi là một cái hạnh phúc cả cả hai. Sống tới đâu đã bạc răng đã long, cuối đời cùng nhau sum vầy với con cháu, đó chính là tương lai cô mong muốn.

- Nào nàng ngồi xuống đi, có phải đi từ nãy tới giờ đã mệt - hần đỡ cô ngồi xuống ghế, giọng có phần lo lắng hỏi han
- Không sao, khi mang thai cần hoạt động nhiều một chút thì hài nhi sẽ khoẻ mạnh hơn - cô cười nhìn hần trấn an
- Ủ, nhưng đừng nên quá sức, hoạt động một chút cũng không sao nhưng nếu mệt nhất định phải nghỉ - hần nhìn cô đầy quan tâm nói

Cô cười tươi với hắn, xa xa những phi tần được sắc phong của hắn đi tới, đó chính là Vân Lam, Giai Y và Mỹ Lệ. Bây giờ là Vân Phi, Giai Phi, Mỹ Phi rồi. Ba người họ tựa như những bông hoa xinh đẹp nhất, quyến rũ nhất đang đi đến đây, họ hành lễ với cô và hắn xong đó cũng ngồi xuống cùng trò chuyện vài ba câu. Đa phần họ đều hỏi thăm hỏi trong bụng cô có khỏe mạnh không, hỏi han sức khỏe của cô.

- Hoàng Hậu nương nương, người đã nghĩ tên cho thái tử chưa? - Vân Lam với giọng thuần khiết hỏi

- Ta cũng chưa rõ là công chúa hay hoàng tử, trong lòng cũng đã dự định hai cái tên rồi không biết ý Hoàng Thượng thế nào - cô cười nhẹ rồi quay đầu sang nhìn hắn

- Nàng và ta giống nhau rồi, ta cũng đã đặt cho con hai tên, nếu là công chúa sẽ tên là Khả Ái, còn Hoàng Tử là Khả Vương nàng thấy sao? - hắn nhìn cô đầy yêu thương hỏi

- Tên đẹp lắm, cảm ơn Hoàng Thượng - cô cười nhẹ đáp lại

Từ đằng xa, một tên thái giám đi tới báo cho hắn về đường tâm điện duyệt tấu chương. Hắn nhìn cô đầy lưu luyến rồi tạm biệt cô cùng ba phi tần kia rồi không nhanh không chậm đi tới đường tâm điện làm việc.

Cô ở lại nhìn hắn đi xa biến mất rồi mới quay đầu lại nhìn về phía ba phi tần kia. Giai Y nhìn thấy đồ ăn thì liền lao tới ăn, cô cũng không muốn nhắc tới lễ tiết nên cũng mắc kẹ. Cách ăn uống của Giai Y khá giống với lại kiểu ăn của những cô nàng tomboy ở hiện đại. Mỹ Lệ thì thường thức trà, nhân nhả đích thực là một vị tiểu thư ở thời cổ đại này, thùy mị, đoan trang, lễ nghi đều biết.

Khi trời chập choạng đã tối, cô cũng lựa lời mà rời đi về tâm cung của mình để nghỉ ngơi. Ăn tối xong, Nhữ Văn liền dâng một bát thuốc bổ lên. Cô cầm lấy bát thuốc bổ kia, sau đó lấy thìa bạc múc một ít rồi đưa tới miệng. Chuẩn bị cho vào miệng thì thấy chiếc thìa bạc kia đen đi một chút. Chợt nhú màu lại, cô gọi Nhữ Văn ra kiểm độc. Nhữ Văn liền bưng bát thuốc lên sau đó dùng trăm bạc nhúng xuống bát thuốc, quả nhiên những cây trăm bạc kia đen đi nhanh chóng

- Hoàng hậu, người chưa uống tý nào chứ - Nhữ Văn sợ hãi kêu lên

- Không chưa uống - cô vuốt nhẹ ngực mình trấn an tình thần

- Để em đi gọi Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ tìm ra kẻ hãm hại Hoàng Hậu - Nhữ Văn liền nói

- Không cần đâu, đừng làm lớn mọi chuyện lên, thuốc ta vẫn chưa uống, hiện lại cứ bình tĩnh đã - cô lạnh giọng nhắc nhở nói

- Nhưng Hoàng Hậu, em nghĩ chắc chắn là một trong các phi tần kia đã làm - Nhữ Văn bất mãn kêu lên

- Là ai thì sau này nhất định sẽ xuất đầu lộ diện, hiện tại nếu chúng ta mất bình tĩnh, người đó chắc chắn sẽ rất hài lòng, cho nên hãy bình tĩnh lại - cô trầm giọng nói

- Vâng, em biết rồi - Nhữ Văn cúi đầu trả lời cô

Sự việc ngày hôm nay xảy ra cũng đã nằm trong dự liệu của cô. Tâm cung lục viện tranh đấu chức vị thái tử kế ngôi kia quả nhiên thâm độc khốc lừng. Hôm nay là cô cười nhưng chưa biết trùng hôm sau cô sẽ là người khóc. Cô không đoán trước được tương lai sẽ ra sao, nhưng hiện tại cô phải bảo vệ tốt được tâm can bảo bối của cô. Bất kể thế nào cũng phải bảo vệ bằng được. Cô đã mất đi một đứa con rồi cô không muốn mất lần thứ hai nữa. Thực sự nhớ lại đích thực là một loại dày vò đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Kiểm vệ sĩ

Mùa săn bắn đã tới, trong vòng mấy ngày này, hoàng cung nhộn nhịp chuẩn bị đi săn bắn. Chính bản thân cô cũng bị ảnh hưởng bởi sự náo nhiệt trong hoàng cung này. Mùa săn bắn tới, các con cháu trong hoàng thất thì nhau săn xem ai được nhiều nhất sẽ được thưởng. Hắn vua của một nước trong mùa đi săn nếu săn được càng nhiều chứng tỏ rằng mùa màng sắp tới sẽ bội thu, cả đất nước sẽ hưng thịnh trong năm nay.

Mấy ngày hôm nay, cô luôn giành thời gian để năn nỉ hắn cho cô đi chơi cùng, thực sự ở trong hoàng cung rất bí bách, sẽ rất không tốt cho bảo bối, nhưng viện lý do nào cũng không được, bây giờ giận dữ cũng không được mà năn nỉ cũng không xong. Cô thực sự rất rất rất muốn đi ra ngoài hít thở không khí mà, tại sao không cho cô đi chứ! Keo kiệt mà

- Tuệ Nhi, nàng đang mang thai đừng nên tham gia vào lễ hội săn bắn, rất không tốt - hắn thở dài ôm cô vào lòng nói nhỏ khuyên nhủ

- Ta muốn đi, ở hoài trong căn phòng này rất chán - cô phồng má đòi đi cho bằng được

- Thật là, được được, chịu thua nàng luôn, nhưng nàng phải chú ý tới thân thể, đừng động vào cung tên hay bất cứ thứ gì chỉ cần ngồi im xem ta bắn cung là được - hần giọng ôn nhu chiều chuộng đồng ý nói

- Cảm ơn chàng, ta yêu chàng nhất nhất nhất - cô cười mãn nguyện cùng sung sướng nói

- Vậy báo đáp ta thế nào - hần cười gian trá nói

- Ừm... để xem nào, ta hôn chàng một cái nha - cô cười rồi chụt lên má hần một cái

- Thế này không được gọi là báo đáp đời nàng sinh xong ta sẽ tự tới đòi - hần cười gian nhìn cô rồi xoa đầu cô

Sau khi nghe hần nói vậy, mặt cô đỏ lên chưa từng thấy, cùng với sự ngượng ngùng và thẹn thùng, cô lấy tay che mặt mình đi để cho hần không nhìn thấy. Nhưng người nào đó đã nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu kia trước khi cô kịp thời che đậy sự việc. Hôn cười rạng rỡ véo má cô rồi hôn nhẹ lên má của cô một cái. Sự ngọt ngào tràn ngập đầy lòng hần. Hần cảm thấy rất mãn nguyện. Ôm cô ở trong lòng, cả hai cùng nhau nhìn ngắm mây trời

Trước lúc khởi hành một ngày

- Hoàng hậu, em đã chuẩn bị cho hoàng hậu hai ám vệ mà người yêu cầu rồi ạ - Nhữ Văn nói

- Là nữ? - cô uống một ngụm trà rồi xoa xoa bụng mình

Dạo này bụng cô to ra không ít, cả người cũng nặng đi nhiều, đi bộ được một đoạn ngắn đã thấy mệt mỏi khó chịu rồi, chắc chắc bảo bối rất khoẻ mạnh và cường tráng đây, nghĩ tới đây cô mỉm cười hạnh phúc xoa xoa nhẹ nhàng bụng của mình

- Dạ, là cả hai người đều là nữ và là một trong số mười người sát thủ giỏi của Vương Sở - Nhữ Văn kính cẩn nói giọng nói có phần tự hào

- Tốt lắm, em luôn làm đúng ý ta, mau mời họ vào bên trong ta có chuyện muốn nói với họ - cô cười nhẹ với tính trẻ con của Nhữ Văn rồi nhẹ nhàng nói

- Vâng - Nhữ Văn cười tươi rồi chạy ra ngoài

Chỉ một lát sau, liền có hai người mặc đồ đen đi vào, nhìn mặt cả hai người đều bị bịt kín bởi khăn và mặt nạ. Cô ra lệnh tháo bỏ chúng xuống rồi thưởng thức dung nhan của hai vị sát thủ kia. Cũng không tệ, rất có giá trị, sau một hồi trò chuyện để tìm hiểu về cả hai, cô cũng đã nắm rõ được tình hình của cả hai người cũng như mong muốn của họ rồi.

- Vậy ta sẽ giúp các ngươi đạt được mục đích, còn các ngươi phải giao mạng sống của các ngươi báo đáp ta - cô nói giọng không ấm cũng không lạnh

- Dạ, chủ nhân - cả hai người quỳ một chân xuống tỏ lòng trung thành

- Các ngươi biết đấy, trong hậu cung này sẽ có lúc kẻ khóc người cười, hiện tại ta đang mang thai, thân cung khó lường các ngươi hiểu ý ta chứ - cô cao giọng nói mất khế nhắm hờ

- Dạ, thuộc hạ hiểu - cả hai sát thủ nhìn nhau rồi cung kính đáp

Ý tứ của cô cả hai sát thủ đều hiểu! Đây là cô muốn nói rằng hậu cung tranh đấu, không biết tiểu hoàng tử trong bụng có thể toàn mạng ra đời không, cho nên muốn bọn họ bảo vệ thật tốt cho cô và long thái, phải cảnh giác với đồ ăn thức uống hay cả hắc y nhân nửa đêm xông tới lấy mạng, túc trực cả ngày lẫn đêm phòng trường hợp xấu nhất xảy ra.

- Cho nên hai người các ngươi phải quan sát cũng như bảo vệ tính mạng của ta và bảo bối của ta, hãy âm thầm làm việc hiểu chứ - cô mở mắt nhìn hai người sát thủ đang quỳ trước mặt mình hỏi

- Dạ, hiểu - cả hai người cũng đồng thanh trả lời

- Rồi lui đi - cô phát tay ra lệnh rồi mệt mỏi nằm xuống

Phụ nữ đang mang thai thực cực khổ mà, cả ngày đều ở trạng thái buồn ngủ, hơn nữa khẩu vị cũng kém đi rất nhiều, hề nghĩ thấy mùi tanh hay chua đều lên cơn nôn mửa. Mấy ngày nay cô ăn uống quả thực rất kém, đến cả hần cũng phải lo lắng thay cô nữa là. Haizzz, mặc dù không muốn ăn nhưng cô cũng phải ăn để cho bảo bối thật khoẻ mạnh mới được. Chỉ còn sáu tháng nữa thôi là bảo bối sẽ ra đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Dĩ tâm

Sáng hôm sau

Đã tới lúc khởi hành, cả đoàn người trên những chiếc xe ngựa cao to đồ sộ và không kém phần xa hoa nối đuôi nhau chảy theo một đường thẳng. Cô và hần ngồi trong xe ngựa dẫn đầu đoàn xe, phía trước là binh lính hộ tống, có tướng quân thúc ngựa chạy phía trước để chắc chắn sự an toàn. Hần ngồi bên trong đang xem qua tấu chương, cô thì ngồi bên cạnh vuốt lông Giai Giai và Y Y.

Nhắc tới hai đứa nhỏ này cũng đáng nói, cũng qua một thời gian chúng cũng lớn lên nhiều. Kích cỡ bây giờ cũng đã lớn hơn một con chó beagle rồi đấy chứ có ít gì đâu, thời gian qua mau thật đấy, cứ như là một giấc mộng vậy, trôi qua trong chớp mắt. Tưởng chừng như vừa mới xuyên qua thế giới này được mấy ngày mà không ngờ rằng thời gian đã là hai năm rồi. Sau khi xem lịch và kiểm soát lại thì cũng đã hai năm kể từ khi cô xuyên qua đâu rồi.

- Sao ngồi ngẩn ngơ vậy, đang suy nghĩ chuyện gì à? - hần thấy cô đang ngây ngốc thì nhỏ giọng hỏi

- Không có, chỉ là thấy hai bé cưng của ta lớn rất nhanh - cô vuốt vuốt mặt Giai Giai nói

- Hừ, nàg chỉ biết mỗi bé cưng của nàg thôi - hần ghen tỵ nói

- Chàng đang ghen phải không? - cô cười trêu chọc hỏi

- Ai thèm - hần hô vài tiếng hắng giọng nói

- Aigo, biện bạch quá đi - cô nhìn hần lắc đầu nói

-...- Hần chẳng thèm nói gì nữa quay mặt đi chỗ khác không thèm đoái hoài tới cô nữa

Cô nhìn hần giận dỗi trong lòng liền cười trộm một cái, sau đó liền chọc tức hần bằng cách hôn Y Y và Giai Giai mấy phát, nhìn hần thỉnh thoảng lại liếc một cái mà cô muốn cười hết cả nước mắt. Đúng là để ý thì nhận đi sao cứ phải chối tới cùng chứ, đúng là nhỏ mọn mà.

Trên đường đi tới doanh trại đã được dựng sẵn ở trong rừng, khi tới nơi, mặt trời đã sắp lặn, tất cả đoàn người nhanh chóng nhận lều của mình đã dựng sẵn, xa xa là chiếc lều lớn nhất làm trụ cho những chiếc lều xung quanh, bên ngoài chiếc lều đó chính là hoa văn hình rồng và phượng được thêu rất đẹp mắt. Vừa nhìn là đã biết nơi ở của cô và hần rồi.

Đi vào bên trong, căn lều khá đầy đủ mọi thứ, giống như là một ngôi nhà mini, hào nhoáng và xa xỉ vô đối. Mọi vật dụng trong lều đều được làm bằng những vật phẩm hiếm có và rất có giá trị. Ngồi xuống chiếc giường cô đưa mắt nhìn xung quanh gian phòng. Y Y nhảy lên giường quăn người nằm bên cạnh cô. Giai Giai thì nằm ngủ bên cạnh ghế ngồi của hần.

- Chàng mau ăn chút gì đi, cả chặng đường chỉ xem tấu chương và uống trà hần rất mệt - cô cầm ít đồ ăn được người hầu đem vào đưa cho hần

- Nàg cũng ăn đi, cả ngài nay nàg cũng chưa ăn gì, hải nhi trong bụng chắc đói lắm rồi - hần lo lắng nhìn cô nói rồi kéo cô ngồi xuống bên cạnh

- Ta không đói lắm, lát ăn cũng được, chàng mau ăn đi - cô nói rồi thúc giục hần

- Nàg ăn rồi ta mới ăn, cùng lắm chỉ là một bữa cơm, nhịn cũng không sao - hần nói giọng khiên định

- Được được, chịu thua chàng chúng ta cùng ăn - cô cười nhẹ rồi nói

Bữa cơm diễn ra hết sức hoà thuận, cả hai người tình chàng ý thiếp rất nồng thắm. Tựa như không có cái gì có thể phá hoại được tình cảm lúc này. Sự hoà thuận, ngọt ngào, này làm cả căn lều ấm áp lên lạ thường, giây phút này cả thị vệ cùng nha hoàn đứng bên ngoài cũng cảm nhận được không khí ở bên trong lều là như thế nào. Nhũ Văn đứng bên ngoài cười trộm một cái rồi liền trở về khuôn mặt ngay ngắn như bình thường.

Ở lều phí Tây

" Chát "

Tiếng tát vang lên chói tai

- Hoàng hậu tha mạng, nô tỳ đã làm theo những gì người căn dặn rồi ạ - nhà hoàn bên cạnh Từ Y nói

- Một lũ ăn hại, các ngươi làm như ta bảo thế mà tại sao ngự y năm lần bảy lượt theo lệnh của ta đến khám cho con tiện nhân kia thai nhi nó vẫn khoẻ mạnh - Từ Y nói xong liền giáng thêm một bạt tai nữa cho nha hoàn của mình

- Thực sự nô tỳ không biết, rõ ràng nô tỳ đã đổ rất nhiều thuốc vào trong canh, rồi bỏ hương độc vào túi hương của tiện nhân đó, kể cả nhan độc do pháp sư điều chế cả bữa ngài cũng đã dùng hết theo lời Hoàng Hậu rồi nhưng con tiện nhân kia vẫn chẳng sao cả - Nha hoàn rung rung nước mắt bầm báo

" Chát "

Một tiếng bạt tai nữa lại vang lên

- Thế nên ta mới nói các ngươi là một lũ ăn hại - Từ Y giận dữ hét lên

Nàng không ngờ rằng cô có thể tránh được những kế hoạch mà nàng cất công giàn dựng lên, tổn biết bao nhiêu tiền của trang sức để mua chuộc người vậy mà cô không có mệnh hệ gì, một sợi tóc cũng không đứt được. Đáng chết, đáng chết mà, nàng thề, chính tay nàng sẽ giết chết đứa bé kia, dù bằng cách nào đi chăng nữa, con của nàng mới được làm thái tử, con của một tiện nhân không được làm, vĩnh viễn cũng không được

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tương tư

Biên giới Phía Bắc

Tại doanh trại của quân lính Bắc Hán, Đại Tướng Quân Kỳ Mạc đang ngồi trong lều, bếp củi đang được đốt, làm nhiệt độ trong lều ấm hẳn lên, những đóm đỏ li ty từ bếp củi bay lên giữa không trung nhìn thật đẹp mắt. Anh ngồi trên ghế lông thú dày cộp ấm áp nghiên cứu binh pháp cùng xem những sách lược mà những trợ thân dâng lên. Trong mấy năm nay, anh đều rất bề bộn, nhiều lúc còn không kịp ăn nổi hạt com đã phải dẫn quân đi đánh quân phản loạn rồi.

- Đại tướng quân, nô tài nhận được tin báo từ kinh thành là Hoàng Hậu cùng Hoàng Thượng đi săn bắn ở cánh rừng phía ở biên giới phía Nam - một tên nô tài đi vào bẩm báo

- Bây giờ là mùa săn bắn, nàng ấy được đi chơi chắc thích lắm - anh khẽ nở một nụ cười ôn nhu khi hình ảnh cô đang cầm cây cung miệng nở nụ cười rạng rỡ

- Tướng... tướng quân... ngài đang cười - tên nô tài run rẩy bật thốt lên

Từ ngày nhận chức làm người đưa thông từ kinh thành tới doanh trại, hẳn chưa một lần nào thấy tướng quân cười cả. Tướng quân trước nay trong mắt binh lính chính là một người lạnh lùng, nghiêm khắc và rất có tính trách nhiệm cao, một vị tướng quân oai hùng, ngạo khí ngất trời lại không ngờ có lúc lại cười một cách ấm áp ôn nhu động lòng người như vậy. Phải chăng trong lòng đang có chuyện vui?

- Đại tướng quân, nô tỳ mang com vào cho người - Bình Bình ở bên ngoài bẩm báo làm thức tỉnh tên nô tài đang trong những suy nghĩ kia

Giật mình bừng tỉnh, tên nô tài cười gượng sau đó lui ra ngoài. Bình Bình đem com vào cho anh, nhìn thấy anh đang cười vẫn vô liềm hiểu anh đang nghĩ tới ai. Bao năm qua ở biên giới Bắc Hán này, anh là do một tay cô chăm sóc, những lần anh bị thương trận trở về, những lần anh bị bệnh, những lần do cái lạnh ở phía bắc này, anh đã đem hết chăn ấm cung cấp cho binh lính mà bị nhiễm phong hàn. Cũng có vô vàn lần cô nhìn thấy anh thối sáo, ánh mắt lúc nào cũng tràn ngập vẻ nhớ nhung, những đêm anh mất ngủ, cô luôn biết rằng anh sẽ ngồi kế bên cửa sổ mà nhìn ngắm một chiếc trăng cài bàn vàng rất đẹp mắt.

Bao năm qua vẫn vậy, bên người anh chưa có bất kì một người phụ nữ, bởi trong thâm tâm anh, hình ảnh của một người con gái đẹp đẽ, thiện lương, đáng yêu đã in sâu vào trong xương tủy không thể nào gỡ bỏ ra. Anh yêu người con gái đó tới toàn thân bất lực, anh yêu người con gái đó tới thống khổ bi thương. Trong mấy năm nay, cô luôn quan sát nhưng điều đó, trong lòng cô dấy lên một tia đau lòng. Bình Bình cô luôn hy vọng, phải chăng là anh gặp người con gái đó sớm hơn một chút thì mọi chuyện tới bây giờ đều không tới nước không thể cứu vãn được gì nữa. Cả một đời có lẽ anh chỉ có thể tương tư về người con gái đó

- Bình Bình, sao người cứ nhìn ta vậy, đôi mắt à - anh đang ăn com bỗng cảm nhận được ánh mắt của Bình Bình nhìn mình liền lên tiếng nhắc nhở

- Đại tướng quân, chắc người cũng đã nghe tin Hoàng Hậu có long thai - Bình Bình giọng chưa xót nói

Anh khi nghe vậy, trái tim lại hưng hăng mà run rẩy. Bề ngoài anh cố tỏ ra vô cảm tới đâu, lạnh lùng tới đâu thì cũng không thể che giấu được sự mất mát, sự xúc động lúc nghe Bình Bình nói vậy. Phải, đúng thế, anh đã nghe tin rồi. Lúc đó anh cảm thấy như là tất cả mọi thứ đều sụp đổ, ngày hôm đó anh đã ôm cây trâm kia mà rơi nước mắt. Nhớ lại lúc đó trái tim anh quặn đau từng hồi. Từng hồi giống như là những cú chỉ mạng muốn giết chết anh

- Ta đã nghe - an ôn lại giọng nói anh trả lời

- Nô tỳ nghĩ, người cũng nên tìm một thê tử đi, tương tư chính là đau khổ, không nên quá thương tâm để rồi mắc bệnh - Bình Bình nhìn anh sống mũi cay cay

- Cảm ơn người đã nghĩ cho ta, nhưng ngoại trừ nàng ấy, ta vĩnh viễn cũng không thể yêu ai được nữa, ta đã học cách chấp nhận mọi thứ của nàng ấy, dù nàng ấy đã thuộc về người khác, đã có hài nhi đi chăng nữa.... ta vẫn sẽ yêu nàng ấy - anh ngẩng mặt nhìn Bình Bình đồng dạng nói

- Đại tướng quân, nô tỳ chăm sóc Tướng Quân từ nhỏ, nô tỳ hiểu người đã muốn như nào thì chắc chắn không một ai có thể lay chuyển, nhưng nể mặt Bình Bình theo người từ nhỏ, người nên sớm buông tay thì hơn, giữ ở trong lòng sẽ càng ngày càng đau hơn - Bình Bình lo lắng lên tiếng nói

- Cảm ơn người đã quan tâm, ta biết ta nên làm gì, người lui đi - Anh một mình rửa mặt rửa tay

- Dạ - Bình Bình vâng lời lui ra

Trong túp lều chỉ còn lại một mình anh, cơm canh đã sớm nguội lạnh, bụng đói nhưng miệng chẳng muốn ăn. Anh một lần nữa lại chìm vào trong những hồi ức tươi đẹp đó, vào cái lần mua đồng lúc cô và anh đi tới một phiên chợ, cô nói muốn mua nhiên liệu để tự tay làm sủi cảo cho anh. Lần đó cả hai đã mất rất nhiều thời gian mua nhiên liệu, rồi đem về phủ Công Chúa để làm những chiếc bánh sủi cảo bé bé xinh xinh.

Trong bếp chỉ có anh và cô, cả hai người nỏ đùa bột mì lên mặt nhau, rồi cùng nhau ném thử những cái bánh sủi cảo đầu tiên. Cho tới tận bây giờ anh vẫn còn nhớ cái hương vị đó, cái hương vị ngọt ngào đó, mùi thơm của thịt cùng với một chút nắm hương, có mùi hương nồng của hạt tiêu và các nguyên liệu khác nữa. Những chiếc bánh nóng hổi vào những ngày mùa đông lạnh giá làm ấm bụng của cả hai. Cả anh và cô đều ăn hết nguyên một nồi cháo cùng một nồi bánh. Thực sự nghĩ lại sẽ rất nhớ, sẽ rất muốn ăn lại món ăn đó chỉ do chính tay cô làm.

Một nỗi nhớ man mác, một nỗi buồn vô tận chiếm đóng lấy trái tim của anh. Anh nhớ có lần anh cùng cô làm thơ, cả hai đối đáp nhau rất vui vẻ, một thời gian đó anh đã trân trọng biết nhường nào, đã nhớ nhưng biết bao nhiêu... Còn cô thì sao? Nhiều đêm mất ngủ, nằm trằn trọc, anh suy nghĩ nếu một mai này gặp lại cô đã là nhiều năm sau, anh tự hỏi cả cô và anh sẽ như thế nào? Sẽ cười nhẹ chào hỏi nhau như những người huynh đệ tỷ muội, hay sẽ là những người xa lạ của nhau. Muốn nghĩ tới nhưng lại không muốn nghĩ, anh sợ cái kết cục kia... rất sợ...

- Báo, đại tướng quân, quân phản loạn ủa áp đánh vào phía Tây doanh trại, binh lính bị thương rất nhiều - một người binh lính chạy vào bẩm báo

- Được, chuẩn bị đội hình, trước hết hãy bảo vệ an toàn công Tây đã! - anh lớn giọng nói

- Vâng, tướng quân - người binh lính đó nói rồi chạy đi

Anh cất những suy nghĩ kia đi, ổn định lại tinh thần cũng như tâm trạng. Anh lấy bộ áo giáp cùng cây trường đao đi ra khỏi lều, leo lên con chiến mã của mình thúc ngựa chạy đi đánh quân phản loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Quay trở về

Lễ hội săn bắn chính thức bắt đầu, hôm nay thiên thời địa lợi tốt, cả đoàn người cùng nhau cưỡi ngựa vào rừng để săn thú. Cô ngồi trên một con bạch mã rất đẹp đi bên cạnh hân. Thỉnh thoảng nhìn thấy mấy con thỏ nhỏ, cô đều muốn chạy ra ôm về nuôi. Nhưng chưa kịp bảo hân dừng bắn thì tiếng tên xé gió đã lao đi vùn vụt. Cô nói cũng đã muộn đành ngậm ngùi không nói gì nữa.

Đi một lúc lâu, hân phát hiện có một con linh dương rất lớn, sừng của nó rất to đầy vẻ oai hùng. Hân dương cung lên và ngắm bắn từ đằng xa. Cô nhìn thấy hân ngắm tên liền nhìn ra chỗ mục tiêu. Là một con linh dương, nhưng ở đằng sau bụi cây khoảng mười mét, cô thấy bụi cây đó liên tục chuyển động, cố gắng căng mắt hết mức có thể, cô nhìn thấy những đốm vân dần dần hiện rõ hơn.... Là một con báo.

Cũng như hân, cô lấy cung tên rồi kéo dài ra, dùng hết sức lực, cô ngắm vào điểm trí mạng trên chân sau của con báo đó. Mọi người xung quanh đều nghĩ rằng cô sẽ bắn con linh dương, nhưng lúc cả hai mũi tên lao vùn vụt một lúc.

" Phập "

Tiếng tên bắn trúng kêu lên, theo sau đó chính là tiếng kêu oai oái của con linh dương cùng với tiếng gầm của con báo. Tất cả đoàn người giật mình trước tiếng gầm vang trời đó. Nhanh tay lấy thêm một cây tên nữa, với động tác rất nhanh cô đã thành công bắt tiếp được một cung tên nữa vào phần bụng của con báo đó. Khi những tiếng kêu yếu ớt của con linh dương ngắt hẳn, cùng với tiếng ngã của con báo. Thị vệ cùng thái giám mới dám ra để bắt con báo cùng với xác của con linh dương kia.

- Cứu con báo đó đi - cô thương xót gì chú báo nằm đó trút hơi thở nói

- Hãy giết nó lấy lông - hân liền lạnh giọng ra lệnh cho bọn thái giám

- Chàng không thấy tội nghiệp nó sao!?! - cô bức xúc nói

- Nàng nên nhớ quy luật tồn tại trên thế gian này! Nó bị bắn hai phát như vậy, nó có thể sống sót - hân nhẹ giọng khuyên nàng

- Ta cứu được nó, chàng yên tâm - cô nhìn con báo kia thương tình nói

- Nó chỉ là động vật, không có suy nghĩ cũng như cảm xúc, hơn nữa nó lại là một kẻ săn mồi chuyên ăn thịt, nàng nghĩ nó sẽ cảm động vì nàng đã cứu nó? - Hân nhìn cô gần hỏi

Nghe vậy cô liền hiểu ý tứ của hắn, hắn đây là nhắc nhở cô nên cẩn thận với những người xung quanh cô, nên cẩn thận rằn hậu cung khó lường, nên diệt cỏ tận gốc những mối nguy hại gây cho mình bất lợi, hắn muốn nói với cô rằng, trong thế giới này vinh viễn không bao giờ có tha thứ và báo đáp, nếu mình không diệt cỏ tận gốc thì sẽ có một ngày bãi cỏ đó mọc lên lớn mạnh rồi sẽ lại gây hại cho mình.

- Sẽ không - cô giọng buồn nói

- Vì thế chúng ta phải giết nó - hắn nói rồi ra lệnh cho người giết con báo đó

Cô nhìn cảnh giết chóc liền không muốn thấy, cô bèn dắt ngựa quay đầu về doanh trại, trên đường đi, cô nhìn thấy mấy chú thỏ đang gặm cỏ ở trong những bụi cây. Hứng chí lên, cô nhảy xuống ngựa, sau đó đi vào bụi cây, nhẹ nhàng, từ từ, sau đó lần theo dấu vết của con thỏ đi mãi đi mãi. Cho tới khi cô không biết mình đã đi bao xa rồi, không biết rằng bản thân mình đã bị lạc đường.

Khi trời đang dần tối, cô mới ý thức được rằng mình đã bị lạc, nhưng đổi lại cô bắt được hai con thỏ. ôm hai chú thỏ vào lòng, cô quay đầu lại chạy về, nhưng chạy mãi vẫn không nhìn thấy chú ngựa trắng như tuyết của mình đâu. Bỗng cô nghe thấy được tiếng bước chân, trong lòng không khỏi run sợ. Cô lấy con dao nhỏ ở bên người ra, sau đó tiếng chân càng ngày càng dồn dập, rồi khi bước chân dừng lại. Sự sợ hãi của cô tăng dần tăng dần theo tiếng bước chân, rồi nó bùng nổ khi tiếng bước chân dừng lại. Lấy hết can đảm của mình ra, cô vung dao ra đằng sau, liền bị một bàn tay tóm được.

Nhìn người đàn ông trước mặt mình, trái tim cô khẽ run rẩy một hồi, con dao găm trên tay vì sự kinh ngạc mà rơi xuống đất. Là Đại Ca! Tại sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh đang ở Vương Sở sao? Tại sao bây giờ lại ở trước mặt cô? Chắc chắn là cô nhìn lầm rồi! Là hoa mắt rồi. Dụi mắt, cô không tin vào những điều mắt mình thấy, mãi tới khi anh lên tiếng, cô mới nhận ra rằng đây không phải là mơ.

- Ta gặp được muội rồi, cảm ơn trời - Đại Ca cười ấm áp rồi ôm cô vào lòng

- Huynh chẳng phải là đang ở Vương Sở? - cô run rẩy cũng nghẹn ngào nói

- Hiện tại Mẫu Hậu đang bệnh rất nặng, sợ rằng không qua khỏi. Mẫu Hậu luôn nói là không được tìm muội nói rằng bà bị bệnh, nhưng huynh nghĩ rằng, dù gì muội cũng nên gặp bà ấy lần cuối cùng phải không? Bà ấy rất nhớ muội - Đại Ca giọng nói khàn cằn một chút buồn bã

- Mẫu Hậu bị bệnh từ bao giờ? Tại sao các huynh không nói trong thư cho muội hả? Sao các huynh giấu muội? Giống như là muội không phải muội muội của các huynh vậy, muội lâu này đều bị lừa như một con ngốc! Các huynh xấu lắm - Cô rưng rưng nước mắt nói

- Bọn huynh cũng muốn nói lắm, nhưng đều bị Mẫu Hậu đe dọa, nếu bọn huynh nói cho muội, Mẫu Hậu sẽ tự vẫn, cho nên hôm nay huynh mới lên đi báo cho muội biết - Đại Ca giải thích

- Đi! Chúng ta về Vương Sở, muội muốn gặp Mẫu Hậu - cô kích động nói kéo ta Đại Ca đi

- Chúng ta về nói cho Hoàng Thượng đã - Đại Ca nhìn cô nói

- Được, huynh dắt muội đi ra khỏi rừng đi, muội bị lạc rồi - lau nước mắt, cô nói

Đại Ca cũng không nói gì, nhìn muội muội nhỏ bé của mình khóc tới xưng cả mắt liền thương yêu mà xót xa. Cô cảm khư khư tay Đại Ca không buông, đi một lúc liền ra khỏi rừng. Cô cũng chẳng rõ hai chú thỏ của mình đã chạy đi từ lúc nào. Cũng không rõ bản thân đã leo lên ngựa ra sao, chỉ biết được là Đại Ca phi ngựa ôm cô trong lòng trở về doanh trại. Về tới doanh trại đã là buổi tối.

Sau khi Đại Ca nói chuyện xong với hắn thì hắn liền ôm cô một cái vào lòng rồi nhẩn nhừ vài câu sau đó chuẩn bị xe ngựa giúp cô cùng Đại Ca. Cô và Đại Ca cùng khởi hành trong đêm luôn. Vì quá mệt mỏi, cô ngủ thiếp đi mà chưa kịp ăn uống gì. Nhữ Văn bên cạnh nhìn chủ tử mình thì liền lo lắng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ban danh phận

Ngày hôm sau

Khi nhận được tin cô đã rời khỏi doanh trại, Từ Y âm thầm mừng rỡ, mở cờ trong lòng. Cái gai trong mắt nàng ta cuối cùng cũng đã đi rồi, bây giờ nàng có thể thoải mái mà ở bên cạnh hắn, rồi làm hắn siêu lòng ban cho danh phận rõ ràng. Từ khi hắn lên làm vua tới giờ nàng một danh phận cũng không có, nàng luôn luôn phải ngậm đắng nuốt cay chịu lời ra tiếng vào của mọi người, hôm nay nhân cơ hội này nàng phải tranh thủ mới được.

- Hoàng thượng, thần thiếp vào được không ạ - Từ Y nỉ non giọng mềm yếu

- Nàng vào đi - hắn đang duyệt tấu chương nghe thấy giọng yếu ớt này liền cảm thấy không được thoải mái nhíu mày lại

- Hoàng thượng, người nghỉ một chút, thiếp mang chút canh bỏ và cho người - Từ Y cười thẹn thùng ra lệnh cho người đặt bát thuốc lên bàn
- Được nàng cứ để đấy - Hấn trầm giọng nói, không nhìn nàng lấy một cái
- Hoàng thượng, chàng nhìn thần thiếp một chút, đã bao ngày thần thiếp giường đơn gối chiếc rồi, người không yêu thần thiếp sao - Từ Y nước mắt chảy xuống giọng nói bi thương
- Nàng nín, nàng nín. Ta yêu nàng, rất yêu nàng, mau nín mau nín - hấn nhíu mày nhẹ khi nghe thấy tiếng khóc của nàng

Căn bản là hấn đã quen với tính cách của cô rồi, mạnh mẽ, không dựa dẫm, không mềm yếu, có thể tự lo tốt cho bản thân mà không cần có hấn, điều này đôi khi làm hấn thấy khó chịu đôi khi cũng thấy hài lòng và mãn nguyện. Nhưng ưa thích là Từ Y, nhưng bây giờ mà nói hấn cảm thấy sở thích này của hấn quá vô vị. Đối lại là Tuệ Nhi, cô rất mạnh mẽ, không ai khi dễ được cô mà chỉ có cô khi dễ được người khác, tiêu biểu như hấn chẳng hạn, bao đêm rồi cô khi dễ hấn, nhớ lại hấn lại cảm thấy buồn cười cùng hạnh phúc. Lại nhớ tới cô rồi, mới xa cô được một đêm thôi mà đã nhớ da diết thế này.

- Hoàng thượng, nô tỳ có điều muốn nói ạ - nha hoàn bên cạnh Từ Y lên tiếng
- Nói - hấn lạnh lùng buông lời
- Dạ, trước đây tiểu thư bị người ta khi dễ vì chẳng có danh phận gì, mọi người đều cười chê nói ra nói vào tiểu thư là đồ không biết xấu hổ, mấy ngày trước còn bị Hoàng Hậu trách phạt nữa ạ, tiểu thư thật sự sống không tốt như hoàng thượng nghĩ - nha hoàn nói đôi mắt bi thương cun giọng nói chua chát
- Hoa Hoa, ta đã bảo không được nói cho ai mà - Từ Y giọng trách móc
- Chủ tử, nhưng người bị ức hiếp thực đáng thương ạ - Hoa Hoa nha hoàn của nàng nói giọng có phần thương xót

Hấn nghe kể vậy lòng không khỏi xót xa. Nếu là hấn trước đây thì bây giờ hấn sẽ ôm lấy Từ Y mà yêu mà thương, sẽ ban cho nàng một danh phận cao ngất ngưởng, thậm chí là ngôi vị Hoàng Hậu kia, nhưng hiện tại hấn không muốn ôm ai người cô, hấn không muốn đụng tới bất kì nữ nhân nào khác ngoài cô ra kể cả Từ Y hấn cũng không muốn đụng. Hấn hiểu trái tim mình thuộc về ai, hấn biết bản thân đã không còn yêu Từ Y nàng nữa mà người con gái hấn yêu là Tuệ Nhi cô.

- Vậy được, ta lập chiếu ban cho nàng làm Mạc Quý Phi được không? - hấn nhìn nàng hỏi

Hấn chỉ có thể làm được vậy cho nàng, để bù đắp đi nỗi lòng lúc hấn ngày trước. Chức vị của nàng cũng không nhỏ a, dưới một người trên vạn người, như vậy nàng sẽ không còn phải chịu tiếng xấu vì hấn, sẽ không phải đau khổ nữa, bây giờ cũng không ai dám ức hiếp nàng nữa. Điều hấn làm được cho nàng chỉ có vậy. Hấn không thể cho nàng trái tim của hấn vậy hấn sẽ cho nàng địa vị mà nàng muốn.

- Chàng không cần bởi vì Hoa Hoa mà làm vậy, thiếp có thể sống cả đời bên chàng, không danh không phận thiếp cũng cam chịu - Từ Y dụ dụ vào ngực hấn ní non
- Lẽ ra ta nên làm việc này từ lâu rồi, bây giờ mới làm cho nàng được, là ta phải xin lỗi nàng - Hấn xoa đầu Từ Y ôm nàng vào lòng
- Ta yêu chàng, ta yêu chàng - Từ Y ní non tiếp cọ thân người mềm nhũn vào hấn hy vọng hấn sẽ sùng ái nàng
- Nàng mau về đi, ta còn bề bộn nhiều công việc - hấn biết nàng muốn gì liền lên tiếng đuổi khéo
- Vậy được - Từ Y cười gượng sau đó biết điều mà tránh đi

Sau khi Từ Y đi hấn liền thở dài ngao ngán. Thật không ổn mà, nàng mê hoặc nhưng trong tâm trí của hấn lại chỉ nghĩ tới hình ảnh khiêu gợi nóng bỏng của cô khi ở trên người hấn. Nhớ lại lần đầu tiên hấn gặp cô là trong nhà tắm, lúc đó không cẩn thận chạm vào meo meo của cô. Sau này có dịp hưởng thụ khoái lạc cùng cô hấn liền nhớ mãi không quên được hình ảnh của cô... Đúng là tiểu yêu tinh mà... Chết thật vừa nhớ tới bộ dáng của cô trên giường bụng dưới của hấn lại căng cứng rồi, hấn thậm chí mình phải nhịn, phải nhịn đời cô sinh con xong sẽ mỗi ngày đều muốn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thăm mẹ

Chuyến đi từ Bắc Hán về Vương Sở đã mấy ngày trôi qua, nhưng đối với cô giống như là cả một thế kỉ vậy, đường tới kinh thành Vương Sở cũng đã cận kề với đoàn xe ngựa của cô rồi. Mấy ngày nay vì lo lắng và suy nghĩ nhiều mà cô ăn không vô, ngủ không ngon, chắc là làm cho bảo bối lo lắng lắm. Con yêu, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ mau chóng khỏe lại mà, con cũng phải khỏe mạnh nghe chưa.

- Muội ăn chút gì đi, trong muội gầy quá, hiện tại đang có long thai nên ăn nhiều một chút thì hài tử của muội mới khỏe mạnh được - Đại Ca quan tâm nói

- Huynh yên tâm, muội sẽ chú ý - cô thấp giọng nói đầu chỉ nhìn ra cửa sổ
- Tuệ Nhi, muội sống ở đó ổn không, huynh thấy muội đã thay đổi rồi - Đại Ca nói giọng trầm trầm
- Muội thay đổi? - cô quay mặt nhìn Đại Ca hỏi
- Ừ, muội đã thay đổi rồi, nhiều lắm - Đại Ca gật đầu nhìn cô

Tới Đại Ca cũng nói vậy nữa. Cô thay đổi thật ư? Thay đổi như thế nào chứ, cô vẫn là cô đấy thôi, cô sống đúng như con người của Thập Công Chúa trước kia! Đơn giản không phải vì bất trước mà là cách sống của Thập Công Chúa trước kia giống cô y như khuôn đúc ra vậy. Tựa như là Thập Công Chúa là kiếp trước của cô vậy.

- Chỗ nào chứ? - Cô nhìn Đại Ca hỏi
- ... Ai, muội muội bé bỏng của ta đã trưởng thành rồi - Đại Ca cười rồi túm cổ cô xa đầu
- Gì chứ! - Cô bất giác mỉm cười nhìn Đại Ca

Xe ngựa đi một lúc liền đã đi vào kinh thành, cô vén màn xe lên liền nhìn thấy Tứ Ca và các Ca Ca khác đang đứng chờ mình. Bất giác, cảm giác như được về bên gia đình của mình làm cho cô thấy như muốn vỡ òa trong giây lát. Hạnh phúc làm sao, ấm áp làm sao. Cô như muốn ôm trọn tất cả vào vòng tay của mình để nâng niu để trân trọng mọi thứ. Cho tới bây giờ cô mới thực sự có cảm giác ấm áp và an toàn đúng nghĩa.

Bước xuống xe, cô chạy nhanh tới những người ca ca của mình, dang hay tay thật lớn, lớn nhất có thể ôm trọn lấy cả mấy người. Khoé mắt cô có chút ẩm ướt. Cô như mọi người làm, cái cảm giác này đây nó là sự nhớ nhung và một chút lo sợ. Lo sợ rằng giây phút này sẽ biến mất, cái cảm giác vỡ òa trong phút trong lại sẽ biến thành tuyệt vọng. Nhìn Tứ ca mặc trên mình bộ long bào, các ca ca khác cũng mặc những bộ đồ có hình rồng. Mọi người đều rất long lẫy. Cô có cảm giác mình thật là thô sơ và kém sắc, giống như là một bông hoa cúc trắng lạc giữa rừng hồng đang khoe sắc thắm, đua nhau thi nở.

- Mau đi, mẫu hậu đang chờ - Tứ Ca nói
- Đi! - cô nói rồi chạy theo Tứ Ca

Từ cổng thành tới cung Thái Hậu cũng khá xa, trên suốt đường đi, các ca ca của cô đều hỏi chuyện, cô cũng cười rồi trả lời, không khí phút chốc trở nên náo nhiệt hơn một chút, có chút gì đó gọi là quan tâm. Ngay cả người trầm nhất là Bát ca cũng đã nói mấy câu góp vào. Không khí náo nhiệt đó phút chốc lại biến mất tầm khi tới trước cung Thái Hậu. Cô có chút lo lắng đi vào.

Nhìn thấy mẫu hậu đang nằm trên giường, khuôn mặt đã già nua đi mấy phần. Không còn hồng hào như trước nữa. Một phần có thể là vì tuổi tác, một phần khác cũng có lẽ là lo nghĩ nhiều. Bước tới trước giường, cô ngồi xuống bên cạnh giường. Mẫu Hậu nhìn cô về mặt nhân hậu nhìn cô. Trên khuôn mặt đó cô có thể nhìn ra được sự miễn nguyện, sự hải lòng và hạnh phúc. Phải chăng là bởi vì tất cả con mình đều tụ họp lại

- Tuệ... Nhi - Mẫu Hậu đưa tay ra với lấy tay cô
- Tuệ Nhi đây Mẫu Hậu - cô vội vàng đỡ lấy bàn tay mềm mại có phần nhăn nheo

Bàn tay của người rất ấm, tựa như đang truyền nhiệt cho cô vậy.

- Cuối cùng ta cũng... gặp được con rồi... Con vẫn khỏe chứ - Mẫu Hậu nhìn cô nước mắt rung rung
- Con vẫn khỏe, mẫu hậu người cũng phải khỏe lên - Cô nhìn người nói
- Tuổi tác đã cao, chuyện gần đất xa trời là đương nhiên... Còn các người nữa, không nghe lời ta dặn sao - Mẫu Hậu cười, nụ cười phúc đức biết bao rồi sau đó người dơ tay ra chỉ vào tất cả ca ca của cô

Sự phúc đức đó tựa như có thể bao dung tất cả mọi vật. Cô muốn vẽ lại nụ cười đó trên trang giấy trắng, để sau này khi về già chính bản thân cô có thể cảm nhận được nụ cười của mẫu hậu có vị thái như thế nào.

- Mẫu Hậu! - Cả chín người ca ca của cô đồng loạt quỳ xuống gọi
- Các người không nghe lời ta gì cả! Ta đã nói đừng để Tuệ Nhi về, con người muốn làm cho muội muội mình khóc tới bệnh sao - Mẫu Hậu quở trách
- Chúng nhi thần có tội, xin mẫu hậu trách phạt - Cả chín người ca ca nhìn nhau nói
- Hoàng thượng, người là chủ mưu của việc này phải không!? - Mẫu Hậu nhìn Tứ Ca nói
- Không phải, là do con lúc đi săn liền gặp được Đại Ca ở biên giới liền đòi về, Đại Ca có ngăn nhưng con nhất quyết đòi về, không phải lỗi của các Ca Ca - cô nhìn mẫu hậu nói
- Con ngoan, không cần phải lo lắng cho ta, mau trở về Bắc Hán Quốc - Mẫu Hậu nhìn cô nói

- Không, con sẽ ở đây cùng mẫu hậu - Cô nắm lấy tay mẫu hậu nói

Mẫu hậu không nói gì cả, hai hàng nước mắt nhẹ lăn dài, cô có thể hiểu được bà đang rất xúc động, cô biết rằng bà rất nhớ cô. Trong lòng cô có một chút ấm áp, có chút bình yên. Cô ở bên Mẫu Hậu cho tới khi nào người ngủ rồi mới dời đi. Cô đi tới Dưỡng Tâm điện của Tứ Ca. Cô ngăn không cho thái giám thông báo liền một mạch đi vào. Thấy Tứ Ca đang ngồi xem tấu chương bên cạnh là Hoàng Hậu đang mặc Phụng Bào chói lóa

- Ca, tại sao mẫu hậu ốm tới trình độ như vậy, huynh một tiếng cũng không nói với muội - cô không vòng vo vào thẳng vấn đề

- Muội nghĩ mẫu hậu cho phép ta cho người tới đón muội - Tứ ca nhẹ giọng nói kèm theo một tiếng thở dài

- Ít ra huynh cũng nên gửi thư cho muội, muội như vậy liên chạy về - Cô nhìn Tứ Ca nói

- Ta bề bộn nhiều việc, sớm việc gửi thư này đã do hoàng hậu đảm nhiệm - Tứ Ca nhìn cô nói

- Huynh... huynh có phải là Tứ Ca muội từng biết không? - cô nhìn sau vào đôi mắt kia hỏi

- Ta vẫn là ta, nhưng hiện tại ta không phải là Tứ Hoàng Tử, bây giờ ta là Hoàng Thượng, Vua của một nước, có rất nhiều chuyện phải xử lý, thực sự rất bề bộn, việc ta không có thời gian gửi thư cho muội cũng là lẽ thường tình - Tứ Ca nói giọng vẫn rất ôn hoà và nuông chiều

Cô không nói gì nữa, bình ổn lại tâm trạng, không một lời liền đi ra. Từ lúc vào tới lúc ra cô tuyệt nhiên không liếc mắt tới hoàng hậu một khắc nào coi cô ta như là không khí. Tuy mới gặp lần đầu, nhìn thấy nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của cô ta khiến cô cũng có mấy phần hảo cảm nhưng cô thấy tâm tư của Tứ Ca liên bị cô ta chiếm hết liền cảm thấy có chút ganh tỵ. Rõ ràng trước kia Tứ Ca nuông chiều cô nhất bấy giờ vị trí của cô lại tụt hạng rồi. Haizzzz có lẽ cô hơi ích kỉ, thiếu suy nghĩ nhưng mà từ lâu cô cũng đã coi huynh ấy là anh trai mình nên muốn Tứ Ca chỉ quan tâm mình cũng là lẽ dĩ nhiên. Gạt bỏ mớ suy nghĩ hỗn loạn. Cô tìm đại tẩm cung để ở rồi tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Mẫu hậu qua đời

Tại cung của Tứ Y

- Hoàng Hậu, người đó tới rồi ạ - nha hoàn của nàng nói

- Cho vào đi - Tứ Y cười ngọt nói

Sau đó, một người đàn ông với nước da màu đồng, gương mặt dễ nhìn có chút soái, cơ thể không nơi đâu là không săn chắc. Từng bước đi thể hiện rõ khí chất của người đàn ông, một sự nam tính mạnh mẽ toả ra khiến cho nàng say mê.

- Lâu lắm không gặp nàng Tứ Y, còn nhớ ta? - Người đàn ông đó tới gần nàng nâng cằm hỏi

- Dã Thần, ta rất nhớ chàng - Tứ y si mê, nép vào ngực Dã Thần nói

- Thật? - Dã Thần nhìn thân thể đã mềm nhũn mời gọi của Tứ Y hỏi

Bản năng nhắc cho Dã Thần hiểu tứ Y là đang muốn cái gì. Chẳng qua là bị tên hoàng đế kia ăn nhiều rồi chán vất vả qua chỗ này nên mới tới tìm hắn muốn tìm khoái lạc. Thực chất nàng ta chẳng muốn gì ngoài việc cố gắng mang thai rồi sau đó nói dối là con của hoàng đế, đã tâm tâm thường như vậy chỉ cần nhìn Dã Thần hắn cũng có thể đoán ra được.

- Thật! Rất nhớ chàng, rất yêu chàng - Tứ Y ngon ngọt dụ dỗ

Tay không yên phận mà để ở thắt lưng của Dã Thần, áp sát người vào Dã Thần mà cọ tới, nhằm kích thích Dã Thần có ham muốn. Người nọ hiểu ý cũng phối hợp với nàng. Cả hai người dính vào nhau, triển miên mà hôn, những lớp áo lần lượt rơi tả lả xuống đất, một thân cường tráng bề nữ nhân kia lên giường. Cả hai hoà vào nhau, mà đôi môi đối phương. Không biết qua bao lâu những lần triển miên kích tình đẩy càng ngày càng dữ dội hơn, mạnh bạo hơn.

Ở Vương Sở Quốc

Cô đang ở Ngự Thiện Phòng làm cho Mẫu Hậu một chút canh nhân sâm để tẩm bổ. Sau khi nấu xong canh, cô chính tay mình bưng bát canh tới Khôn Ninh Cung. Vừa bước tới cửa liền nghe thấy tiếng ho rất nặng của Mẫu Hậu, cô định đẩy cửa xông vào liền nghe thấy Mẫu Hậu cùng Tô Ma Ma nói chuyện với nhau.

- Thái Hậu, bệnh tình của người ngày càng nặng, chỉ sợ....chỉ sợ không cứu chữa được, bao nhiêu đêm người thổ huyết giống vậy rồi! - Tô Ma Ma than
- Đừng nói với tụi nhỏ, chúng nó sẽ lo lắng, ta già rồi đối mặt với cái chết cũng là hiển nhiên, hơn nữa sống lâu cũng thấu buồn chán, ta thà chết để gặp tiên đế còn tốt hơn - Mẫu Hậu giọng mệt mỏi nói
- Thái Hậu người đừng nói vậy - Tô Ma Ma kinh hãi thốt lên
- Nhỏ tiếng! - Mẫu Hậu nhắc nhở Tô Ma Ma
- Dạ - Tô Ma Ma biết ý nói
- Ta đã hỏi rõ thái y rồi, chỉ cảm cự được ba ngày đã là kỳ tích. Ta sống đời này không có gì tiếc nuối, chỉ tiếc rằng không thể gặp mặt được ngoại thích
- Mẫu Hậu tiếc nuối nói
- .... - Tô Ma Ma không biết nói gì hơn ngoài im lặng

Đứng bên ngoài, cô bụng bắt canh nóng không còn rõ mình đã cầm bao lâu, hai hàng nước mắt cứ như vậy mà lăn dài. Mẫu Hậu vì lo cho cô và các Ca Ca mà không nói bệnh tình của người, từ trước tới nay Mẫu Hậu chỉ luôn sống cho những đứa con của mình, kể cả là con ruột hay là không phải do chính Mẫu Hậu sinh ra. Mẫu Hậu không phải vì cô và Tứ Ca là con đẻ mà nuông chiều, cũng không phải vì các ca ca khác là con của các phi tần khác mà Mẫu Hậu ghét bỏ. Một người mẹ hiền từ, đức hậu như vậy, luôn lo lắng quan tâm những đứa con của mình như vậy, có lẽ bà chưa một lần sống vì bản thân cả. Cả đời bà chỉ biết lo nghĩ cho con của mình.

Kìm nén nỗi lòng cùng nước mắt, cô trưng ra một bộ mặt vui vẻ nhất, một giọng nói vui tươi nhất mà bước vào. Bưng bát canh vào đặt trước bàn cho Mẫu Hậu, cô ngồi xuống bên cạnh người nhìn người uống hết mới dám đi. Chờ người uống hết, cô kể biết bao nhiêu chuyện vui cho người. Làm Mẫu Hậu cười rất vui vẻ. Nếu như các ca ca bận rộn chiều chính vậy để muội muội cô đây giúp cho Mẫu Hậu vui vẻ những ngày cuối đời.

Sau khi đợi cho Mẫu Hậu ngủ rồi, cô vẫn cứ ngồi bên cạnh người, từ lúc xế chiều cho tới tối. Lúc người tỉnh dậy, liền thấy cô vẫn nắm tay bà, như vậy sẽ rất yên tâm. Chỉ ít cô có thể làm điều này cho bà. Thời gian lặng lẽ trôi đi. Mặc dù đã là rạng sáng nhưng cô đều không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Vẫn cứ mở mắt nhìn Mẫu Hậu. Khoảng một lúc lâu sau, tiếng gà gáy vang vọng tới Khôn Ninh Cung đánh thức Mẫu Hậu dậy

Gương mặt người của buổi sáng hôm nay tiêu sái quá, xanh xao quá. Mẫu Hậu vốn là người yêu chuộng cái đẹp, cô sợ bà nhìn thấy mình của hiện tại sẽ hoảng hốt liền dặn dò người hầu tới hôm qua cất hết gương đi. Mẫu Hậu nhìn cô mỉm cười nói

- Nhìn kia, chắc con mệt lắm, mau về phòng ngủ đi, không sẽ hại cho thai nhi - Mẫu Hậu nhẹ giọng khuyên
- Cho con ở bên mẫu hậu một chút nữa thôi - cô nói giọng kìm nén nghẹn ngào
- ... - mẫu hậu không nói gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn cô

Bà nhắm mắt lại. Những tia nắng bình minh đầu tiên chiếu vào cả gian phòng. Bàn tay của người đã lạnh đi rồi. Bỗng chốc mẫu hậu từ nắm chặt tay cô rồi chờ nên buông lỏng. Cô biết điều gì tới rồi cũng sẽ tới thôi. Nhưng sự thật lại quá đau lòng. Cô đang hỏi chính bản thân mình rằng ngay lúc này đây các ca ca của mình đâu cả rồi. Nhẹ nắc lên vài tiếng. Tô Ma Ma luôn túc trực bên cạnh giường của Mẫu Hậu buồn buồn đi ra ngoài thông báo.

Tiếng khóc của cô kéo dài mãi, tròn chịa một canh giờ. Sau một canh giờ, các ca ca của cô liền có mặt đông đủ tại Khôn Ninh Cung, bên cạnh giường của mẫu hậu. Không một ai nói lời nào cả. Tứ ca đứng bên cạnh cô, kéo cô ra khỏi người mẫu hậu rồi ôm cô vào lòng. Cô biết rằng các ca ca của mình cũng đau buồn nhưng tại sao một giọt nước mắt cũng không có! Cô biết nam tử hán đại trượng phu không được khóc, nhưng thời điểm này chính là cần họ khóc nhất! Cuối cùng nhờ tiếng khóc đau buồn của cô, Cửu Ca cũng đã rơi được một chút nước mắt.

Bỗng cảm thấy được an ủi đôi chút, cô liền nhắm nghiền mắt lại. Cả thân thể mệt mỏi liền như vậy mà ngất đi. Lúc trước khi mất dần đi ý thức, cô nghe được tiếng các ca ca gọi cô còn có cả... nhưng tiếng khóc nữa, không rõ là của ai... Nhưng một điều cô chắc chắn đó chính là của các ca ca của mình.

Lúc tỉnh dậy đã là năm ngày sau. Mọi nghi thức quốc tang cho toàn vương quốc cũng đã sắp kết thúc. Cô mặc một bộ y phục màu trắng giản dị, toát lên phần thanh thoát và dịu dàng. Sau khi đã bồi bổ cơ thể xong, cô liền chạy ngay tới Khôn Ninh Cung, nơi mà tro cốt của Mẫu Hậu đang ở đó. Tới nơi, thấy các ca ca đang cầm hộp tro cốt đó chuẩn bị đi đâu, cô liền mở miệng hỏi.

- Các huynh định làm gì với hộp cho cốt đó? - Cô nhìn cả chín người hỏi
- Là tâm nguyện của mẫu hậu trước lúc chết - Tứ Ca nói
- Là gì? - cô nhìn Tứ Ca hỏi
- Chôn tro cốt của mẫu hậu bên cạnh mộ của phụ hoàng - Bát Ca ôn tồn nói
- Vậy... Chúng ta cùng đi - cô nói rồi tiến tới ôm lấy hộp tro cốt của mẫu hậu

Cả cô và chín người ca ca đi tới nghĩa trang ở gần hoàng cung. Đó là một nghĩa trang được xây riêng để chôn cất con cháu hoàng thất hay người trong hoàng thất. Nhìn từng xẻo đất được xúc lên lòng cô lại dậy sóng, nhưng con sóng này không lớn, một chút buồn man mác đọng lại trong lòng cô. Cô đi

tới bên cái hộ, nhẹ nhàng đặt tro cốt của mẫu hậu xuống. Những giọt nước mắt lại rơi xuống lọ sứ đựng tro cốt kia.

Thất Ca tới bên cạnh cô, vô vai cô an ủi. Hít lấy một ngụm khí lạnh cô đặt lọ tro cốt xuống. Nhìn từng xèng được xúc vào vùi lấp lọ tro cốt kia. Cô nhắm mắt lại. Quay tung không dám nhìn nữa. Bình ôn lại tâm tình, sau khi các nghi lễ kết thúc, cô trở về hoàng cung cùng các ca ca. Ở đây thật trống vắng, chỉ có một mình cô. Tứ Ca bề bộn chính sự, không có nói chuyện với cô được. Các ca ca khác cũng đã có gia đình riêng, đều sống ở ngoài cung, thời gian sau khi mẫu hậu mất được vài ngày thì vào cung được nhiều nhưng càng về sau càng ít. Lam Lam tỷ - vợ của Tam Ca cũng vào cung thăm cô, cô cũng thuận tiên hỏi thăm tình hình một chút. Hoá ra Tam ca cũng đã xa vào lười Lam Lam tần rồi.

Thời gian hai tháng trôi đi rất nhanh. Cũng tới ngày cô nên trở về Bắc Hán Quốc rồi. Cô từ biệt xong các ca ca và các tần tần liền lên xe ngựa vào rời đi. Ước chừng khoảng mấy ngày liền tới kinh thành Bắc Hán.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trở về

Khi tới nơi, thấy hán cùng với những phi tần khác đang đứng ở cổng kinh thành đón cô. Có một niềm vui len lỏi trong lòng cô. Cô không nghĩ rằng hán và các phi tần khác lại cất công tới đón mình như thế này. Có một sự vui mừng, cảm giác giống như là được chào đón vậy. Nhưng khi xe ngựa lại gần hơn, niềm vui về trên mặt lại bỗng chốc biến mất mà thay vào đó là sự lạnh nhạt.

Khi cái bụng to, đã hơi nhô lên của Tứ Y khiến lòng cô nảy sinh ra tia khó chịu. Cô thừa nhận rằng mình rất ghét cảm giác này, rất ghét phải nhìn thấy con của một người đàn bà khác với chồng của mình. Có thể là do cô được giáo dục ở hiện đại nên một phần cô đã ảnh hưởng bởi chế độ một vợ một chồng. Nhắm mắt lại, cô hít một ngụm khí lạnh để lấy sự mạnh mẽ cho bản thân. Cô bước xuống ngựa, cố nặn ra một nụ cười thân thiện với hán.

- Đi đường có mệt? - hán ôn nhu xò mặt cô hỏi

- Rất tốt - cô đáp nhẹ rồi được hán dìu cả đoạn đường về tam cung

Trên cả quãng đường, có rất nhiều câu hỏi của hán đặt ra cho cô. Cô biết là hán đang quan tâm lo lắng cho cô, cô biết là hán đang lo lắng cho thai nhi trong bụng cô, cô biết hán rất rất lo lắng cho sức khỏe của cô, cho tinh thần của cô. Nhưng mặc cho những câu hỏi chứa đầy sự yêu thương cùng ấm áp đó, lòng của cô không có một chút ấm áp nào cả, một chút cũng không. Nó chỉ có những sự lạnh lẽo, buốt giá tới tận con tim.

Hán ở một bên không ngừng quan tâm cô. Hán cũng không để ý rằng trong lời nói của cô còn chứa một nỗi buồn man mác. Bởi vì sự hưng phấn của hán khi bản thân sắp được làm cha của hai đứa trẻ, hán không biết, cũng chẳng quan tâm tới về mặt của cô cũng không để ý nhiều lời nói của cô, mà chỉ quan tâm cô cùng với Tứ Y. Hán không nghĩ nhiều như cô, hán không hao tổn tâm tư nhiều cho việc gì ngoài chính sự cả.

Người ta luôn nói, nam nhân là loại sinh vật rất máu lạnh, bởi vì họ ít khi bị ràng buộc bởi gia đình, bạn bè, vợ hay là con. Căn bản đó chỉ là trách nhiệm với gia đình, với vợ và con, còn cuộc sống của họ căn bản rất dỗi lạnh lùng, không có nhiều cảm xúc.

Sau khi về tới cung của mình, cô liền nghĩ bữa vài lý do để đuổi hán đi rồi cô liền đi ngay vào chiếc giường quen thuộc mà nằm xuống. Sự mệt mỏi không còn giấu nổi nữa, sự đau long cũng không thể giấu nổi nữa. Cứ như vậy mà khóc một trận. Khóc rồi trong lòng sẽ đỡ buồn phiền hơn nhưng sao càng khóc cô lại càng thấy đau hơn. Việc phải khóc vì đau lòng này đã làm cô mệt mỏi quá rồi, cô đã tốn biết bao nhiêu nước mắt rồi, đã tự nói với bản thân không biết bao nhiêu lần không được khóc nữa. Đây là con đường cô đã chọn, cô không có quyền hối hận, không có quyền được khóc và nhục chí như vậy. Mạnh mẽ lên nào Tuệ Tâm, mày đâu có yếu đuối như vậy.

Hán ở bên Dưỡng Tâm Điện, đang xem tấu chương, bên cạnh là Tứ Y đang mài mực. Lúc lấy hán bị cô đuổi đi vẫn còn có chút khó chịu trong lòng. Chẳng lẽ là những người mang thai đều cảm thấy thân thể khó chịu. Người xưa thường nói phụ nữ mang thai cảm kích chộc giận! Hán đã chọc giận cô chỗ nào ư? Nghĩ mãi không ra, hán cũng không để ý nhiều nữa chuyển tâm vào đóng tấu chương.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Yêu em một cách bình lặng nhất

Tại biên giới phía Bắc của Bắc Hán Quốc

- Báo! Tướng quân, quân phản loạn tổng tiến công toà thành phía tây, quân ta thiệt hại nặng nề, lương thực vũ khí bị cướp hết, ngoài ra thương vong rất nhiều - Một tên lính chạy vào báo cáo cho anh

- Lui ra ngoài - anh nói nhẹ sau đó đi đi lại lại nhìn binh trận mình đã sắp đặt

Bên cạnh, các tướng quân khác đang ngồi, từng người đưa ra rất nhiều ý kiến. Bây giờ tình thế giống như là lấy trứng rơi đá, bắt lợi cho quân của ta. Anh thân là một Tướng lĩnh dẫn dắt quân binh của mình sao có thể trở mặt nhìn binh sĩ từng người từng người cứ như vậy mà mất mạng một cách vô ích. Hiện tại phía nam đã bị chiếm đóng, phía tây cũng đã bị quân phản loạn sẵn sàng,

Bây giờ quân binh đang ở trong thế cô lập. Lui về gọi viện trợ cũng không thể, mà tiến đánh gọi cứu trợ của các nước láng giềng cũng không xong. Bây giờ nếu sơ xuất tổng tiến công một bên thì bên còn lại sẽ bị quân địch đánh vào một vết thương chí mạng. Đánh đằng nào cũng tổn thương cho bản thân mình mà chia quân ra đánh hai bên lại không thể thắng nổi. Dịch đồng sức của mình lại có hạn. Thật đau đầu mà.

- Tướng quân, hay bây giờ chúng ta giờ chờ trắng đầu hàng, bây giờ cách nào cũng không thể thắng được - một tướng đứng lên lĩnh nói

- Không thể được, chúng ta đầu hàng khác nào nói Bắc Hán ta ngay cả phản loạn cũng không dẹp yên - Một tướng lĩnh già khác phản bác lại

- Đúng vậy! Dù có phải chết trên xa trường chúng ta cũng phải bảo vệ lấy vùng biên giới này - Một tướng lĩnh khác đồng tình nói

Anh ngồi nghe, hay tay chống lên bàn day day huyết thái dương. Bây giờ tình thế rất bất lợi, quân ta lại ở thế bí không thể làm gì hơn là nằm im chờ chết. Không phải là tự nguyện nằm im mà là không nằm im không được. Mấy năm qua quân phản loạn ngày một lớn mạnh. Quân binh của triều đình tại phía Bắc lại không thể lấy được lòng tin của nhân dân, gần hơn một nửa số nhân dân đều đã tham gia vào quân phản loạn kia mà chống đối lại triều đình.

Đêm đến, anh trần trọc không ngủ được. Đêm khuya tĩnh mịch, một mình anh cùng với cây sáo ngọc độc tấu một mình tựa như rất cô đơn. Kết thúc bản nhạc, anh đặt cây sáo trúc xuống. Lấy từ bên trong áo ra một phong thư màu trắng, bên trong là nét chữ rất đẹp. Từng chữ từng chữ tựa như đang nhảy múa rất uyển chuyển khiến người ta động tâm tới.

Phong thư này là của cô gửi cho anh. Anh luôn luôn mang nó theo bên mình. Đây là phong thư đầu tiên cũng là duy nhất cô gửi cho anh. Lúc nhận được thư anh đã rất vui. Nhưng nội dung của phong thư lại khiến tim anh quặn thắt. Nội dung của thư là lúc cô phát hiện cô mang thai. Từng dòng từng dòng đều là sự vui vẻ của cô nhưng lại là con dao đâm nát trái tim anh.

Dù sao cô vui vẻ cũng tốt, ít ra cô cũng không có buồn khổ gì, chỉ cần cô vui vẻ anh đau lòng cũng không có hề hấn gì hết. Chỉ cần cô không đau lòng dù có phải chịu đủ thứ cực hình dã man và tàn bạo làm cho thể xác anh đau đớn hay là anh bị cô làm thương tổn tinh thần, dù cho ngày nào anh cũng mang khuôn mặt bí ai thì anh cũng cam lòng chịu được.

Nụ cười của cô là động lực của anh, là nguồn sống của anh, là lý do duy nhất khiến anh tiếp tục ước mơ của mình, khiến cho anh trân trọng mọi thứ trước kia của anh và cô. Tối bay giờ chiếc trâm vàng của cô anh vẫn còn cất giữ ở ngay bên cạnh mình. Liệu miếng ngọc bội của anh cô còn giữ?

" Nhớ thương không thể nói ra được

Cầm trâm vàng nhớ thương tới người

Người cầm ngọc bội có còn nhớ

Xa nhau tận chân trời góc bể

Mã vẫn chỉ nhớ hình bóng ấy. "

Cầm cây bút lông, anh viết một bài giờ ngắn lên trang giấy. Nét chữ rồng bay phượng múa làm nổi bật lên bài thơ. Gấp đôi tờ giấy lại, anh đi tới đóng cùi ở gần đó, ném bài thơ mình vừa làm. Những lúc anh nhớ cô đều làm rất nhiều thơ nhưng vẫn đốt hết đi. Không phải vì sợ người khác thấy, chỉ là những bài thơ này anh chỉ hy vọng một mình anh có thể biết được mà thôi.

Yêu cô nhiều như thế, chỉ cần thể hiện như vậy là anh đã mãn nguyện rồi. Anh yêu cô một cách bình lặng nhất, không có rực rỡ như Từ Khiên Ca Ca, không có những lần tặng hoa cho cô, không có tặng cô những con bạch hổ quý giá hay dành cho cô những cái ôm an ủi, những nụ hôn nồng ấm. Anh chỉ có thể dành cho cô một trái tim chân thành, một tình yêu bình lặng nhất. Dẫu chỉ là một mình anh tương tư, một mình anh đối lòng nhưng anh không hề cảm thấy rằng việc mình làm là vô bổ.

Bởi vì yêu nên con người ta mới không suy nghĩ đúng đắn, luôn làm những việc ngu ngốc như vậy. Tuy ngu ngốc nhưng nó lại hết sức đáng trân trọng. Cho dù cả thiên hạ có thể nói anh khờ dại, khờ dại vì anh yêu một người không yêu mình, khờ dại vì những việc không đáng. Nhưng vĩnh viễn anh sẽ mãi yêu cô như vậy, không một chút thay đổi, cũng sẽ yên lặng mà chờ đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52. Ngự hoa viên

Tại Ngự Hoa Viên

Sáng nay, trời quang mây tạnh, cô nổi hứng muốn đi ngự hoa viên ngắm cảnh tiện thể hít thở không khí trong lành một chút. Nhiều cảnh toàn ru rú ở trong cung của mình cũng rất bí bách. Nhũ Văn một bên điu cô, một bên cầm một cái giỏ hoa mà cô đã hái. Cô định làm một túi hương thơm có chức năng an thần, dạo gần đây cô ngủ không yên, cứ hề nằm xuống sẽ mơ thấy ác mộng. Người ta nói ác mộng tới là báo điều xấu sẽ xảy ra, tuy lòng có chút lo sợ nhưng cô hy vọng điều đó sẽ không xảy ra

- Nhũ Văn, em ở đây ta muốn một mình qua cây cầu kia - Cô nói

- Dạ - Nhũ Văn nghe lời liền lui đi

Ở nơi này chỉ còn lại một mình cô. Đặt giỏ hoa xuống, cô nhẹ nhàng bước lên cây cầu màu đỏ được xây từ bờ bên này qua bờ bên kia của cái hồ nước trong ở Ngự Hoa Viên. Cầu được xây khá cao để có thể nhìn ngắm được toàn bộ cảnh thiên nhiên ở dưới hồ nước trong veo này. Đi tới giữa cầu, cô bắt gặp một người mà cô không muốn nhìn thấy nhất, là Từ Y.

- Thịnh an Hoàng Hậu nương nương - Từ Y quỳ xuống hành lễ

- Mạc Quý Phi đứng lên đi, phụ nữ chúng ta đang mang thai không nên làm vậy, rất có hại cho thai nhi - Cô ném nổi tức giận trong lòng lại nở một nụ cười với Từ Y

- Tạ Hoàng Hậu - Từ Y cười rồi đáp lại

- Kia, Mạc Quý Phi, nha hoàn của người đầu mà đi một mình thế này? - Cô có ý quan tâm hỏi

- Dạ, nha hoàn của thần thiếp đi lấy chút trà ạ - Từ Y cười đáp

Cô cũng chẳng nói gì nữa, cũng đành đi nhanh hơn Từ Y một chút để giữ khoảng cách, không hiểu sao cứ nhìn thấy mặt Từ Y cô lại khó chịu, khuôn mặt giả tạo đó khiến cô thực sự là buồn nôn. Nhưng vì phải giữ thể diện cho hân cũng như cho chính mình cô không được có những hành động quá phận nào cả.

Bước từng bước đi khó khăn, cô cảm thấy mệt nhọc. Việc phải vác một cái bụng lớn đi lâu như vậy thực sự là quá sức đối với cô. Cô cũng thấy mệt liền dừng bước một chút để lấy thêm ít sức lực

- Tuệ Nhi, người chắc mệt lắm rồi nhỉ? - Từ Y cười nói

- Mạc Quý Phi, người nên gọi ta là Hoàng Hậu theo đúng quy củ - Cô quay lại nhìn Từ Y nói

- Hoàng Hậu! - Từ Y cười chế giễu nói

-... - Cô không nói gì trên mặt là cả tầng sương mù rét lạnh

- Hoàng Hậu lẽ ra phải là ta, nếu không phải con tiện nhân như người cướp làm sao ta phải làm một Quý Phi như bây giờ - Từ Y phẫn nộ nói tiến lại gần cô giờ tay lên tát

Rất may cô nhận biết được ý đồ của Từ Y liền bắt lấy cánh tay định tát cô kia hất ra. Sự tức giận của cô có giới hạn, Từ Y đã vượt quá giới hạn đó cũng đừng trách cô vô tình. Cô giờ tay lên giáng xuống một bạt tai in dấu lên mặt Từ Y.

- Người... dám tát ta.... người.... - Từ Y run người để tay lên má trái của mình nói

Cô liếc nhìn Từ Y bằng một nửa con mắt kèm theo sự khinh thường, cô tiến lại gần hơn, giờ tay lên tát thêm mấy phát nữa vào mặt nàng ta. Từ Y cũng không vừa, không để mặc bản thân bị tát xông lên đánh trả lại cô. Đúng như cô dự đoán nàng ta thật không giống như cái lớp vỏ bề ngoài.

Nàng ta thấy cô có một chút sơ hở liền nhanh tay đẩy cô. Cô mất thăng bằng ngã ngửa xuống, may là túm được cổ áo Từ Y kéo nàng ta lăn mấy vòng từ giữa cầu xuống tới bờ bên kia.

Một trận đau chí mạng từ bụng truyền tới.... Không! Con của cô.... Con của cô, không xong rồi! Cố gắng giữ lấy chút ý thức cuối cùng, cô thấy nha hoàn của Từ Y chạy tới kêu la. Cô cố gọi tên hân, hy vọng hân tới cứu cô

Vì quá đau đớn, cô mất dần ý thức, toàn bộ thế giới của cô chìm vào một mảng tối đen, không có đường đi, mọi vật đều là màu đen tối đáng sợ. Cô gọi tên hân, gọi tới khản tiếng cũng không một ai đáp lại. Sợ quá, cô không muốn chết! Từ Khiên, Từ Khiên, chàng ở đâu!?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đau khổ

Trong giấc mơ, cô thấy một đứa trẻ đang nắm tay mình đi trên một con đường rất dài không có điểm kết thúc. Bỗng chợt đứa bé đó buông tay cô ra và chạy đi mất tăm. Cô cố gắng đuổi theo cũng không được, gọi đứa bé đó tới khàn giọng cũng không có một tiếng trẻ con đáp lại.

- AAAAA - Cô hét lên rồi ngồi bật dậy

Nhìn mọi thứ xung quanh, vàng trán cô đã lấm tấm mồ hôi, cô cảm giác được lưng mình ướt đầm. Là ác mộng, cô mơ thấy ác mộng thôi! Cô cố trấn tĩnh bản thân lại. Nhìn thấy Nhữ Văn đi vào, mặt đã sưng hết lên, cô cảm thấy có điều không tốt sắp xảy ra

- Nhữ Văn... Con của ta...? - cô lo lắng hỏi

- Hoàng Hậu... Con của người.... Em xin lỗi, em tới quá muộn - Nhữ Văn nghe vậy quỳ xuống khóc nức nở

Nghĩ xong câu nói của Nhữ Văn, đầu óc cô choáng váng, giống như là một tia sét đánh xuống đầu của cô vậy. Cô vội vàng ôm lấy bụng mình, cô không tin, cô không tin, con của cô không thể chết dễ dàng như vậy được, tại sao có thể như vậy được. Cô không bao giờ tin vào sự thật này... nhưng tại cô lại phải khóc chứ, con đâu có chết khóc có ích gì..

- Hoàng Hậu, người đừng hy vọng nữa.... Đứa bé đã không còn nữa rồi - Nhữ Văn thương xót nói

- Không thể nào.... Không thể nào.... - Cô nghẹn ngào nói

- Hoàng Hậu, người phải mạnh mẽ lên - Nhữ Văn an ủi cô

Cô không muốn tin vào sự thật. Con của cô, cô không bao giờ tin, cô đi xuống giường, giống như một kẻ điên cô đập phá toàn bộ đồ đạc trong phòng, tất cả bình xú đất giá đều vỡ tan tành dưới đất, cô không còn quản nhiều nữa, thể diện cũng vứt bỏ bây giờ cô chỉ muốn phát tiết, trái tim cô đau quá, con của cô, tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, tại sao không cho cô một đứa con?

Sau mấy canh giờ phát tiết, cô ngồi sụp xuống mặt đất lạnh buốt. Cô đã quá mệt mỏi rồi, tại sao cô mất con hán lại không thấy bóng dáng, chẳng lẽ ở bên Tử Y? Nàng ta cùng cô ngã chắc cũng đã xảy thai... Nhưng cái thai kia đâu phải con của hán! Đó là nghiệt chủng của nàng ta với một tên đàn ông khác, căn bản đứa con đó không nên có, đây là cô đã giúp giặc rồi.

- Nhữ Văn - giọng cô khàn khàn nói

- Dạ - Nhữ Văn đi vào nói

- Gọi hai người sát thủ kia tới cho ta - Cô nhỏ giọng nói

- Vâng - Nhữ Văn vâng lời liền chạy đi luôn

Một lát sau, trong phòng liền như chớp mắt xuất hiện hai bóng đen. Cô trầm tĩnh ngồi trên ghế uống một ngụm trà. Hai sát thủ kia quỳ xuống đang đợi trách phạt

- Ta hỏi các ngươi, lúc đó sao các ngươi không ra cứu ta - Cô khẽ hỏi

- Thưa chủ nhân, chúng thuộc hạ có xông ra cứu người... Nhưng lúc phi thân ra liền có hai ám vệ khác không biết từ đâu ra chặn đường bọn thuộc hạ, khiến bọn thuộc hạ trở tay không kịp - Người bên phải bẩm báo

- Các ngươi nghĩ là ám vệ của ai? - Cô nhìn cả hai người hỏi

- Có thể là của Mạc Quý Phi ạ - Người quỳ bên trái liền nói

- ....- Cô nghe vậy liền im lặng, sau đó xua tay ra lệnh cho hai người lui ra

Mạc Tử Y, được lắm, hay cho việc dám hãm hại con của cô. Thù này cô tất báo, con của cô, đứa con cô đặt hết hy vọng vào nó, đứa con cô ngày nhớ đêm mong nó ra đời vậy mà chỉ không bao lâu liền bị nàng ta tính kế giết hại. Thử hỏi xem thù này không báo có được không? Mạc Tử Y muốn với cô phải không, được cô chấp nhận cuộc chiến này.

Cô ngồi yên lặng trong đình viên của mình, mùa đông tới rồi trời thật lạnh, nhưng cô chỉ mặc một cái áo mỏng, cô muốn cảm giác buốt lạnh này xua tan đi nỗi đau đang giằng xé trong bản thân mình. Cô muốn để cái giá lạnh này an ủi bản thân một chút, có thể nỗi đau sẽ dịu đi. Đang ngồi thần thờ, bỗng có tiếng thái giám thông báo

- Hoàng Thượng giá lâm! - Tiếng vang của công công

Cô liền được Nhữ Văn dìu đi đón giá, hành lễ xong, cô liền đứng dậy đi theo hán vào bên trong tam cung. Hán bộ dáng rất lạnh nhạt ngồi xuống, cô cảm

thấy ánh mắt hần có một chút âm độc nhìn cô. Có lẽ mấy ngày qua luôn ở bên cạnh Từ Y đã nghe nàng ta vu oan cho cô không ít rồi

- Nói, tại sao lại đẩy Từ Y xảy thai - Hần lạnh lùng hỏi

- Câu đầu tiên ngươi hỏi ta sau khi ta mất con đây sao? - Cô cười tự đắc nói

- Ngươi, đồ độc ác, tới con của mình ngươi cũng không tiếc vất bỏ để giết con của Từ Y - Hần tức giận đập bàn nói

- Cái mắt nào của ngươi thấy ta giết con của Từ Y? - Cô trầm lặng ngược mắt lên hỏi hần

Ngươi xưa quả nhiên nói đúng. Đừng bao giờ tin vào tình yêu của hoàng đế nếu không cái nhận được sẽ chỉ là đau khổ mà thôi. Cô đã quá ngu ngốc, đã quá tin tưởng tình yêu của hần một cách tuyệt đối như vậy. Lòng cô buốt giá và lạnh lẽo, hần quan tâm con của Từ Y vậy con của cô thì tính sao đây, ai mới là người độc ác, là ai mới phải đây?

- Ngươi còn không chịu thừa nhận, chính nha hoàn của Từ Y chứng kiến hết tất thấy ngươi còn chối cãi? - Hần lạnh lùng quay lưng nói

- Ngươi tin vào lời một nha hoàn? Kể cả ta có giết nhưng nha hoàn đó bảo không phải ta ngươi cũng tin? - Cô nhìn hần tức giận nói

- Ngươi thừa nhận đã giết con của Từ Y? - Hần nghe vậy liền quay mặt lại nói

Hần không ngờ cô có thể nói như vậy! Lúc đầu khi nhận được tin cô và Từ Y bị xảy thai hần đã đau lòng biết nhường nào, hai đứa con của hần, hần còn chưa kịp nhìn mặt chúng vậy mà chúng đã chết rồi. Hần liền nghe được bẩm báo từ nha hoàn của Từ Y, hần nghe kể đầu đuôi câu chuyện, từ lúc cô đánh Từ Y rồi tới lúc cô đẩy Từ Y xuống cầu, tất thấy sự yếu thế Từ Y liền nhận được hết. Quả nhiên cô là loại đàn bà tâm địa rắn rết, ngay cả con cũng không tiếc hy sinh.

- Ngươi muốn nghĩ như nào tùy ngươi, ta không làm.... Mời người về cho - Cô mệt mỏi nhắm mắt lại nói

" Chát "

Một tiếng bạt tai vang lên

Hần... Hần tát cô... Khoé miệng cô có ít máu chảy xuống. Cô nhếch miệng cười chua chát, hoá ra... hoá ra niềm hy vọng của cô, cô hy vọng hần sẽ mở to mắt ra mà suy xét nhưng không ngờ rằng, hần lại mù mịt chỉ tin vào một bên.... Cô cười xót xa thay cho đứa con của mình. Con ơi, cha của con hoá ra là một người không chính chức như vậy

" Chát "

Một tiếng bạt tai nữa vang lên.... Nhưng lần này là cô tát hần

Cô nhìn hần bằng nửa con mắt, sự khinh bỉ chứa đầy ánh mắt của cô. Nha hoàn thái giám đứng bên cạnh chân đã run run mà quỳ hết xuống. Cả không gian rơi vào trầm lặng tới đáng sợ. Khí chất của cả cô và hần làm cho không gian trở lên ngột ngạt là thường.... Cô cũng chẳng muốn tiếp tục nhìn hần nữa liền mở miệng nói

- Cút - cô lạnh lùng nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Dẫn vật

Hần bị cô tát cả thân người đều sững sờ, từ trước tới này không một ai dám làm vậy với hần kể cả phụ hoàng và mẫu hậu vậy mà cô, người đầu tiên dám tát hần không những thế còn không để lại cho hần chút mặt mũi nào trước mặt người hầu mà lên tiếng đuổi hần đi. Nỗi nhục này sao hần có thể cam tâm nhận hưởng hồ còn việc cô vì ghen ghét mà hãm hại Từ Y để cho Từ Y xảy thai chính con mình cũng không tiếc mà làm vật hy sinh. Lòng dạ rắn rết như vậy... Quả nhiên hần đã nhìn nhầm cô rồi, từ trước tới nay cô luôn đóng kịch trước mặt hần.... Luôn là giả tạo sao.....? Nỗi chua xót dấy lên lòng hần. Hoá ra trong lòng cô chỉ có một người kia.

- Được lắm, nàng dám tát ta... - Hần cười mỉa mai nhìn cô

- Hừ! - Cô hừ lạnh

- Người đâu, giam hoàng hậu vào trong lãnh cung khi nào chịu hồi cải thì mới thả ra - Hần tức giận thét lên

Tất cả thái giám, nha hoàn và thị vệ không giám cãi lời liền theo mệnh lệnh của hần mà làm theo. Tâm của cô lạnh buốt, từng hồi từng hồi một, con lạnh

đã lan toả khắp cả thân người cô, giờ đây cô thấy chua xót nơi con tim, cô cười chế giễu chính bản thân mình. Hoá ra đây chính là cá tư vị bị vu oan... Thực sự là rất đau.... Mạc Tử Y hận này tôi nhất định sẽ trả.

- Hoàng Thượng! Nô tỳ cầu xin người tha cho Hoàng Hậu, Hoàng Hậu vừa mới mất con không bao lâu nên tính tình có chút nóng giận, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu vì mất con nên mới không thể kiểm soát bản thân, Hoàng Thượng xin người minh xét - Nhữ Văn vội vàng quỳ xuống xin cho cô

- Nhữ Văn, em đứng lên cho ta! - Mắt cô đỏ ngầu quát

- Hoàng Hậu, nô tỳ xin người, cơ thể người còn rất yếu ngàn vạn lần phải tĩnh dưỡng nếu không sợ sẽ bị nhiễm phong hàn - Nhữ Văn cầu xin

- Hừ! Nàng nên biết ơn vì nhà hoạn của nàng có tâm, nàng bị cảm tức, cho tới khi nào hồi cái thì sẽ được thả ra - Hẩn lạnh lùng nói rồi rũ áo bỏ đi

Quả thật vừa rồi hẩn đã giận dữ tới không kiểm soát được bản thân. Lúc nghe thấy nha hoàn của cô nói cô vừa mới mất con hẩn liền mềm lòng mà không nỡ giam cô vào lãnh cung. Hẩn biết chắc cô cũng sẽ đau lòng thế thì tại sao ngay từ ban đầu cô lại làm vậy? Hẩn thực sự không hiểu nổi lòng dạ phụ nữ.

Sau khi hẩn đi, cô liền mất hết sức lực mà ngã xuống đất. Cô khóc thét lên trong đau đớn. Cô muốn khóc để rũ bỏ hết nỗi đau này. Nỗi đau đang dày xé cơ thể cô. Sự đau đớn này cô không thể chịu thêm nữa. Tựa như đau tới sắp chết vậy

- Hoàng Hậu, người bình tĩnh lại đi - Nhữ Văn đứng bên cạnh sợ hãi kêu lên

- Cút... Mau Cút hết cho ta - Cô gào lên trong đau đớn

Bọn thuộc hạ không ai dám ở lại cứ mặc kệ cô như vậy mà chạy ra ngoài. Khóc đã mệt cô liền lết xác tới bên cạnh giường. Cô mệt mỏi quá rồi. Con của cô... Con của cô... Nước mắt lại tự nhiên như thể lăn dài trên khoả mắt thấm đẫm cả chiếc gối. Cô đau đớn lắm... Nhưng hẩn đâu có biết đâu, giang sơn chỉ có một hoàng đế nhưng lại lắm son ca. Đêm khuya lạnh lẽo giường đơn gối chiếc. Cô chán cái cảnh này lắm rồi, cô muốn chết... Cô không muốn sống nữa... Cô muốn được giải thoát.... Chết... Đúng rồi... Chết chính là giải pháp duy nhất....

Tại cung của Mạc Quý Phi

- Hoàng hậu nương nương, nghe đồn bên cung của tiện nhân kia xảy ra rất nhiều chuyện, hoàng thượng rất giận dữ sau khi trách phạt tiện nhân đó còn cảm tức ả nữa - Nha hoàn của Tử Y cười mồm nguyền nói

- Hahaha quả nhiên một mũi tên trúng hai con chim, vừa giải được nghiệt chủng trong bụng lại vừa có thể tiêu diệt được cái thai kia... Hahahaha quả nhiên ông trời giúp bốn cung - Tử Y cười mồm nguyền

Đúng là ông trời giúp nàng mà, quả nhiên hẩn vẫn còn chút lòng tin đối với nàng, nếu như có thể khiến hẩn thực sự tin tưởng tuyệt đối thì cả giang sơn này không ai dám chống lại nàng.. Và rồi con của nàng với hẩn sẽ lên làm vua... Hahaha tương lai như vậy làm sao nàng có thể không động tâm. Tuệ Nhi, cô đừng trách ta ác, căn bản là cô không an phận thủ thường, muốn đánh với ta ư? Không có cửa đâu hahaha

- Chúc mừng hoàng hậu nương nương - Nha hoàn bên cạnh thấy thế liền lên tiếng nịnh nọt

- Ừm... Ban thưởng cho đám sát thủ kia chưa? - Tử Y cười hỏi

- Dạ rồi ạ, theo lời của nương nương chỉ dẫn đã bao thưởng rồi ạ - Nha hoàn kia cười đáp

- Gọi Dã Thần tới đi, đêm nay hoàng thượng ở lại Dưỡng Tâm Điện rồi - Tử Y nói khuôn mặt đã trở nên gọi tình biết bao

- Dạ hoàng hậu nương nương - Nha hoàn kia vâng lời liền nhanh chóng đi mời người kia

Tại Dưỡng Tâm Điện

Hẩn duyệt tấu chương đã mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi. Hẩn tiến lại gần lòng sắn, sau đó nha hoàn lên hầu hạ thay y phục rồi rửa mặt. Sau khi mọi thứ đã xong hẩn liền gọi tay lên gọi thái giám thân cận với mình nhất

- Truyền Hoàng Hậu tới đây cho trẫm - Hẩn trầm giọng nói

- Hoàng Thượng... Cái này... Hoàng Thượng đã cảm tức hoàng hậu rồi ạ - Lý Công Công lo sợ nói

Hẩn nghe thấy vậy liền y thức được mọi chuyện. Quả nhiên là hẩn và cô đã có chiến tranh lạnh rồi. Cô là một nàng công chúa kiêu ngạo, biết chừng nào cô mới cúi đầu nhận lỗi? Điều đó sẽ không bao giờ có! Vậy thì chắc một thời gian khá dài hẩn và cô sẽ không đụng mặt nhau nữa nhỉ... Ước gì ngay lúc này cô tới nhận tội với hẩn thì sẽ tốt rồi... Hẩn nhớ cô quá... Xa nhau gần mấy tháng liền vậy mà khi gặp lại nhau không bao lâu liền xảy ra chuyện như vậy.

Thôi ngừng suy nghĩ đi! Cô là người sai trước, nếu cô không nhận lỗi thì hẩn sẽ để cô bị cảm tức cả đời. Hẩn sẽ không bao giờ bị phụ thuộc bởi một nữ nhân nào cả. Chỉ có nữ nhân phụ thuộc vào hẩn chứ không có chuyện hẩn phụ thuộc vào nữ nhân. Vậy nên không có cô thì hẩn có thể truyền người khác. Đầu phải hậu cung này của hẩn chỉ có một người.

- Lý Công Công, truyền cho trăm Mỹ Phi... Mà thôi không cần đâu người lui đi - Hấn nói rồi bỗng lòng lạnh ngắt lại rồi thôi

Hấn thấy bản thân mình thật đáng thương, thật sự rất đáng thương. Hấn yêu cô nhiều như vậy phụ hoàng mẫu hậu, huynh đệ tỷ muội ruột thịt đều biết họ còn phải cảm động... Nhưng riêng chỉ có một mình cô là không. Người cô yêu vĩnh viễn không phải là hấn... Vậy có sao lại lựa chọn hấn... Tại sao? Vì thương hại ư? Hấn nhắm nghiền mắt lại... Không biết qua bao lâu hấn liền đi vào giấc ngủ từ lúc nào cũng không biết

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Lạnh lẽo

Nắng ban mai ấm áp xuyên qua ô cửa sổ cổ kính. Cô khẽ nheo mắt sau đó từ từ khẽ mở mắt ra. Thật chói! Ánh nắng chói trang kia tựa như rất ấm áp nhưng trong căn phòng này sao nó lại trở nên lạnh lẽo tới vậy. Đã một tuần trôi qua kể từ khi cô bị cấm túc. Sự cô đơn bủa vây lấy cô, từ lúc mặt trời mọc cho tới lúc mặt trời lặn, một ngày ba bữa cơm, đọc sách, uống trà, ngắm hoa ra cô chẳng còn gì để làm.

Không có ai bầu bạn, không có ai nói chuyện cùng. cô không thể gửi thư về nước hỏi thăm tình hình. Chỉ có thể ngồi trong này chờ đợi và chờ đợi. Hấn đây là muốn cô nhận tội. Nhưng cô không làm thì không thể nhận tội được. Cứ tưởng rằng hấn sẽ tin tưởng cô, hấn sẽ minh oan cho cô... Nhưng hoá ra là do cô đã quá tự cao rồi, hoá ra cô đã qua tin tưởng vào tình yêu của hấn. Kết cục như này cô xứng đáng phải nhận khi tin vào trái tim của đế vương

- Hoàng hậu, em Nhữ Văn ọ, em mang cơm tới - Nhữ Văn gõ cửa nói

- Được, mau vào - Cô vui mừng khi Nhữ Văn tới liền nhanh chân ra mở cửa

Nhữ Văn đi vào, bày biện đồ ăn ra. Thấy Nhữ Văn tay bị thâm tím, má phải hơi sưng. Cô biết là không có cô Nhữ Văn đã bị bắt nạt, cô cắt chặt khớp hàm để bình tĩnh lại. Là cô liên lụy tới Nhữ Văn rồi. Chủ tử như cô đúng là vô dụng mà.

- Nhữ Văn, xin lỗi, chắc em bị bắt nạt nhiều lắm - cô buồn buồn nói

- Hoàng Hậu, em không sao, chỉ là bị phạt do không cẩn thận làm vỡ bát thôi ạ - Nhữ Văn cười nói lấy tay áo che đi chỗ thâm

-...- cô không nói gì nữa, lòng của cô dấy lên áy náy

- Hoàng hậu, người mới là đáng thương, từ ngày bị cấm túc, chưa một lần được ăn ngon, thuốc bồi bổ cho cơ thể sau khi bị xảy thai cũng không có mang tới, người xem, người đã gây thành que tăm rồi - Nhữ Văn nước mắt chảy ròng ròng nói

- Không sao, ta vẫn ổn... Em có đau lắm không... Đây là ít thuốc bôi ca ca tặng ta lúc còn trong nước em lấy mà dùng - Cô quan tâm hỏi han rồi lấy trong hộp đựng đồ ra một chai thuốc

- Đồ của hoàng tử tặng em không dám nhận, tấm lòng của Hoàng Hậu em xin ghi nhận - Nhữ Văn vội vàng đưa lại cô bình thuốc sau đó cười rồi lui ra người

Cô cũng không ép buộc Nhữ Văn nữa, cầm thìa lên xúc ít cháo cho vào miệng. Mùi vị thanh đạm của cháo dường như đã in đậm trong trí nhớ của cô. Từ khi bị cấm túc đây là mùi vị khiến cô quen thuộc nhất. Ăn được vài thìa, cô liền bỏ dờ không muốn ăn tiếp nữa.

- Khụ khụ khụ! - cơn gió thoảng qua khiến cô ho nhẹ

Ho một hồi, cơn ho liền chấm dứt. Những lúc như vậy cô ước có ai đó ở bên mình vỗ vỗ lưng cho cô, như vậy cô thấy được an ủi phần nào. Mà nay một bóng dáng người cũng không có, một mình ngồi đó với trời, trăng, đất. Bị giam lỏng khiến cô thấy khó chịu, cô không muốn như thế này mãi... Cô có lên đi nhận tội để có thể đổi lấy được tự do ngoài kia không? Vứt bỏ hết tôn nghiêm và lòng tự trọng cúi đầu xuống nhận tội... Có nên không?

Khẽ suy tư xoa cõilòng, cô nhắm hờ mắt lại hưởng thụ những ngọn gió lùa vào khe cửa sổ, mọi thứ thật im lặng tới đáng sợ. Cảm giác cô đơn, lạnh lẽo hoà vào khắp không gian... Cô đơn quá... Cô đơn quá

Tại Dưỡng Tâm Điện

Yến hội được tổ chức rất linh đình, hấn ngồi trên ngai vàng, bên cạnh là Từ Y và các phi tần khác đang thưởng thức tiệc rượu cùng với những vũ nữ đang biểu diễn. Quan lại chúc rượu, các hoàng tử nước láng giềng cũng chúc rượu hấn. Mọi thứ rất sôi nổi khiến lòng hấn có chút vui vẻ.

- Hoàng Thượng, thần thiết kính người một ly - Từ Y nhu hoà, mỉm cười nói

- Được - Hấn vui vẻ uống hết ly rượu

Từng ly từng ly, hấn uống hết ly này tới ly khác, mặc thời gian, hấn hoà mình vào không khí vui nhộn của buổi tiệc. Khung cảnh thật náo nhiệt, đèn lồng

đồ rực rỡ được treo khắp mọi nơi. Vũ nữ mặc quần áo lộng lẫy đứng trên đại sây nhảy múa điêu luyện. Không biết là do rượu làm hân say hay hân hoa mắt lại nhìn thấy cô mặc bộ quần áo rất lộng lẫy đang nhảy múa trên kia. Hân địu mắt vài lần nhưng khuôn mặt đó vẫn chính là của cô.

Cô cười rất tươi, rất ngọt ngào... Nhưng ánh mắt đầy không nhìn về phía hân mà là nhìn về phía của Kỳ Mạc.... Hân bỗng tức giận đập bàn. Tiếng động vang vọng khắp cung Thừa Càn. Từ thừa tướng tới những quan nhỏ đều im lặng nhìn hân không ai dám phát ra tiếng động gì.... Hoá ra đó chỉ là ảo ảnh... Là ảo ảnh không có thật...

Hân không nói lời nào nâng cốc lên cao, để cho không khí của bữa tiệc trở về là chính nó. Cô hình như không có đầy... Không còn có ai ngồi bên cạnh hân khuyên hân uống ít thôi, không còn ai bên cạnh hân gấp cho hân nhiều thức ăn một chút. Không còn ai bên cạnh hân cười cùng với hân. Hân nhìn sang bên cạnh mình thấy Tử Y đang uống rượu rất hăng say. Bỗng hân mệt mỏi thở dài. Hân tu hết bình này tới bình rượu khác, tựa như rượu là nước là vậy

Tiệc tàn, Tử Y dìu hân về Đường Tâm Điện, hân nằm xuống lòng sần rồi xua tay cho Tử Y lui đi. Đầu của hân choáng váng... Chắc là trong bữa tiệc rượu chỉ toàn uống rượu không có ăn gì cả. Hân nằm trên long sàng, khứu giác ngửi được mùi hương dịu dịu của cô. Nỗi nhớ cô lại trỗi dậy trong hân. Hân muốn nhìn thấy cô, nhưng lời đã nói không thể rút lại được, cũng đã được một thời gian trôi qua rồi nhưng sao cô không tới tìm hân? Cô đây là muốn tránh mặt hân mà, rõ ràng cô có thể tới nhận lỗi với hân, hân sẵn sàng bỏ qua cho cô nhưng tại sao cô lại không tới? Cảm giác trong hân dần dần lạnh lẽo đi. Rồi chìm vào giấc ngủ cun với những mộng ảo về cô

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lo âu

Mùa hạ đã tới cũng là lúc hạn hán kéo dài tại Bắc Hán Quốc. Mấy tháng nay, hân cùng chiêu thần bàn về vấn đề này. Cuối cùng không có hướng giải quyết nào triệt để cả. Do hạn hán kéo dài nên vấn đề về nguồn nước cung cấp cho dân chúng đang là một vấn đề nan giải. Nhiều tháng liền không có mưa, mặt trời lại chiều nắng gay gắt làm cho các thửa ruộng khô cằn, việc trồng cây của nông dân cũng gặp vấn đề.

- Hoàng Thượng, hơn một nửa số nước ở trong cung đã được vận chuyển tới những vùng trồng lúa và một số rừng cây khác nhưng vẫn không có hiệu quả - Thừa Tướng nói

- Vậy xả nước trong đê ra đi - Hân băn khoăn nhìn tấu chương nói

- Không được đâu Hoàng Thượng, trong tháng này chúng ta đã xả bốn lần rồi, sợ rằng nước trong đê không đủ để kéo dài hết mùa hạn hán - Một quan viên khác nói

- Các khanh còn ý kiến nào đề ra không? - Hân nhìn các quan viên khác hỏi

-... - Các quan đại thần nhìn nhau không ai dám nói câu nói

- Vậy xả nước ra đi, chúng ta phải giúp cho dân chúng trồng được lúa để cung cấp nguồn lương thực tránh nạn nghèo đói... Tất nhiên cũng phải tích lại nước trong con đê để phòng nữa - Hân xoa xoa huyệt thái dương nói

Bãi triều, hân bãi giả đi về Đường Tâm Điện, cả một ngày trời hân chỉ lo nghĩ làm cách nào để có thể tru toàn nguồn nước cung cấp cho việc sản xuất và sinh hoạt cho dân chúng. Đêm đêm hân vì lo nghĩ về chuyện này mà không ngủ được. Hân đi dạo trong Ngự Hoa Viên, ánh trăng sáng chiếu xuống mặt ao sen sớm đã nông. Đi lâu một chút, hân nhìn thấy những con búp bê có hình thù quái dị đang được treo ở trên cây với số lượng lớn. Đi vào sâu hơn một chút, hân liền thấy một thân ảnh đang bắc thang treo lên cây những con búp bê kia.

Càng nhìn hân lại càng thấy thân ảnh đó có chút quen thuộc. Bỗng hân chợt giật mình khi thấy khuôn mặt cô. Là cô thật! Hân nép vào bên thân cây. Hân nghe thấy giọng cô rất trong trẻo đang ra lệnh cho nha hoàn của cô.

- Nhũ Văn, em treo mấy con búp bê này lên nữa - Cô nói rồi đưa cho Nhũ Văn cả một rổ

- Hoàng Hậu à, treo cái này lên có tác dụng gì ạ, với lại người tự tiện ra khỏi phòng như thế này liệu nhờ may có người thấy thì làm sao - Nhũ Văn nhìn cả rổ rồi lại lo lắng cho cô

- Em cứ làm những gì ta bảo đi, mai sẽ có mưa đấy - Cô nhìn Nhũ Văn nói

Cô cố gắng kiềm chân lên để treo con búp bê cuối cùng trong giỏ của mình lên cành cây. Nhưng sao cành cây cao quá không với tới được, cô đã leo rất cao rồi, chiếc thang này cũng cao có hạn. Sắp với tới rồi cô lên một chút nữa thôi, cô nhủ với lòng mình. Cuối cùng cô cùng treo được nốt con búp bê lên cây nhưng mà không may cô không giữ được thăng bằng xây chân ngã xuống. Cô nghĩ đời này mình xong thật rồi.

" ÁÁÁÁÁÁÁ "

Hắn đứng một bên thấy cô mất thăng bằng liền phản xạ rất nhanh phi thân lên đỡ lấy cô. một màn anh hùng cứu mỹ nhân được diễn ra khá hoàn hảo. Nhữ Văn nghe thấy tiếng kêu liền chạy tới xem thấy Hoàng Thượng cứu Hoàng Hậu liền lo sợ Hoàng Thượng sẽ phạt cô nặng hơn.

- Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng - Nhữ Văn vội quỳ xuống nói

Cô sau khi hoàn hồn, đứng vững trên mặt đất, cô liền trấn định lại hoàn cảnh lúc này của mình liền phản xạ quỳ xuống theo Nhữ Văn. Mặc dù không cúi đầu như Nhữ Văn nhưng cô cũng không dám nhìn vào mắt hắn. Cô dùng móng tay của mình bấm chặt vào lòng bàn tay. Con đau lan toả khắp người cô khiến cho cô ổn định lại tinh thần.

- Nàng có biết tự ý ra khỏi cung trong thời gian cấm túc sẽ có hậu quả như nào? - hắn thấy nàng quỳ xuống liền bất giác mỉm cười hỏi

-... Phạt sao tuy Hoàng Thượng nhưng Nhữ Văn không có tội, là ta sai em ấy lắm - Cô giọng không nóng không lạnh nói

Hắn nghe vậy liền trầm ngâm. Mấy tháng không gặp cô gầy đi nhiều quá, chẳng lẽ ăn không vô? Chắc ở mãi trong cung cô cũng cảm thấy khó chịu. Hắn biết cô sẽ ăn không ngon miệng nhưng thật không ngờ cô lại gầy tới mức này.

- Đứng lên đi - hắn buông lời

Cô theo lệnh hắn đứng lên, cô ra hiệu cho Nhữ Văn lui đi. Trong Ngự Hoa Viên chỉ còn hắn và cô. Hai người không ai nói câu nào cả chỉ im lặng nhìn nhau. Tối lúc cô mất kiên nhẫn muốn rời đi thì hắn lại lên tiếng

- Nàng vẫn định ở trong đó mãi sao? - Hắn nhìn cô hỏi

- Lệnh của Hoàng Thượng ta không có gan chống lại - Cô nhìn hắn nói, đáy mắt không chứa đựng bất cứ cảm xúc nào

-... Vậy đêm này chắc được tính là có gan phải không? - Hắn cười nhìn cô hỏi

- Có thể, người muốn xử sao? - Cô nhìn hắn nói

Hắn lại im lặng. Hắn cảm nhận được giữa hắn và cô đã có nhiều khoảng cách, những khoảng cách đó hình như rất xa. Hắn muốn kéo cô lại gần hơn nhưng càng kéo hình như cô lại càng ngày một xa hắn hơn. nếu lại gần cô lại sợ cô xa lánh, nhưng nếu tránh xa cô khoảng cách giữa hắn và cô lại càng xa hơn nữa.

Hắn nắm lấy tay của cô đặt lên vị trí tim của mình, hắn muốn cô cảm nhận được nhịp tim của hắn. Chỉ khi ở gần cô như vậy, hắn mới cảm thấy tim mình đập nhanh tới mức nào, hắn mới thấy được bản thân mình yêu cô nhiều tới thế nào, mới thấy được trái tim cô dành cho người khác nhiều như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tranh cãi

Trước hành động của hắn khiến cô có chút sững người lại. Sau đó trái tim liền như thế đập mạnh giống như tiếng trống vậy. Bây giờ cô thấy rất khó xử, cô không biết nên làm như thế nào cả. Chỉ đứng im né tránh ánh mắt của hắn không nói lời nào cả. Cô cố gắng bình ổn lại trái tim của mình, khi biết chắc rằng bản thân đã ổn liền rút tay lại.

- Nàng ghét ta? - Hắn bắt lấy tay cô hỏi

Cô vẫn im lặng chẳng nói gì, khuôn mặt lạnh băng không một chút biểu cảm gạt tay của hắn ra. Cô xoay người có ý định rời đi liền như vậy có một vòng tay khoá chặt cô lại khiến cô không thể bước đi được nữa.

- Buông ra đi, ta muốn trở về cung - Cô khó khăn lên tiếng

- Lẽ ra người nên lạnh nhạt phải là ta, ta đã nhún nhường, ưu ái nàng như vậy, nàng không nên giận dỗi nữa - Hắn trầm giọng nói, trong giọng có chút cứng nhắc

Cô quay lại đẩy hắn ra để giữ khoảng cách. Cô đau lòng lắm, tại sao khi con cô mất hắn tới cũng không tới. Một lời an ủi, động viên cũng chẳng có. Là con của hắn sao hắn không thương? Mà đứa con hoang kia hắn lại trân trọng tới vậy. Nước mắt đã đóng đầu hốc mắt, như trực trào ra.

- Người bảo ta không nên giận dỗi? Ta làm sao có thể không hận người được! Con của ta, con của ta đã mất, người là người làm cha khi con mất một về mặt đau khổ cũng không có, một lời đau lòng cũng không có, người có hiểu được tâm trạng của ta lúc đó như thế nào không!? - cô tức giận hét lên

Khi nghe cô nói vậy, hắn có chút đau lòng, phải hắn là người làm cha mà không may mắn tới đứa con mà cô đã mang thai. Hắn đúng là có lỗi với cô, không quan tâm tới cảm nhận của cô, một sắc mặt tốt cũng không có cho cô. Hắn biết cô tổn thương, hắn biết cô đau lòng. Hắn đỏ mắt tiến lại gần cô

hơn, nhưng cô lại lùi bước tránh hẳn

- Tuệ Nhi, ta biết nàng hận ta thế nhưng tại sao nàng lại làm chuyện như vậy, ta không biết tại sao nàng lại không vừa lòng với Từ Y - hẳn nhìn nàng nói

-... Người đâu có tận mắt nhìn thấy sự việc đó, còn chưa biết là ta đẩy hay Từ Y đẩy. Vốn dĩ ta đã không vừa lòng khi người đa thê tứ thiếp rồi. Người có bao giờ hiểu được cảm giác của ta khi mà phải san sẻ những thứ mình yêu thích cho người khác đâu - Cô ôm lấy mặt mình khóc nức lên

Cô đau lòng thốt lên, những câu nói này từ lâu cô đã muốn nói nhưng lại trăn trờ không nói. Cô đã cố gắng hiểu cho con đường làm đế vương của hắn, cố gắng nhẫn nhịn san sẻ hắn nhưng cuối cùng cô nhận được cái gì. Đứa con cô liều mạng giữ lấy đã không còn, thử hỏi làm sao cô không có tức giận, không có hận thù được đây.

- Tuệ Nhi... Ta xin lỗi, ngoan tới đây, chúng ta coi như không có chuyện gì xảy ra được không, ta sẽ không suy xét sự cố kia nữa, nàng cũng đừng đau lòng nữa, chúng ta có thể có những đứa con khác mà, phải không - Hắn cố gắng an ủi cô từng bước từng bước lại gần cô hơn

Nghe hắn nói vậy cô thấy chua xót trong lòng, hắn nói coi như không có chuyện gì xảy ra... Làm sao mà coi như vậy được... Sự việc hôm đó làm sao cô quên cho được, làm sao quên được... Hắn bảo cô đừng đau lòng nữa.... Làm sao cô có thể làm được đây, làm sao có thể!

Hắn tiến tới gần cô hơn rồi ôm cô vào lòng. Hắn cảm nhận được cơ thể mát lạnh, mềm mại của cô. Bỗng những giọt mưa nhỏ xuống. Hình như... Là mưa! Một cơn mưa rào bỗng chốc kéo tới. Hắn bế cô lên phi thân về Đường Tâm Điện. Tới nơi thì cả hai đã ướt như chuột lột. Cơn mưa diễn ra rất lâu, hắn đặt cô xuống, sau đó quan sát trận mưa. Không khí oi ả đã nhường chỗ cho cơn mưa ẩm ướt mát lạnh này.

- *Hất Xi* - cô hát hơi nãy cái liền

Cô đỡ bộ quần áo ướt sau đó liền tiến lại gần tìm thứ gì đó che thân. Hắn đứng một bên gọi người vào thay đồ cho mình. Cho tới khi thay đồ xong cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Hắn đi tìm một lượt trong Đường Tâm Điện thì thấy cô đang ở trong thư phòng lau tóc. Người chỉ cuốn mỗi chiếc khăn mỏng. Hắn đi vào định bế cô về giường ngủ thì cô lên tiếng

- Người về giường đi, ta ngủ chỗ này, lát Nhữ Văn sẽ mang y phục tới cho ta - cô cầm quyển sách vừa đọc vừa nói

- Ủ - hẳn cũng không ép buộc cô liền như vậy về phòng

Khi trở về giường hắn liền như vậy không ngủ được, lăn qua lăn lại liền không có cảm giác buồn ngủ. Cứ nghĩ tới cô ở ngay bên cạnh mà không làm gì được hắn liền không thoải mái. Hắn bò dậy lên lút đi tới thư phòng, mở hé cửa ra thấy cô vẫn đang ngồi đọc sách. Cô không ngủ?

- Sao không ngủ? - Cô nghe thấy tiếng bước chân dần dần lớn liền chẳng buồn nhìn hỏi

- Không có nàng liền không ngủ được - Hắn lại gần ôm nàng vào lòng nói

- Tránh ra đi, ta phải đợi Nhữ Văn mang y phục tới - Cô có chút khó chịu khi bị ôm

- Chờ tới sáng mai cũng không có tới đâu - hẳn thở dài nói

Cô khẽ liếc mắt nhìn bộ mặt của hắn. Khẽ nhếch miệng lên một cái, hình như cô bị đặt bẫy thì phải. Hắn chỉ còn thiếu nước chén sạch thôi. Cô lấy tay đẩy hắn ra xa một chút hy vọng kéo dài khoảng cách. Nhưng người nào đó liền ôm chặt hơn.

- Một là về giường với ta, hai là ta ôm nàng tới sáng - Hắn bá đạo ra lệnh

-... Về giường đi - cô nói

Hắn đã sắp đặt tốt như vậy cô cũng chẳng muốn làm khổ bản thân. Về với đệm êm gối mềm không sướng thì thôi cần gì ngồi cả đêm hành hạ cái lưng làm gì. Mặc cho hắn bế bổng cô lên, tới gần lòng san hắn đặt cô xuống. Cô cảm nhận được độ mềm của chiếc giường liền như vậy mà nằm xuống.

- Tránh ra một bên - cô gằn giọng lườm hắn

Hắn cảm nhận được sự đe dọa của cô. Cô đang muốn nói là nếu đụng chân đụng tay sẽ bị "cắn" đấy mà. Chỉ tiếc là hắn không ngại bị cô "cắn" đâu! Nàng "báo nhỏ" nên được dạy dỗ một chút

- Nếu như người còn tiếp tục thì sang phòng kẻ mà ngủ - cô giữ chặt tay hắn lại gia tăng lực nói

Hắn nghe vậy liền không giám động nữa. Thôi vậy, chắc cô đang khó chịu rồi. Hắn nên để cho cô yên ổn một chút vậy. Cứ như vậy nằm bên cạnh cô, nhưng hắn lại không ngủ được. Ở bên cạnh cô gây cho hắn cảm giác muốn phạm tội. Nếu như cô là nữ nhân không quyền rũ, không mạnh mẽ, thích dựa dẫm thì cơ bản sẽ không bao giờ khiến hắn chật vật như lúc này

- Có thể cho ta ôm nàng không? - Hắn nhỏ giọng hỏi

- Không, nằm im đấy đi, hình như Y Y và Giai Giai ở gần đây đấy để ta gọi chúng cho người ôm nhé - cô khẽ mở mắt nhìn hắn

Nhìn thấy ánh mắt long lanh quyền rũ của cô hắn không kiềm chế được mà nuốt nước bọt.

- Thôi khỏi, ta còn chưa muốn bị đè chết - Hấn nói sau đó liền quay lưng về phía cô

Cả đêm cứ như vậy yên ả trôi qua, cũng không biết cả cô và hấn ngủ được bao lâu, chỉ biết rằng tối đó nhờ có một cuộc nói chuyện, một cuộc cãi vã cả hai có chút chuyển biến tốt hơn một chút. Cả hai cũng đã biết được đâu là giới hạn của nhau và biết được bản thân sẽ không bao giờ được chạm tới cái giới hạn đó nữa

P/S: Mong các trang khác chỉnh sửa đúng theo như bản đã chỉnh sửa truyện ở Sàn mình! Cảm Ơn A! Thân ~ Công Tử Vô Tình

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Giải thoát

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy đã là gần trưa. Cô vận động mình tại chỗ nằm một chút. Có lẽ là do cô ngủ muộn cho nên mới dậy muộn như thế này. Cảm giác cơ thể có phần mệt mỏi, tinh thần xuống cũng không ít. Gọi nha hoàn đem đồ tới, cô thay xong y phục liền trở về tẩm cung của mình. Vừa vào tới cửa Nhũ Văn liền chạy vội ra về mặt mừng rỡ

- Sao thế? - cô buồn cười hỏi

- Hoàng Hậu, nhờ có búp bê cầu mưa của người, từ tối hôm qua đã có trận mưa lớn, rạng sáng nay cũng có mưa làm dân chúng rất mừng. Vì thế hoàng thượng đa miễn tội cho Hoàng Hậu thế là người không cần phải mỗi ngày bị giam lỏng trong cung húp cháo nữa rồi - Nhũ Văn mừng rỡ nói

- Vậy à - cô gượng cười nói sau đó liền đi vào tẩm cung

Cảm giác như trở về nhà khiến cho cô cảm thấy thoải mái, vứt giấy sang một bên cô nhảy lên giường nằm. Hiện tại từ nhiều ngày trước cô ở trong trạng thái lười vận động, không biết vì lý do gì cô cảm thấy bản thân lười vận động hơn trước kia, ít nói hơn và muốn ngủ nhiều hơn.

- Ngao - Giai Giai kêu lên

- Lại đây với mẹ nào - Cô vẫy vẫy Giai Giai với Y Y

Hai cậu bé khá hiền lành và ngoan ngoãn liền nhảy lên giường nằm với cô. Vì cô nuôi chúng từ nhỏ nên chúng rất quý cô và Nhũ Văn. Cứ hễ Nhũ Văn rảnh rỗi Giai Giai và Y Y liền chạy ra vỗ lấy Nhũ Văn mà nô đùa. Giai Giai dụi đầu vào chân cô, hình như thằng bé muốn được vuốt ve thì phải. Y Y vẫn rất nghịch ngợm mà nhai nhai y phục của cô.

- Ngoan quá, yêu thế cơ - Cô vuốt cằm Giai Giai rồi hôn cậu bé một cái

Y Y ghen tuông liền đi tới giành lấy chỗ Giai Giai nằm. Cô vui vẻ ôm cả hai đứa vào lòng mà cưng chiều. Lâu lâu dành thời gian chơi cùng hai đứa cũng rất vui. Tối nào hai đứa cũng phải tắm sạch sẽ mới được bò lên giường của cô ngủ, nếu không đều bị cô đuổi xuống hết, mà không đuổi xuống được thì cô phải di cư thôi.

Hấn sau khi thượng triều xong liền đi tới tẩm cung của cô. Thấy nha hoàn chuẩn bị thông báo hấn liền ra lệnh không cần. Tự mình đi vào xem cô đang làm gì, thấy cô đang nô đùa cùng hai chú hổ, hấn liền cảm thấy hoảng sợ.

- Tuệ Nhi, nguy hiểm mau ra đây - Hấn hét lên

- Gì chứ, hai đứa rất hiền mà - Cô vuốt vuốt đầu Y Y nói

- Bọn chúng là hổ đã trưởng thành dĩ nhiên không thể nuôi nhốt nữa, nếu nhờ may tới một ngày xảy ra chuyện thì phải làm thế nào - Hấn lo lắng nói

Kì thật khi nghe hấn nói cô trong lòng cũng cảm thấy sợ. Cô cũng không nhớ nhìn cả hai đứa do chính tay mình nuôi mấy năm nay mà phải đưa chúng ra ngoài cuộc sống hoang dã kia, chúng biết sống thế nào được

- Ta biết, nhưng không còn có cách nào khác để chúng ở lại sao - Cô nhìn hấn hỏi rồi lại vuốt vuốt đầu Giai Giai và Y Y

- Không có, chỉ có thể thả chúng ra ngoài tự nhiên để chúng tự sinh tồn - hấn nhìn cô nói

Cô im lặng, thời gian trôi qua cũng cứ thế mà im lặng không nói gì, cô đúng là có chút không nỡ thả Y Y và Giai Giai đi nhưng nếu giữ lại cũng sẽ có một ngày bản tính vốn có của loài động vật ăn thịt này sống dậy và sẽ đi giết người. Trong tương lai không nhất định khẳng định được thứ gì. Cho nên cách tốt nhất chính là thả chúng về thiên nhiên, ngôi nhà ngay từ đầu chúng phải ở

- Người giúp ta chứ - cô nhìn hấn hỏi

Hắn tựa vào cửa nhìn cô từ nãy tới giờ không nói gì, khi cô lên tiếng hắn liền gạt đầu đồng ý, vốn hắn định nhắc nhở cô việc này từ lâu rồi nhưng chưa có dịp để nói. Hắn làm việc rất mau chóng, khi cô đã đi tới địa điểm an toàn hắn liền gọi người vào trong phòng bắt hai con hổ kia vào chuồng rồi chờ về rừng. Khoảng chừng hơn hai canh giờ liền có hai chiếc lồng bắt hổ được đẩy lên xe ngựa kéo về rừng.

Sau khi Y Y và Giai Giai đã đi, cô nhìn thấy ánh mắt chúng đang nhìn cô giống như là oán hận, giống như là cầu xin cô cho chúng ở lại. Cô thấy có lỗi với chúng quá... Cô sai người đem ít thịt bò mà chúng thích cho chúng, cũng coi như là điều cô có thể làm lúc này cho chúng

Bữa cơm chiều diễn ra khá hài hoà, hắn ở tầm cung của cô ăn cơm chiều rồi qua đêm luôn, dù cả hai không ai nói gì nhưng không khí cũng không tới nỗi ngột ngạt và căng thẳng lắm, chỉ là không nói chuyện không đụng chạm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Một ngày vui vẻ

Trời đã vào thu, khí trời bắt đầu lạnh dần, theo thói quen thường ngày, căn đúng giờ Nhữ Văn sẽ gọi cô dậy. Làm vệ sinh buổi sáng, ăn ít đồ ăn nhẹ và một chút điểm tâm sau đó cô khoác một cái khăn mỏng rồi đi dạo ở ngự hoa viên.

Hôm nay thời tiết khá là đẹp, không nóng quá, cũng không lạnh. Trời quang mây tạnh, cô cảm tưởng như mọi thứ hôm nay đều có sức sống mạnh liệt hơn thường ngày. Đi dạo một chút rồi cô ghé vào đình viên nhỏ. Ở đó hình như đã có một người đang ngồi đó. Gương mặt đó là thứ mà cô không muốn nhìn thấy nhất đó chính là Từ Y.

- Hoàng Hậu vạn tuế vạn tuế vạn tuế - Từ Y đứng lên hành lễ với cô

Cô không nói gì đi qua Từ Y rồi ngồi xuống. Sau đó, Nhữ Văn liền rót cho cô ít trà, uống một ngụm trà ấm, cô cảm giác mình thoải mái hơn hẳn. Cứ hể nghĩ tới sự việc kia cô lại hận không thể tát cho Từ Y mấy bạt tai.

- Hoàng Hậu người dùng chút bánh quế - Từ Y cười tươi bưng bánh quế cho cô như không có chuyện gì xảy ra

- Mạc Quý Phi, ta nhớ mình chưa cho cô bình thân thì phải - Cô cười khinh bỉ nhìn Từ Y nói

- A, thần thiếp tội đáng muôn chết - Từ Y giọng điệu có chút sợ hãi nói

- Trước khi vào cung ta nghĩ cô đã học những cái này rồi, tại sao bây giờ lại không biết trên dưới lễ nghi ra sao? Phạt người về chép một trăm lần lễ nghi trong cung, lần tới gặp mặt nộp cho ta - Cô cười nói

-... Dạ - Từ Y vẫn giữ khuôn mặt cười nói

- Lui đi - cô nhấp một ngụm trà nữa nói

Từ Y cũng nhanh chóng rời đi, điệu bộ khá là khó chịu. Cô cũng chẳng muốn nói nữa, ngồi một lúc liền thấy hắn đang sai bước tới đây, hắn mặc bộ thường phục đơn giản và sang trọng, cô liền đứng dậy chuẩn bị hành lễ thì được hắn miễn cho.

- Lát nữa nàng đi với ta tới một chỗ - hắn cười ôn nhu nói

- Nơi nào? - cô nhìn hắn hỏi

- Đi rồi biết - hắn nhìn cô cười sau đó cầm tay cô kéo đi

Được hắn kéo đi đột ngột có chút không theo kịp, cô liền rút tay về. Hình như hành động của cô khiến hắn khó chịu, kết quả là việc hắn nhún nhường tỏ ý rất khó chịu. Cô cũng không nói gì liền đi tới chỗ hắn sau đó đợi tới lúc hắn chịu bước chân đi thì thôi.

Hắn thấy cô giật phắt tay ra liền rất không vui vẻ gì, cô không thích hắn cầm tay cô ư? Ghét bỏ hắn? Chẳng lẽ cô vẫn còn giận hắn chuyện cũ! Đã làm hoà rồi mà, sao lại còn như vậy? Dù sao một vị vua như hắn cũng đã cúi đầu xin lỗi cô rồi, cô còn muốn gì nữa. Cô phải biết mình may mắn tới mức nào khi mà được hắn xin lỗi. Cả đời hắn chưa bao giờ phải xin lỗi ai cả.

Sau khi trở về tầm cung thay đồ, sau đó theo hắn tới khu nuôi ngựa. Hắn lấy con hắc mã thân thuộc. Bế cô lên ngựa sau đó hắn liền leo lên ngựa rồi phóng đi. Thị vệ cũng cười ngựa đuổi theo nhưng giữ khoảng cách với hắn và cô.

Trên đường đi, cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn cảnh vật, lâu lắm rồi cô mới ra ngoài thành chơi. Ở đây người dân đang buôn bán. Hắn nhảy xuống ngựa còn để cô ngồi trên ngựa rồi dắt loanh quanh khu chợ. Thị vệ thì được hắn ra lệnh đợi ở quán rượu.

- Từ Khiên, mua cho ta kẹo hồ lô - cô ngồi trên ngựa hưng phấn nhìn cây kẹo hồ lô nói
- Được - hấn phì cười nhìn đáng vẻ của cô rồi liền quay ra đưa tiền cho người bán hàng mua lấy ba qua kẹo
- Cảm ơn - cô nhanh tay bắt lấy hai que sau đó ăn một cách rất mất hình tượng
- Ngon lắm hả - hấn cầm trên tay que kẹo hỏi
- Ngon lắm - cô lấy khăn tay lau miệng nói
- Vậy ngày nào ta cũng dắt nàng đi ăn kẹo hồ lô nhé - hấn nhìn cô cười hỏi
- Thật? - Cô nhìn hấn hỏi

Trong lòng có chút mong đợi. Nếu ngày nào cũng được hấn đưa đi chơi thì cô rất vui. Bởi vì đây chẳng khác nào hẹn hò của những cặp vợ chồng ở thế giới hiện đại cả. Cô cũng từng có mong muốn được cùng hấn đi chơi như hôm nay. Không cần ngày nào cũng dắt cô ăn kẹo hồ lô, chỉ cần đi dạo chợ cô cũng thấy mãn nguyện rồi.

- Thật! - hấn cười nhìn cô nói

Tiếp tục dắt ngựa tới những hàng đồ ăn khác. Cô liền đòi hấn muốn ăn vịt nướng ở kia, ăn sủi cá ở đó, nhiều thứ cô rất muốn ăn. Hấn không ngại mua cho cô nhiều đồ ăn, cũng không ngại tốn tiền mua đồ ăn cho cô. Chỉ cần cô vui vẻ, thoải mái là hấn vui rồi.

- Ta muốn xuống ngựa - cô nói với hấn

Hấn cười giang hai tay ra đỡ lấy cô. Khi chân đã chạm đất, cô liền cầm lấy tay hấn để không bị lạc sau đó kéo hấn tới hàng bán hoa quả, không thì hàng bán trang sức. Rồi cô dắt hấn đến một gian hàng bán mặt nạ. Những hình thù rất đẹp và lạ khiến cô rất thích thú. Lấy một cái đeo lên mặt rồi cô nhìn hấn hỏi

- Đẹp không? - cô hỏi hấn
- Cái này đẹp hơn - hấn nói rồi đưa chiếc mặt nạ khác cho cô
- Ừ, để ta chọn cho ngươi một cái.... để xem nào.... cái này đi - cô đoán đo một hồi rồi liền lấy cho hấn một cái mặt nạ

Hình thù của nó khá đặc biệt một nửa khuôn mặt màu đen thì cười, nửa trắng còn lại thì khóc. Vì cô thích màu trắng và đen nên chỉ có cái mặt nạ này có hai màu đấy làm chủ đạo nên cô chọn cho hấn.

- ... Tại sao lại chọn chiếc này - hấn có phần khó hiểu nhìn cô

Bình thường không phải nữ nhân ai ai cũng thích màu sắc sặc sỡ một chút sao, tại sao cô lại chỉ chọn chiếc mặt nạ có màu trắng và đen?

- Vì ta thích màu trắng và màu đen - cô giải thích

Hấn không nói gì nữa, cả hai người đi dạo chợ chơi cho tới khi hoàng hôn tới. Hấn cười ngựa đưa cô trở về cung. Sau một ngày có thể gọi là vui vẻ, bữa cơm tối cô ăn cơm rất ngon miệng, cô cảm nhận như là bản thân cô đã thoải mái hơn trước rất là nhiều.

Buổi tối, sau khi đã xem gần hết tấu chương, hấn chờ về giường thấy cô đã ngủ, hấn rất nhẹ nhàng vén chăn lên rồi nằm xuống tránh tạo ra tiếng động. Sau đó nhìn khuôn mặt cô đang say ngủ một chút, hấn cười nhẹ rồi hôn lên trán cô một cái

- Chúc ngủ ngon - hấn cười nhẹ nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hợp sức

Tại cung Mạc quý phi

- Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghe được tin mấy tháng qua hoàng thượng đều qua đêm ở chỗ tiện nhân kia, hoàng hậu nương nương chúng ta nên làm thế nào bây giờ - nha hoàn của Từ Y nói

Nàng nghe vậy liền giật run người, thật không ngờ, Tuệ Nhi lại có thể độc chiếm hoàng thượng một cách trắng trợn như vậy, nàng không thể ngồi im nhìn

Tuệ Nhi sinh Thái Tử kế thừa ngôi vị được, nàng phải làm cái gì đó, phải hành động thôi... Nhưng bằng cách nào đây, vốn dĩ sau những sự việc kia, nếu đúng như nàng dự đoán thì có lẽ hoàng thượng phải tới chỗ nàng thường xuyên.

Nhưng mọi thứ đều ngược lại, không được bao lâu hoàng thượng lại bị con tiện nhân kia chiếm đoạt. Rốt cuộc nó đã dùng bùa mê gì để quyến rũ hoàng thường, rõ ràng nàng là người ở bên cạnh hoàng thượng từ bé tới lớn, biết bao nhiêu chuyện cùng nhau trải qua vậy mà... Vậy mà bị con tiện nhân kia xen vào... rồi dụ dỗ hoàng thượng của nàng.

- Mau tới cung Thái Hậu - Từ Y nói sau đó lập tức đứng dậy nhanh chân đi tới Từ Ninh Cung

Khi tới nơi, nàng nhìn Từ Ninh Cung to lớn và vững chắc, nàng có cảm giác đây sẽ là nơi làm chỗ dựa vững chắc cho nàng để lật đổ con tiện nhân kia đồng thời tổng cô nó ra khỏi hoàng cung này vĩnh viễn. Bước vào bên trong, khi ra lệnh cho thái giám vào bẩm báo, đợi tới khi nào thái giám ra mời nàng mới dám đi vào. Bên trong là một người phụ nữ đã già nhưng những nét hiền thực và cao quý không thể nào che giấu đi được.

- Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu - Từ Y hành lễ, nét mặt dịu dàng nói

- Đứng lên đi, lại đây ngồi - Thái Hậu ôn hoà cười nói

Nàng đứng lên, sau đó đi tới bên cạnh Thái Hậu, ngồi xuống bên cạnh người, nàng dùng hết tất cả những gì mình cố gắng học được lời hết ra, về nho nhã, quý phái, dịu dàng, hiền lành. Mọi thứ tốt đẹp nhất đều được đưa ra sử dụng để lấy được thiện cảm của Thái Hậu.

- Nào, nói cho bản cung, con gặp ta có chuyện gì - Sau một hồi Thái Hậu liền hỏi

- Dạ, Thái Hậu, việc con muốn thưa là dạo gần đây hoàng thượng luôn tới cung của hoàng hậu, ngay cả quý phi như con cũng bị ghẻ lạnh chứ không riêng gì những phi tần khác, có rất nhiều tỳ muội than phiền với con về việc hoàng hậu một mình độc chiếm hoàng thượng, Thái Hậu mong người ra mặt giúp bọn thần thiếp - Từ Y khuôn mặt đượm buồn nói

Thái Hậu nghe vậy liền nhiều mày thở dài, bản thân bà đã rõ từ lâu hoàng thượng đã động tâm với hoàng hậu, không những chỉ là động tâm bình thường, mà chính là ý niệm muốn sống với hoàng hậu cả đời, bên người sẽ không có thêm bất kỳ nữ nhân nào khác. Nhưng một khi đã là đế vương, không phải chỉ là việc gánh trên vai trọng trách của vương quốc này mà còn phải sinh thật nhiều con để nối dõi. Bà là một người rất yêu thích trẻ con, cho tới nay chưa bao giờ được ẵm cháu trên tay lần nào cả cho nên bà cũng rất mong con cháu đầu nhà để cuộc sống khắc nghiệt trong hoàng cung này được giảm đi phần nào.

- Ta hiểu rồi, con về đi, ta sẽ nói chuyện với hoàng thượng và hoàng hậu - Thái Hậu cười nói

- Dạ, thần thiếp đội ơn Thái Hậu - Từ Y như mở cờ trong lòng vội vàng cung kính nói

- Ừ, lui đi - Thái Hậu xua tay

Sau khi ra khỏi cung Thái Hậu, nàng liền đi tới cung của Mỹ Phi. Thấy Mỹ Phi đi ra đón tiếp, nàng mới cười nhẹ sau đó đi vào bên trong.

- Từ Y tỷ, không biết con gió nào đưa tỷ tới đây - Mỹ Lệ cười nói

- Tới thăm muội muội - Từ Y cười nói

- Vậy Mỹ Lệ phải cảm ơn tấm lòng này của Từ Y tỷ rồi - Mỹ Lệ sắc bén nhận ra ý đồ của nàng liền cười nhạt nói

Sau một hồi đàm thoại hời hợt, Từ Y nhìn Mỹ Lệ có hơi tiêu tụy sau đó liền ra lệnh cho nha hoàn chuẩn bị ít thuốc bổ đêm tới.

- Mỹ Lệ, ta hỏi muội một câu, muội có yêu Hoàng Thượng không? - Từ Y sâu xa nói

- Nếu không yêu tại sao muội còn gả cho Hoàng Thượng làm gì - Mỹ Lệ trong lòng hơi dậy sóng nói

Từ Y liền im lặng, trước đây nàng từng nghe ngóng được Mỹ Lệ từng mang ơn cứu mạng với Hoàng Thượng, cho nên phần nào nàng cũng đoán được chắc là Mỹ Lệ đã dành hết tâm can tình cảm mình cho hoàng thượng rồi chỉ là hoa chưa kịp nở liền cứ thế héo tàn.

- Nhưng còn hoàng hậu, muội cũng phải rõ là hoàng thượng chỉ yêu mỗi hoàng hậu chứ!? - Từ Y nhấp một ngụm trà nói

- ... - Mỹ Lệ im lặng không nói

Mỹ Lệ không phải mất bị mù, tai bị điếc, cô không muốn biết bao nhiêu chuyện thì bấy nhiêu chuyện chạy tới tìm cô. Mặc dù cảm phần hoàng hậu nhưng cô lại bất lực, ai bảo cô là người đến sau, ai bảo lần gặp gỡ kia lúc đó cô chỉ là một con nhóc cần bản lần gặp gỡ đó Mỹ Lệ không có đủ tư cách để nói ra tấm lòng của mình đối với một người đàn ông khí thế như hấn.

- Vậy ta sẽ giúp muội giành lấy có được không? - Từ Y đảo mắt cười nói

- Không phải tỷ cũng yêu hoàng thượng sao! - Mỹ Lệ cười tự đắc nói

- Yêu? Từ khi bước vào trong cung, trái tim của ta vốn đã chết, thứ tình yêu nhảm nhí đó vốn đã không còn, thứ tỷ muốn chính là quyền lực, chỉ cần có

quyền lực thì sẽ có tất cả - Từ Y cười mỉa mai nói

-... Vậy tỷ bằng lòng giúp ta giành hoàng thượng? Nhưng tại sao phải giúp ta chứ... còn các phi tần khác thì sao? - Mỹ Lệ nheo mắt nói

- Người đời có câu kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, tỷ và muội hợp sức chống lại hoàng hậu kia thì thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta chỉ trong nay mai - Từ Y cười nói

Mỹ Lệ nghe vậy trong lòng không khỏi có mấy phần tin tưởng, cái Từ Y muốn không phải là quyền lực sao, vốn dĩ Mỹ Lệ cô chỉ muốn trái tim của hắn chứ không ham muốn bất kỳ cái gì cả... Vậy coi như đôi bên lợi dụng nhau cũng là hoà.

- Được, ta đồng ý với tỷ - Mỹ Lệ cười nói

- Ta đánh giá cao sự thông minh của muội, không còn sớm nữa, muội nghỉ ngơi đi - Từ Y nói rồi rời đi

Hoàng hôn đã đến, bầu trời là một màu đỏ thật tuyệt đẹp, Từ Y có thể cảm nhận được mùi vị của đầu da sắp xấp xới tới. Nàng nở một nụ cười quái dị. Mỹ Lệ cô thật quá ngây thơ, ta cho mong muốn của cô nhưng đôi lại cái giá cô phải trả chính là mạng sống của cô mà thôi. Trên đời không có cái gì là miễn phí, khi mong muốn của cô thành sự thật cũng chính là hồi kết của chính là... À không ước mong kia vốn dĩ đã bất khả thi từ khi nó được hình thành rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thái hậu đến

Sáng hôm sau

Hôm qua nghĩ lại đúng là mệt mỏi, quả nhiên là cô đã quá tự tin về sức khoẻ của mình. Tối hôm qua ốm một trận, hôm nay tuy đã đỡ hơn nhưng vẫn thấy có chút nhức mỏi cơ thể, đầu óc có chút không thoải mái. Sau khi ăn một chút cháo rồi uống một tách trà, cô chuẩn bị đi dạo thì liền nghe thấy giọng thái giám hô to

- Thái hậu nương giá lâm - tiếng của tiểu thái giám vang lên rất lớn

Cô liền rất nhanh đi ra ngoài đón Thái hậu, thấy thái hậu nhìn mình có chút đánh giá, cô liền cười một cái lấy lệ rồi hành lễ. Vừa đứng dậy thì thái hậu liền lên tiếng

- Nha hoàn của con nói hoàng thượng không cho ai làm phiền con cả ngay cả ta sao!? - Thái hậu cười nhẹ nói

- Dạ thưa... - cô đang chuẩn bị nói thì một giọng khác vang lên

- Mẫu Hậu, đúng như vậy, cô ấy đêm qua rất mệt mỏi - hắn đi tới nói

Thái hậu nghe thấy giọng hắn liền quay lại nhìn, câu nói vừa rồi không phải biểu thị cho tình cảm của hoàng thượng và hoàng hậu rất là chặt chẽ và nồng thắm sao. Lúc đầu khi bà gặp cô thì cũng đã có cái nhìn rất thiện cảm, một cô bé rất mạnh mẽ và chí khí giống như là một bậc nam nhân vậy hơn nữa lại rất tài giỏi, bà chỉ vừa nhìn liền biết con trai bà sẽ mê một và sủng hạnh cô.

Trong lòng bà như mở cờ, vậy là bà sắp được có cháu bé rồi, thảo nào vừa nhìn thấy cô có vẻ như là một mối không ngu đủ giác chắc tới qua con trai bà muốn rất nhiều nha. Như vậy hôm nay đến coi như là hồi hạn và nhắc cho cô vài điều cô nên biết. Bà cũng muốn nhắc luôn của hắn để hắn biết mình phải có chủ chương riêng, không nên để hậu cung bất mãn với cô thêm nữa sẽ rất bất lợi cho cô.

Cô nhìn thấy thái hậu cười như vậy là liền biết Thái Hậu đã hiểu lầm một số điều không nên hiểu lầm rồi, tới qua hắn chỉ là câu um lên vì cô bị ốm nên hôm nay mới ra lệnh vậy, ai ngờ chưa kịp giải thích liền bị thái hậu hiểu nhầm, liếc xéo hắn một cái cô diu thái hậu vào bên trong.

Vừa thấy cô liếc xéo mình một cái hắn liền biết câu nói của mình có chút gây hiểu nhầm, nhưng không sao cả, dù gì hắn cả đời này cũng chỉ có ý định sủng hạnh một mình cô thôi. Dù sao đi nữa tới qua cô cũng đã rất mệt hôm nay nghe ngài hầu báo lại cô ăn rất ít nên hắn cô tình bãi triều sớm để chạy tới chăm cô một chút ai ngờ lại gặp được thái hậu.

- Con vẫn khoẻ chứ hoàng hậu? - Thái hậu uống một ngụm trà hỏi

- Nhờ có hồng phúc của thái hậu, con vẫn khoẻ ạ - cô cười nói

- Mẫu hậu, người tới đây có chuyện gì? - hắn hỏi

Hắn muốn vào luôn chủ đề chính, từ này tới giờ ngồi nghe hỏi han nhau mà mệt người, hơn nữa sức khoẻ của cô không được tốt, hắn biết cô không muốn làm mẫu hậu không vui thế nên không quan tâm bản thân mình thế nên hắn mới phải quan tâm giúp cô.

- À, là vì dạo này hậu cung lòi qua tiếng lại, ta cũng nghe được con bỏ bê hậu cung chỉ luôn đến cung của hoàng hậu - Thái hậu nói

Bà nghe giọng con trai có chút buồn bực liền nhận ra được ngay nó muốn đuổi mình đi để có không gian riêng tư đây mà, thôi vậy bà cũng không muốn làm phiền chúng nó nữa, vào chuyện chính thôi.

- Chuyện này con sẽ xử lý người yên tâm - cô mỉm cười nhìn thái hậu nói

Không phải là cô không biết chuyện này, quả là như dự đoán, cô biết thế nào một ngày cũng sẽ có người bất mãn mà nói với thái hậu, việc người nào nói thì cô cũng đã dự đoán ra rồi.

- Mẫu hậu, người cũng thừa biết con ngoài Tuệ Nhi ra liền không muốn ai cả - Hấn có chút tức giận nói

Tại sao chọn thời điểm này để phá hoại tình cảm của hấn và cô chứ. Mọi việc đang tốt đẹp lên, vậy mà lại bị phá hoại.

- Hoàng thượng, ta hiểu ý của con, nhưng hậu cung là hậu cung, con phải hiểu bản thân mình là ai, nếu con cứ thế này người bất lợi là hoàng hậu con hiểu chứ - Thái hậu khuyên nhủ

Bà biết con trai mình đã quá si mê Hoàng Hậu, con bé Từ Y thật đáng thương mà, bà biết Từ Y cũng một lòng vì quá yêu hấn nên mới cầu bà, nhưng chuyện tới nước này cũng không thể giúp được gì nữa, bà nhận được rằng cả cô và hấn đều rất thương yêu nhau, nhưng giá như cả hai gặp nhau sớm hơn thì có lẽ sẽ không có Từ Y kia rồi.

- Mẫu hậu con hiểu rồi, người về nghỉ ngơi đi - hấn có chút nói không nên lời đáp

- Được - thái hậu vẫn giữ vẻ mặt ôn hoà nói

Sau khi thái hậu rời đi, cô đi vào trong liền thấy hấn mặt mày có vẻ không thoải mái, chắc là việc vừa rồi, làm hoàng đế thật khổ mà. Cô lại gần hấn, ôm hấn từ đằng sau. Cô cảm nhận được hấn vừa xúc động một chút

- Người không nên ngày nào cũng tới đây, ta không muốn mỗi tháng gặp thái hậu tới mấy lần đâu - cô nhẹ nhàng nói

- Nàng yên tâm, ta sẽ giải quyết việc này - hấn quay lại ôm cô ôn nhu nói

- Chuyện hậu cung để ta giải quyết, người nên lo việc chính sự thì hơn - cô ngẩng mặt lên nói

Thấy mặt hấn rõ hơn một chút, cô liền mỉm cười. Khuôn mặt hấn đúng là được đúc ra mà, mắt hai mí, lông mày đậm, mi mắt cong vút, môi mỏng hơi hồng, da màu đồng khoẻ khoắn. Khuôn mặt này có chút quen thuộc đối với cô. Phải nói rất quen, hiện đại đã gặp, về cổ đại liền gặp lại rồi kết duyên. Số trời đã định sẵn chắc cô không thể thoát khỏi người này được rồi

Hấn thấy cô nhìn mình chằm chằm liền không nhịn được cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi cô. Thấy đôi mắt cô mở to lên, khuôn mặt có chút hồng phớt thật phần đáng yêu. Hấn liền hôn nhiều hơn nữa, hôn tới mức cô khó chịu đẩy hấn ra. Hấn ôm cô vào lòng thật chặt không cho cô chạy thoát, cả hai người ôm nhau ngắm bầu trời trong xanh

- Ta muốn đi chơi - cô đột nhiên nói

- Đợi mấy ngày nữa ta dắt nàng đi, bây giờ ta hơi bận - Hấn cười dịu vào vai cô nói

- Nhưng hôm nay ta muốn đi chơi - Cô vẫn tiếp tục làm nũng

- Ngoan đợi mấy ngày nữa ta dắt nàng đi chơi - hấn nheo nhẹ mắt cô nói

- Hứa nhá - cô có chút thất vọng nhưng liền lấy lại tinh thần nói

- Ủ, tối nay nàng nấu com nhé - hấn cười nói

- Ủ - cô cười nhìn hấn

Không phải lúc này rất hạnh phúc sao, cô không nên quá tham lam mà độc chiếm hấn, chỉ cần ngày nào cũng hạnh phúc như thế này, mặc kệ hấn có bao nhiêu phụ nữ bên người, chỉ cần ngày nào cũng tới nói chuyện với cô, tới ăn com cùng cô, đêm lại ôm cô ngủ, thế là đủ, cô chẳng còn ước nguyện gì hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Một mối

Ở Dưỡng Tâm Điện, hiện tại hấn đang xét duyệt tấu chương lên được thái giám bẩm báo Mỹ Phi cầu kiến, hấn cũng không muốn gây phiền phức kinh động tới Thái Hậu nữa liền đồng ý cho Mỹ Phi vào. Thấy Mỹ Phi vào hấn cũng chẳng buồn ngẩng mặt lên nhìn liền nói vào chuyện chính.

- Có chuyện gì? - hấn hỏi

- Hoàng thượng... không biết người còn nhớ thần thiếp - Mỹ Phi e lệ nói

Hấn nghe vậy liền nhũn mày tỏ vẻ không hiểu lại ngẩng đầu lên nhìn Mỹ Lệ hỏi

- Trước đây chúng ta từng gặp nhau? - hấn lên tiếng hỏi

- Đúng vậy, chàng không nhớ sao? Tại thảo nguyên, chàng một mình cưỡi ngựa cứu ta khỏi bầy sơn tặc - Mỹ Lệ mắt rung rung nói

Hấn nghe vậy liền lục tìm trong đầu mình đoạn ký ức đó, à thì ra là vậy, hấn nhớ rồi hoá ra là cô bé đó, cũng đã mười năm rồi nhỉ, lúc ý hấn đang là một chàng trai mười sáu tuổi đang rong chơi tại thảo nguyên, không ngờ cô bé lần đó tới bây giờ lại xinh đẹp như vậy

- Ta nhớ rồi, nàng chính là cô bé đó phải không!? - hấn cười nhé nói

- Đúng, cho tới bây giờ thần thiếp vẫn nhớ tới ân tình năm đó, để gặp lại chàng, thần thiếp đã vào hoàng cung, lần tái ngộ này chính là duyên phận - Mỹ Lệ nói khuôn mặt biểu lộ si tình nhiều năm qua

Hấn nghe vậy có chút cảm động, không ngờ bao nhiêu năm trôi qua Mỹ Phi vẫn nhớ nhưng và trông ngóng khiến hấn có chút cảm động, nhưng tiếc rằng hấn lại chẳng thể đáp lại tình cảm này.

Nhìn vẻ mặt của hấn Mỹ Lệ đã sớm đã nhận ra hấn vốn không muốn tiếp nhận nên đã chuẩn bị từ sớm rồi. Túi hương cô đeo trên người chính là khiến cho nam nhân ngồi được càng lâu thì càng tốt, chỉ một chút nữa thôi, khi công dụng của túi hương phát tác, hấn sẽ không còn tỉnh táo nữa và lâm vào một ảo mộng, hấn sẽ lâm tường Mỹ Lệ cô thành hoàng hậu như vậy chỉ cần Mỹ Lệ cô dụ hoặc một chút thì có thể cùng hấn ân ái trên long sán.

- Hoàng thượng, người uống chút trà đi ạ - Mỹ Lệ cười rất dịu dàng đưa tách tới bên cạnh hấn

- Ừ, nàng ngồi xuống mài mực giúp ta - hấn cũng miễn cưỡng nói

Bỗng thấy hấn hơi xoa xoa huyết thái dương, Mỹ Lệ liền cười tươi rất rạng rỡ mà hỏi han rồi khuyên nhủ hấn, đỡ hấn về long sán, hấn nằm xuống sau đó liền như vậy mà nhìn Mỹ Lệ thành cô.

- Tuệ Nhi, sao nàng ở đây? - Hấn nheo mắt hỏi

- Ta ở đây là để hầu hạ chàng - Mỹ Lệ cười tươi nói

- Hiếm khi thấy nàng chủ động - hấn nói dư quang thấp phần vui mừng

Mỹ Lệ vui vẻ cởi quần áo giúp hấn rồi sau đó cởi quần áo của chính mình. Đêm đó kế hoạch vô cùng hoàn hảo, chính bản thân Mỹ Lệ cũng không ngờ rằng hấn lại dành rất nhiều tình cảm cùng sự ôn nhu như vậy dành cho hoàng hậu. Tuy người đang ân ái cùng hoàng thượng là Mỹ Lệ cô nhưng trong miệng hoàng thượng chỉ kêu mỗi tên hoàng hậu. Tuy cảm nhận được tình yêu nồng cháy của hoàng thượng, nhưng thứ tình yêu nồng cháy này lại không dành cho cô.

- Hoàng thượng, nhẹ một chút - Mỹ Lệ rên rỉ nói

- Ngoan một chút Tuệ Nhi, ta rất nhớ nàng - Hấn dung giọng ngọt ngào nhất để dành

Đêm hôm đó thật dài, cô ngồi suốt đêm trong cung hoàng hậu đợi hấn mà không thấy hấn tới, cho tới khi Nhũ Văn bẩm báo, hấn đã ân sủng Mỹ Phi thì liền không đợi nữa. Hoá ra cô đợi lâu như vậy cũng chỉ là dư thừa, cô đau lòng nhưng lại kìm nén lại, một giọt nước mắt cũng không có rơi, vì có rất nhiều chuyện đã xảy ra, nước mắt của cô cũng đã cạn, khóc vì một nam nhân không chung thủy như hấn chỉ là lãng phí tình yêu của cô mà thôi

Ngừng yêu hấn cô không làm được, đêm nay trăng thật tròn, gió lạnh lùa vào khe cửa sổ. Đêm thanh vắng khiến cho nỗi cô đơn của cô lại thấp phần tăng lên gấp bội. Bất giác cảm giác chua xót lại dâng lên và tra tất trái tim của cô.

"Trái tim khô vẫn cứ đợi chờ

Đêm lạnh trăng sáng chốn cô phòng

Đợi người thương nhớ sao một mối

Trời sáng mắt mờ lệ lưng tròn..."

Cô nhìn bài thơ mình viết ra giấy, rồi lại nhìn chính bản thân mình trong gương, cô tự cảm thấy tội nghiệp cùng thương hại cho chính bản thân mình, đã tự nhắc bản thân đừng tin vào tình yêu của hắn nhưng vẫn cứ hy vọng một ngày hắn và cô có một cái kết cục mỹ mãn. Niềm hy vọng này vốn từ ban đầu đã chẳng thể thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thừa nhận

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu qua khe cửa, hắn nhíu mày tỉnh dậy, khi phát hiện thấy trên người mình không một mảnh áo, và thấy Mỹ Phi đang nằm bên cạnh mình, hắn đầu tiên là hoảng sợ, sau đó rồi giật mình. Hắn thấy đầu mình choáng váng, hắn cố hết sức để cố nhớ lại hôm qua... Nhưng lại bất lực không thể nhớ được... Hôm qua, ôi không cô thế nào rồi, đêm hôm qua có tức giận không

Nghĩ tới đây hắn có chút lo lắng, không quan tâm người nằm bên cạnh mình, hắn mặc y phục thật nhanh tức tốc chạy tới chỗ cô. Đẩy mạnh cửa bước chân vào, hắn thấy cô đang nằm ngủ, vẻ mặt rất bình yên. Bỗng cô khẽ mơ màng mở mắt, hắn không biết mình nên làm gì, có chút bối rối tới bên cạnh giường cô.

- Trời còn sớm... Tại sao không ở bên đó với Mỹ Phi - cô ngái ngủ nói

Nói là ngái ngủ thực chất là không phải, cô chỉ là giả bộ thôi, cả đêm hôm qua cô không hề chợp mắt nổi, tới gần sáng mới chìm vào một giấc ngủ sâu. Cho tới khi hắn đẩy cửa vào, vì khí lạnh được thổi vào nên cô mới bừng mình tỉnh dậy

Khi nhìn thấy hắn, bộ dạng rất tai hại, cô nhận ra được tối qua đã xảy ra chuyện gì. Có một vết hồng ngay cạnh cổ áo của hắn. Đó là dấu son rất nhạt, nhưng lại làm cho người là cảm thấy nhức mắt. Nhẹ đưa tay lên lau lau cổ áo của hắn, mỗi một lần quệt tay cô cảm thấy toàn thân mình như có một cái gì đó chạy qua rồi rút cạn máu của mình. Nổi chua xót như vỡ oà trong chốn lạt.

Nhưng khuôn mặt cô lại vẫn rất thanh thoi, vẫn rất bình tĩnh. Đã từ lâu, khi đối mặt với những sự việc tương tự thế này, khuôn mặt cô đã trở nên như vậy. Không phải bởi vì cô không có cảm xúc, mà là bởi vì, trải qua quá nhiều, con người ta cũng đã luyện tập được cách che giấu và tạo nên cho mình một lớp vỏ bọc vững vàng và mạnh mẽ để đối mặt với hiểm nguy.

Tìm hắn nhức nhối không thôi, tại sao cô lại bình thản tới vậy, cô càng như vậy khiến hắn càng thương tâm. Cô đây là thể hiện hắn đối với cô không có quan trọng, ngay khi hắn lỡ cùng với một người phụ nữ khác ân ái, cũng chẳng ảnh hưởng tới cuộc sống của cô là bao nhiêu. Giống như là, hắn chẳng qua cũng chỉ là một con gió thổi qua cuộc đời cô rồi cũng có ngày sẽ biến mất vĩnh viễn

- Nàng không giận ta sao? - hắn nhìn chăm chăm cô hỏi

- Ta có quyền được giận người ư? Huống hồ, người là vua một nước, việc có nhiều nữ nhân bên cạnh cũng là thường tình, ta không để ý chuyện này lắm - cô ngậm đắng nuốt cay thốt lên

- Vậy... đối với nàng... Ta là gì trong trái tim nàng? - Hắn bắt lấy tay cô quát lên

Càng nghe cô nói, hắn cảm thấy càng không vào tai một lời nào cả. Hắn thừa nhận bản thân đã không có giữ lời hứa với chính bản thân mình là chỉ có mỗi mình cô. Hắn thừa nhận rằng giữ hắn và cô đã không còn như trước nữa. Trải qua rất nhiều thăng trầm, hắn chỉ ước tình yêu giữ hắn và cô có một chút tốt đẹp, hắn chỉ ước cô chỉ luôn luôn nhìn về phía hắn. Đơn giản là vậy nhưng tại sao, mọi việc lại càng trở nên phức tạp như vậy, càng tiến sâu hơn nữa, khoảng cách của hắn và cô lại càng xa, mối quan hệ của cả hai ngày một tệ đi

- Người nổi khùng cái gì... Đừng có hét lên với ta - cô tức giận mắng

- Trả lời câu hỏi của ta! Đối với nàng ta là cái gì? - hắn mặc kệ lời cô nói vẫn lớn tiếng hỏi

- ... - Cô không nói gì im lặng nhìn hắn

- Trả lời mau, nàng mau trả lời cho ta - hắn thấy cô không nói liền tức giận hơn

Hắn có cảm giác không an toàn, cô như này giống như là càng thừa nhận hắn chẳng là cái tích sự gì trong đời cô

- Vương Tuệ Nhi, nàng mau trả lời cho trẫm - hắn gầm lên

Bỗng hốc mắt cô tràn ngập nước, từng giọt từng giọt rơi xuống. Hắn thấy thế liền im lặng không nói gì, vừa rồi hắn đã làm cô sợ phải không? Vừa rồi hắn như không còn là chính mình nữa, hắn lúc đó khác hoàn toàn với hắn lúc này. Trong lòng nổi lên một cổ hỏa lỗi

- Tuệ Nhi... ta... - hắn đau lòng nói liền bị cô cướp lời

- Không phải là trong tim ta không có người, đối với ta người là quan trọng nhất, nhưng chính vì quan trọng nhất nên ta mới sợ mất người nhất, ta lo sợ điều đó sẽ đến nên ta mới cố gắng tỏ ra như bình thường, ta chỉ muốn mối quan hệ này của chúng ta cải thiện hơn thôi - Cô vừa nói vừa lấy tay gạt nước mắt

Chưa bao giờ lúc này đây cô cảm thấy tủi thân như vậy, cô cảm thấy đáng thương thay cho bản thân mình. Ở hiện đại là công chúa của bố mẹ, được cưng chiều hết mực, xuyên về đây cũng là một đứa con gái ngoan được phụ hoàng mẫu hậu nuông chiều, cũng là một cô em út được các ca ca thương yêu. Cô đã nghĩ cuộc sống của mình sẽ hoàn hảo nhưng bây giờ đây nó lại trở nên rất chật vật và mệt mỏi

Thấy cô khóc như vậy, cô tay còn có những dầy tay của hắn bắt đầu đỏ lên. Hắn biết cảm xúc lúc này của mình là gì... Đó là vui mừng, nhưng nghĩ lại mọi chuyện hắn lại cảm thấy mình có lỗi với cô rất nhiều, hắn không chỉ tổn hại cô mà còn làm cho cô khóc như vậy. Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng mà âu yếm bao dung. Hắn cọ nhẹ cằm mình vào đầu cô.

- Ngoan, mau nín... ta xin lỗi vì đã làm nàng tổn thương - hắn nhẹ giọng nói

Sau khi ổn định lại tinh thần, cô lại thấy xấu hổ vì vừa rồi mình đã khóc một trận rất thê thảm trước mặt hắn. Lấy tay đẩy hắn ra xa nhưng mà cô lại bị một vòng tay khắc ôm chặt hơn. Có chút khó thở, hắn giống như là muốn nhốt cô lại trong người hắn, giống như là không muốn cô chạy loạn vậy.

Càng đẩy ra thì lại càng bị ôm chặt hơn, cô sắp không chịu nổi rồi, cái lưng của cô bị hắn ôm tới mức sắp gãy ra vậy. Cô lấy tay đập đập lên lưng hắn, lực đạo không quá mạnh vì cô sợ hắn sẽ đau

- Ta đau, bỏ ra không thở được - cô thì thào nói

Hắn nghe vậy liền lỏng vòng tay ra, nhưng không buông, vẫn ôm cô không rời. Càng ngày càng lấn tới hơn nữa, hắn dịu mắt vào ngực cô hưởng thụ. Thực ra là tranh thủ ăn đậu hũ. Lâu lắm rồi mới có dịp như này, hôm nay thực sự khi nghe cô nói như vậy, hắn không kìm nổi lòng mình nữa, sự sung sướng hiện tại của hắn không cách nào có thể miêu tả bằng lời được, hắn sắp vui tới điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Âm mưu hãm hại

Sáng hôm sau tại cung của Mặc Quý Phi, trong lúc thưởng trà buổi sáng, nha hoàn của Từ Y nghe ngóng được tin liền lập tức chạy về báo cáo.

- Nương nương, nô tỳ nghe ngóng được Mỹ Phi đã được thị tẩm, làm sao bây giờ nương nương - Nha hoàn của nàng hốt hoảng nói

- Sao! - Từ Y chấn kinh hét lên

Vừa nghe tin sắc mặt của nàng liền vô cùng tệ hại. Thật không ngờ chỉ qua một đêm lại thành ra như vậy, tin này cũng đã truyền đi khắp hoàng cung rồi.. Làm thế nào bây giờ, giả như cả cung không biết chuyện Mỹ Lệ được thị tẩm thì đứa bé kia còn dễ giải quyết... Nhưng tin đã lan rộng rồi... sợ rằng tới lúc xử lý sẽ có phần khó khăn...Không nếu năng nhân cơ hội này buộc tội ả tiện nhân Tuệ Nhi kia, từng chút từng chút một, như vậy hắn chắc chắn sẽ hoài nghi rồi làm một cú trí mạng... Như thế sợ rằng cả đời ả cũng đừng mong được sung hạnh.

Nhưng trước tiên phải xử lý đứa bé kia trước đã, bất kỳ mầm mống nào cũng không được sống, chỉ có con của nàng mới xứng đáng làm thái tử, bất kì kẻ nào ngăn đường đều phải chết.

“ Rầm! “ Tiếng đập bàn vang lên

- Nương nương bớt giận - Nha hoàn của Từ Y sợ hãi quỳ xuống

Nàng thật không ngờ ả Mỹ Lệ kia lại có thể giỏi giang tới mức như vậy, Từ Y nàng thật là đã đánh giá thấp Mỹ Phi rồi... Hahaha.... Nực cười thật, làm sao Mỹ Lệ có thể leo lên giường thật dễ dàng như ăn cháo, trong khi đó nàng bao nhiêu năm qua, dùng biết bao nhiêu thủ đoạn cũng không đổi được một lần được sung hạnh.

- Ha... Hahahaha.... Nực cười... Hahaha - Từ Y như phát điên lên

Đám người hầu trong cung của nàng đều bị điệu cười của nàng làm cho dọa sợ. Nàng cảm thấy thật chua xót cho bản thân, hắn chính là nhìn cũng không nhìn, cần cũng không cần, giống như là hàng đã dùng rồi liền muốn vứt đi. Thật không ngờ, không ngờ... Bình tĩnh nào Từ Y, bây giờ không phải là lúc để chua xót đau khổ, đây là lúc mày phải hành động, mày phải dẹp tất cả thứ cản trở của con trai mày, để tương lai nó được kế vị.

- Người đâu, mau tới cung của Mỹ Phi - Từ Y cười nhẹ nói

Sau khi chuẩn bị một chút đồ, nàng đi tới cung của Mỹ Lệ, không nhanh không chậm với một bộ dáng bình tĩnh tới đáng sợ, khi tới nơi thái giám hô to

thông báo, nàng cứ thế tiến vào rất tự nhiên. Với một gương mặt thánh thiện như thiên thần nàng cười nhẹ với Mỹ Phi sau đó liền dùng những lời ngọt ngào nói lời hỏi thăm thật tận tình và chu đáo.

- Muội muội, chúc mừng, chúc mừng - Từ Y che miệng cười nói

- Haha, cảm ơn tỷ tỷ, may là nhờ có tỷ tỷ giúp muội nghĩ cách - Mỹ Lệ không ngần ngại nắm lấy tay Từ Y thành khẩn cảm ơn

Cuộc sống của Mỹ Lệ nàng trước nay đều rất vô vị, hơn thế nữa còn rất đáng thương, Mỹ Lệ nàng chỉ biết sáng sớm dậy, tối khuya mới đi ngủ, cả ngày dài chỉ biết trông ngóng hân tới đây, dù chỉ là ghé thăm thôi cũng được rồi, nhưng ước mơ vẫn chỉ là ước mơ. Nàng cứ tưởng cả đời sẽ không thấy được hân cùng mình hạnh phúc nhưng thật may mắn ông trời có mắt chiếu cô nàng một người sẵn sàng giúp nàng có được hạnh phúc.

- Điều là tỷ muội với nhau, không cần khách sao - Từ Y nói với giọng hết sức sảng khoái

Mỹ Lệ cũng không nói gì nữa, cười tới híp mắt lại chìm đắm trong hạnh phúc, Mỹ Lệ đang tưởng tượng tới quang cảnh của mình cùng với hân dắt hải nhi đi dạo quanh một bờ hồ, nước trong vắt với những con cá vàng đang bay lượn dưới mặt nước, một gia đình hạnh phúc bên nhau, mọi thứ đều theo đúng trình tự của nó. Không có bất kỳ thứ gì có thể xen vào được.

- À muội muội, ta có mang ít thuốc bổ cho muội muội này - Từ Y nói liền phát tay ra lệnh cho người hầu

- Cảm ơn tỷ tỷ, hôm nay hoàng hậu cũng đã cho người mang thuốc tới cho muội - Mỹ Lệ cười nói

Từ Y nghe vậy liền cười trong lòng, sau đó cũng cười đáp lại, sau một hồi trò chuyện, nàng lấy cớ đi ra về, sau khi Mỹ Lệ tiễn nàng đi, khi thấy Mỹ Lệ đã đi vào bên trong nàng liền ra lệnh cho nha hoàn thân cận của mình gọi người làm bếp ở ngự thiện phòng tới gấp mặt

- Nô tài tham kiến Mạc Quý Phi - một người hầu bái kiến

- Đứng dậy đi - Từ Y liếc mắt nói

Sau khi tiểu nô tài kia đứng dậy, Từ Y liền nói luôn vào chủ đề chính

- Người biết đấy, bản cung muốn người đổi những gói thuốc của bản cung thành những gói thuốc của cung Hoàng Hậu - Từ y nhắm mắt dưỡng thần nhẹ giọng nói

- Việc này.... Quý Phi nương nương... - tiểu nô tài kia lo sợ ảm úng nói

- Gia đình người có bốn người phải không, một mẹ già, một người vợ và hai đứa con thơ? - Từ Y cười nhẹ hỏi

- Quý Phi nương nương, xin người tha cho gia đình thần, thần nhất định sẽ làm theo yêu cầu của người - Tiểu nô tài kia sợ hãi quỳ xuống nói

Từ Y cười nhẹ, thật không ngờ mới đe dọa một chút đã sợ rồi, cũng phải thôi, phận làm người hầu chỉ có thể nghe lệnh của chủ, trách thì trách người không có quyền thế, không có địa vị. Người chỉ là một kẻ hèn mọn mà thôi, số phận đã định sẵn là kẻ yếu hèn rồi.

- Người yên tâm, khi hoàn thành nhiệm vụ ta sẽ thưởng tiền về gia đình người cũng thu xếp cho người được về gia đình, chỉ cần trong vòng 1 tháng, những thang thuốc của bản cung... à những thang thuốc của hoàng hậu được điều đặn chuyển cho Mỹ Phi uống hết thì người liền có thể an ổn mà về quê thăm dưỡng - Từ Y cười nói

Chỉ sợ là trước khi người về tới nhà đã bị son tặc diễn chết rồi. Số tiền kia gửi về nhà người cũng coi như là phần thưởng người đã hoàn thành công việc của mình. Có câu giết nhầm còn hơn bỏ sót.

- Nô tài đã hiểu, nương nương yên tâm - Tiểu nô tài kia cung kính đáp

- Lui ra đi.. à hôm nay người có gặp ta không? - Từ y xua tay rồi lại nhớ ra liền hỏi

- Dạ hôm nay nô tài chỉ ở trong ngự thiện phòng làm việc thôi ạ - Tiểu nô tài kia hiểu ý Từ Y mà trả lời

Sau khi tên nô tài kia đi, Từ Y liền ra lệnh cho người hầu đem điểm tâm và trà vào thưởng thức, một ngày dài trôi qua nhanh chóng, việc bây giờ làm chính là ngồi yên và chờ đợi kết quả. Tuệ Nhi để xem cô còn có thể sống được tới bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ngọt ngào hạnh phúc

Sau một giấc ngủ ngon, khi cô tỉnh dậy trời vẫn còn sớm, trở mình một chút thấy hân vẫn đang ôm cô ngủ trong tim liền nhen nhóm những đốm lửa hạnh phúc. Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt của hân. Ngủ quan sáng lạng, mắt phượng, mũi cong, môi dẹt, môi cao, môi hồng, không chỗ nào là không đẹp cộng thêm nước da nâu đồng khêu khoắn. Cô rất thoả mãn với những ngày qua. Bỗng hân chở mình ôm cô chặt hơn

- Nàng dậy sớm vậy! - hân khẽ thì thầm bên tai cô

Hân thấy cô cử động, liền dang tay ôm cô vào lòng. Thực ra hân đã dậy trước cô một lúc chỉ là muốn nằm thêm một chút nữa. Thấy cô cử động người, xúc cảm mềm mại không một rào cản cọ xát vào người hân khiến hân suýt không còn giữ được bình tĩnh mà để cô xuống dưới thân thể mình mà ăn sạch.

- Dậy sớm chút rất tốt cho sức khoẻ - cô cười nói đưa tay vuốt ve mặt của hân

Cô cảm nhận được ánh mắt không đứng đắn kia của hân. Ánh mắt chứa ngọn lửa nóng như là không thể muốn cô ngay bây giờ. Dục vọng chiếm hữu của hân cao hơn bất cứ người đàn ông nào. Có những lúc cô đã nghi ngờ rằng, liệu đây có phải là tình yêu hay là một thứ quan hệ về thể xác!?

- Ta thì muốn quay trở về tối hôm qua hơn - hân cười xấu xa mở mắt nhìn cô nói

- Người đừng có sáng sớm đã nói chuyện không đứng đắn - cô nhìn hân mặt có chút đỏ lên thấp giọng nói

Hân nhìn bộ dáng của cô thập phần mê người, có thể nói rằng hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu. Bảo sao hân lại không thể không nuông chiều cô, không yêu cô nhiều như vậy được cơ chứ. Chỉ cần được cô để ý một chút, được cô yêu thương một chút bản thân hân liền thoả mãn không thôi. Nhìn cô quyen rũ mê người, hân không nhịn được liền di chuyển người để cô xuống dưới rồi nhảy vào hôn cô tới tấp

- Đừng mà....Nhột...đừng lại - bị hân hôn tới phát sợ cô liền có chút đề phòng

Dù gì trời cũng đã sáng, hân không định làm triều sao? Cứ ở đây lười biếng nhiều cũng thay hư, như vậy sẽ không tốt. Cô nghĩ vậy liền đẩy hân ra làm bộ mặt không hài lòng lườm hân một cái. Sau đó liền trở người xuống giường không thêm để ý hân nữa.

- Tuệ Nhi, ta làm triều xong rồi về, nàng phải ở yên trong cung đấy, không được đi đâu đâu nhớ chưa - hân thấy biểu hiện của cô liền biết cô nghĩ gì

Trong lòng hân ấm áp và hạnh phúc không nói nổi lên lời, chỉ muốn bao bọc nâng niu cô ở trong lòng mình. Hân ước khoảng thời gian hạnh phúc này sẽ dài mãi mãi, để ít nhất hân có thể được ở bên cô và cô cùng được hạnh phúc bên nhau dù chỉ là trong phút chốc.

Vuốt nhẹ mái tóc của cô, hân hôn cô một cái rồi rời giường thay y phục làm triều. Dù nữ nhân trong lòng có ở ngay bên cạnh hân một ngày cũng không thể quên được lời dặn dò của tiên đế trước kia. Lấy giang sơn làm trọng, một vị vua không thể không có giang sơn.

- Ừm, chàng nhớ về sớm một chút - Cô ở trên giường lười biếng quay lưng về phía hân nói

Hân nhìn con mèo lười mập mập nằm trên giường liền không kìm nổi muốn hôn cô. Sự đáng yêu của cô khiến tim hân loạn nhịp. Hân nhớ trước kia, khi mà hân cùng cô đang ở Vương Sở, lúc đó đi chợ ăn đồ, đồ gì ngon chắc chắn cô sẽ giành ăn với hân. Bây giờ nhớ lại, bộ dáng cô chu miệng lên vì thức ăn nóng thập phần đáng yêu

- Ừ - hân ôn nhu cười nói rồi rời khỏi phòng

Sau khi hân đi, cô cũng chẳng có động tác nào muốn thức dậy cả, cứ nằm ì trên giường ngủ thiếp đi từ lúc nào cũng không hay biết. Những lúc như vậy được lười biếng thì cứ lười, đâu ai biết tương lai còn có thể làm biếng được nữa không!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kỳ Mạc chết ?

Dạo gần đây triều chính bề bộn nhiều công việc, có những đêm hân phải thức khuya để xem tấu chương. Tuy nhiên những đêm như vậy cô lại cực kỳ chu đáo, cô sẽ chuẩn bị chút thức ăn khuya cho hân, hay sẽ ngồi đọc sách chờ hân, hoặc có thể làm việc luôn cùng hân.

- Hoàng Thượng, đã có tin từ phía Bắc ạ - Thái giám theo hầu hân bẩm báo

Khi nghe thông báo từ thái giám của mình, hân có một chút chấn động, phía Bắc của Bắc Hán ư? Đã xảy ra chuyện gì? Kỳ Mạc đã xảy ra chuyện gì ư? Có thắng trận không? Nếu thắng trận thì sẽ chờ về với cô phải không! Rồi sau đó cướp Tuệ Nhi của hân ư? Không thể nào! Hân không cho phép việc đó! Với bao nhiêu suy nghĩ tràn vào trong tâm trí hân. Rồi giọng của thái giám hầu bên hân đã kéo hân trở về thực tại

- Hoàng Thượng, đại tướng quân đã thắng trận, tuy nhiên theo binh lính còn sót lại báo tin.... Đại tướng.... Đại tướng đã tử trận trên xa trường rồi ạ - Thái giám nói

Hắn như trăn động không thôi! Tử trận! Kỳ Mạc chết rồi!? Đệ đệ cùng hắn lớn lên đột nhiên không còn nữa. Một cổ đau buồn hiện lên trên mặt hắn. Có khi biết được chuyện này chắc chắn sẽ trách hắn xấu xa, trách hắn độc ác. Phải hắn đúng là xấu xa đúng là độc ác mà! Tám năm rồi. Kỳ Mạc đã tới phi Bắc tám năm rồi, nhưng là thứ gửi về ngoài báo cáo tình hình thì không một lời nhắn nhủ. Giờ đây đã nằm trên xa trường lạnh lẽo kia! Kỳ Mạc... đệ có hận người huynh này không!? Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên khuôn mặt của hắn. Hắn biết khi hắn khóc, bộ dạng sẽ khó coi và yếu đuối tới nhường nào

- Tổ chức tang lễ theo quy củ của hoàng tộc...tổ chức trong yên lặng... đừng để hoàng hậu và thái hậu biết tin là được - hắn khàn giọng lên tiếng nói

Thái giám kia sau khi nghe lệnh có một chút sững người nhưng liền cúi đầu tuân lệnh làm theo. Sau khi công công đi, hắn đã giam mình trong Dưỡng Tâm Điện năm ngày không ra ngoài, không ăn uống.

Một tháng sau

Trong khi đi dạo ở ngự hoa viên, cô cho người hầu lui đi, một mình đi dạo ngắm hoa. Mọi thứ thật tẻ nhạt và vô vị. Cô nhớ cuộc sống ngao du giữ chợ cùng hắn, nhớ cuộc sống tự do tự tại được các ca ca nuông chiều. Đang định trở về thì đột nhiên cô nghe được cuộc đối thoại giữa hai cung nữ

- Ê, biết tin gì chưa? - Người hầu nọ lên tiếng

- Chưa? chuyện gì thế? - Người hầu khác vội hỏi

- Thì, Đại tướng quân - Kỳ Mạc ấy, tiếc thật, đại tướng còn trẻ mà lại có tài nhưng lại không may chết trên xa trường - Người hầu nọ nói

- À! Tôi có nghe qua, nhưng mà đại tướng đã đem lại thắng lợi cho nước ta còn gì - người hầu kia nói

- Bé bé mồm, nhờ may hoàng hậu với thái hậu biết là gay go đấy, công công nói để cho hoàng hậu và thái hậu biết sẽ bị hoàng thượng tru di tam tộc, thôi đi làm việc đi - Người hầu nọ bỗng dưng nói

Cuộc đối thoại kết thúc, hai người hầu kia tản ra. Cô không nhìn thấy mặt họ nhưng lại nghe được tin hết sức chấn động. Cô ngồi sụp xuống, khi nghe được tin Kỳ Mạc bỏ mạng cô không thể nào tin vào tai mình nữa. Tại sao bây giờ cô mới biết, chuyện này đã xảy ra bao lâu rồi? Một năm, hai năm hay ba năm? Cô không muốn tin hắn giấu diếm cô nhưng cô nếu không tin cô chỉ là tự lừa mình dối người thôi.

Khi trở về cung điện, cô đã khóc rất nhiều. Kỳ Mạc, tại sao số phận của người lại ngắn ngủi như vậy, rõ ràng, rõ ràng người gửi thư cho ta hứa chúng ta cuối đời sẽ cùng nhau cười ngửa trên thảo nguyên, uống rượu làm thơ. Vậy tại sao người lại thất hứa? Ngọc bội người tặng ta vẫn luôn luôn giữ bên người vì sợ người khác lấy mất. Ta cẩn thận, trân trọng nó biết bao để đợi tới một ngày, trăm vàng và ngọc bội sẽ cùng nhau được chôn tại thảo nguyên xanh để khẳng định tình bạn giữ chúng ta. Vậy mà... vậy mà người không một lời mà đã ra đi.

Hắn ở Dưỡng Tâm Điện mấy ngày nay bận bịu công việc, cùng với sự kiện kia khiến hắn mệt mỏi. Hắn muốn cô an ủi hắn đôi chút. Khi nghe được tin cô không ăn không uống giam mình trong phòng đã hai ngày, hắn liền lo lắng chạy tới ngự thiện phòng làm các món ăn tẩm bổ cho cô rồi chạy tới Khôn Ninh Cung. Thấy người hầu bẩm báo cô khóc rất nhiều, hắn liền nghĩ chắc có ai đó khi dễ cô nên mới đau lòng mà khóc ở bên trong

Mở cửa đi vào, hắn thấy cô ôm lấy mình ngồi trong góc giường. Hắn thở dài đi đến bên giường rồi ngồi xuống hỏi han cô vài câu. Nhưng cô không đáp lại hắn mà chỉ nhìn hắn chăm chăm. Hắn có một chút cảm giác không ổn liền lên tiếng hỏi

- Chuyện gì đã xảy ra? Nàng mau nói cho ta nghe - Hắn lên tiếng

- .... - cô không trả lời

- Ngoan, mau nói, ta sẽ giúp nàng đòi lại công bằng - hắn nhìn cô hứa hẹn nói

- .... Tại sao Kỳ Mạc lại chết? Tại sao? - cô hét lên với hắn, nước mắt rơi như mưa

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Cãi nhau

Hắn thấy cô ánh mắt căm ghét nhìn về phía hắn tâm can liền một hồi đau đớn, hắn tiến lại gần cô hơn nữa sau đó muốn giải thích cho cô nghe nhưng lời vừa tới miệng liền không cách nào nói nổi. Hắn nên nói gì đâu? Nếu nói không phải hắn cô ý cô liệu có tin không? Nói rằng hắn luôn muốn Kỳ Mạc biến mất khỏi mắt cô thì cô sẽ có biểu hiện như thế nào? Bao nhiêu cảm xúc dâng lên, hắn nơm nớp lo sợ, muốn mở miệng giải thích nhưng lại chẳng thể nói nổi.

- Tại sao không nói? Không nói là ngầm thừa nhận... Chẳng lẽ người phải làm tới mức giết đệ đệ của mình mà không thấy ghê tay sao? Vô liêm sỉ! VÔ LIÊM SỈ - cô gằn như gào thét lên với hắn

Cô lùi mấy bước, sững sờ nhìn hắn, thật không ngờ... thật không ngờ, ngay cả em trai mình mà có dám ra tay giết hại, cô cảm thấy sợ hãi hắn. Lúc trước cảm nhận của cô về hắn là một người đàn ông tuyệt tình có, lạnh lùng có, bất cần có, bá đạo cũng có... nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ nghĩ hắn là cảm thú như vậy... Kỳ Mạc luôn nghĩ cho hắn, luôn nói cho cô nghe hắn trong mắt Kỳ Mạc đẹp tuyệt vời tới bao nhiêu... Vậy mà... vậy mà...Hắn mặt người dạ thú không tiếc giết đệ đệ của mình mà bảo toàn ngôi vị, hắn coi trọng cái ngai vàng nhuộm đầy mùi máu tanh đó sao!

- Ta... ta không có...ta không có - hắn ấp úng nói

Cả cuộc đời hắn nỗi sợ mất đi cô chưa bao giờ lớn tới mức này. Trước đây hắn từng kiêu ngạo nói rằng không có bất cứ người phụ nữ nào phải để hắn tổn nhiều tâm tư cả... Nhưng có lẽ hắn phải rút lại lời nói đó. Hắn sợ cô ghét bỏ hắn, hắn sợ cô hận hắn, rời xa hắn. Nếu cho tới một ngày hắn phải chọn lựa giữa việc mất đi cô mãi mãi hay việc cô ghét hắn cả đời hắn nguyện chọn để cô cô ghét hắn cả đời chứ không bao giờ muốn mất đi cô.

- Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! - Cô ánh mắt đầy nước nhìn về hắn

Bây giờ cô chẳng còn gì muốn nói nữa, cô mệt mỏi rồi, tại sao...tại sao mọi chuyện lại như thế này, đây vốn không phải kết cục cô mong muốn. Cô đã từng mộng tưởng rằng, sau này Kỳ Mạc lấy một người thê tử, sau đó cả cô, hắn và phu thê Kỳ Mạc sẽ cùng nhau uống trà nói về truyện ngày trước. Sau này họ sẽ có những đứa bé đáng yêu cùng với con của cô và Từ Khiên là bằng hữu tốt. Bức tranh đẹp để hoà hợp tới thế mà bây giờ lại chỉ là cát bụi.

Cô không thể chịu nổi cú sốc này, cô loạng choạng mấy bước liền ngã xuống đất ngất đi. Hắn thấy thế liền nhanh chóng ôm lấy cô vào lòng gọi tên cô không ngừng. Trước khi mất dần đi ý thức, khoé mắt cô thấy dài những giọt nước mắt.

- Thái y! Mau gọi thái y tới cho trẫm - Hắn quát lên

Toàn bộ cung Hoàng Hậu loạn như ma. Ai ai cũng chạy ra chạy vào không ngừng, hắn thì luôn túc trực bên giường của cô. Hắn ngày chăm sóc cô nhất quyết không cho ai đụng vào thân thể cô. Thái y chuẩn đoán cho cô ăn uống không tốt liền suy nhược cơ thể. Thật đáng chết mà, hắn cứ như thế không dám ngủ luôn chăm chăm nhìn cô. Cứ như vậy một tuần liền không làm triều chỉ ở trong cung của cô chăm sóc cô.

Cả đời hắn sẽ không ngờ rằng có một ngày cô và hắn náo tới mức như này. Đợi sau khi tỉnh lại hắn sẽ giải thích cho cô mọi chuyện, hắn sẽ nói cho cô là không phải hắn làm. Hơn nữa sẽ chăm sóc cô thật chu đáo, không bỏ mặc cô như trước nữa. Hắn không còn tức giận cô chuyện trước kia, cũng sẽ không vì muốn cô ghen mà ở bên các phi tần khác nữa. Sau tất cả mọi chuyện, dường như hắn đã hiểu rằng, cả cuộc đời Từ Khiên hắn không thể sống thiếu Tuệ Nhi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hậu hoạ ập tới

Sau khi cô tỉnh dậy đã là nhiều ngày sau. Cả người khẽ động đầu liền thấy tê tê và nhức mỏi. Cô khẽ chớp mắt vài cái rồi nhìn khung cảnh xung quanh. Không có một ai, căn phòng trống không rộng lớn chỉ có một mình cô, chợt cảm giác cô đơn ập đến làm cho cô nhớ nhà.

Khi Nhữ Văn đứng giờ đi vào kiểm tra thấy chủ tử của mình đang cố gắng ngồi liền chạy tới đỡ cô, lấy cái gối đặt vào đằng sau lưng cho cô tựa vào. Bụng nước cho cô uống, bản thân Nhữ Văn nghĩ hắn là nhiều ngày nằm hôn mê như thế chắc cô cũng đói bụng và khát nước.

Sau khi uống một ít nước, cô sai Nhữ Văn mang cho cô ít giấy và bút. Cô viết một lá thư đầy nỗi nhớ quê nhà sau đó đưa cho Nhữ Văn dặn dò gửi thư thật kín đáo đừng để ai biết cả. Nhữ Văn nghe lời rồi chạy đi gửi thư không quen sai mấy người hầu khác gọi thái y tới khám cho cô.

Hắn thương triều sau liền nghe được Lý công công báo rằng cô đã tỉnh liền vội vã không chú ý hình tượng của bậc đế vương mà vội vã chạy tới. Thấy cô đang nằm trên giường, màn che lại làm đáng về tiêu tụy của cô càng tăng thêm khiến hắn đau lòng. Thái y bắt mạch xong liền cười ôn hoà rồi dặn dò cô mấy câu sau đó biết ý mà rời đi.

Tất cả người hầu trong phòng đều được lui đi. Hắn tiến lại gần giường của cô, khẽ vén màn che lên, khuôn mặt thiếu sắc và tiêu tụy của cô đập vào mắt hắn. Cô có nước da vốn đã trắng nay lại còn trắng hơn có phần xanh xao dọa người. Hắn tới ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn biểu hiện của cô không biết cô đang nghĩ gì, lòng hắn nhất thời rồi bời bời mở miệng

- Trẫm đã rất lo lắng cho nàng! Bây giờ trong người cảm thấy thế nào rồi? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không? Hôn mê lâu như vậy hắn rất đói trẫm kêu người nấu canh tẩm bổ cho nàng - hắn nói rất nhiều lời với cô, dường như cảm thấy rằng những lời này vẫn còn chưa đủ liền như vậy dặn dò cô rất nhiều thứ

- Hoàng Thượng... - cô khẽ kêu lên chấm dứt những lời huyền thuyên của hắn

Thấy cô nói, giọng điệu có phần khó chịu hắn liền im lặng nhìn cô, về mặt liền kém đi có mấy phần không vui hiện lên khoé mắt. Nhưng thấy cô vẻ mặt lạnh nhạt và vô tâm hắn cũng không có để tâm tới nhiều nhìn cô như đang lắng nghe

- Ta muốn thỉnh cầu người một chuyện - cô khẽ lên tiếng

- Nàng nói, chỉ cần không quá phận trăm sẽ chấp thuật cho nàng - hần giọng nuông chiều nói với cô

Từ trước tới nay ít khi cô thỉnh cầu với hần điều gì, có thể là cô không có ham muốn với bất kì cái gì, đã có nhiều lúc hần ước cô tới chỗ hần đòi hần thưởng vàng, bạc, trân châu một cách vô cớ, đã có lúc hần muốn cô tới chỗ hần gây sự vô cớ. Nhưng mơ ước cũng chỉ là mơ ước, từ ngày cô làm hoàng hậu, cô không hề giống hư trước vui vẻ, hoạt bát, náo loạn mà thay vào đã là điềm tĩnh, lạnh nhạt giống như là mặt biển bình yên không có sóng.

- Ta muốn ra khỏi cung, ta muốn sống ở bên ngoài, ta không muốn phải ngày nào cũng phải đối diện với đêm khuya tĩnh mịch, đối diện với sự cô đơn này nữa. Thỉnh cầu người đồng ý - Cô nói giọng đều đều mà nghe ra sự ghét bỏ

- Không được, ngàn lần đều không được, quá nguy hiểm, nhờ may có người hại nàng ta sẽ không bảo vệ được - hần có phản tức giận nhưng giọng điệu nói với cô không hề nặng

- Hoàng Thượng đó chỉ là cái cớ mà người vạch ra thôi... - Cô ngừng đầu nhìn sâu vào ánh mắt của hần giọng nhàn nhạt

Nghe thấy lí do hần đưa ra cô không khỏi cười lạnh. Cuối cùng thứ hần muốn chính là giam giữ cô, dẫu vò cô trong trốn hậu cung này. Từ khi làm hoàng hậu, cô chưa một ngày tháo bỏ cảnh giác, chưa một ngày lỏng lỏng bản thân. Hằng ngày, hần ngày cô luôn phải chuẩn bị sẵn tinh thần cho những chuyện sẽ đột nhiên ập đến trong hậu cung này. Cô đã từng tự hỏi bản thân rằng liệu hần có thực sự yêu cô hay không?

Cả hai trầm luân trong im lặng một hồi, bỗng có một người thái giám nọ hót ha hót hải chạy vào làm phá vỡ không gian tĩnh mịch đáng sợ này. Tên thái giám đó thở hồng hộc rồi bẩm báo

- Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Mỹ Phi nương nương xảy thai lâm ảm hết lên nói Hoàng Hậu ác độc giết chết con của người - Tên thái giám chạy vào nói

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Buông tay

Khi nghe tin báo, hần lập tức đứng phắt dậy đi theo thái giám tới chỗ Mỹ Phi bỏ lại cô ở lại trên giường. Thấy chưa, hần đâu có yêu cô đâu, cô thừa nhận ở trong thời đại này cô phải chia sẻ chồng mình với những người phụ nữ khác, có lẽ cô không thể nào chấp nhận việc đó được, vậy nên cô im lặng đau lòng. Cô biết nếu cô ích kỷ chỉ muốn giữ một mình hần bên cạnh thì Bắc Hán sẽ chẳng thể tồn tại được lâu khi mà không được những nước cầu thân trợ giúp.

Ngay cả cô cũng không thể phủ nhận rằng cuộc hôn nhân của cô và chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị giúp cho cả hai nước có thể tồn tại lâu hơn. Cô thừa biết rằng, ngày từ đầu hần tiếp cận cô chỉ vì mục đích đoạt được ngai vàng kia... Thế nhưng cô vẫn cố chấp một mực tin rằng... có lẽ... có lẽ ở một chỗ nào đó trong tim, hần có chỗ dành cho cô, có chỗ của cô trong đó

- Khụ khụ khụ - cô ho vài tiếng

Nhữ Văn bên ngoài nghe thấy tiếng ho liền chạy vào ngay tức khắc, cảnh tượng đập vào mắt là hình ảnh cô ho ra máu. Nhữ Văn hốt hoảng lấy khăn tới bên cạnh cô, vuốt vuốt lưng cô làm giảm cơn ho

- Hoàng Hậu, người sao thế, tại sao đang nhiên đang lành lại thổ huyết!? Người bị bệnh? - Nhữ Văn lo lắng hỏi

- Không sao, không sao... chuyện này đừng truyền ra ngoài - cô hít lấy không khí cố nói ra

- Hoàng Hậu... có bệnh mau chữa... nếu không chữa nhanh chỉ sợ... - Nhữ Văn đau lòng nhìn cô khuyên

- Bệnh này không chữa được đâu, em yên tâm, bệnh mới tái phát nếu cầm cự bằng thuốc ta còn có thể sống thêm cả ba mươi năm nữa - cô cười tự tin che đậy lời nói dối

Quả thực cô đã bị bệnh, một căn bệnh mà chỉ có ở thế giới hiện đại mới chắc chắn chữa khỏi. Vậy nên khi cô biết tin mình bị bệnh này từ thái y cô cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi... Nhưng mà trong bụng cô còn một sinh mạng nữa, vì thế cô phải chống cự lại với bệnh tật này. Thế nên cô không cho phép mình yếu đuối. Để bảo vệ con của mình cô bắt buộc phải giấu đi sự tồn tại của nó mà cố gắng bảo vệ nó thêm bảy tháng nữa.

- Thật? - Nhữ Văn nghi ngờ hỏi cô

- Thật - cô với nụ cười tươi sáng chắc chắn

Sau khi nhận được sự tin tưởng từ Nhữ Văn cô kêu Nhữ Văn thay y phục cho mình rồi đi tới cung của Mỹ Phi. Khi tới nơi thấy hần đang ngồi cạnh Mỹ Phi vẻ mặt buồn rầu. Chắc là đau lòng lắm. Cũng phải thôi hần cũng đã tới tuổi muốn có con mà trong hậu cung lại chắc lấy một bóng dáng trẻ nhỏ, hần

là hấn rất hệt hẵng. Khẽ nhẹ bước chân đi vào, cô phát tay với những người hành lễ.

- Hoàng Hậu, tại sao người giết con của thần thiết, tại sao người lại độc ác như thế, tại sao? - Mỹ Phi đau lòng nằm trong ngực hấn than khóc

- Ý người là gì đâu? Ta giết con của người? Người vu khống không chứng cứ cho Hoàng Hậu là ta tội này có thể tru di tam tộc người biết không!? - cô lạnh lùng buồn giọng

Khẽ có một ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, mà cái ánh mắt đó lại bắt nguồn từ người cô yêu. Hấn nhìn cô với ánh mắt đầy nghi ngờ. Bỗng trong lòng cô thoáng qua một hồi thất vọng. Cuối cùng tình yêu của hấn chỉ là sự hoài nghi và chất vấn. Chưa một lần tin tưởng, chưa một lần bảo vệ cô một cách vô lý. Tình yêu này sớm biết đã không thể có kết quả nhưng sao cô vẫn cứ tham luyến lấy một cái kết thúc hạnh phúc đây.

- Hoàng Hậu, nàng giải thích đi? Tại sao thuốc nàng đưa Mỹ Phi dùng lại khiến nàng ấy sảy thai? - Hấn nhìn cô ánh mắt như đang định tội

-... Thuốc là do ta phụng mệnh Thái Hậu đưa cho, căn bản là ta không có ý định bóc thuốc bỏ cho Mỹ Phi - cô khẽ chua xót nơi đáy mắt nói

Cả gian phòng lặng thinh lại. Không ai giám hế nửa lời. Từ Y đứng bên cạnh hấn khẽ cắn chặt hàm răng, thật không ngờ nàng tính một bước lại sai một bước. Nếu thuốc kia đã là thái hậu đưa thì e rằng hoài nghi chỉ đổ thừa về phía nàng. Thật đáng chết, tính sai một bước

- Hoàng Hậu, nhờ may trên đường người thăm tráo thuốc lại thì sao!? - Từ Y khẽ nói giọng đều đều như khẳng định như đang hỏi cô

- Tất cả cung nữ thái giám thậm trí là quan lại triều đình đi cùng ta có thể làm chứng ta không có động chân động tay tới gọi thuốc - cô khẽ cười mỉa mai nhìn Từ Y

Từ y câm lặng một lần nữa không giám hế nửa lời, ánh mắt khiêu khích và mỉa mai kia của cô khiến nàng ta không thể nào mà không chột dạ. Nhưng lớp vỏ bóc thiên thần thánh thiện bên ngoài của cô ta khó có thể bị lung lay bởi ánh mắt đó

Bỗng có tiếng thái giám báo cáo

- Thái Hậu nương nương giá đáo - Tiếng hô to của thái giám nọ

Tất cả mọi người trong cung Mỹ Phi đều hành lễ với Thái Hậu. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt thất vọng thoáng qua mắt Thái Hậu. Tâm tuổi bà việc mong con cháu đầy nhà là điều đương nhiên. Chắc hấn bà cũng buồn vì không có con cháu đông đúc. Tâm tư của bà cô có thể hiểu được.

- Ai gia sẽ điều tra kĩ lưỡng việc này, còn Mỹ Phi con mau chóng nghỉ nơi thật tốt, Ai gia đảm bảo sẽ đòi lại công bằng cho con - Thái Hậu nói

Sau một hồi mọi người đã tản đi, cô cũng chắc muốn ở lại liền lui đi. Hấn cũng để cho Thái Hậu cùng Mỹ Phi trò chuyện rồi liền đi theo cô. Hai người tới Dưỡng Tâm Điện thì cô liền dừng bước. Cả quảng đường chẳng ai nói một câu không khí có phần ngột ngạt

- Hoàng Thượng... Người có thể đồng ý thỉnh cầu của ta không? - cô lên tiếng

-.... Ta tự hỏi tại sao nàng vừa mới muốn đi ra ngoài Mỹ Phi liền xảy ra, kể cả sự việc của quá khứ nữa, tại sao lần nào cũng liên quan tới nàng vậy - hấn sau một hồi im lặng liền lên tiếng

- Vậy người nghĩ sao hoàng thượng, nếu tất cả là do một tay ta sắp đặt lên thì sao? - Cô khẽ cười nhẹ, trong lòng mỉa mai bản thân nhìn hấn hỏi

- Ý nàng là gì đây? Đang thừa nhận việc mình làm sao - hấn có một tia tức giận cùng chán ghét hỏi

Cuộc đời này hấn ghét nhất là phụ nữ quý kẻ, sẵn sàng vứt bỏ cốt nhục của mình để kiếm lợi ích cho bản thân, hơn nữa càng ghét người coi mạng người như rẻ rách sẵn sàng chà đạp lên mạng người

- Hoàng Thượng, người không còn là Hoàng Thượng anh minh chính trực mà ta biết nữa rồi - cô khẽ cười nhẹ rồi bước chân đi tiếp bỏ xa hấn ở nơi đó

Một chút nuối tiếc nơi khoe mắt, tình yêu này sẽ chẳng được cái kết viên mãn nữa rồi, nếu cô cứ phí tâm tư vào cái hạnh phúc kia liệu hạnh phúc có đến được không? Nên buông tay thôi, bây giờ cô sẽ chỉ được sống cho con trai của mình, sống vì bản thân mình. Có lẽ người đời sẽ nói cô không cố gắng để có được tình yêu, có được hạnh phúc, cô dễ dàng buông bỏ mọi thứ trước khó khăn. Nhưng biết làm sao đây, giới hạn của cô đã đến rồi, sức chịu đựng cũng hết, nên buông tay thôi để tình yêu kia còn đẹp mãi. Nếu cứ níu kéo mãi không buông, thứ nhận lại được chỉ là sự đau khổ và ký ức muốn quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Tâm tư

Ngồi trong phòng cô đơn một mình, cô thường thức trà mà trong miệng lại chẳng còn lấy bất cứ một mùi vị nào cả. Hồi tưởng lại qua khứ vội vã, cô nhớ

tới những tháng ngày vô lo vô nghĩ, vui vẻ bên hân, nhớ tới những ngày đã từng thầm lặng yêu hân của cô. Có nhiều lúc cô nghĩ rằng liệu nếu như cô không ích kỷ mà đồng ý gả cho hân thì liệu bây giờ tình yêu của cô vẫn còn đẹp mãi hay không!?. Nhắm nghiền mắt lại cô cố gắng đè nén cảm giác cô đơn trong lòng. Bỗng từ bên ngoài vọng vào tiếng thái giám thông báo. Cô liền đứng dậy ra nghe đón Thái Hậu tới.

- Hoàng hậu, ta nghe nói con muốn ra khỏi cung? - Thái Hậu nhấp một ngụm trà khẽ hỏi

- Vâng mẫu hậu, trong cung ngột ngạt con muốn ra ngoài hít thở không khí một chút ạ - Cô cười nhẹ nói

-... Hoàng Hậu... Ta cũng từng giống như con, ta hiểu con cảm giác như nào... Nhưng con là Hoàng Hậu, con nên nghĩ cho Khiên Nhi một chút, nó bề bộn triều chính hơn nữa trong hậu cung lại còn là những công chúa cầu thân của những nước láng giềng thân thiết của chúng ta, ngàn lần không thể đắc tội - Thái Hậu khẽ dặn

Bà đã từng giống như hoàng hậu.. thậm trí là còn bị tiên đế ghê lạnh nhưng phận làm hoàng hậu chỉ có thể im lặng mà nhìn phu quân của mình nạp thiếp chẳng thể nào mà kháng cự được. Bà nhớ trước đây, tiên đế và bà đã có những lần vui vẻ bên nhau vô lo vô nghĩ, nhưng số phận sinh ra là con cháu hoàng tộc, chẳng thể nào kháng cự lại số phận... Rốt cuộc tới cuối đời, ông ấy bệnh nặng nằm trên giường, hậu cung lại chẳng còn mấy ai muốn chăm sóc lại chỉ còn bà chăm ông.

Tới tận lúc chết bà mới có thể nghe được câu nói cuối cùng của ông ấy, câu nói mà bà đã chờ cả một cuộc đời để nghe... Không phải nói là bà chưa bao giờ nghĩ ông ấy sẽ nói câu đó: " Cho tới cuối cùng... trăm cũng chẳng thể nào cho nàng được một hạnh phúc vẹn toàn... hoàng hậu... cho tới tận bây giờ ta mới biết hoá ra danh vọng và quyền lực chẳng thể nào bằng cảm giác có nàng ở bên cạnh... trăm cả đời này chỉ hối hận điều duy nhất chính là bỏ lỡ rất nhiều điều giữa hai chúng ta ". Sau khi nghe câu đã bà đã rất ngạc nhiên và xúc động.

Đó là lần đầu tiên ông ấy nói nhiều điều với bà như vậy, cũng là lần cuối cùng được nghe ông ấy nói. Tuy trước mặt mọi người bà và ông ấy giống như là yêu nhau tới nỗi không thể xa nhau tới một giây, nhưng người ngoài cuộc sao rõ bằng người trong cuộc. Cuộc hôn nhân của bà chỉ là hữu danh vô thực. Dù ở bên nhau lâu như vậy cũng chưa từng nói nhiều như vậy.

Vậy nên bà không muốn con trai của bà tiếp tục vết xe đổ kia. Bà có thể nhìn ra được Hoàng Hậu và Hoàng Thượng là yêu nhau thật lòng, bà vẫn luôn chỉ im lặng để hai đứa từ từ thấu hiểu tình cảm của bản thân mình, để chúng có thời gian thấu hiểu lẫn nhau. Bà hy vọng cuối đời bà có thể nhìn thấy cả hai đứa hạnh phúc bên nhau, cùng với con cháu đầy nhà mà nhắm mắt xuôi tay

- Mẫu Hậu con hiểu - cô nhìn bà thật lòng nói

-... Ta cho phép con ra khỏi cung, cũng coi như cho con thời gian để thanh tỉnh lại bản thân, bao giờ thấy bản thân tốt hơn hay quay lại cung, Hoàng Thượng cứ để ta lo - Thái Hậu cười duyên nói

- Cảm ơn mẫu hậu - cô mừng rỡ nói

Cô biết Thái Hậu lo lắng điều gì, tâm tư thái hậu cô hiểu rõ, vậy nên chỉ muốn ra khỏi cung để ổn định lại cảm xúc của mình. Biết đâu xa hân một thời gian sẽ giúp cho cả hai có thời gian bình tĩnh, suy nghĩ kín kẽ mọi việc lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Xa nhau

Khi hân nghe được tin báo cô đã rời khỏi hoàng cung thì hoảng sợ vội vàng chạy tới thăm cung của cô kiểm tra, nhưng hân tới đã quá muộn, cô sớm đã đi rồi. Cảm giác sợ hãi xâm lấn cả linh hồn hân, cô tại sao lại bỏ đi? Vì sao mà lại luôn luôn ghét bỏ hân như vậy?

- Hoàng thượng, nô tài nghe được là do Thái Hậu cho phép Hoàng Hậu đi ạ - lý công công cung kính nói

- Sao! - hân nghe liền lập tức tới cung thái hậu

Hân đi vào thấy thái hậu đang uống trà xem tranh, hân đi vào với khuôn mặt không mấy vui vẻ, giọng điệu bức tức nói

- Mẫu Hậu tại sao người lại cho phép nàng ấy đi, mẫu hậu đã hỏi ý con chưa!? - Hân tức giận nói

- Hãy để cho nó đi hít thở không khí một chút, con xem xem, cả hai đứa đều luôn ở trong giai đoạn căng thẳng, ta chưa một lần nào nghe tin con và nó với nhau hoà thuận, xem như lần này để nó đi suy nghĩ một chút, con cũng ổn định triều chính... hơn nữa cũng phải cho ta cháu để bồi dưỡng chứ, hậu cung nhiều không kể tại sao con lại chỉ tới chỗ nó thôi, ta không biết bao nhiêu lần nghe các phi tần nói chuyện - Thái hậu nói một hơi dài

Hân chẳng thể nói gì được nữa, tất cả những việc mẫu hậu làm đều là lo cho tương lai của Bắc Hân, hân không có quyền trách móc.

- Vậy chỉ cần cho mẫu hậu cháu, con liền có thể cùng cô ấy ở suốt đời phải không? - hân hỏi

- Ít nhất là năm đứa cháu... Về sau con muốn hủy bỏ cả hậu cung thế nào ta cũng không có ý kiến và đảm bảo cho con các triều thần không dám ho he nửa lời chỉ cần cho ta nhiều cháu bé là được rồi - Thái Hậu cười nhẹ

- Được - hắn nói sau đó liền rời đi

Hắn hiểu rõ sự cô đơn của mẫu hậu, hắn hiểu rõ tâm tư của người, người chính là không muốn cô đơn, muốn có con cháu đông đúc để xua tan đi cái lạnh giá trong hoàng cung này. Thuở đời, hoàng cung có bao giờ có cái gọi là không khí gia đình bao giờ! Ước muốn của mẫu hậu chính là có một gia đình ấm áp như thế, nhưng liệu có được hay không đây.

Nghĩ tới đây hắn chợt lo lắng, còn cô thì sao? Cô sẽ suy nghĩ như thế nào đây? Hắn hiểu rõ tư tưởng của cô... Rất rõ... Hắn biết rằng trong tương lai cô và hắn sẽ chỉ có kết quả. Nếu được sống thêm một lần nữa, hắn ước mình không phải vua, hắn ước mình chỉ là người bình thường được cùng cô chung chăn chung gối suốt cả cuộc đời, về sau sẽ chỉ lấy ai cả.

Hắn chợt nhận ra rằng, từ khi gặp cô, tham vọng làm hoàng đế của hắn đã không còn, hắn khao khát được sống như một người bình thường, vô lo vô nghĩ, an nhàn qua từng ngày. Cả hắn và cô sẽ có một cuộc sống hạnh phúc. Sớm tối bên nhau, cô và hắn sẽ có những đứa con ngoan ngoan xinh đẹp, rồi tới già cả hai người sẽ đi du du cùng nhau, ngày ngày có nhau. Mong tưởng đó của hắn bắt đầu từ khi hắn yêu cô, tất cả tham vọng quyền lực bấy giờ của hắn đã tiêu tan. Phải chăng, khi hắn đã có tất cả mọi thứ trong tay rồi, hắn lại tham lam muốn nhiều hơn nữa... đó chính là tình yêu của cô.

Đêm nay giường đơn gối chiếu, sáo ngọc vẫn nằm bên đàn tranh. Hắn nhìn vàng trăng soi sáng cả thể gian này. Một mảnh buồn cô đơn hiện lên, cô hiện giờ ở đâu? Đã ăn gì chưa? Tối có ngủ được không? Liệu... có nhớ hắn không? Biết bao nhiêu câu hỏi đặt ra... nhưng lại chẳng có ai trả lời. Nếu đã biết sẽ có ngày hôm nay phải xa cô như này hắn nhất định sẽ trân trọng từng giây từng phút một khi ở bên cạnh cô.

- Tuệ Nhi, bao giờ nàng mới hết giận dỗi trở về bên ta - hắn khẽ lên tiếng

Tiếng nói vang vọng trong màn đêm cô tịch. Có một vị hoàng đế nọ nhớ nhung giai nhân, nhưng giai nhân đó chẳng thấy mắt, vị hoàng đế nọ liền cô đơn với trăng cao sao sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tâm kế

Sau khi ra khỏi hoàng cung, cô thấy mọi thứ dường như đã trở nên thoải mái hơn. Không biết từ lúc nào, không gian bí bách, lạnh lẽo, cô quanh kia đã không còn. Thế nhưng cảm giác cô độc vẫn hiện hữu trong cô. Cô sớm hiểu rằng con của cô không thể để cho ai biết được ngay cả cha của nó cũng không được biết. Cô chỉ muốn lúc này có hắn ở bên như vậy sẽ ấm áp nhường nào.

Xe ngựa dừng lại tại một cái phủ rất lớn. Nhữ Văn điều cô xuống xe ngựa, chậm rãi đi vào bên trong, trong phủ không có nhiều hạ nhân, hơn nữa mọi thứ trong phủ đều rất bình dị hẳn là chủ nhân của căn phủ này là một người có tính cách khá nho nhã, lịch thiệp và ôn hoà. Qua cách bài trí trong phủ này rõ ràng nét thi nhân hiện rõ, cô cảm nhận được một loại tâm tình buồn bã thoáng qua.

- Xin hoàn hậu nương nương thứ tội, tại hạ nghênh đón không kịp - một giọng nói cất lên

Cô quay lại nhìn, là một người đàn ông khoảng ngoài bốn mươi. Nét mặt hết sức hiền dịu mang lại cho người ta cảm giác yên bình. Cô lại gần ông ta cười nhẹ nhàng chào hỏi

- Tiên sinh là...? - cô lắc đầu tỏ ý không sao rồi hỏi

- Tại hạ là Bát Vương Gia của Bắc Hán - Bát Vương Gia cười nói

- A... vậy ta thất lễ rồi - cô cười nói

- Không dám... Thái Hậu đã phân phó, tại hạ nhất định sẽ phục vụ tốt hậu hậu - Bát Vương Gia nói

Theo sự phân phó của Bát Vương Gia, cô được tới ở trong một nơi khá yên bình, bên trái là ao cá trong xanh, bên phải là khuôn viên có cây cối, hoa, lá chìm chốc thoang thoảng. Thực sự đúng là tiên cảnh mà, nơi này rất phù hợp để tĩnh dưỡng thân thể thư thả tâm trí.

Trong căn phòng không được tính là rộng cũng không được coi là nhỏ, có đầy đủ các thứ mà cô cần, có đàn tranh, có đàn nhị, có sáo trúc,... Hơn nữa còn có nhiều kệ sách, một vài bức tranh phác hoạ lại cảnh đẹp thế nhân thực sự căn phòng này quả thực đậm chất thi sĩ trong đó. Cô thầm tự hỏi trước đây chủ nhân của nó là ai mà lại có thể bày biện như thế này.

Tại Hoàng Cung Bắc Hán

- Hoàng Hậu nương nương, nay tiện nhân kia đã bị thái hậu đưa ra khỏi cung, thái hậu căn dặn nô tỳ nói với người là thái hậu đã tha oan nguyên vọng của người hy vọng người sớm sinh cháu cho thái hậu - Nha hoàn bên cạnh Tử Y nói

- Hahaha đúng là trời giúp ta, sớm biết như thế ta đã nhờ thái hậu giúp từ lâu rồi - nàng cười giảo hoạt nói

Nàng phải nhân cơ hội này mà tranh thủ nếu không con tiện nhân kia sớm muộn cũng sẽ về đây vậy nên phải sớm mang long chủng ngàn vạn lần không thể để xảy ra sai sót được.

- Người đầu chuẩn bị ít mê hồn hương, giúp ta tắm rửa.... phải rồi sai người bỏ ít xuân dược vào đồ ăn của hoàng thượng... nhớ cho ít thôi nếu không sẽ bị hoàng thượng phát hiện - Tử Y cười nói

- Dạ - tất cả hạ nhân trong cung đều tuân mệnh mà đi làm

Để xem Vương Tuệ Nhi, ta muốn xem khuôn mặt người khi nhìn thấy ta bụng lớn đi bên cạnh hoàng thượng... Hahaha, có phải người nhìn sẽ rất thuận mắt không!? Tuệ Nhi hết lần này tới lần khác ông trời đều giúp người, nhưng lần này chỉ tiếc rằng ta đi sớm hơn người một chút, ta sẽ mang long chủng của hoàng thượng, sau này vị trí mẫu nghi thiên hạ sẽ là của ta. Người sớm nên biết điều rút khỏi vị trí kia đi.... Hahaha

Tại Dưỡng Tâm Điện

- Hoàng Thượng, bọn thuộc hạ đã tra rồi Hoàng Hậu đang ở Bát Vương Phủ - một ám vệ nói

- Được người lui đi - Hân nương mảy nói

Mẫu Hậu người đang có ý gì đây? Cho cô ở cạnh Bát Thúc, người rút cuộc là có ý gì? Chuyện trước đây của mẫu hậu nhi thần đã hiểu thấu từ rất lâu, nhưng đưa cô tới bên cạnh Bát Thúc... Không phải mẫu hậu muốn con bỏ đoạn tình duyên kia giống mẫu hậu chứ?

Tâm tư hân rối loạn, gánh nặng trên vai là cả một giang sơn, bách tính của mình hân không lo không được. Nhưng tâm tư hân, trái tim hân luôn hướng về một người con gái ghét cuộc sống cung đình này. Cô là một người yêu thích tự do, yêu thích những thảo nguyên thơ mộng, ngày ngày cưỡi ngựa khắp nơi, ban đêm cô sẽ lên đi bắt đom đóm. Cô vốn là người yêu cuộc sống như thế mà hân lại bị giam ở chốn nơi này.

Mẫu Hậu chắc hân là hiểu rõ thế cục rồi rắm này cho nên mới đưa cô tới Bát Vương Phủ... Để tỏ rõ ý muốn hân từ bỏ đi đoạn tình này... Nhưng hân hiểu, hân đã yêu cô rồi, yêu sâu đậm, yêu tới tận tâm liệt phế, yêu tới lực bất tòng tâm. Vậy nên điều hân làm được chính là giam cầm cô bên cạnh mình, để cho cô mãi mãi không thể thoát khỏi hân, để cho cô mãi mãi chỉ là của hân, chỉ thuộc về hân. Tuy hân ích kỷ như vậy, nhưng đó lại là cách duy nhất hân có thể làm

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Lễ nguyên rửa

Như thường ngày hân ngồi duyệt tấu chương tại Dưỡng Tâm Điện, những ý kiến của các quan đại thần dâng lên hân liền tận tâm xem xét và cân nhắc. Hân luôn luôn lo cho người dân, muốn đất nước yên bình trước hết là phải dân chúng ấm no. Những năm qua Bắc Hán ít khi xảy ra cướp bóc, ăn xin, người chết,... Tất cả mọi vấn đề đều giảm lớn, duy chỉ có việc hạn hán và lũ lụt hằng năm cứ tới làm nhân dân mất mùa lúa làm hân lo ngại. Đang nghĩ đối sách cho vấn đề này thì bên ngoài Lý Công Công chạy vào bẩm báo

- Hoàng Thượng, Mạc Quý Phi nương nương bị trúng bùa yểm ả, Mạc Quý Phi nương nương cho người đi điều tra thì thấy có con búp bê tượng trưng cho nương nương nằm ở tẩm cung của hoàng hậu, nương nương thương tâm đòi tự tử ả - Lý Công Công hốt hoảng nói

Vừa nghe xong chuyện này hân liền nhú mảy lại, gần đây Tử Y luôn gây ra rất nhiều chuyện khiến hân đau đầu, chuyện gì trong cung liên quan tới nàng. Nếu nàng được bằng một phần hoàng hậu thì tốt biết mấy. Tuệ Nhi cô chắc chắn sẽ lo hết tất cả chuyện cho hân an tâm lo triều chính, cô những lúc nhàn chán sẽ tới chỗ hân chơi, thi thoảng sẽ cùng hân chơi cờ, làm thơ, đôi khi lại giúp hân xem tấu chương. Nhưng Tử Y nàng suốt cả ngày ầm ỹ hết thứ này tới thứ khác, nhất quyết làm lớn chuyện khiến hân phải đau đầu giải quyết.

- Tới chỗ Mạc Quý Phi - hân chán nản nói

Khi tới cung của nàng, hân vừa bước chân vào liền nghe được tiếng khóc chói tai của nàng liền nhíu chặt mày. Tới bên cạnh nghe nàng kể lại mọi chuyện, lúc nghe hân cũng không có tin lắm là cô làm như vậy. Cô như thế nào lại phải ra tay độc ác như thế? Rõ ràng con người cô mà hân biết không phải như vậy. Rồi nha hoàn bên cạnh Tử Y lên tiếng

- Hoàng Thượng, nô tỳ thương nương nương, nương nương trước kia đã mất đi con mình, mấy ngày nay nương nương lại hay ốm nữa, hoàng thượng mãi mê triều chính nên không biết, nương nương mấy ngày qua ăn không vô, lại không ngủ được. Từ khi Hoàng Hậu đi được vài ngày, nương nương đã có những triệu chứng như vậy... rõ ràng... rõ ràng là Hoàng Hậu muốn hãm hại nương nương - Nha hoàn của Tử Y nói

- Ngậm miệng! Tuệ Nhi tỷ tử rất tốt với ta không cho người nói bừa - Tuệ Y về mặt trách mắng nói

- Nương nương người quá hiền từ rồi - Nha hoàn giọng điệu ai oán nói

Nghe vậy, hần liền thấy an ủi nàng vài lời, hần hứa sẽ cho người điều tra kỹ rồi xử phạt kẻ hãm hại nàng. Đây có phải là cô không!? Hần chứng kiến mọi việc bày ngay trước mắt mà không dám tin. Cô mà hần biết trước kia rõ ràng là hiền lành, lạnh lùng, tâm tư thuần khiết không một chút vấy bẩn. Vậy mà những chuyện hình nhân nguyên rủa này... Hần thật không ngờ... Hần nên tin vào mắt mình hay nên giữ vững lòng tin với cô đây... Không phải là hần không tin cô, mà mọi việc bày trước mắt như này hần khó lòng mà không tin cho được.

- Nàng có thể mời pháp sư giải bùa, ta còn nhiều tấu chương phải xem nên ta đi đây - Hần giọng ân cần nói

- Cung tiền Hoàng Thượng - tất cả mọi người hành lễ

Hần phất áo trở về Dưỡng Tâm Điện, phái ám vệ bên người hần đi điều tra về tất cả mọi chuyện bùa ngải này. Hần hy vọng có người hãm hại cho cô, hần hy vọng tất cả mọi việc hần nhìn thấy đều là giả...

Mấy ngày sau, Từ Y quả nhiên mời về một pháp sư nhưng không phải à xua đuổi ma quái mà là yểm bùa. Nàng làm sao mà ngu tới nỗi không biết tận dụng cơ hội hiếm có như vậy.

- Pháp sư, người có thể thực hiện yêu cầu ta nói với người không? Khi mọi chuyện thành công, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người... Chỉ cần à ta chết, yêu cầu gì của người ta cũng sẽ thỏa mãn - Từ Y nói một câu đầy hứa hẹn

- Mạc Quý Phi nương nương, đây là chuyện nhỏ, ta mà cần yểm bùa đương kim hoàng hậu hiện tại sẽ chỉ có con đường chết mà thôi - Pháp sư cười man rợn nói

- Hahaha tốt, những gì người yêu cầu ta đã chuẩn bị rồi chúng ta làm lễ nguyên rủa thôi cứ nhì - Từ Y vui vẻ nói

- Dạ nương nương - pháp sư cười nói

Từ Y rất hài lòng với kế hoạch của mình, Vương Tuệ Nhi, để xem lần này người còn có thể sống tốt? Pháp sư giỏi nhất Bắc Hán này đã ra tay người chỉ có sống dở chết dở tuyệt đối không có một ngày được sống tốt. Đừng trách ta độc ác Tuệ Nhi, là do người tự rước lấy thôi.

Dàn tế đã được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, pháp sư bắt đầu niệm thần chú, những thứ tiếng kì quái vang lên, không gian trở nên thật đáng sợ, nàng cảm thấy sờn hết cả gai ốc. Pháp sư vẩy máu tươi của người cung nữ đã chết lên một tờ giấy rồi dán tờ giấy đó lên đầu à cung nữ mà nàng chuẩn bị. Tâm can nàng có một chút lo sợ khi nhìn cái đầu nứt vỡ ra kia. Nhưng hết tất thấy nàng đều nuốt lại sợ hãi, nàng đã đi tới bước này rồi thì cần gì phải sợ nữa.

Kết thúc lễ nguyên rủa, nàng tiễn pháp sư tới tận cổng thành, cung kính tạm biệt. Khi về tẩm cung, nàng nội tâm thực thỏa mãn khi tượng tượng ra cảnh cô sống dở chết dở. Kêu người đi chuẩn bị một chút đồ ăn. Đêm nay nàng phải cố gắng hơn những đêm trước để mang long thai mới được, cũng may hoàng thượng không có ghét bỏ nàng, có lẽ nàng lên cảm ơn Tuệ Nhi cô vì đã lới lỏng tay không lạt mềm buộc chặt khiến cho hoàng thượng xa lánh nữ nhân khác nha.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Gặp lại đã là mười năm sau

Mấy ngày nay cô ở phủ Bát Vương Gia, trong ngôi khó chịu không thôi, đêm đến luôn không ngủ được, nếu có ngủ thì luôn gặp ác mộng mà tỉnh giấc. Có lẽ là vì ở trong phòng quá lâu cho nên mới cảm thấy như thế nên hôm nay cô quyết định cùng Nhữ Văn đi dạo phố chơi.

Đi trên phố, mọi thứ đều tấp nập, có rất nhiều đồ ăn ngon làm cô thấy thích thú không thôi. Bỗng cô thấy choáng váng đầu óc một trận. Tất cả mọi thứ trước mắt đều tối sầm lại. Cô hoảng sợ mò mẫm rồi tự nhiên phía trước phát sáng, cô bước tới chỗ ánh sáng đó bước mãi bước mãi, hình như cô gần tới nơi rồi...

Hơn một năm trước, khi Kỳ Mạc thắng trận. Lúc đó quả thực anh đã thắng trận, đã dùng toàn bộ sinh mạng của mình để dành được thắng lợi nhưng thật không may anh lại trọng thương. Lúc đó nằm trên vũng máu, anh đã ngỡ rằng mình đã chết, lúc đó anh liền thấy hình ảnh của cô xuất hiện trước mắt mình. Anh luyến tiếc một hồi lâu, phải chăng anh gặp cô sớm hơn tất cả mọi thứ một chút thì tốt biết mấy...

Nhằm nghiền ngẫm lại anh chờ đợi cái chết với mình. Khi anh dần dần mất đi ý thức, anh đã rơi nước mắt, anh chẳng còn hy vọng gì nữa. Nhưng trời cao thật là tàn nhẫn không để anh chết đi. Lúc tỉnh lại anh thấy mình đang nằm trên giường trúc trong rừng. Có một vị cao nhân trông ân cần đã cứu anh. Anh phải dưỡng thương mấy tháng trời, ngày tháng trôi đi dằng dẳng.

Khi gần như đã khỏi bệnh, anh đã cáo biệt vị cao nhân kia, anh có ngờ lời muốn cảm ơn sự cứu mạng của cao nhân nhưng ông ta chỉ cười bảo việc nên làm. Từ biệt núi cao, anh vốn định đi về hoàng cung báo cho mọi người biết rằng mình còn sống sau mười năm chinh phạt phía bắc. Nhưng khi tưởng

tương ra cảnh cô hạnh phúc bên ca ca của mình anh lại không dám. Thế nên anh quyết định sống như một người bình thường.

Giống như thường dân kia, anh quyết định bỏ đi chức đại tướng quân, sẵn sàng bỏ đi chức vương gia để làm một người dân chúng bình thường. Anh không muốn trở về để làm cho cô khó xử, để sóng gió không kéo dài nữa. Anh chọn lẳng lặng sống biết rằng ở trong suy nghĩ của cô anh đã chết.

Hôm nay lại một lần nữa gặp lại cô trên con phố này, từ đằng xa anh đã thấy cô, chỉ cần lướt qua thôi anh đã chắc chắn đó là cô. Trái tim anh lại nhảy lên một nhịp trống. Cô còn nhớ anh không? Cô sẽ nhớ anh là Đại Tướng Quân Kỳ Mạc hay đã từ lâu trong ký ức của cô không còn chỗ cho anh nữa? Gặp lại rồi thế nào? Cũng chỉ là câu chào hỏi cùng với " đã lâu không gặp " ! Tiếp tục theo đuổi cô liệu có kết quả không?

Cô đi tới phía anh, càng lúc càng gần, anh muốn một lần nữa gọi tên cô những vừa mở miệng, giọng nói lại bị nuốt ngược trở lại. Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, đôi mắt không một chút thần sắc. Anh chợt giật mình hoảng loạn. Tại sao đôi mắt của cô không một chút thần thái không một tia gọn sống. Có phải đã có chuyện gì xảy ra với cô không?

Cô đi lướt qua anh giống như hai người xa lạ. Anh chợt ngỡ người cười tự giễu một hồi lâu liền quay lại đuổi theo cô. Chạy một quãng thấy cô đang lao đầu ra giữa đường mà xe ngựa đang còn cách rất gần liền có thể tông chết cô. Anh phi thân thật nhanh, ôm chồm lấy được cô thì xe ngựa liền phi qua. Như chớp mắt, tất cả mọi người xung quanh ò lên. Nhiều người nhắm chặt mắt lại không dám nhìn.

- Tuệ Nhi, nàng tỉnh - anh gọi to

Nhưng chả thấy cô trả lời, nghĩ ngợi hồi lâu anh liền tháo chiếc vòng đeo tay của mình từ hồi nhỏ mẫu thân đại nhân đã gắn lên ngời anh để tránh tà mà. Quả như anh nghĩ, khi vừa đeo chiếc vòng này lại, cô liền bừng tỉnh, thần sắc có chút tỉnh táo một chút. Cô nhìn anh hồi lâu khiến tim anh đập rộn ràng, giọng nói của cô vẫn mềm mại như hồi đó khi cô gọi tên anh

- Kỳ Mạc, có phải Kỳ Mạc không? - cô không tin vào mắt mình nữa thốt lên

- Là ta đây Tuệ Nhi, là ta đây - anh gật đầu liên tục khẳng định lời nói của mình

- Kỳ Mạc, Kỳ Mạc,... - Cô thốt lên tên anh, vừa gọi vừa khóc, tiếng gọi của cô thật đau lòng

Anh xoa nhẹ mái tóc của cô an ủi cô rồi cõng cô trở về Bát Vương Phủ. Trên đường đi cô liên tục khóc kêu tên anh, không ngừng mắng anh là vô lương tâm. Trong tim len lỏi một chút cảm giác ấm áp, có phải cô đang lo lắng cho anh không

- Tuệ Nhi, nàng lại gầy đi rồi - anh cười than thở nói

- Kỳ Mạc, tại sao hồi đó, mọi người lại nói người chết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì - cô bỏ qua câu nói của anh rồi hỏi

Anh cười rồi từ từ giải thích với cô tất cả mọi chuyện. Chuyện anh bị trọng thương gần như đã chết, chuyện anh được một vị cao nhân kia cứu, rồi cả quãng thời gian dài anh phải chữa thương rồi cả cuộc sống của anh lúc làm thường dân không có chuyện gì giấu giếm cô, một mực nói hết với cô.

- Kỳ Mạc, người trở về hoàng cung, cuộc sống khổ cực như vậy ta không nỡ để người như vậy mà sống, người rõ ràng trở về có thể dưới một người trên vạn người hơn nữa ai ai cũng yêu mến người - cô dụ dỗ anh nói

Anh cười nhẹ, trở về ư? Trở về rồi thế nào? Anh sẽ lại chẳng thể kìm nén nỗi lòng mình mà đi vụng trộm nhớ thương cô. Anh thà ở cách xa cô một chút để cô hạnh phúc bên người mình yêu còn hơn là ở cạnh cô để rồi mấy người bọn họ chìm trong mớ hỗn độn. Phụ hoàng từng dạy anh một câu đó là " Trừ sách mười toà tháp cũng không phá một mối tình ". Cho nên anh nguyện lẳng lẽ chúc cô hạnh phúc. Cả đời này anh sẽ cầu nguyện cho cô được bình an hạnh phúc, như vậy đã đủ rồi. Khi yêu không nhất thiết là phải cạnh bên nhau mới gọi là yêu. Chỉ cần tâm ý luôn hướng về nhau thế là đủ

Cũng cô về tới cửa Bát Vương Phủ thì trời đã gần tối, anh cười vẫy chào tạm biệt cô, cô nhìn anh với ánh mắt không nỡ để anh đi. Anh chỉ cười lẳng lặng xoa đầu cô rồi quay lưng bỏ đi không quên nói

- Tuệ Nhi, ta vẫn ở bên cạnh nàng, nàng yên tâm, dù cả thế giới này rồi bỏ nàng ta vẫn luôn ở bên cạnh nàng làm chỗ dựa cho nàng - anh hét lên

- Kỳ Mạc, người nhớ giữ gìn sức khỏe - cô không kìm nói nước mắt nhưng vẫn cười đáp lại lời của Kỳ Mạc

Có chết cô cũng thật không ngờ cả hai người bọn họ hội ngộ trong hoàn cảnh này. Mười năm rồi ư? Đã thấm thoát mười năm rồi, gặp lại nhau đã là mười năm của sau này... Kỳ Mạc cảm ơn vì đã còn sống, cảm ơn vì vẫn còn yêu cô... Nhưng thật xin lỗi cô chỉ có thể mất điếc tai ngơ coi như không thấy cái gì, cái gì cũng không thấy. Cô ước có kiếp sau cô nhất định sẽ toàn tâm toàn ý yêu Kỳ Mạc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Rõ ràng

Mấy ngày sau, khi hắn đang xem tấu chương thì ám vệ của hắn xuất hiện và nói cho hắn những gì đã điều tra được. Sau khi nghe xong hắn vô cùng tức giận, bởi vì Mỹ Phi giám vu oan giáng họa cho cô. Hắn biết ngay là Tuệ Nhi của hắn không phải là một con người ác độc như thế, cô vốn dĩ rất lương thiện. Hắn truyền ý chỉ nhốt Mỹ Phi vào lãnh cung cả đời cũng không bao giờ được ra khỏi đó nữa bước.

- Hoàng Thượng phạt như vậy quá nặng, hơn nữa Mỹ Phi nương nương lại là công chúa cầu thân... Hoàng Thượng mong người suy xét - Lý công công ở một bên nói

- Không cần người nói, ý trẫm đã quyết, hơn nữa Mỹ Phi tội tày đình giáng họa cho Hoàng Hậu của trẫm, việc này trẫm sẽ không tha thứ, người lui ra đi - Hắn quả quyết nói

Sau ngày hôm đấy, các quan lại dâng tấu sớ lên đề nghị hắn xem xét lại quyết định làm hắn rất tức giận liền ra lệnh nếu một ai dám dâng tấu xin tội cho Mỹ Phi liền tru di tam tộc giết không tha. Từ đó không ai dám ho he nữa lời về chuyện của Mỹ Phi nữa, hậu cung lại một lần nữa học được một bài học đó là thà đắc tội với hoàng thượng cũng đừng động tới hoàng hậu

Từ Y nghe xong chuyện này thì vô cùng tức giận, nàng căm phẫn cô. Nàng chính là ganh tỵ với sự sủng ái của hắn dành cho cô. Trước đây khi cô chưa xuất hiện nàng cũng chưa trải được sự sủng ái như vậy. Nhưng không sao dù gì cô cũng sắp chết rồi. Pháp sư hôm qua gửi thư cho nàng báo đợi hai ngày nữa cô chính là biến mất khỏi thế gian này. Pháp sư còn chắc chắn nói thêm một câu là vong linh ông ta yểm thuật đối lợi hại bảo nàng yên tâm.

Tuệ Nhi coi như ta thương hại cô, không làm phiền những ngày cuối cùng của cô trên trần thế này nữa. Hahaha, từ này về sau người được sủng ái nhất là nàng.

- Người đầu mau truyền thái y bắt mạch cho ta xem đã có long thai chưa - Từ Y ra lệnh nói

Một lúc sau thái y tới nơi, rất nhanh chóng không giám chậm trễ sợ đắc tội với Mạc Quý Phi. Sau khi bắt mạch về mặt ông hí hửng nghĩ chuyện này chắc chắn ông sẽ được trọng thưởng rất hậu hĩnh

- Nương nương, chúc mừng người người đã mang long thai rồi ạ - Thái Y mặt mày vui vẻ nói

- Thật sao? - Từ Y vui mừng hỏi

- Dạ đúng vậy ạ - Thái Y chắc chắn nói

- Người đầu còn không thông báo cho hoàng thượng biết - Từ Y vui mừng khôn siết nói

Từ Y vui vẻ ra lệnh, nàng rất vui vì sau bao nhiêu ngày cố gắng trèo lên giường của hắn cũng thu được lợi, ngày hôm nay của tương lai chính là ngày mà con nàng sẽ lên làm hoàng đế và nàng sẽ nắm được quyền lực tối cao đó, chỉ cần nghĩ tới chuyện này bao nhiêu khó chịu mà nàng phải chịu liên tan biến ngay.

- Dạ nô tỳ đi ngay - bọn người hầu cũng nhanh chóng đi làm việc

Tin báo vừa tới chỗ hắn thì hắn liền mang một vẻ mặt phức tạp, nội tâm hắn nghĩ rằng mình đáng lẽ ra phải vui mừng nhưng tâm tình lại chẳng thể vui nổi, hắn ban lệnh thưởng vài gấm cung những trâu báu quý giá cho Từ Y, rồi cũng chẳng buồn mà tới thăm nàng. Hắn ngày hôm nay chính là một lòng chờ đợi cô chờ về rồi nói hết tất cả tâm tư mình cho cô.

Hắn bây giờ sớm đã thông suốt hết tất thấy mọi chuyện. Hắn chỉ còn chờ đợi ngày cô hết giận đối với hắn mà trở về. Hắn lúc đó sẽ bộc lộ hết tất cả tâm tư mình, và sẽ sủng cô tới tận trời không cho bất kì kẻ nào giáng họa cho cô, khi dễ cô nữa. Hắn sẽ dẹp bỏ hết hậu cung kia cả đời chỉ có một mình cô. Cho tới bây giờ mới thông suốt mọi việc có lẽ cũng hơi muộn nhưng hắn nghĩ chỉ cần hắn một lòng chờ đợi, một lòng yêu cô thì tất thấy mọi việc trước đây cô sẽ bỏ qua cho hắn thôi.

Cùng với bao nhiêu suy nghĩ khiến hắn thất thần, hắn không ngừng nghĩ tới ngày tháng chỉ có cô và hắn hạnh phúc bên nhau, thật không ngờ ước muốn của hắn lại có thể thành sự thật rồi, nhưng biết bao giờ cô mới về, ới hết giận đối đấy, hay hắn nên chạy tới Bát Vương Phủ đón cô nhỉ. Hắn vừa nghĩ liền như vậy mà muốn thức hiện. Ngày mai, nhất định hắn sẽ thúc ngựa tới Bát Vương Phủ đón cô về.

Kể cả cô cự tuyệt hắn nhất định sẽ dùng mọi cách để đưa cô về. Kể cả cách mất mặt nhất hắn cũng làm. Bởi vì hắn đã hiểu, khi yêu tiền bạc, danh vọng và quyền lực không có ý nghĩa gì cả. Quan trọng nhất chính là trái tim của cả hai người luôn luôn hướng về nhau, luôn luôn quan tâm nhau đó mới là tình yêu.

Đọc giả yêu quý =)))) Giáng sinh vui vẻ nha =)))) Merry Christmas =))))

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nguy nan cứu giúp

Mấy ngày qua anh luôn luôn tới thăm cô, không phải là gặp tại phủ mà là tại quán trà gần đó. Không phải do duyên phận đưa anh và cô đến với nhau đâu, chỉ là anh ngày nào cũng tới đây uống trà chờ đợi cô ra ngoài này mà thôi.

Ngày nào cô cũng ra đây hết, cô còn hứa với anh rằng ngày nào cũng sẽ ra đây trò chuyện với anh thế nên cứ đứng vào giờ này anh liền nhìn ra cổng phủ nhưng hôm nay cô đến muộn hơn mọi ngày. Sao mãi chả thấy cô ra? Anh thầm nghĩ chắc cô trang điểm thay quần áo chắc cũng mất nhiều thời gian một chút nên không lo lắm. Nhưng trời dần tối mà không thấy cô ra, anh bắt đầu đứng ngồi không yên.

Anh bạo dạn dùng khinh công phi vào trong phủ chạy tới trước cửa phòng cô, đứng bên ngoài nhỏ giọng gọi một chút.

- Tuệ Nhi, có chuyện gì xảy ra vậy? - Anh đứng bên ngoài lên tiếng

Nhưng không thấy ai trả lời lại. Anh nghĩ chắc cô đã đi đâu rồi nên định quay lưng đi về thì từ bên trong, Nhữ Văn người hầu thân cận của cô phóng như bay ra ngoài này, khuôn mặt rất hoảng loạn và đôi mắt đã đầy nước nói

- Đại Tướng Quân, Hoàng Hậu...Hoàng Hậu bị thích khách ám sát...bị mũi tên bắt xuyên qua vai, hiện tại tình hình rất tệ... nô tỳ... nô tỳ không biết làm thế nào... Gọi thầy thuốc thì Hoàng Hậu không cho sợ kinh động tới phủ của Bát Vương Gia - Nhữ Văn nói

- Sao? Thế bây giờ nàng thế nào rồi... ta có học qua y thuật... nhưng không tiện đi vào - Anh nói

Dù sao cô cũng đã là Hoàng Tẩu của anh, cô cũng là thê tử của hoàng huynh, lẽ ra anh không nên có nhiều tư tưởng với cô nhưng anh không ngăn nổi trái tim mình. Dù sao, nam nữ thụ bất tương thân, anh không nên vào thì hơn, nhưng phò mã cho nhà hoàn của cô làm thì anh không yên tâm. Làm sao bây giờ!

- A, Đại Tướng, Hoàng Hậu bảo người vào - Nhữ Văn vừa chạy vào rồi chạy ra đánh thức anh khỏi cơn suy nghĩ

- Nhưng... - Anh lưỡng lự một hồi

- Hoàng Hậu nói Đại Tướng không phải ngại đâu là bằng hữu của nhau cả - Nhữ Văn nói

Nghe vậy con tim anh đau nhói, cô chỉ coi anh là bằng hữu thôi sao. Vậy cũng tốt, vậy cũng tốt. Dù sao cũng là người cô có thể tìm đến trò chuyện giải sầu mà. Còn hơn cái danh phận kia.

Vì thế cứ như vậy theo vào phòng của cô, mới đầu anh có chút không tự nhiên nhưng khi thấy cô nằm trên giường, máu chảy ròng ròng làm anh tìm quần lại. Sao lại thế này, cảnh tượng này trông thật bi thảm. Anh vội vàng chạy đến thấy cô khuôn mặt tái nhợt, vội kiểm tra nhiệt độ cơ thể cô. Ôi trời nóng quá!

- Tuệ Nhi, nàng đã ở trong tình trạng này bao lâu rồi? - Anh hỏi

- Khoảng một canh giờ - cô khó khăn trả lời

Cô nghĩ chắc là vết thương đã bị nhiễm trùng rồi cho nên mới phát sốt. Đầu tiên là phải rút mũi tên ra... Nhưng thời đại này không có thuốc giảm đau mà cô lại rất sợ đau không biết có chịu nổi không nữa.

- Vậy phải mau chóng rút mũi tên ra... Tuệ Nhi nàng chịu được không? - Anh lo lắng nhìn cô hỏi

Dù sao cô cũng là nữ nhi, thân thể yếu đuối như vậy nếu rút mũi tên ra sợ là không trụ nổi. Là nam nhi như anh cũng chả thể chịu nổi cái đau đòn xé thịt như vậy nào nói đến cô. Nếu anh rút mũi tên ra chắc hẳn cô rất đau đớn.

Cô nhìn ra được vẻ mặt lo lắng của anh. Chắc anh đang lo lắng cô không thể chịu nổi... Một sự cảm kích len lỏi trong tim cô. Có thể nói Kỳ Mạc là người đầu tiên lo lắng cho cô mà không mang tới mọi chuyện khi cô ở thời đại này. Cô thật sự thật sự rất cảm động

- Kỳ Mạc, ta chịu được, mau nhanh nên nếu lâu la sẽ hỏng mất - Cô nói

-... Được cố chịu đau một chút.... Nhữ Văn ngơng mai ra ngoài tìm thầy thuốc bốc ít thuốc cầm máu - Kỳ Mạc nói với cô rồi quay đầu ra dặn dò Nhữ Văn không chậm trễ

-... Tuệ Nhi ta bịt khăn rồi, nàng mau cởi áo ra - Anh sau khi buộc một tấm vải trắng vào mắt rồi quay lại nói

Dù sao anh cũng nên để ý một chút, dù gì thân thể của cô cũng là của hoàng huynh mà. Nhìn thấy hành động của Kỳ Mạc, cô cũng không nói, dù sao thì ở thời đại này hành động Kỳ Mạc thể hiện là một vị đại hiệp, không giống mấy kẻ tiểu nhân.

Anh đứng dậy, lùi thủi tìm kiếm dụng cụ. Sau khi chuẩn bị được một con dao, rất nhiều vải trắng, và một cây nến. Anh bắt đầu hơ dao vào nến như vậy nhiều lần, rồi đưa tới chỗ thịt bị mũi tên xuyên qua rạch một đường, có lẽ anh muốn mở rộng miệng vết thương ra để khi rút mũi tên sẽ bớt đau hơn. Cô thật không ngờ mặc dù bịt mắt anh có thể rạch thật lưu loát như vậy.. Liệu rằng anh đã rất nhiều lần làm như vậy cho nên mới có sự lưu loát như vậy

không?

Vì phải chịu đau đớn, nên anh đưa cô một tấm vải trắng dày để cô ngâm vào để phát tiết nỗi đau thể xác. Nghe được tiếng cô cắn miếng khăn một cách đau đớn làm tim anh cũng đau đớn theo. Sau khi đã rách một đường ở phía trước và sau, anh cầm lấy mũi tên, anh như nghiền nát mũi tên trong tay, dùng hết khí lực của mình một đường rút mạnh ra.

- Tuệ Nhi đau lắm phải không? Khóc đi, ta biết đau lắm mà - Anh vụng về tìm vị trí đầu cô xoa xoa đầu cô an ủi

Cảm nhận thấy cô đau đớn lòng anh cũng nhói lên, anh cũng đau lắm, anh thà thay cô chịu đau đớn này còn hơn để cô đau đớn. Lấy thuốc mà Nhu Văn mang về bôi lên miếng vết thương. Anh bôi rất nhiều để cho máu cầm lại. Anh rất nhẹ nhàng bôi sợ làm cô đau. Bôi thuốc xong anh dùng vải trắng sạch băng bó cho cô một cách lưu loát. Sau đó cầm lấy cái chậu bị nhuộm máu đưa cho Nhữ Văn và bế cô lên để Nhữ Văn lấy lớp vải bên dưới đã nhuộm máu ướt đầm đem đi giặt.

Nghe được tiếng Nhữ Văn đã thay tấm vải khác cho cô, anh đặt cô xuống rồi dùng chăn đắp kín lên cho cô. Anh bỏ tấm khăn trắng ra kiểm tra sắc mặt của cô thấy đã tốt hơn, rồi anh phi thân ra ngoài.

Thấy anh đã đi rồi, cô liền nhắm mắt dưỡng thần một chút. Cô nằm không được bao lâu liền thấy có tiếng động rồi mở mắt ra thấy trên tay anh cầm một ít thuốc. Còn thấy Nhữ Văn hầm ít canh gà thuốc cho cô.

- Uống thuốc này đi, đảm bảo sáng mai vết thương liền lại kể cả động mạnh cũng không rách, còn có tắm bồ một chút - Kỳ Mạc chạy tới đưa thuốc cho cô

- Làm sao có được thứ thuốc này? - Cô nghi vấn hỏi anh

- À, trước đây khi ở chiến trường, không biết quan địch sẽ đột kích bất ngờ, vì thế có một vị Y nhân có Y thuật bất phàm đã chế cho ta mấy viên đan dược này. Khi ta bị đánh trọng thương hơn ngàn, chỉ cần uống ba viên sáng hôm sau ta đã có thể cầm kiếm đánh giặc - Kỳ Mạc nói rồi đưa thuốc cho cô

- Cảm ơn người - cô cảm động nhìn Kỳ Mạc rồi nuốt trọn viên đan dược mặc cho vị đắng của nó

Sau đó được Nhữ Văn đút cho ăn hết bát canh gà hầm thuốc đó. Sau khi ăn xong, Nhữ Văn kể lại mọi chuyện cho cô nghe. Sau đó cô bảo Nhữ Văn lui ra để cô nói chuyện riêng với anh.

- Kỳ Mạc, người biết rồi phải không! - Cô nhẹ giọng nói

- Đã biết... Vì thế nàng mới từ chối cho gọi thầy thuốc phải không? - Kỳ Mạc ngồi đối diện cô nói

- Phải, một khi tin tức bị lộ ra ngoài chỉ sợ con của ta sẽ không toàn mạng... Vậy nên Kỳ Mạc giúp ta giữ bí mật - Cô nói với giọng van nài

- Được ta đồng ý với nàng, bây giờ mau nghỉ ngơi không sẽ tổn hại tới đứa bé. Ta sẽ ngồi đây canh chừng nàng để nếu nửa đêm nàng phát sốt thì ta còn có thể giúp đỡ - Kỳ Mạc nói

- Được.. Cảm ơn người Kỳ Mạc - Cô nhìn anh khoẻ mặt đầm nước

Kỳ Mạc đưa khăn cho cô rồi xoa xoa đầu cô như an ủi, sau đó thổi một khúc sáo ru cô ngủ. Nghe giai điệu êm ái, lòng cô bớt lo sợ đi và từ từ chìm đắm vào giấc ngủ. Khi thấy cô đã ngủ rồi. Anh lên lút hôn lên trán cô một cái. Có lẽ đây là lần đầu tiên và là lần cuối cùng anh buông thả bản thân như vậy. Rồi sau đó lại tiếp tục thổi cho tới khi đã chắc chắn cô không còn có hiện tượng phát sốt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thù cũ nợ mới

Sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy thấy vai không còn đau nữa thân thể cũng khoẻ hơn rất nhiều, nhớ lại lúc cô bị hai thích khách kia ám sát, may là bên người cô luôn có ám vệ theo nên đã tai qua nạn khỏi. Nhìn lại vết thương trên vai, quả nhiên là thân được mà, mới có một đêm mà miếng vết thương đã gần như liền lại. Cô nhìn xung quanh không thấy ai toan định đứng dậy thì cửa phòng mở ra.

Bước vào là Kỳ Mạc tay bê một bát canh thuốc bồ, trên khay còn có một viên thuốc. Kỳ Mạc ép cô uống thuốc xong rồi mới đưa canh cho cô. Cô đang ăn thì từ bên ngoài cửa mở toang ra. Đập vào mắt cô là hình ảnh hán đang phần nộ chạy tới rút kiếm kề vào cổ Kỳ Mạc

" Choang " cô làm rơi bát canh xuống, cô loạng choạng đứng dậy đi đến, hét lên

- Dừng tay, người làm cái gì vậy!/? - Cô hét lên nhìn hán

- Làm gì? Thế nàng đang làm gì? Hôm nay nếu không phải có người báo cho ta biết có phải nàng sẽ cùng đệ đệ của ta ân ái ái rồi không? - Hấn cay đắng nhìn cô

Thật không ngờ, hấn đang dùng tâm trạng rất nóng lòng chuẩn bị quà cho cô, còn dày công làm biết bao nhiêu việc để người ta cười chê vì cô. Hấn đã không tiếc mình phi ngựa mấy ngày để lấy được một bông hoa mai ở nước khác tới. Phải nói rằng hoa mai rất khó trồng ở Bắc Hán vì điều kiện không cho phép. Hấn đã bỏ biết bao tâm tư vậy mà đổi được cái này đây

- Đúng là một đôi gian phu dâm phụ, quần áo hoàng hậu cũng quá không chỉnh chu rồi... Thần thiếp nghe nói tới qua hai người ở với nhau cả đêm, tới khi trời sáng tướng quân mới chịu ra khỏi phòng... Ai ui sao hoàng hậu có thể làm ra cái loại chuyện như vậy - Từ Y đằng sau mặc y phục đồ rực đầu tóc cấm không biết bao nhiêu trăm vàng nói

Nghe thấy lời nói khó nghe của Từ Y, anh hận không thể bóp nát khuôn mặt kia, hận không thể chém chết nàng tại chỗ. Nhưng bây giờ điều quan trọng là phải bảo đảm thanh danh cho cô, dù anh có mất hết thanh danh thì cũng chả sao, nhất thời rồi chỉ anh liền nùng nổi nói

- Hoàng huynh... là hiểu nhầm... thực ra.... - anh muốn minh oan cho cô liền lên tiếng

- Kỳ Mạc! Chuyện này để ta giải quyết... - Cô ngăn lời anh định nói

- Sao? Sự thật đã bày ra trước mắt nàng còn muốn biện minh cái gì? Nửa đêm cùng nam nhân chung một phòng, thử hỏi quy củ và tôn nghiêm nàng để ở đâu? - Hấn rất tức giận vì cô không có một chút cảm xúc gì giống như người sai là hấn vậy

Đã bắt gian tại trận, bây giờ còn không biết hối cải, cô thực sự đã vượt qua sự tôn nghiêm và nhân nhĩn của hấn rồi.

- Người đâu, bắt tướng quân vào nhà lao, không có lệnh của trẫm không cho phép thả ra bên ngoài - Hấn tức giận nói

- Dạ bệ hạ - binh lính bên ngoài nghe được lệnh liền thực thi không chậm trễ

Cô nhìn Kỳ Mạc bị bắt giải đi, một thân lực bất tòng tâm không thể làm gì được nữa. Chỉ có thể trơ mắt ra mà nhìn. Kỳ Mạc đời này ta nợ người rất nhiều sợ rằng không thể trả hết được ân tình này nữa rồi.

Nhìn thấy cô ánh mắt thương tâm nhìn đệ đệ của mình, trong lòng hấn nổi lên tức giận không nguôi, trước mặt bao nhiêu người cô làm cho hấn thật thất vọng và mất mặt biết bao. Đã từng nghĩ cô đã có một chút yêu thương đối với hấn, đã từng tưởng cô đã hết hy vọng với Kỳ Mạc, nhưng thực không ngờ ông trời lại tác thành cho hai người đệ đệ hai người gặp lại lần nữa.

Hấn chẳng thể nhìn nổi vào mắt nữa. Nếu cô đã không yêu hấn vậy hấn sẽ làm trái ý trời vĩnh viễn tách cô rời khỏi Kỳ Mạc, dù có chết cũng không thể thấy nhau, nửa đời còn lại hấn sẽ in sâu vào trong tâm trí của cô là hình ảnh của hấn, dù là cô có hận, có oán hấn cũng được.

- Người đâu đem hoàng hậu về cung, không cho đi ra ngoài - hấn lên tiếng

Cùng với đoàn người trở lại hoàng cung. Cô suốt chặng đường nhắm nghiền mắt lại không nói, cũng chẳng mở lời. Dù sao thì giải thích hấn xung đâu có tin vậy giải thích chỉ cho tốn công. Bây giờ cô phải nghĩ cách để giấu kín việc cô có thai lại nếu không một khi phát hiện sẽ rất bất lợi cho cô và đứa bé.

Hơn nữa, Từ Y cũng đã mang thai, thù cũ nợ mới cô sẽ một tay trả lại. Để xem nàng ta còn có thể vui vẻ được bao lâu nữa. Hừ, Mạc Từ Y nếu ban đầu cô không hại tôi thì tôi cũng sẽ chẳng hại cô, nước sông không phạm nước giếng cơ sao cô còn cứ muốn đấu với tôi. Nếu cô đã muốn chơi vậy tôi sẽ chơi với cô, để xem chúng ta ai là người cười cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cơ hội

- Không Hoàng Thượng ta xin người đừng như vậy nữa... đừng như vậy nữa! - cô van xin khẩn hồng

Đôi mắt đã không còn bất cứ thần sắc gì nữa, nhìn thân ảnh đang kịch liệt phía bên trên mình cùng với từng tiếng thở dốc, từ khi cô trở về cung tới giờ cô luôn bị giam trong Khôn Ninh Cung của mình không được đi ra ngoài nữa bước, cứ đêm tới đến hấn lại tới đây rất đều đặn không bỏ qua ngày nào mà hành hạ thể xác cô.

Cảm giác tội nhục khiến cô muốn cắn lưỡi tự vẫn nhưng còn của cô, đứa bé không có tội, cô không có quyền tước đoạt mạng sống của nó! Từng đợt ra vào của hấn chứa đầy sự hung bạo, cô có thể cảm nhận được hạ thân của mình dường như đã rách toạc ra! Cảm giác đau đớn chạy dọc cơ thể cô. Không biết đã bao nhiêu lần, cô đã ngất lịm đi vì không còn chút sức lực gì nữa.

Trong mơ cô cảm thấy được một thứ gì đó lạnh lạnh ở trên khuôn mặt mình... Thật mát... Sự mệt mỏi cùng với cơn buồn ngủ khiến cô không bận tâm tới

thứ lạnh lạnh man mát kia nữa.

Sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy từ rất sớm, khi trời rất lạnh cô nhẹ run rẩy một hồi ôm lấy chăn, ở bên cạnh cô có một người nữa đang say ngủ. Hắn với làn da nâu đồng khoẻ mạnh tay đang đặt ở phần bụng của cô say ngủ. Nếu ở một khoảng thời gian trước, cô đang ở trong cái hoàn cảnh này có lẽ khi cô thức dậy điều đầu tiên đó chính là đồ mật. Nhưng hoàn cảnh này hiện nay đang diễn ra sai thời điểm, bây giờ cô chẳng còn như thiếu nữ ngây thơ nữa, chẳng còn bất cứ tâm tư nào cho tương lai của hắn và cô nữa.

Thân người kia khẽ động, vòng tay siết chặt hơn nữa. Cô cố gắng dịch chuyển bản thân mình lại gần hắn hơn, mặc dù rất đau nhưng cô vẫn cố gắng, bởi vì nếu không làm theo ý hắn chắc có lẽ cô sẽ phải chịu những ánh mắt khinh bỉ của mọi người khác vì không có sự bảo hộ của hắn. Cô đã bắt đầu lo lắng, bảo bối của cô cũng đã ba tháng rồi, chuyện bụng to ra cũng là chuyện thường tình thế nhưng tính đi tính lại, từ ngày cô trở về cung cũng chỉ vón vẹn có ba tuần. Vì thế chuyện cô đã mang thai và mang thai được ba tháng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

- Tại sao lại dậy sớm như vậy, mau ngủ thêm chút nữa nếu không cơ thể sẽ mệt mỏi - một giọng trầm ấm vang lên

Lời quan tâm của hắn làm cho cô quay trở về từ những dòng suy nghĩ. Cô dương mắt phượng lên nhìn hắn, ngũ quan tinh tế, hàng lông mày thật dày, sống mũi cao thẳng, vầng trán cao tựa như có thể chạm tới trời. Thế mà đối lập với giọng nói ấm áp kia, đôi con ngươi lạnh lẽo nhìn cô, một tia âm áp cũng chả có.

- Ta cảm thấy không thể ngủ nữa - cô khẽ chuyển mắt giọng trầm ổn không lộ bất kì cảm xúc nào nói

- Giám chống đối ý trẫm! Trẫm nói nàng ngủ là phải ngủ, nói nàng thức là phải thức, không có quyền kháng ngữ - hắn nâng cằm cô lên giọng ra lệnh

Chết tiệt! Tại sao đã qua gần một tháng hắn ở cùng cô rồi hắn lại chẳng thể buông xuôi mọi chuyện. Mỗi khi hắn muốn nói vài đôi câu ôn nhu với cô nhưng nghe thấy cô phản kháng lại sinh ra lòng tức giận mà nói những lời đối với cô thực xa cách. Thực sự hắn không thể chịu nổi! Tất cả của cô phải thuộc về một mình hắn, chỉ cần nghĩ tới việc đôi môi quyến rũ, ẩm ướt kia, làn da trắng nõn nà tựa như chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể để lại dấu vết, đôi mắt trong veo hoa lệ kia bị người đàn ông khác chạm vào hắn đã không thể nhịn được một lần lại một lần dạy dỗ cô.

Thực sự hắn chẳng muốn cô cứ nhu mì như hiện tại, ít nhất chỉ cần một biểu hiện chống đối của cô thôi cũng khiến hắn âm áp, tuy ngoài miệng thì nói rất ghét cô chống đối hắn nhưng thực ra có trời mới biết hắn muốn cô gây sự với hắn tới nhường nào. Thực sự chỉ cần là những việc nhỏ nhặt nhất lòng hắn cũng trở nên âm áp, bởi vì lúc cô gây sự với hắn khiến hắn có cảm giác mình là một vị trí rất quan trọng khiến cô phải đền tâm đến.

Sự im lặng bao trùm lấy toàn bộ căn phòng, cô vâng lời theo ý của hắn không giám chống đối lại. Cứ thế cô nằm im trong lòng ngực của hắn. Cô cảm giác được hơi thở của hắn lạnh đi mấy phần. Bỗng hắn thở hắt ra rồi đứng dậy rời giường, cô cũng chẳng buồn mở mắt cũng chả muốn đoán đoán tây xem mình đã làm gì để hắn tức giận như vậy. Vì đáng nào hắn cũng đã giận rồi nên cô chỉ cần ngồi chờ hình phạt là đủ rồi.

Trước khi hắn đi ra khỏi cửa có để lại một câu

- Tối mai có yến tiệc chiêu mộ các nước láng giềng tới để bồi dưỡng tình hữu nghị, nàng tốt nhất nên biểu hiện ra đáng bậc mẫu nghi thiên hạ một chút - hắn lạnh nhạt nói rồi ra khỏi cửa phòng

Cô vẫn cứ nằm im trên giường, tối mai có yến tiệc, đôi con ngươi của cô mở thật to, thật sự là ông trời giúp cô, đây quả nhiên là cơ hội tốt, suốt bao nhiêu ngày cô đã chờ mong để có cơ hội trả thù, cuối cùng sự chờ đợi của cô cũng được đáp lại. Mạc Tử Y để xem sau ngày mai hai chúng ta ai là người cười cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Yến tiệc

Đêm hội yến tiệc diễn ra đúng như dự định. Cô theo đúng quy củ trong cung, mặc phượng bào đỏ thắm, bộ lễ phục được may dành riêng cho hoàng hậu của Bắc Hán, thực sự nói có phần khoa trương nhưng thực sự không khoa trương. Bộ phượng bào của cô được may rất tỉ mỉ có thể thấy người may bộ lễ phục này rất coi trọng đứa con tinh thần của mình. Mỗi một chi tiết trên lễ phục đều được làm bằng vàng, trên mỗi điểm nhấn của phượng hoàng đều được đính bằng đá nhiều màu sắc xem xét qua rất có giá trị.

Tóc của cô được bốn, năm cung nữ chải chuốt sao cho đẹp nhất. Thực sự nhìn bộ tóc của cô phải mất ba tiếng mới làm xong thì thực sự xem ra buổi lễ này rất quan trọng. Trên tóc cài trâm phượng, trâm ngọc, cùng các loại phụ kiện đáng giá khác. Nhìn bản thân mình trong gương, cô thực sự không tin nổi đó chính là cô! Đẹp quá, kia thực sự là cô sao? Quả nhiên, người đẹp vì lụa!

Đúng giờ, hắn tới đón cô, khi cô bước ra từ trong cung hoàng hậu. Hắn sững người, thực sự là rất đẹp, đẹp hơn trong tưởng tượng của hắn, đẹp tới nỗi hắn không muốn cho cô đi tham dự yến tiệc để các nam nhân khác nhìn ngó. Làn da cô trước đây vốn rất trắng bây giờ lại thêm phần vân vân trắng hơn, làn da trắng muốt có sức sống. Hai má hồng nhuận khiến người ta có cảm giác muốn cưng chiều. Đôi môi đỏ tươi quyến rũ chúng sinh làm cho hắn tim đập rộn ràng cả người nóng ran. Đôi mắt sinh động toả ra một tầng thanh nhã, sâu thẳm trong đôi mắt không ánh lên điều gì cả, từ đôi mắt đó hắn cảm nhận được một sự lạnh lẽo khó tả! Cũng phải, người cô yêu không bao giờ là hắn, đôi mắt ghét bỏ cũng sự lạnh lẽo kia là do hắn gieo gió gặt bão

mà nhận lấy, nếu ban đầu không phải là cưỡng ép, liệu có phải bây giờ cô sẽ nhìn hắn bằng một đôi mắt khác không!?

- Đi thôi - Cô nhẹ nhàng lên tiếng tới bên cạnh hắn

- Ủ - Hắn giọng trầm khàn mà lên tiếng

Cô và hắn vai sánh vai đi kề bên nhau, thế nhưng sao cảm giác lại giống như là người đứng tới như vậy? Thật sự quá lạnh lẽo! Đã từng rất thân mật, đã từng rất quen thuộc vậy sao bây giờ lại như thế này? Kết cục này hắn vạn phần không muốn, hắn luyện tiếu quá khứ, hắn tham lam muốn được yêu và nhận sự yêu thương của cô. Nhưng trái tim cô không ở chỗ này, nếu như luân hồi chuyển thế.... Nếu kiếp sau gặp lại... hắn vẫn sẽ cưỡng ép cô lấy hắn không...?

Tới nơi, hắn cùng cô bước lên trên chỗ cao nhất ngồi xuống, hắn ngồi chính giữa đại diện, cô ngồi bên phải còn Thái Hậu ngồi bên trái. Trong yến tiệc những vũ công điều luyện thi nhau thể hiện nhằm lọt được vào mắt xanh của những người trong này, văn võ bá quan, sứ giả các nước đều hội tụ lại thay nhau chúc rượu hắn và cô. Những lời ngon tiếng ngọt cất lên đủ để biết mục đích của họ là gì!

- Hôm nay thiệp có làm một chút bánh ngọt cho tất cả mọi người, muốn mọi người thưởng thức, mong hoàng thượng cùng mọi người ở đây đừng chê cười ta - Cô cất tiếng nói cùng với một nụ cười hoà nhã

- Được, trăm đồng ý - Hắn cười nhẹ ra hiệu cho mấy cung nữ bê bánh lên

Tất cả mọi người cùng nhau thưởng thức, ai nấy đều nhìn món bánh của cô giống như là nhìn một vật thể lạ, thấy vậy cô cũng hiểu vì cô kết hợp cả phương thức làm bánh hiện đại lẫn cổ đại mà. Sau khi ai nấy đều thưởng thức một chút thì đều tấm tắc khen ngon.

- Hoàng Hậu quả nhiên tay nghề khéo léo - Thái Hậu cất lời khen ngợi

Sau lời nói của Thái Hậu tất cả các sứ giả cùng đại thần trong triều cũng thi nhau khen ngợi cô. Cô cười nhẹ lấy lòng rồi khẽ nhìn sang bên phía hắn lấy lệ rồi được hắn đáp lại một câu teo phép lịch sự

- Ngon lắm, hoàng hậu của trăm quả nhiên là việc gì cũng giỏi - Hắn cười khẽ nói

Lời khen ngợi này của hắn đã vừa ý cô chưa? Vừa lúc nãy ăn xong bánh, thực sự là hắn muốn ăn thêm mấy cái nữa nhưng vì hình thượng là vua một nước hắn không dám động đến cái thứ hai, cùng lúc đó cô lại quay sang hắn nhìn, có vẻ như là đang muốn nghe cảm nhận của hắn, hắn rất muốn nói lời trong lòng mình với cô nhưng ở chỗ này có vẻ không tiện nên đành dùng lời lẽ khách sao vậy.

- Hoàng Thượng cùng mọi người quá khen rồi, chỉ là tài mọn không dám nhận được đánh giá cao như vậy - Cô cười rồi đáp lại theo phép

Cũng chỉ là lời nhận xét khách sao như vậy! Thế mà cô đã hy vọng rằng hắn sẽ nói nhiều hơn một chút, bộc bạch cảm xúc của hắn với cô. Cũng chỉ là đôi vói cô những lời khách sáo như vậy... Hắn vốn dĩ không coi cô là thể tử, vốn dĩ chỉ có một mình người kia. Cô quay đầu sang nhìn Từ Y thấy không đụng bánh liền cười nhẹ nói

- Mạc Quý Phi không biết là chê cười bánh ta làm không ngon hay là không muốn ăn... Tại sao không thử một chút - Cô cười nhẹ nói với Từ Y

Sau câu nói đó của cô, tất cả mọi ánh mắt đều đặt về phía chỗ ngồi không mấy nổi trội của Từ Y! Thấy thế Từ Y thầm rửa trong lòng, ngay cả hắn cũng nhìn về phía nàng! Chết tiệt, đây là ép ăn mà, nếu không ăn nhẹ thì sẽ bị mọi người nói là khinh thường Hoàng Hậu, nặng thì sẽ bị Hoàng Thượng phạt. Nếu ăn vào, đứa con trong bụng sẽ không giữ nổi! Đây rõ ràng là quỷ kế thâm độc mà. Vương Tuệ Nhi cô đúng là muốn đầu với ta sao?

- Không phải không phải, chẳng là.... bụng.... À ta ăn đây.... Thực sự ngon, ngon lắm - Vốn dĩ ban đầu Từ Y định nói bụng đau không ăn nhưng khi thấy ánh mắt ghét bỏ cùng với cái nhăn mày của Thái Hậu liền sợ mà ăn một ít vào

Hồng, đúng là hồng mà, Vương Tuệ Nhi cô đúng là tâm địa rắn rết, ngay cả đứa nhỏ cũng không tha, để ta xem sau này nếu cô có long thai, để xem ta sẽ đối đại cô như thế nào. Bây giờ sau khi kết thúc yến tiệc nàng sẽ phải kêu thái y đến mà khám bệnh, con người của Hoàng Hậu không thể không đề phòng, nào có ai tốt bụng như vậy mà không lợi dụng cơ hội như thế này....

Bữa tiệc nào cũng có hồi kết, hắn cùng cô rời đi khỏi bữa tiệc cũng là lúc mọi người phải về. Hắn cùng cô đến chỗ của cô, thấy hắn bước vào cô cũng chẳng để ý, cô gọi người dỡ mấy thứ trên đầu xuống sau đó thay quần áo mặc sao cho thoải mái rồi lên giường ngủ. Thấy cô nằm xuống hắn thuận thế ôm cô vào lòng. Hai người cứ như vậy ôm nhau ngủ. Cả ngày hôm nay thực sự đã rất mệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Tâm đã lạnh

Sau ngày yến hội đó khoảng một đoạn thời gian, cô mọi việc cần làm cũng đã làm xong. Hôm nay ngồi uống chén trà trước đình viên. Trước hết nghĩ nên

giấu cái thai này như thế nào! Bây giờ nếu tính đoán chỉ lý thì thai nhi trong bụng cũng đã tròn ba tháng. Các dấu hiệu ốm nghén của phụ nữ mang thai đã xuất hiện từ lâu, dù có dùng lớp vải kia che đi bụng nhưng cũng chỉ là biện pháp tạm thời, khi thai nhi lớn tới thành năm, sáu tháng dù giấu được một lần hai lần cũng không giấu được cả đời. Cho nên cô thiết nghĩ nên làm như thế nào!

Nếu nói với hần mọi sự việc, như vậy đứa con của cô sẽ không an toàn, sự việc trong tương lai khó lường hơn nữa từ xưa tới nay hậu cung tranh đoạt vốn cay nghiệt thử hỏi cô làm sao yên tâm mà nói với hần tất cả mọi việc, hơn nữa hần còn cả giang sơn, còn có bách tính muốn dân cũng không thể lo lắng chu toàn cho đứa con của bọn họ... Bỗng trong đầu cô loé lên một ý tưởng... Tuy nguy hiểm cho cả cô nhưng đổi lại lấy được sự an toàn cho đứa bé! Nghĩ đi nghĩ lại một hồi lâu cô cuối cùng cũng quyết định.

- Nhũ Văn, đợi một lúc nữa, em đi từ từ truyền tin cho Lý Công Công bên cạnh hoàng thượng, đưa hần một túi tiền bảo nói với Hoàng Thượng rằng ta lên lút đi gặp Đại Tướng Quân! - cô nhẹ nhàng nói ra đôi mắt vẫn như cũ khép hờ

-... Vâng thưa Hoàng Hậu... - Nhũ Văn thấy cô nói thế định lên tiếng nhưng nghĩ ngại chắc cô ra lệnh như vậy hần là có ả ý

- Mau vào trang điểm cho ta đẹp một chút - Cô nói rồi nhẹ nhàng đứng lên trở về Khôn Ninh Cung

Sau khi đã trang điểm nhẹ một chút, cô nhìn mình trong gương một lượt rồi tỏ vẻ hài lòng rồi đứng lên. Từng bước đi một, cô biết sự tình này mình gây ra sẽ kinh động nhưng dù vậy cô vẫn sẽ làm vì đứa nhỏ, vì sự sống nhỏ nhoi trong thâm cung này.

- Một lát nữa, khi nén hương kia cháy được hơn phân nửa, người hăng đi tới chỗ Hoàng Thượng - cô nói rồi liền một bước đi ra ngoài

Nhũ Văn nhìn thấy bóng lưng của cô cứ như thế cô độc, lẻ loi một mình trong lòng không khỏi xót xa. Nhũ Văn tưởng nhớ đến đoạn thời gian trước Hoàng Hậu cùng Hoàng Thượng đã từng sống hạnh phúc tới như thế nào, từng trải qua biết bao nhiêu ngày tháng an nhàn mà bình lặng. Không có những kỷ niệm chớp nhoáng rực rỡ thoáng qua nào cả, mọi ký ức đều nhẹ nhàng như lông chim mà lại in sâu vào tâm trí, vào trái tim... vào xương tủy...

Khi đi tới nha lao, cô bước xuống nơi sâu nhất, mùi máu tanh tức tưởi bay vào mũi cô khiến cô nôn khan. Trấn định lại bản thân, cô bước vào cái nơi tối tăm cùng lạnh lẽo này. Phía xa xa có một ánh sáng nhỏ phát ra từ cây nến. Ở đó có một người con trai tuấn tú mặc bộ đồ tội nhân nhưng bộ dáng hết sức tao nhã và quyền quý, vẻ thanh tao không mất đi dù cho anh có mặc bộ đồ tù nhân kia...

- Kỳ Mạc.. - Cô khẽ tới gần gọi tên anh, khoé mắt đã đỏ lên khiến cho người ta nhìn mà thương tâm

- Tuệ Nhi.. là nàng... - Kỳ Mạc vui sướng đứng lên chạy ra với tay tới chỗ cô

Nhưng anh đi được mấy bước liền ngã xuống. Phải rồi hai chân anh xích vào giường sắt không thể tới gần được cửa lao. Mà nhà lao này được thiết kế rất lớn dành riêng cho những người tội nhân trong hoàng tộc Bắc Hán.

Cô cố với tay vào nhưng mãi chẳng thể chạm vào tay của anh. Anh gầy quá, tại sao lại gầy như vậy, khẽ nhìn thoáng qua trên thân áo cô thấy có vài vết máu, chắc anh bị cái ngục tra tấn cùng hành hạ rất nhiều... Càng nghĩ cô càng thấy bản thân mình mặc rất nhiều tội lỗi, cô cảm thấy mình thật sự không còn mặt mũi nào đi gặp anh nữa! Bao nhiêu hối hận cùng tự trách dồn nén khiến cô khóc nức lên

- Kỳ Mạc.... ta xin lỗi... vì ta... vì ta mà người... ra nông nỗi... này - Cô vừa khóc vừa nói

- Đừng khóc, cũng đừng tự trách gì cả... là do ta tự nguyện... nàng sống thế nào? Đứa nhỏ vẫn khoẻ mạnh chứ? - Anh nhìn cô mà đau lòng vội vàng tìm chủ đề khác mà hỏi

-... - Cô không nói gì chỉ cố nén lại xúc động mà gật đầu

Anh nhìn cô như vậy có chút an tâm, hôm nay cô đến tìm anh chắc chắn là có việc muốn nhờ, cũng có lẽ là hỏi thăm anh như sức khoẻ như thế nào. Xem kia cô có mang một chút bánh... chắc cho cô tự làm!

- Đứa nhỏ vẫn khoẻ chứ, hoàng huynh có phát hiện ra đứa nhỏ không? Nàng nên cẩn thận một chút.... Đứa nhỏ... - Anh cười nói giọng hơi nâng to lên một chút

Nghe ra sự khác biệt trong lời nói của anh... Cô bỗng nhiên thất thần, rồi liền chậm rãi nhắm nghiền mắt lại, những giọt nước mắt tí tách rơi, ăn dãi trên má. Cô nhìn anh thân sâu, miệng nói tiếng cảm ơn với anh thật nhỏ, nhỏ tới mức anh phải nhìn khẩu hình miệng của cô mới biết được cô nói cái gì. Anh cười khò gật đầu không nói.

" Rầm "

Cửa nhà lao bị đập đổ ra. Hần đôi mắt đỏ ngầu nhìn đôi gian phu dâm phụ kia. Trong trái tim như bị ngàn con dao đâm xuống... Hần thấy khuôn mặt hoàng hốt sộ sệt của cô. Hần nhìn thấy đệ đệ của mình đang nhìn mình với đôi mắt kinh ngạc. Hần bỗng thấy đau lòng, hần cảm giác mình bị phản bội nặng nề... Hần là đau thương chỉ muốn tìm vật gì phát tiết..

- Hahaha... hahaha.... hahaha - Hần cười, cười một cách ghê sợ

- Hoàng Thượng... - Cô sợ hãi kêu lên, trong trái tim quặn thắt lại run rẩy nói

- Cầm Miệng! - Hần thét lên

Cùng với con phần nộ, hắn muốn giết chết tất cả mọi thứ, hắn không chấp nhận sự thực này... Vì cái gì... Vì cái gì lại lừa dối hắn... Hắn chưa bao giờ sợ hãi như lúc này, chưa bao giờ chết lặng như lúc này. Hắn có chết cũng sẽ chẳng bao giờ tưởng tượng ra được cái cục diện rối rắm tới nỗi không thể nào cứu vãn được như vậy.

- Hoàng huynh... ngươi muốn làm gì ta cũng được... đừng hại nàng và đứa bé... - Anh cắt lời đứng dậy

Anh không phải đứa ngốc, vốn là tướng lĩnh trên xa trường con mắt của anh vốn có thể nhìn thấu tâm tư nhiều người, thân thủ vốn rất nhạy bén, kia anh cảm nhận được tiếng bước chân đang tới gần, anh biết cô đang dùng cách gì để che giấu đứa bé kia, anh biết để làm ra lựa chọn này cô đã phải khổ sở như thế nào, một phần đau lòng vì anh biết cô chỉ là lợi dụng mình nhưng một phần anh có chút vui vì bản thân còn có thể giúp ích được cô cho nên anh chọn cách giúp cô.

- Cảm Miệng! Các người đều là một lũ gian phu dâm phụ mà đối với trẫm như vậy.... Các người.... các người còn có thể trẫm trong mắt... - Hắn đau lòng nói, ngón tay run run mà chỉ vào cô và anh

Cô không thể làm gì hơn ngoài việc im lặng khóc, cô không khóc thành tiếng mà chỉ rơi nước mắt, cô nắm chặt ngón tay mình tựa như da thịt bất cứ lúc nào cũng có thể chảy máu, cô vốn đã hy vọng hắn có thể nói với cô một câu hắn không tin sự việc này, cô thực sự đã dành ra rất nhiều hy vọng nhiều tới nỗi cô không thể nào tin chính bản thân mình nữa. Phải chăng hắn nói đây là một chò đùa vui cô thực sự nghi ngờ bản thân mình sẽ vì thế mà vui mừng gật đầu nói cho hắn toàn bộ sự việc.

Nhưng bao hy vọng, bao chờ mong cũng chỉ đổi lại được một sự uất ức và ghen ngào cay đắng. Hắn như vậy mà lòng tin đối với cô một chút cũng không có. Cô đã từng ảo tưởng, từng nghĩ chắc chắn rằng hắn đối với cô là yêu là thương là ôn nhu cung chiều. Nhưng càng lúc cô càng phải nhìn thấy, phải buộc mình tin vào cái sự thật cô không muốn tin kia. Thực sự hắn chỉ vì quyền lợi, vì ngại vàng cuối cùng cô cũng chỉ là một quân cờ, một cái đà kiếm một cái lá chắn để bảo vệ cho cái người trong lòng hắn.

- Còn đứng đây, mau bắt hoàng hậu nhốt vào Khôn Ninh Cung, không có lệnh của trẫm không cho phép ra ngoài - Hắn tức giận nói

- Không, hoàng thượng, người nghe ta nói một chút, đây không phải sự thật - cô nhất thời không muốn thực hiện kế hoạch nữa, cô muốn giải thích

Cô tóm lấy tay áo hắn khóc nháo lên muốn giải thích. Cô không muốn đoạn tình này cứ thế phải kết thúc, cô muốn cố chấp, muốn ích kỷ cứu vãn cục diện này, dù chỉ là nhỏ nhoi một chút hy vọng thôi cũng được.

- Còn không mau dẫn đi - hắn ở một bên cười lạnh gạt phất tay cô ra nói

Cô bị hắn đẩy ngã cứ như vậy chết lặng, thì ra... thì ra đã sớm không còn tình cảm... à không phải nói rằng ngay từ lúc bắt đầu cũng chưa bao giờ có. Cô rơi nước mắt, đau lòng cùng uất ghen như một con dao cứa vào tim cô.

- Hoàng Thượng đừng tổn hại nàng, người nghe ta giải thích, thực sự... - Anh đứng ở một bên cười khổ cùng đau lòng vội nói

- CẢM MIỆNG! - Hắn hét lên chặn đứt lời anh nói rồi phất áo bỏ đi

Anh biết bây giờ hoàng huynh thực sự rất hận, rất đau khổ. Anh biết hoàng huynh cũng yêu cô say đắm và say đắm không khác gì anh chỉ là không thể hiện, không nói. Chỉ trầm lặng mà quan tâm cô. Thực sự từ khi trở về anh đã cảm nhận được điều này rất rõ ràng. Nhưng chỉ là không nói với cô, anh thấy mọi thứ nhưng ích kỷ không nói. Nếu như nếu như sớm nói ra, kết cục sẽ không phải như vậy, anh hối hận tự trách bản thân mình ích kỷ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Ép buộc

Đã qua một tháng kể từ khi hắn giam cô trong cung này rồi. Mọi thứ thật ảm đạm và tẻ nhạt. Đường như hắn đã lãng quên một người như cô rồi. Cô cũng chẳng buồn vì điều đó, bởi vì sớm hay muộn điều này cũng sẽ tới thôi. Khi nhận ra điều đó cô đã cười chính bản thân mình vô dụng và thật bại tới nhường nào. Thật là đau... con tim dường như ngừng đập!

- Hoàng Thượng Giá Lâm ! - Tiếng thái giám kêu to ngoài cửa

Cô đi ra hành lễ với hắn, cô không ngẩng mặt lên nhìn hắn, cô muốn trốn tránh ánh mắt kia, cô không muốn nhìn nó, đôi mắt đó sẽ khiến cô phải khổ sở, và đau thương. Cô bắt lực lúc này, cô không muốn rũ bỏ hết tất cả những tưởng tượng, những hy vọng của mình, dù đó chỉ là lừa mình dối người cũng được, ít nhất hãy để cô đắm chìm trong đó mà không phải đối mặt với sự thật tàn khốc kia.

- Ngẩng mặt lên - Hắn lạnh lẽo nói

Cô cứng đờ người, cuối cùng vẫn phải tuyệt tình đến vậy sao. Cô cố gắng dằn ra một nụ cười nhẹ nhìn hắn, cô cố gắng ngăn không cho mình run rẩy khi

nhìn hấn. Ánh mắt lạnh lẽo, ghét bỏ kia làm cho nước mắt cô muốn rơi nhưng bây giờ khóc thì có thể làm được gì, cô phải kiên cường nên, vì đứa con trong bụng cô phải cố gắng.

- Hoàng Thượng lần này tới tìm ta là có việc gì!? - Cô lạnh lùng nói quay lưng lại để hấn không nhìn thấy mặt mình

- Bỏ đứa con, chỉ cần nàng uống bát thuốc này, mọi chuyện ta sẽ lo ổn thỏa, nàng yên tâm, từ nay về sau ta và nàng sẽ sống hạnh phúc hơn, cho nên hãy bỏ đứa con này đi, làm lại từ đầu với trẫm được không - Hấn giọng khàn khàn, trong giọng nói mang rất nhiều cầu xin và mong chờ

- Hoàng Thượng, nếu người muốn ta viết hưu thư hay nhốt ta vào lãnh cung cũng được, nhưng giết đứa bé này ta tuyệt đối không làm - Cô tức giận nging hấn

Bằng tất cả những gì cô có hiện tại cô sẽ bảo toàn sinh mệnh cho đứa trẻ này. Dù thế nào đi chăng nữa, dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ sinh đứa bé ra. Con của cô cùng hấn sẽ khỏe mạnh. Dù hấn không cần con cô sẽ tự mình nuôi đứa bé.

- Nàng... Trẫm đã muốn tốt cho nàng vậy mà... người đâu mau ép Hoàng Hậu uống thuốc - Hấn giận dữ quát

Hấn chưa xót cho bản thân, hấn hiểu tâm trạng người làm mẹ khi phải bỏ đi đứa con của mình, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không chấp nhận bất cứ nghiệt chủng nào được sinh ra. Dù cho có có phải khiến cô hận hấn, hấn sẽ không từ thủ đoạn mà giết nghiệt chủng kia.

Thời gian sẽ làm xóa nhòa đi mọi nỗi đau, cô có thể hận hấn lúc này nhưng không thể hận hấn cả đời. Cho dù có phải chết hấn chung sẽ chôn cô cạnh hấn để đời đời kiếp kiếp giam giữ cô bên mình, hấn không cho phép cô được ở cạnh bất cứ người con trai nào ngoài hấn cả!

- Các người dám động vào Hoàng Hậu của Bắc Hấn sao? Ta nói cho các người biết nếu các người dám động vào ta, ta sẽ chu di cửu tộc nhà các người
- Cô hét lên với lũ người đàn ông mình đồng da sắt đang tiến lên

Bọn chúng liền do dự một hồi không biết nên làm thế nào! Nếu tuân mệnh Hoàng Thượng thì Hoàng Hậu sau này sẽ giết người nhà bọn chúng còn nếu không thực hiện bọn chúng sẽ bị gán vào tội danh khi quân phạm thượng. Thực sự trong tình huống này không biết nên làm như thế nào nữa

- Các người nên nhớ ai mới là người nắm giữ mạng của các người! Mau ép Hoàng Hậu uống thuốc - Hấn giọng ra lệnh đầy uy quyền

- Các người thử lên, bốn cung sẽ chết cho các người xem... Hoàng Thượng, người đừng ép ta - Nói rồi cô cầm con dao lấy được dưới gối mà bấy lâu cô đã chuẩn bị phòng khi có chuyện xảy ra

Bọn thái giám, cung nữ và thị vệ thấy thế liền đứng im bất động không dám tiến lên nữa bước. Hấn thấy thế cũng không thể làm được gì cả. Tay hấn nắm thành quyền tướng trũng như các xương ngón tay có thể vỡ vụn ra được. Không khí im lặng đáng sợ diễn ra.

- Nàng... nhất định phải đối đầu với ta sao? - Hấn đau lòng không thể nào khóc nổi

- Hoàng Thượng! Cục diện tới mức này người không thể trách ta - Cô khóc đau lòng nói

Cả hai đều mệt mỏi đều đau lòng, nhưng có vì sao mọi chuyện lại tồi tệ như thế này? Có phải hấn đã làm gì đó sai lầm rồi không? Hấn bắt lực rồi, thực sự bất lực rồi!

Hấn quay lưng đi, phía trước trời đã tối, hấn cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Hấn dơ tay lên lệnh cho tất cả cung nữ, thái giám và thị vệ lùi đi. Rồi một mình bước về tẩm cung.

Sau khi hấn đi cô ngồi sụp xuống đất. Cô cố nén lại tiếng khóc của mình, nước mắt rơi càng nhiều nhưng cô không cho phép mình phát ra tiếng động vì cô sợ hấn nghe thấy tiếng khóc của cô rồi chạy tới sẽ thấy bộ dáng yếu đuối này. Cô sợ.... sợ nếu bản thân yếu đuối sẽ không giữ nổi con...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Bảo vệ

Từ ngày ép buộc cô uống thuốc đã được khoảng gần hai tháng. Hấn đã cố gắng bảo mật tin tức để không một con kiến có thể nghe được. Nhưng giấu được một thời gian cũng không thể giấu được mãi. Mấy ngày nay đã có một số đại thần hỏi về chuyện của Hoàng Hậu, hấn cũng chỉ có thể nói qua loa là cô ốm

Bên Mẫu Hậu cũng đã hỏi thăm về tình hình tại sao cô lại không tới thỉnh an bà, hấn cũng đã giải thích là cô bị ốm nặng không thể rời giường, đồng thời cũng nói cô phạm lỗi hấn cấm túc cô để kiểm điểm lại mình. Nghe vậy Thái Hậu cũng không nói gì chỉ gật đầu coi như đã hiểu.

Nhưng rồi ngày ngày tháng tháng trôi đi. Hấn dù có ba mắt bốn tay cũng không thể giữ kín được chuyện này. Thế rồi thông tin bị rò rỉ ra ngoài, triều thần bất bình yêu cầu hấn phế truất hoàng hậu. Mấy ngày này triều thần gây áp lực bắt hấn phải phế truất hoàng hậu.

- Hoàng Thượng, chúng thần kính xin hoàng thượng phế bỏ hoàng hậu, không thể để một người phụ nữ bại hoại vô giáo dục như vậy làm mẫu nghi của Bắc Hán này - Thừa Tướng bước ra nói

Sau câu nói của thừa tướng các triều thần đều lần lượt nói theo làm hấn nhức đầu. Nhưng mà bên Hậu Cung còn loạn hơn bên triều chính.

- Tất cả mau câm miệng lại, bất cứ ai còn nhắc lại vấn đề này chu di tam tộc chém không tha, mọi chuyện liên quan tới hoàng hậu trẫm sẽ có cách giải quyết - Hấn tức giận nói rồi phất tay bãi triều

Sau khi hấn đi liền như thế để lại một cục diện rối rắm không thôi. Hấn bước chân đi tới cung Thái Hậu như mọi ngày nhưng có lẽ hôm nay sẽ lại rắc rối hơn hôm qua thôi. Nén tiếng thở dài, có lẽ hấn nên giải quyết triệt để chuyện này.

- Hoàng Nhi, mau phế Hậu đi - Từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng hải tử, Thái Hậu đứng dậy đi ra liền nói

- Mẫu hậu, chuyện của con để con giải quyết vẫn nên - Hấn nhẹ nhàng đỡ mẫu hậu ngồi xuống nói

- Chuyện của con? Người phụ nữ bại hoại đó mang cốt nhục của đệ đệ con mà lại là chuyện của con? Không được, bà già này sống tới bây giờ không thể chấp nhận được người phụ nữ nào như vậy, nếu con không nỡ ra tay vậy được để mẫu hậu làm - Thái Hậu tức giận nói

Hấn nghe thấy vậy liền hoảng sợ, thực sự mẫu hậu hấn bình thường là người phân đúng phải trái đúng sai, nhưng một khi đã để bà ra tay làm việc thực sự phải gọi là diệt cỏ tận gốc giống như là thanh tẩy mọi thứ vậy. Phong cách làm việc của mẫu hậu không ai hiểu bằng hấn.

Hơn nữa tính toán ra giờ này cô mang thai cũng tròn sáu tháng rồi nhỉ, nếu bây giờ mà mẫu hậu ra tay chẳng may sẽ một xác hai mạng hấn không nỡ làm như thế. Dầu sao phải chứng kiến cảnh cô đau lòng hấn còn đau gấp trăm lần cô.

- Chuyện này con sẽ tự giải quyết - Hấn nói

- Con đó, đã nói phải giữ lời nghe chưa, mẫu hậu đi thăm Từ Y đây, con bé mang thai cũng phải được gần ba tháng rồi, con bé thực sự phải là hoàng hậu mới đúng ta không hiểu tại sao con lại lập người phụ nữ ác độc, dối trá, bại hoại kia làm hoàng hậu nữa - Mẫu Hậu thở dài nói

Bà tức giận nói đồng thời nhắc đề Từ Y, hiện tại bà khá hài lòng với đứa bé này, ngoan ngoãn, hiền lành lại tốt tính thực sự trước kia mắt bà mù rồi nên mới cố vũ cho Hoàng Thượng lập Tuệ Nhi làm Hoàng Hậu!

- Dạ mẫu hậu, con đưa người đi được không, tiện thể tới thăm nàng ấy, lâu nay bên triều chính con không tới thăm được chắc nàng ấy sẽ buồn lắm - Hấn thuận theo mẫu hậu nói

Đi tới cung của Mạc Quý Phi, bước vào phòng hấn thấy nàng đang đọc sách, nàng vẫn yên ắng tựa như một mặt nước yên bình

- Thần thiếp tham kiến Thái Hậu và Hoàng Thượng - Từ Y hành lễ nói

- Mau đứng dậy đi - Thái Hậu cười hiền nói

- Tạ Thái Hậu - Từ Y cười nhẹ đáp

Hấn ngồi bên cạnh Thái Hậu không tỏ rõ thái độ thích hay ghét lắm chỉ lẳng lặng nghe rồi đôi khi nói vài câu. Đa số là Thái Hậu nói chuyện, hấn cũng không muốn phá hỏng không khí vui vẻ này. Chẳng biết giờ này Tuệ Nhi đã ăn gì rồi.

Tại sao hấn lại phải bỏ công quan tâm nhỉ, rõ ràng đã ra lệnh cấm Ngự Thiện Phòng bưng bê đồ ăn cho cô mà, hừ, hấn không thèm quan tâm nữa. Nhưng càng nghĩ chắc mấy tháng nay cô chắc cũng không có đồ bồi bổ cho đứa con rồi.... khoan có phải con hấn đâu.... nhưng mà hấn thương cô, chắc bây giờ người già nhom rồi....

Hấn liền đứng dậy nói bừa một lý do rồi quay về Dưỡng Tâm Điện. Về tới nơi hấn liền ra lệnh cho Lý Công Công kêu Ngự Thiện Phòng làm chút canh bổ mạng cho cô. Còn hết sức dặn dò không được để người khác biết, phải làm lặng lẽ không được để ai biết được hành tung!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Kiên cường

Lại một ngày vô vị nữa đã tới. Ánh nắng mặt trời chiếu qua khe cửa sổ, xuyên qua cả lớp giấy cửa sổ chiếu những ánh sáng ám áp vào căn phòng lạnh lẽo này. Ngày ngày trôi qua, cô vẫn tiếp tục phải sống để sinh hài tử. Càng ngày bụng của cô càng to ra và nặng hơn khiến việc đi lại bất tiện hơn trước rất nhiều. Lúc trước khi đói còn có thể lên ra rất dễ dàng kiếm đồ ăn.

Nhưng bây giờ bụng to, khó đi lại hơn. Mấy ngày nay cô cũng chả có thứ gì tốt để nhét vào bụng, chắc cục cứng trong bụng đôi lắm. Thôi thì phải đợi tới nay hành động vậy. Nếu cô cứ lên tục nhờ Nhữ Văn mãi sẽ gây hại cho em ấy. Vốn dĩ em ấy theo cô tới Bắc Hán nơi đất khách quê người này đã là một việc khiến cô cảm động, và lại cô lại bị nhốt chắc cuộc sống của em ấy sẽ khó khăn biết nhường nào.

Cảm giác áy náy này khiến cô không còn mặt mũi nào đi tìm Nhữ Văn nữa. Và lại dạo này ở trong này buồn chán, cô chả thể biết được tin tức gì phía bên ngoài. Kỳ Mạc không biết thế nào rồi? Còn có các ca ca nữa... Suy nghĩ vừa hiện ra khiến cô nhất thời lo lắng nhưng cũng phải nén xuống. Đứng dậy rồi giường cô cảm thấy bản thân nên đi lại một chút để tốt cho việc sinh nở.

Thế rồi cô bước chân ra khỏi cung, thực sự cung của Hoàng Hậu rất rộng dù đi mấy vòng sân sợ cũng không có hết được. Cô ra chỗ tiền đình thuộc cung của cô ngồi một lát. Một con gió nhẹ thổi qua mang tới hương thơm của đồng cỏ. Vốn dĩ Bắc Hán là một nơi thuộc khí hậu lạnh, mùa hạ kéo dài không lâu, nhắc tới mùa hạ cô lại nhớ tới đất nước Vương Sở, nhớ tới đoạn thời gian bản thân làm Thập Công Chúa Vương Sở - Vương Tuệ Nhi

Đang đắm chìm mình trong dòng cảm xúc đột nhiên có một giọng nói mang đầy vẻ khinh thường từ trong ý tứ lẫn nội dung vang lên

- Trời ơi, ai đây? Hoàng Hậu phải không!? Sao nương nương lại ở đây? Trời ơi sao cái bụng lại to như thế kia - Mỹ Phi lên tiếng nói

- Mỹ Phi quá khen rồi, chả qua từ bao giờ cung của hoàng hậu ta đã trở nên náo nhiệt như vậy? Kê nào muốn tới thì tới muốn đi thì đi! Phép tắc và lễ nghi Mỹ Phi hẳn là phải học vậy có sao gặp Hoàng Hậu ta lại không hành lễ mà đã một câu hay lời... hửm? - Cô cười nhẹ đặt cốc trà xuống nói

Mỹ Lệ nghe vậy chỉ cười khinh bỉ, thật không ngờ con tiên nhân này lại có thể nói lên lời như vậy thật không biết liêm sỉ là gì! Uống công Mỹ Lệ đã coi cô là đối thủ mạnh nhất hóa ra cũng chỉ à tiện nhân ham muốn dục vọng muốn được đàn ông thượng lên.

- Hoàng Hậu người giả vờ ngu hay là ngu thật vậy? Bây giờ ở trong cung người là cái thứ gì chứ? - Mỹ Lệ tới gần nâng cằm cô lên hất mặt hỏi

Chưa đợi cô trả lời xong liền cho cô một cái bạt tai rất kêu. Sau đó liền như xả giận đánh liên tục lên mặt cô cho tới khi cô không thể đứng vững nổi ngã khụy ra đất. Mỹ Lệ nhìn thấy vậy liền đi lại gần bàn trà cầm cốc trà nóng hất thẳng vào mặt của cô

- Hừ, hôm nay ta chỉ nhẹ tay dạy dỗ lại người, nhớ kỹ cho ta người mãi mãi chỉ là tiện nhân nghe rõ chưa! - Mỹ Lệ quát lên

Cô không nói gì, chỉ im lặng cam chịu. Cô biết dù bây giờ mình có đứng lên đánh lại, dù cô có đủ khả năng đáp trả nhưng bảo bảo của cô, còn có ngày tháng sau này nữa, cho nên cô phải nhẫn. Một chút này có đáng là gì? Dù sao cũng đã quen rồi. Ngày nào cũng nghe những lời lăng mạ, ngày nào ít hay nhiều cũng bị ăn vạ, so với những thứ hiện tại cô còn có những thứ phải trân trọng hơn nhiều.

Đứng lên phủi quần áo. Cô ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt hằn. Hẳn ở đây từ bao giờ? Không phải là thấy hết rồi ư! Vậy tại sao lại không ra nói giúp một tiếng? Chả nhẽ hẳn là người cho phép bọn họ đánh cô ư? À dù sao thì hẳn cũng hận cô mà, có thể trách ai vô tình đây! Cô chỉ cười nhẹ hành lễ với hẳn rồi đi lướt qua nhau như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cô đi lướt qua hư một con gió khiến cho hẳn muốn níu kéo cũng không kịp. Từ khi nào cô trở nên cam chịu như vậy? Bị người ta đánh, bị người ta lăng mạ như vậy tại sao không chịu phản bác, không chịu tìm hẳn nhờ giúp đỡ. Hẳn vẫn luôn chờ mà, chỉ cần một câu thôi sao lại khó mở lời như vậy sao?

Hẳn thừa nhận bản thân đã dung túng cho các phi tần bắt nạt cô, ban đầu hẳn chỉ là muốn cho cô biết thế nào là đau, muốn cho cô hiểu cái cảm giác mà cô phản bội hẳn như thế nào. Nhưng càng ngày, hẳn nhìn cảnh này, trái tim của hẳn lại thắt lại và đau dữ dội lắm. Muốn tiến lên giúp nhưng nhớ tới những chuyện kia hẳn không bước lên nổi.

Hẳn đặt tay xuống chỗ mà cô bị người ta đẩy ngã, hơi ẩm của cô vẫn còn đó chỉ có người là không còn. Một giọt... hai giọt... ba giọt.... Mưa rồi sao? Con mưa rào mát lạnh như đang xóa tan đi nỗi buồn của hẳn tựa như một cái vỗ về, một cái cổ vũ hẳn mạnh mẽ hơn. Phải rồi hẳn không thể nào phải đau khổ vì một người phụ nữ như này cả. Còn rất nhiều thứ hẳn phải làm, còn rất nhiều người đang chờ hẳn cơ mà, có vì sao hẳn lại phải bị cô ảnh hưởng chứ phải không? Từ này trở đi hẳn sẽ không quan tâm tới cô nữa, hẳn sẽ chỉ lo việc triều chính mà thôi.

Nghĩ rồi hẳn liền ngẩng đầu lên trời để những giọt mưa rơi vào mặt mình, để cảm giác mát lạnh này làm thanh tỉnh bản thân lại. Ở một nơi khác dưới gốc cây cổ thụ to lớn, có một người con gái bị ngấm nước mưa đang trú mưa dưới đó.

Người con gái đó cũng ngẩng mặt lên trời để nước mưa rơi vào mặt, nhưng không phải bởi vì để thanh tỉnh bản thân. Mà là để nước mắt hòa trộn vào nước mưa. Để cho khi có người nhìn thấy họ sẽ tưởng đó là nước mưa chứ không phải là nước mắt mặn chát.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Sinh con

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng, nhanh tới mức thật không ngờ tới được. Thoáng cái ngày dự sinh của cô cũng tới rồi. Vốn hôm nay chính là ngày dự sinh của cô, thật may hôm nay nắng đẹp trời không có mưa hay bão gì cả. Mọi thứ đều liên quan tới việc sinh nở này cô đã chuẩn bị sẵn hết, rất đầy đủ!

Nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy lo lắng không yên, vì lần này sinh con chỉ có một mình cô, Nhữ Văn lại không có ở bên. Trước nay cô làm việc gì đều có Nhữ Văn ở bên, nay Nhữ Văn đã bị tổng quản điều đi tới phòng giặt đồ gian nan mà đầy những điều giả dối, không biết ở đây Nhữ Văn có bị bắt nạt không nữa!

Đang nghĩ ngợi lung tung, đầu óc cô lại nhớ về hân. Cô muốn những ngày này hân ở bên cô dù chỉ một chút thôi cũng được, cô muốn hân sẽ bế bé cưng khi nó ra đời để nó được hưởng trọn vẹn cảm giác có cả cha lẫn mẹ. Cô thật đúng là một người mẹ vô trách nhiệm không thể lo đủ cho con của mình khi ra đời có cha nó ở bên. Cục cưng à, con có trách mẹ không?

Cô ghét cảm giác yếu đuối lúc này, cô ghét ai đó thấy mình yếu đuối, nhưng những lúc như thế này cô lại hy vọng có hân ở bên cạnh, cho cô dựa vào bờ vai hân, cô hy vọng hân sẽ tới đây và an ủi cô, sẽ nắm lấy tay cô trong lúc đau đẻ. Như vậy sẽ tốt biết bao!

Đang lúc lo lắng, cô thấy bụng cô chọt có con đau lan truyền khắp thân thể. Cô hốt hoảng không biết lên làm gì. Cô thực sự bất động lúc này! Làm ơn có ai đó cứu cô được không? Làm ơn đi mà, ai đó cứu cô, cô hoảng sợ, rất sợ cô sợ bé cưng sẽ chết!

- Hoàng hậu, chúng nô tỳ tới muộn - Có hai người một già một trẻ xông vào nói!

Ai thế nhỉ? Cô chưa gặp họ bao giờ nhưng trên nét mặt họ hiện lên vẻ hiền hậu, chắc họ là người tốt! Cô đánh cược lần này, dơ tay tới phía họ chạy tới cầu mong sự giúp đỡ!

- Hoàng Hậu cố gắng lên! Con gái mau chuẩn bị nước nóng, mang chần tới đây - bà mẹ nói

Mọi thứ diễn ra thật tươm tất đâu vào đây, chắc bọn họ là người đã làm nghề đỡ đẻ này nhiều năm mới trở nên lão luyện như thế này!

- Hoàng Hậu dùng sức, mau dùng sức - bà ta nắm lấy tay cô giọng cổ vũ nói

- HYAAAAAAAAA ~ ~ - Thực sự rất đau, cô cắn chặt lấy tấm khăn trắng được gấp làm nhiều lần kêu lên

- Mau dùng sức, cố lên - Bà ấy lại lần nữa cổ vũ cô, truyền thêm động lực cho cô

Thực đau, cô không thể ngờ cảm giác lại đau như vậy! Thân thể cô như bị xé toạt ra vậy. Từ Khiên mau tới chỗ ta đi, ta cần chàng ở bên lúc này, làm ơn đi mau tới đây, ta đau lắm Từ Khiên à!

Một tiếng sau!

- Ra rồi ra rồi, là...là con trai... hoàng tử... là hoàng tử - cô con gái vui mừng nói

- Chúc mừng hoàng hậu, người đã rất cố gắng - bà ta cười nói, lấy khăn lau chán cho cô

Nghe vậy cô liền vui mừng, dù là con gái hay con trai không quan trọng, chỉ cần cục cưng ra đời bình an đối với cô mới là điều quan trọng nhất.

Trước khi hôn mê, cô thấy cục cưng được tắm qua bằng nước, tay nghề của cô gái trẻ kia cũng không tệ, như vậy là cô yên tâm rồi!

Khi cô thực dậy đã là buổi chiều, hoàng hôn tới thật đẹp, cảm giác yên bình khiến cô thật an tâm.

- Hoàng hậu người đã tỉnh - cô nghe thấy giọng nói trong trẻo liền nhớ tới cục cưng của cô

- Cho ta bế bé con của ta - cô nói

Cô gái trẻ kia đi tới nhẹ nhàng giao cho cô cục cưng, nhìn gương mặt nó ngủ thật là yên bình. Cục bột nhỏ, con thật là hư mà, con giống y hệt cha con luôn muốn làm mẹ đau lòng mà. Nghĩ rồi cô liền khóc, nước mắt rơi tí tách trên mặt cục cưng. Bé con như hiểu tâm trạng cô liền dơ tay ê ê a a an ủi cô

Nhìn khuôn mặt của bé con kia! Bấy, tám phần đều là giống hân, mũi này, mắt này, cái gì cũng giống chỉ có mỗi miệng là giống cô. Thực sự độc ác mà, con là của cô sinh cứ như là con của hân sinh vậy, không nó mấy nét nào giống cô cả!

- Hai người từ đâu tới? Cảm ơn vì đã giúp ta lúc cấp bách - Cô giọng cảm kích nói

- Chúng tôi chịu ăn cứu mạng của Kỳ Mạc đại nhân, ngài ấy nói hôm nay là ngày mà người trong lòng của ngài ấy hạ sinh, ngài ấy nhờ chúng tôi tới giúp cô. Ngài ấy còn nhớ chúng tôi sau khi sinh nấu nhiều món bồi bổ cho cô một chút - Người mẹ nói rồi bưng một mâm đồ ăn dinh dưỡng tới trước mặt cô

Nhìn những món đồ ăn kia, cô thật sự xúc động, Kỳ Mạc người tốt với ta như vậy ta làm sao trả lại đây!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thử máu

Sau khi sinh hạ Vân Du, có lẽ cơ thể cô vốn đã yếu nay còn yếu hơn, cô sợ mình không đủ sức lực để có thể bảo vệ con khi mà một ngày chỉ có một bữa cơm, cuộc sống chả khác gì một tên tù nhân, không có lẽ tù nhân còn được cơm ba bữa mỗi ngày.

Vốn dĩ nếu chỉ có một mình cô thì một ngày một bữa cũng chả vấn đề, nhưng cô còn có Vân Du, nếu không ăn uống đủ chất, sữa của cô sẽ không có chất dinh dưỡng nào cả, hơn nữa nếu nhờ may cô mang trong người lây sang cả Vân Du sẽ không tốt.

Cô cố tìm ra phương hướng giải quyết đều không ổn thỏa. Một hồi trầm tư vào suy nghĩ, bỗng bên ngoài cửa có truyền tới khẩu lệnh “hoàng thượng giá lâm”, cô thật không biết nên khóc hay nên cười nữa. Hẳn chắc chắn sẽ đoạt đứa con này của cô. Hơn nữa...hơn nữa hẳn vốn cho rằng đây không phải con của hẳn!

Bằng bất cứ giá nào cô phải giải thích cho hẳn, dù hẳn nghi ngờ, chắc chắn, chắc chắn có biện pháp chứng thực điều này... Sẽ có biện pháp mà, cô không thể để con của mình lớn lên phải mang cái danh xấu đẻ người đời cười chê!

Ở thời đại này không có xét nghiệm ADN như ở hiện đại, thế nhưng ở cổ đại không phải là không có biện pháp. Chả phải phương thức thử máu còn đó sao! Mỗi bên trích ra một ít máu nhỏ vào bát nước, chỉ cần hòa vào làm một chứng tỏ là quan hệ máu mủ! Tuy độ tuyệt đối không bằng xét nghiệm ADN nhưng vẫn có thể tin tưởng được. Cô chỉ sợ Vân Du sẽ đau như vậy cô cũng sẽ đau lòng nha, làm mẹ thấy con mình bị thương tổn sao không đau cho được!

Hắn từ bên ngoài đi vào, hẳn ra lệnh cho mọi thái giám và cung nữ đều ở bên ngoài cửa chỉ một mình mình hẳn đi vào. Đã bao lâu rồi cái cảm giác này bỗng lại hiện hữu trong hẳn, cảm giác hoài niệm làm sao!

Từ ngày hẳn quyết định sẽ rũ bỏ mọi thứ về cô ra khỏi tâm chí, hẳn vui đầu vào làm việc, xem tấu chương, hẳn để cho bản thân không còn thời gian nghĩ đến cô nữa, kể cả là trong những giấc mơ.

Sáng dậy sớm làm việc, hẳn xem tấu chương, phê duyệt các văn kiện cho tới khi nào thấm mệt, bản thân không thể cảm cực nổi mà chìm sâu vào giấc ngủ. Có như vậy hẳn mới có cơ hội không thể nào nghĩ tới cô mà nhớ nhưng nữa!

Đi vào phòng, hẳn thấy cô ôm đứa nhỏ cười rất vui vẻ, hơn nữa còn đang chơi đùa với nó rất vui, miệng ngậm nga gọi Vân Du, Vân Du. Chắc đó là tên cô đặt cho nó.

Bỗng khước mắt hẳn cay cay, vốn dĩ nếu đó là đứa bé của bọn họ, vốn dĩ sẽ hạnh phúc tới nhường nào, trong tưởng tượng hẳn có thể thấy cô ôm con của bọn họ, hẳn ngồi bên cạnh ôm cô và con thật hạnh phúc tới nhường nào!

- Trẫm nghe tin nàng đã sinh hạ hoàng tử - hẳn âm trầm nói đi tới chỗ cô ánh mắt nhìn đứa trẻ đầy căm phẫn và ghê tởm

Cô cố gắng bình tĩnh tâm trạng của mình, nhưng cố gắng thế nào thân thể cô cũng run run một hồi, cô ngược mắt lên nhìn hẳn, khước mắt đã không còn rung động như hồi thiếu niên nữa, thay vào đó là sự trưởng thành của năm tháng.

- Con gió nào đã đưa người tới thăm hai mẹ con bọn ta vậy – co vẫn giữ vững nụ cười nhẹ của mình nói

- Ha ha, nàng đang cố tỏ ra không biết hay không biết thật? Trẫm tới là để đưa đứa trẻ nghiệt chủng kia ra khỏi cung, vĩnh viễn không được tới gần nàng – hẳn nói, khẽ nhủ mày, trong ánh mắt hiện lên vẻ không vui

Cô khẽ run rẩy thân thể nhìn sâu vào trong đôi mắt phẫn hận kia, hẳn nhìn con của chính mình với ánh mắt như vậy, cô hận không thể nào ngay lúc này đây cùng đứa bé cao chạy xa bay vĩnh viễn không bước vào hoàng cung nữa bước.

- Hoàng Thượng, trước hết ta có ba điều muốn nói. Thứ nhất đây là con của người, người không tin có thể thử máu. Thứ hai, giữa ta và Kỳ Mạc là trong sạch, trời đất chứng giám nếu ta có nửa điểm dối trá liền chết không toàn thây. Thứ ba, nếu người giám tước đoạt con của ta, lão nương sẽ sống chết với người một phen Bắc Hán Hoàng Đế Từ Khiên – cô hùng hồn nói với hẳn không một chút kiêng kỵ gì cả

Hắn nghe vậy liền có một chút ngạc nhiên, nếu là người bình thường dám ăn nói vậy với hẳn, hẳn liền sẽ chém đầu ngay lập tức, nhưng ai bảo cô là xương sườn mềm của hẳn, hẳn hận không thể bảo vệ cô tốt một chút chứ lại nỡ lòng nào thương tổn cô đây

- Hùng hồn nói như thế vậy được trẫm sẽ không phụ lòng nàng liền tiến hành nghi thức thử máu, nếu như máu của trẫm và đứa bé không có hòa làm một, trẫm lập tức giết đứa bé – Hẳn cảm tức nhìn cô nói

- Vậy được ta sẽ chết cùng đứa bé cho người hài lòng – cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hẳn nói

Có thể nói ra thứ hình phạt không phải là người như vậy, thực sự cô đã nhìn nhầm hẳn, mắt cô ngày đó thực sự là bị mù. Nếu kể cả kết quả có bị sai lệch, hẳn cứ trừng phạt cô, việc gì phải giết đứa trẻ, hành động thiếu tính người như vậy sao hẳn có thể thốt ra dễ dàng như vậy được chứ!

Hắn thấy biểu cảm kiên quyết một mực chết theo đứa bé kia làm hẳn dờ khóc dờ cười, cô đây là được lời cả đôi đường, cô biết rõ hẳn sẽ vĩnh viễn không tổn hại cô liền lợi dụng mà bảo toàn mạng cho đứa nhỏ... Thực sự là mưu mô!

Chương 86: Hy vọng

Cuộc thử máu diễn ra khá yên lặng, hần chỉ sai thái giám thân cận của mình là Lý Công Công đi lấy một bát nước sạch và một cây kim sau đó mang đến đây để tiến hành nghi thức thử máu.

Hần không muốn để quá nhiều người biết, họ sẽ lại dị nghị nhiều, như vậy sẽ không tốt cho cô. Hơn nữa hần không muốn cô và đứa bé xảy ra quá nhiều bất lợi... Dù cho... dù cho đó không phải là con hần, nhưng khi nhìn đứa bé, trong lòng hần nảy sinh ra cảm giác yêu thích lạ thường... Có lẽ là do hần từ trước tới nay chưa bao giờ có hài tử cho nên mới nảy sinh thứ cảm giác này đối với con của cô.

- Hoàng Thượng, nô tài mang đồ người yêu cầu đến rồi ạ - Lý Công Công đứng bên ngoài khẽ nói

- Mang vào đi - Hần ra lệnh rồi nhìn những thứ hần yêu được để lên trên bàn

Đợi cho Lý Công Công ra bên ngoài, hần tiến lên cầm cây kim chọc vào đầu ngón tay mình, từng giọt máu đỏ thẫm nhỏ vào bát nước. Hần nhàn nhạt nhìn sau đó lấy khăn cầm lại vết máu.

Cô tiến lên cầm lấy cây kim khác, tay cô run run. Hần không biết là cô vì thương con mình bị thương hay đây chính là biểu hiện của việc cô nói dối hần. Dù sao cô đã tính kế cận kề, dù kết quả không phải thì hần có thể làm gì được cô.

Đứa bé vì đau mà khóc thét lên oa oa nghe rất thương tâm. Chẳng hiểu sao tim hần như quặn thắt lại từng hồi. Khi máu của đứa trẻ nhỏ xuống hai, ba giọt. Nhưng nhìn kết quả... Phút chốc hần hoảng sợ... Thực sự là hòa vào với nhau.

Hần từng người lùi lại hai, ba bước chân. Hần không tin vào mắt mình cái kết quả kia, ngày trước mắt hần. Thực sự là hài tử của hần... là con của hần... Chính như vậy, là con của hần.

- Kết quả người đã thấy rõ chưa bệ hạ, đây là con của người đấy - Cô đau lòng dỗ con nói

Chính tay mình cầm kim cắm vào ngón tay của đứa con bản thân mang nặng đẻ đau, người làm mẹ mà không sót, không đau đây. Cô ôm thẳng bé nói vài lời dỗ dành nó, cô còn vỗ vỗ lưng nó để nó nín khóc.

- Tuệ Nhi... là con của ta... cho ta ôm một chút... nàng thật độc ác vì sao ngày đó lại nói dối ta... nhờ may trong thời kì nàng mang thai xảy ra cố sự gì ta... ta... ta - hần run rẩy nói tiến lại gần cô muốn đón lấy đứa bé từ tay cô

Nhưng khi hần tiến lên muốn ôm đứa bé, cô lại nhất quyết không cho hần ôm, cô nhìn hần bằng ánh mắt lạnh lùng cùng căm ghét. Đột nhiên tim hần run rẩy không nói lên lời, cổ họng khô khốc.

- Xin lỗi, ta chỉ là không muốn người ôm con... Bệ hạ, người cũng biết ta luôn luôn lo lắng nhiều chuyện cho nên hành động vừa rồi là nhất thời lảng cho nên mới làm như thế - cô nói rồi liền quay lưng với hần

- Đừng gọi bệ hạ, ta cảm thấy thực sự xa lạ. Tuệ Nhi trước đây là ta không tốt có mắt như mù, lại đi nghe những lời đồn thổi mà kết tội nàng như thế, hơn nữa còn làm ra rất nhiều loại hành động không bằng cảm thù... Tuệ Nhi, ta xin lỗi là ta đã khiến mẹ con nàng chịu nhiều tủ nhục như vậy... Ta... ta không biết phải làm như thế nào mới khiến nàng tha thứ cho ta, Tuệ Nhi ta biết nàng trước nay đều oán hận ta, có ác cảm với ta... Nhưng làm ơn hãy cho ta ôm con của chúng ta một lần thôi... Ta cầu xin nàng! - Hần giọng khàn khàn nói, ký ức ủa về, thực sự khiến hần nhói đau, cảm giác như bị ngàn cây kim chọc vào người

Nghe hần nói cô thực sự có chút giao động, cái cô không ngờ nhất chính là hần là hoàng thượng, là vua của một nước, cao cao tại thượng như thế lại đi cầu xin cô, như vậy không màng hình tượng cầu xin cô. Thực sự nghe hần nói như vậy cô cũng nguôi ngoai đi phần nào ác cảm... Nhưng chẳng phải Từ Y cũng đang mang thai cũng chỉ còn ba tháng nữa là lâm bồn rồi... Nghĩ rồi cô bèn nói

- Từ Y cũng sắp lâm bồn rồi, người nên trở về đi bệ hạ, chỉ cần người ít tới đây một chút, chu cấp cho mẹ con ta cơm no áo ấm hơn trước kia... Và thả Kỳ Mạc ra thì ta rất cảm kích người - cô nói rồi liền gần mình không được quay lại nhìn mặt hần để tránh cô lại không giữ nổi ý chí liền mềm yếu cho cha con hai người ôm nhau

Nghe cô nói vậy tim hần quặn thắt lại. Nào là đến đây ít một chút, ý cô là không chào đón hần? Hơn nữa câu nói chu cấp cho cô và đứa bé chẳng phải là đang nhắc tới chuyện cũ trước đây sao? Cô còn trách hần bất độ của mình hơn nữa còn làm nhưng chuyện không đáng mặt đàn ông! Trong lòng hần đau đớn từng hồi.

- Tuệ Nhi! Nàng hận ta cũng được, xin nàng hãy để ta ôm con một lần có được không - hần nói rồi phát áo quỳ xuống đất

Hần làm tới mức này thật khiến cô khó xử, cứ nhất quyết không chịu cho hần ôm con cũng không phải là cách, thôi thì cũng chỉ một lần thôi cho hần ôm

rồi hần liền không tới nữa như vậy cũng được. Tính toán kĩ lưỡng xong cô liền quay lại nói

- Bệ hạ, người đứng lên đi, người quý như vậy thiên hạ sẽ nói hoàng hậu ta như thế nào đây!? Người không đứng lên ta cũng sẽ không cho người ôm con đâu – cô ôm Vân Du hôn thẳng bé một cái rồi nói

Nghe vậy hần liền đứng lên, không quản biểu cảm khuôn mặt mình như thế nào liền dang tay ra ôm lấy con vào lòng. Cảm xúc của hần dâng trào lên, thực sự là muốn khóc. Cô kéo hần ngồi xuống giường sau đó liền chạy ra nói với người hầu một vài chuyện

Thằng bé mở to mắt nhìn hần, đôi mắt vừa mới khóc đã có chút đỏ, lông mi còn dính chút nước mắt. Nhìn bộ dáng thực đáng yêu! Đứa bé như biết hần đang đánh giá mình liền cười rất tươi với hần, còn i i a a nữa.

- Đúng là bất hiếu mà, mẹ sinh con ra mất nhiều công sức, đau hết chỗ nói mà vừa nhìn thấy cha liền i i a a cười vui như thế - cô đến bên cạnh hần liếc qua thằng bé oán hận nói

Nghe vậy, lòng hần ấm áp từng hồi, cô vừa nói hần là cha của thằng bé! Có phải cô không có ghét hần không. Cô chấp nhận hần đúng không!? Nghĩ rồi hần liền nói

- Nàng mau nằm xuống đi, mới sinh cục cưng xong chắc có lẽ rất mệt mỏi tình dưỡng đi – hần lo lắng nói

- Cảm ơn bệ hạ quan tâm, ta ổn lắm! Tối giờ cho Vân Du ăn rồi mau đưa con cho ta – cô nói rồi liền đưa tay ra đón lấy con

Hần đưa con cho cô bé. Rồi nhìn thằng bé vẻ mặt thật hạnh phúc khi được cho ăn. Cô vừa nói Vân Du, cô đặt tên cho thằng bé là Vân Du ư!? Tại sao không đợi hần rồi cùng đặt tên cho con? Cảm giác thất vọng và buồn bã khiến hần xuống tinh thần! Hần không phủ nhận cái tên đó hay, nhưng ít nhất hần là cha của cục cưng, hần cũng muốn mình đặt tên cho con, cùng cô xem xét nhiều cái tên hay!

Hần không biết lúc này nên đối mặt với cô như thế nào. Cô gầy đi trông thấy, hần nhớ cô rất kén ăn, hơn nữa phụ nữ mang thai ốm nghén rất nhiều, thực sự là cô đã chống cự như thế nào đây! Hơn nữa ngày ngày còn phải chịu đựng những túi nhục và khổ cực. Người làm phu quân, làm phụ thân như hần thực sự là đáng chết!

Hần gọi Lý Công Công phân phó một hồi sau đó quay lại thấy cô đang nằm trên giường chơi với con. Trông có vẻ rất vui... Hần cũng muốn tham gia, nhưng lại sợ cô không thích... Nhưng xét về tình về lý hần có quyền được chơi cùng con, hơn nữa hần là vua một nước, người làm chính thể như cô phải có trách nhiệm chăm sóc, quan tâm phu quân của mình! Nghĩ rồi hần liền lấy tinh thần nói

- Tuệ Nhi! Chóc nữa ta sẽ ăn cơm cùng mẹ con nàng, tối ta sẽ ở lại đây không về Dưỡng Tâm Điện nữa – Hần cười nói rồi tới bên cạnh giường ngồi xuống

- Bệ Hạ! Tình hình hiện tại người là người nắm rõ hơn ai hết, hành xử kiểu này sẽ khiến triều thần dị nghị, đồng cung dị nghị... Người gặp bất lợi là ta và Vân Du... Bệ hạ người rõ biết như vậy sao còn làm ra loại hành động như này – cô lên tiếng nhắc nhở hần

Nghe hần nói vậy cô có chút hồi hộp cùng vui vẻ thế nhưng hài nhi của cô còn chưa đầu tháng, hơn nữa hoàng cung lại dậy sóng thêm lần nữa, cô cũng khó sống hưởng chi là con của cô!

- Ta chả phải là vua của Bắc Hán sao!? Việc ở cùng thể tử và nhi tử của mình là sai sao? – Hần hôn nhẹ vào trán cô nói

Loại hành động thân mật như thế này lâu lắm rồi hần mới được làm với cô. Khao khát được yêu và yêu cô của hần ngày một tăng chứ không hề giảm đi dù chỉ là nửa phần.

Thịnh Thịnh! Trái tim cô đập rộn ràng. Từ rất lâu cô đã trốn dấu cảm xúc của mình ở nơi mà không ai biết, cô cũng không muốn nó sống lại, nhưng hôm nay một lần nữa vì hần mà đập liên hồi vì hần mà xuyến xao vì hần mà hy vọng cho tương lai của hai người!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Ngọt ngào

Những ngày tháng trôi qua cũng hần tại thời điểm này thực sự yên bình. Từ lúc làm hoàng hậu tới nay, có lẽ đây chính là ngày hạnh phúc nhất của cô từ trước tới giờ.

Hần sáng sớm đi dự triều chính, tới tầm trưa liền chờ về chỗ cô rồi ở qua đêm luôn. Cuộc sống cứ lặp đi lặp lại như vậy thật khiến cô hạnh phúc. Giống như ở thời hiện đại, người chồng sẽ đi làm, còn người vợ hoặc là sẽ ở nhà trông con lo việc bếp núc hoặc là sẽ ra ngoài kiếm tiền! Đó là tùy vào từng hoàn cảnh gia đình mỗi nhà! Nhưng cô luôn cho rằng, người phụ nữ thời đại mới phải là người phụ nữ xuống được việc bếp núc lên được việc nhà! Phải luôn có kinh tế ổn định không phụ thuộc vào chồng.

Tuy nhiên người phụ nữ thời đại mới như vậy có mấy người? Xã hội này mới còn tồn tại phong tưng trọng nam khinh nữ huống chi là thời không cô xuyên tời như thế này! Đàn ông đa thế tứ thiếp là chuyện thường tình, là điều hiển nhiên, có mấy ai chỉ độc thể một người!? Thế nhưng phụ nữ lấy hai chồng lại bị coi là lăng loạn, trác nết, tời hôn sự của mình còn không được quyết định! Nói chi sống trong đông cung tịch mịch lắm mưu kế như thế này.

Người xưa thường nói, trái tim để vương mấy ai nắm được! Trước kia ở hiện đại hay kể cả bây giờ đã trải qua, quả thực trái tim hẳn hướng về ai cô cũng không rõ! Hẳn yêu cô, hay Từ Y người lớn lên với hẳn từ hồi bé hay... là một trong số ba ngàn giai nhân trong hậu cung kia!

Trái tim cô không khỏi run rẩy sợ hãi một hồi. Thất thần một lúc cô liền rời chiếc ghế nhưng được phủ một lớp lông thú dày lên. Mùa đông tới cũng thật nhanh chóng, hương trầm trong căn phòng thoang thoảng khiến cô bình ổn cảm xúc hơn.

- Oa Oa! – Tiếng của Vân Du vang lên

Cô tới chỗ con, bế con lên nhìn qua một lượt, chắc thằng bé rất chán vì cứ phải ở trong phòng ngột ngạt như thế này. Nghĩ một hồi cô đặt Vân Du xuống nôi, đắp tấm mền nhẹ lên cho con xong cô quay ra lấy đàn tranh gảy một khúc nhẹ nhàng.

Tiếng đàn vang lên thật dịu dàng, hẳn từ ngoài cửa đi vào thấy cô đang đàn, con còn đang nằm trong nôi không biết là vui vẻ tới mức nào cười hi hi ha ha rất vui tai.

Tiếng đàn dừng lại, cô đứng lên định hành lễ theo quy củ thì hẳn liền nói

- Trước mặt trẫm không cần hành lễ - Hẳn sùng nịnh nói

Cô chỉ cười không đáp tiếp tục đánh đàn, có người hầu đi vào giúp hẳn thay y phục, sau đó theo đúng giờ giấc quy định mà dọn bàn cơm lên. Mấy ngày nay chung sống với cô khiến cho hẳn cảm giác ngọt ngào không thôi, hẳn vốn muốn kiếm tìm thứ cảm giác này từ rất lâu không ngờ hôm nay mới tìm thấy!

Hẳn tự hứa với lòng mình rằng từ giờ trở đi, cô và hẳn nhất định, nhất định sẽ mãi mãi như thế này không thay đổi, hẳn sẽ chỉ sùng mình cô, yêu mình cô. Rồi cả cô và hẳn liền có thêm những đứa con thật đáng yêu nữa!

- Hoàng Thượng người mau ra ngoài phòng ăn đi, ta cho Vân Du ăn đã rồi mới ra – Cô nhẹ nhàng nói

- Được ta đợi nàng! – hẳn cười sùng nịnh với cô sau đó cũng đi ra ngoài phòng ăn

Vân Du ngủ thấy được hơi sữa liền vui vẻ cười rất tươi. Thằng bé hẳn rất đói cho nên mới chuyên tâm bú như thế. Nhìn khuôn mặt khá ái, trong mắt chuyển động không ngừng, tìm tòi ngạc nhiên nhìn xung quanh không thôi.

Cho Vân Du bú xong cô liền du con ngủ một hồi sau đó nhẹ nhàng đặt con vào trong nôi rồi mới dám ra ăn. Mấy ngày nay trôi qua thật an ổn khiến cô không khỏi thỏa mãn với cuộc sống

- Tuệ Nhi, ta cho người hâm lại thức ăn rồi, nàng đợi một chút liền được mang lên – Hẳn nhìn thấy nàng ra liền cười nói

- Bệ hạ sao người không ăn trước đi – Cô nhất thời ngạc nhiên hỏi

- Ta đã nói sẽ đợi nàng thì nhất định sẽ đợi nàng, nếu nàng ăn một mình sẽ cô đơn, ta ăn một mình cũng sẽ cô đơn, vậy nên chúng ta cùng ăn như vậy chẳng phải ngon hơn sao – Hẳn đứng dậy tiến tới chỗ cô ôm cô vào lòng cười nói

Tình cảnh đang hết sức thân mật, hẳn con đang tính toán tiếp theo có nên hôn cô một cái không thì Lý Công Công từ ngoài cửa xông vào phá hỏng không khí khiến hẳn mặt đen thui

- Khụ Khụ! Hoàng Thượng thức ăn đã hâm nóng nô tài sợ phải hâm lại lần nữa – Lý Công Công cười nói

- Mang vào đi! – Hẳn mặt ba vạch đen rõ rệt hiện ra

Cô thì ngượng chín cả mặt chỉ thiếu nước tim hổ chịu xuống thôi! Có chút cười không nổi với tình huống này, thật sự là ngượng ngùng mà!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Ôn nhu

Những ngày trôi qua thật yên bình, cô tưởng chừng như đã có thể an ổn mà sống. Nhưng cô vẫn không thể nào lừa dối bản thân mình rằng Từ Y kia không tồn tại. Phải rồi còn có một Từ Y đang mang thai cũng sắp sinh rồi làm sao cô có thể làm như sự việc đó không tồn tại đây... Thực sự chính bản thân mình cũng phải thừa nhận điều đó... Huống chi...huống chi cô còn tâm tâm niệm niệm cái gì nữa đây!

Mấy tháng trôi qua trong vui vẻ và hạnh phúc, cô thực sự rất rất muốn cứ như thế mà trôi qua, cuộc đời cứ như vậy viên mãn như một bản nhạc, cuối cùng con thuyền cũng phải cập bến. Thế nhưng, sóng gió bao giờ mới hết đây. Thoảng cái Vân Du cũng đã tròn hai tháng rồi, bộ dáng kháu khỉnh đáng yêu kia khiến người ta thực muốn ôm vào lòng mà yêu chiều.

Bé con của cô như vậy đáng yêu chỉ đáng tiếc lại sinh ra trong hoàng cung hiểm độc này. Tại sao xuyên qua thời không cô lại xuyên tới đây, hơn nữa số phận lại ở chốn Đông Cung nghiệt ngã này!? Phải làm sao để bảo toàn tính mạng, phải làm sao để bước chân tới bực vinh quang đây?

Trong hoàng cung này, kẻ mạnh sẽ thắng vốn không bao giờ có cái khái niệm sẽ vì máu mủ thâm tình. Để bước chân lên cái ngai vàng đầy máu tanh, để vương có bao giờ không cô độc? Để đưa con mình lên làm hoàng đế có phi tần nào không rắc tâm, không từ thủ đoạn nào để đưa con mình lên ngôi? Số phận làm vua nghe vốn vô cùng xa hoa tráng lệ nhưng có ai biết để ngồi vững vàng trên cái ngai vàng kia đã phải đổ biết bao nhiêu máu người lên đó. Anh em ruột thịt cắn xé nhau ngồi lên... Tất cả chỉ vì quyền lực... vì tham vọng và dục vọng muốn định đoạt vận mệnh của tất cả mọi thứ... Trong thời không này, kẻ không biết tự bảo vệ mình sẽ chết!

Phải làm sao mới tốt đây! Người làm mẹ như cô, không nỡ lòng nào nhìn con mình cả người phải nhuộm đầy máu tanh, cô không muốn. Quyền lực, danh vọng, tiền tài chỉ là phù du thế nhưng con người ta khi còn sống luôn khát vọng có được ba thứ đó. Tới tận lúc chết cũng tâm tâm niệm niệm muốn được ba thứ đó.

- Tuệ Nhi nàng đang nghĩ gì mà thần thờ vậy – Hấn giọng ôn nhu từ đằng sau ôm lấy cô

Khi hấn bước vào một bên thấy Vân Du đã ngủ liền nhẹ nhàng cởi áo khoác xuống, thấy ngoài trời lạnh mà cô cứ thần thờ đứng bên cạnh cửa sổ, gió lạnh thổi vào, không biết nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy

- Từ Khiên... Từ Y sắp sinh rồi sao người lại còn ở chỗ này hử? – Cô không quay đầu lại để im cho hấn ôm

Nghe cô nói vậy bỗng hấn im bặt không nói gì cả, ôm chặt cô hơn. Hấn chẳng biết nói gì cả, cô muốn nói hấn vô tình cũng được, độc ác cũng được! Nhưng trong lòng hấn luôn luôn có cảm giác bất an, giống như giống như nếu hấn không còn ở đây nữa, cô sẽ lập tức biến mất.

- Từ Khiên, ta cũng hiểu rõ lỗi lòng của Từ Y, khi sinh con mà không có trợ phu bên cạnh hấn rất buồn rầu và tủi nhục, cho nên người mau tới bên cạnh Từ Y đi – cô nhắm mắt nhẹ nhàng nói

Lời nói của cô giống như là một sợi lông tơ vậy, không chút gọn sóng khiến cho hấn mờ mịt, hấn không thể đoán nổi tâm tư của cô qua câu nói kia, là bình thân hay là có ý tứ khác!

Cô vốn nghĩ sẽ trả thù Từ Y, thế nhưng sau khi sinh Vân Du ra, cô lại hiểu được cảm giác của người làm mẹ là như thế nào cho nên cô không ra tay. Bởi vì, đứa con cũng chính là miếng thịt từ người mình mà ra, là tâm can của mình, là khổ đau mới sinh thành ra, mà chính bản thân cô tự đặt mình vào khung cảnh người làm mẹ phải thấy con mình chết lòng của cô cũng đau như cắt vậy.

Dù sao đứa trẻ cũng không có tội, nếu như... nếu như cô tước đoạt một sinh mệnh nhỏ bé như vậy, trời đất cũng sẽ không dung tha, dù sao đoạt thời gian này cũng rất an ổn, nếu được tương lai cứ như vậy cũng tốt. Huống chi đây là thời cổ đại, vốn làm hoàng hậu một nước như cô cũng có vô vàn vinh hoa phú quý, hơn nữa làm hoàng thượng như hấn không thể nào làm ngơ chính thể của mình được. Dù sao cô cũng đã xác định sống trong hoàng cung này biết càng ít thì sẽ càng tốt! Thế nên cứ bảo vệ con mình thật tốt là được, cô chết cũng cam tâm

- Tuệ Nhi, nàng yên tâm, khi Từ Y sinh Lý Công Công sẽ báo cho ta, ta sẽ tới đó ngồi một lúc nàng đừng lo lắng nhiều, nàng xem trời lạnh như vậy còn mở cửa sổ, gió vào sẽ nhiễm lạnh. Ta không muốn thấy nàng ốm đau – Hấn ôn nhu nói

Đây cô tới cạnh bên giường, hấn khép cửa sổ lại, sau đó sai người đi lấy thật nhiều chăn lông cùng áo lông cho cô, còn đặc biệt dặn dò thái giám thân cận của hấn cứ người may mây bộ y phục bằng lông cho Thái Tử. Quay lại đã thấy cô nằm trên giường ôm con mặt đã nhắm lại dưỡng thần. Hấn cười nhẹ, cõi long bào ra sau đó cũng lên giường ôm nàng cùng với con ngủ. Quảng thời gian tươi đẹp này hấn ước mãi mãi sẽ kéo dài!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chấp nhận - Tiếp nhận

Tại cung của Mạc Quý Phi – Mạc Từ Y dường như rất tập nập. Tại ngày hạ sinh ngày càng gần, bụng bầu cũng to lên trông thấy khiến nàng vô cùng vui. Hoàng Hậu thì sao, dù sao con sinh ra cũng chỉ là con của kẻ khác, con của cô chính là thái tử, hơn nữa sẽ kế vị ngôi vua không ai có thể thay thế.

- Nương Nương, nô tỳ nghe nói mấy ngày trước bệ hạ đã ra chiếu chỉ sắc phong cho hoàng tử Vân Du làm Thái Tử ạ, bên phía Thái Hậu đang rất tức giận... nô tỳ nghe nói Thái Hậu giận tới mức ngắt đi – Nha hoàn bên cạnh Từ Y vội vàng chạy vào nói

- Cái gì! – Từ Y khó khăn thốt lên

Làm sao có thể xảy ra, hết thầy đã tính kỹ... Trừ phi... trừ phi Tuệ Nhi ả giờ trò... nàng... con của nàng mới là Thái Tử mới là Đế Vương tương lai, không thể nào, nàng không cho phép... Tuệ Nhi dù có dùng cách gì để đạt được mục đích tôi chắc chắn sẽ phá hoại chuyện tốt của cô.

- Đứa trẻ kia không thể sống, mau sát thủ đi giết đứa bé kia cho ta – Từ Y mặt đỏ lên vì giận dữ hét

Nha hoàn của nàng sợ hãi liền đứng vội dậy chạy cấp tốc đi làm việc. Nàng tới tột cùng là không ngờ tới chuyện như thế này! Được lắm Tuệ Nhi, dám tranh ngai vàng với con của nàng, nàng sẽ cho cô biết thế nào mới là lễ độ

- A! Đau quá...Người đau...người đau... - Từ Y hét lên trong đau đớn

Vì lúc này quá tức giận chắc đã liên lụy đứa bé trong bụng, còn mấy ngày nữa mới tới ngày dự sinh chẳng lẽ đứa bé muốn ra sớm? Như vậy cũng tốt, ra sớm một chút đi tranh đấu với lại đứa nghiệt chủng kia xem ai mới là người xứng đáng có được ngai vàng!

Khi nghe thấy tiếng hét của Từ Y, tất cả nha hoàn cùng với thái giám liền biết phải làm gì, sớm đã chuẩn bị mọi thứ thật tốt, mọi người nhanh chóng làm nhiệm vụ của mình đã được giao.

Trong phòng sinh, bà đỡ để không ngừng thúc dục, cổ vũ tinh thần cho Từ Y, bởi vì đứa trẻ có vẻ khó sinh nên thời gian sinh khá là lâu. Điều này làm cho mọi người hết sức lo lắng, Thái Hậu đứng bên ngoài không khỏi sốt ruột!

- Hoàng Thượng đâu, mau gọi nó tới đây cho ta – Thái Hậu ra lệnh

- Vâng nô tỳ đi ngay đây ạ - Ma Ma bên cạnh Thái Hậu hiểu đi liền đi luôn

Tại Dưỡng Tâm Điện, hần đang xử lý công văn, bên cạnh cô đang bế Vân Du ngồi bên cạnh hần. Khung cảnh hết sức hài hòa làm cho người ta phải ghen tỵ. Nếu nói khung cảnh này không phải là cảnh gia đình hạnh phúc một nhà ba người thì trên cả đất nước này không có cái gọi là gia đình hạnh phúc!

Hần xử lý đồng tấu chương chết giẫm kia xong thì thấy cô đã ôm Vân Du thiếp đi trên chiếc ghế lông. Mãi mê duyệt tấu chương quá, chắc hần cô ngồi nhìn hần rất chán. Hần thở nhẹ trong lòng, một luồng ấm áp tràn qua tim của hần. Nếu không nhìn thấy cô chỉ một giây thôi có lẽ hần sẽ chết mất!

- Hoàng Thượng, Phó Ma Ma truyền lời của Thái Hậu muốn người mau chóng tới Cung của Mạc Quý Phi - Lý Công Công nhẹ nhàng đi tới bên tai hần nói

Hần khẽ nhủ mảy một chút, hần gạt đầu rồi quay lại thấy cô vẫn ngủ. Đi tới bế Vân Du hai mắt đang mở to nhìn trời đất xung quanh. Hần cười khề sau đó đắp chăn cho cô rồi mới nghiêm túc quay ra nói

- Không đi, bảo ta còn nhiều tấu chương cần duyệt – Hần lạnh lùng nói

Lý Công Công nghe vậy liền gạt đầu chạy ra truyền tin tức. Hần ở bên này bế Vân Du, thẳng bé nhìn thấy hần hai mắt liền cười rất tươi, miệng không ngừng kêu lên những thanh âm rất êm tai. Bỗng nhiên Vân Du thấy hần làm mặt nghiêm không cười với nó như trước, hai mắt liền có một tầng nước, sau đó tiếng khóc vang lên rất thương tâm!

Cô đang xay ngũ thì liền tỉnh dậy, thấy hần bế con mà con vẫn khóc mặt cô mất hứng không thôi. Ôm lấy con từ trong tay hần. Vân Du ngửi được mùi sữa trên người mẹ liền nín khóc ngay, sau đó quơ quơ tay bên ngực cô ra hiệu muốn bú sữa.

Cô cười nhìn thẳng bé rồi vén áo cho nó bú, không ngại có hần ở trước mặt liền cho con ăn. Hần nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng liền không vui. Nhi tử bất hiếu, bao nhiêu ân sủng của mẹ từ hần đều bị nó giành lấy hết, bây giờ bao nhiêu tiện nghi ngày trước đều là của hần bây giờ cũng bị giành hết. Sau này lớn một chút hần nên nghĩ biện pháp tách Vân Du cùng cô ra mới được.

- Hoàng Thượng, Thái Hậu truyền lệnh, nếu người không tới thì từ này đừng tới gặp Thái Hậu nữa – Lý Công Công đứng ở bên ngoài lớn giọng nói

Hần nghe vậy liền nhủ mảy khó chịu không thôi. Cô nghe Lý Công Công nói vậy liền biết ra chuyện gì. Từ Y kia chắc đang sinh rồi. Cô đẩy tay hần ý bảo hần đi đi

- Tuệ Nhi nàng biết rõ ta không muốn đi, ta chỉ muốn ở bên nàng – Hần đau lòng nói

Ngày trước hần cũng không có ở bên cô lúc cô sinh hạ Vân Du khiến hần đau lòng không thôi, không khỏi tự nhắc bản thân sau này dù cho phi tần nào sinh con hần cũng không tới coi.

- Từ Khiên đó là mẫu hậu của ngươi, Từ Y cũng là phi tần của ngươi, kia cũng là nhi tử của ngươi mau tới đó đi – Cô thờ dãi nói

Cô biết hần áy náy với cô, cô biết hần quan tâm cô, lo lắng tới cảm nhận của cô. Cho tới ngày hôm nay tất thảy đều như thuở ban đầu. Vậy vốn đã tin tưởng nhau hà cớ cứ ràng buộc nhau như thế. Tình yêu không nhất thiết phải ở bên cạnh nhau, chỉ cần cô hạnh phúc, hần cũng hạnh phúc thế là đủ rồi.

Thấy hần chần chừ không thôi cô liền đẩy hần một lần nữa cười nói

- Đi đi – cô cười nói

- Vậy được, đợi ta một lúc thôi – hần thở dài hôn lên trán cô sau đó liền bước ra ngoài

Thấy hần đi xa rồi sau đó cô mới an tâm cho Vân Du ăn tiếp. Vốn dĩ cuộc sống luôn luôn phải biết chấp nhận và tiếp nhận dù muốn hay không. Dù hần nắm thê bảy thiếp hậu cung ba ngàn giai nhân tình yêu của cô vẫn trọn vẹn giành tặng cho hần. Vốn dĩ độc chiếm chỉ là một trong số những cách thể hiện tình yêu xong nó cũng thật khó mà thực hiện được!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bảo bối phi lễ

Hần tới nơi thì liền nghe thấy tiếng oa oa khóc của hài tử vang thất thanh. Khóc lớn như vậy chứng tỏ rất khỏe mạnh đi. Thái hậu thấy hần tới mặt mày liền giãn ra một chút, cười cười đi tới chỗ hần

- Từ Khiên còn không mau tới xem chút, Từ Y nó vì sinh đứa nhỏ mà chịu không biết bao khổ cực – Thái Hậu cười ôn hòa

Hần mặt mày không mấy vui lắm, làm lỡ thời gian của hần với cô làm sao hần vui cho được. Bất quá bây giờ hần tới đây cũng chỉ là cho có lệ mà thôi. Vốn dĩ từ lâu hần đã rõ ràng cảm giác của hần với Từ Y căn bản chỉ là sự thân thiết vì từ nhỏ nàng đã cùng hần lớn lên. Thực sự giống như là cảm giác với người thân vậy. Còn với cô mà nói mới thực sự là yêu.

- Chúc mừng thái hậu, chúc mừng hoàng thượng, công chúa sinh ra khỏe mạnh chắc chắn sau này sẽ là một người xinh đẹp khả ái – Bà đỡ đẻ bé tiểu công chúa ra

Thái Hậu thấy vậy chỉ cười, bà đã mong rằng là hoàng tử... Vậy mà lại là công chúa, tâm tình có chút không vui, bé tiểu công chúa một chút bà liền trở về cung của mình.

Hần thấy thế cũng chả nói gì, bé bé một chút thấy đứa bé nhìn mình ánh mắt tò mò thực sự khả ái đáng yêu. Đưa đứa bé cho nha hoàn sau đó hần liền trở về Khôn Ninh Cung của cô, không lưu lại quá lâu.

Từ Y sau khi tỉnh dậy biết mình sinh ra một đứa con gái liền hận không thể giết chết đứa bé kia, thực sự là tạo nghiệt mà, bây giờ phải làm thế nào mới có thể tiếp cận được hần khi mà sự sủng ái của hần đối với nàng bây giờ không còn. Vốn nghĩ sinh ra hoàng tử, từ giờ trở đi nàng sẽ sống an nhàn hơn nhưng lại không ngờ lại sinh ra thứ nghiệt chủng kia!

Sau khi rời khỏi cung của Mạc Quý Phi, hần liền trở về Khôn Ninh Cung, bước vào cửa thấy cô đang nằm trên giường mắt nhắm lại chắc đã ngủ thiếp đi rồi, Vân Du nằm bên cạnh mắt mở to tự chơi một mình, nhìn khuôn mặt kia hần cười nhẹ cảm thấy thật hạnh phúc. Thấy thẳng bé tay nắm chặt vạt áo của cô đưa lên mặt quơ quơ hết sức đáng yêu.

Hần tiến lại gần ôm lấy Vân Du đi ra ngoài vườn chơi một chút. Thăng bé được quấn trong khăn, khi được bế ra ngoài tiếp xúc với ánh sáng liền nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu. Hần thấy vậy liền cười bế con sau đó ngồi ở bàn đá, thẳng bá nhìn mọi vật xung quanh có chút vui vui vẻ vẻ cười hi hi ha ha. Bỗng nhiên hần cảm thấy người hần có chút ướt, cúi đầu xuống liền đen mặt lại, Lý Công Công bên cạnh thấy thế liền mừng rỡ nha hoàn vô dùng sao còn không mau bế thái tử đi thay tã.

- Được rồi! Lý Công Công, ông mau về lấy cho trẫm một bộ mới, còn các người chuẩn bị quần áo cho thái tử đi, trẫm sẽ đích thân thay cho nó – Hần cười nói xong xoay người bế Vân Du vào

Nha hoàn sợ hãi trước lời hần nói nhưng không dám trì trệ nhiều liền đi làm ngay, Lý Công Công sau một hồi sững sờ cũng đi làm ngay. Hần bế Vân Du đặt vào cái giường gỗ nhỏ, sau đó liền từ từ tháo bỏ những lớp vải ẩm ướt kia

- Ê Ê A – Vân Du thích chí cười rất vui vẻ, còn đập đập chân mấy cái tỏ vẻ chơi rất vui

- Cái đồ không biết xấu hổ nhà con, dám phi lễ lên người trẫm, nếu không phải con là do mẹ con vất vả sinh ra trẫm đã đánh nát mông con rồi – hần nằng nặc yêu hài tử của mình

- Ê Ê – Vân Du thấy bị nằng hai mắt liền long lanh ngấn nước tội nghiệp không thôi

- Còn khóc, con xem xem cả người trẫm đều ướt như thế này là do ai làm hả? – Hần khề từng mắt nhìn hài tử nhỏ tội nghiệp

- Oa oa oa – Giống như là uất ức không nói ra được, tiểu thái tử nào đó khóc nháo lên khiến cho mẹ hoàng thượng cực khổ không thôi mới thay được quần áo cho nó

Mà một bên nha hoàn cố gắng nhịn cười với vẻ chật vật kia của Hoàng Thượng, một thái tử nào đó vẫn khóc không thôi tựa như nó thực sự bị người ta khi dễ tới đáng thương vậy.

Cô vừa mới chợp mắt được một lúc bị tiếng khóc làm cho tỉnh dậy liền thở dài đi tới phòng bên xem xét tình hình. Hắn thấy cô đi vào liền ra hiệu cho tất cả mọi người lui, Lý Công Công ở bên hắn bao nhiêu năm, chút ám hiệu này ông không nhận ra chính ra đi chết đi cho khỏe, đặt quần áo của hắn xuống ông phất tay cùng với nha hoàn, người hầu lui đi.

- Vân Du tại sao lại khóc thành ra bộ dạng này – Cô bế con lên hỏi, đồng thời lấy khăn lau nước mắt nước mũi cùng với nước miếng cho thằng bé...
Thực xấu mà

Cô vừa vào nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi bất ngờ, trong lòng nổi lên trận âm áp không thôi. Hắn cả người ẩm ướt liền cởi sạch hết ra thay đồ mới. Cô biết ý liền tránh đi liền nhận được một câu hét sức không biết xấu hổ

- Nàng đi đâu, người của trẫm có chỗ nào nàng chưa nhìn qua? Còn xấu hổ - Hắn cười treu ghẹo nói

- Không biết xấu hổ - cô lấy tay che mắt Vân Du lại quay mặt đỏ ửng đi nói

- Đặt tiểu tiện phức đó xuống lại đây giúp ta mặc áo – Hắn cười đi đến nói

Cô liền nhẹn cười đặt Vân Du xuống, mà mỡ thái tử nào đó biết ý liền bám chặt lấy áo cô không thôi, tựa như là tranh sủng với cha của nó vậy. Hắn thấy vậy mặt liền nổi lên ba vạch đen sau đó nhất quyết ôm lấy mỡ thái tử nào đó ném xuống giường gỗ nhỏ... Nói là ném nhưng thực sự là có chút phóng đại quá.

Cô nhẹ lắc đầu xong sau đó cầm lấy áo mặc cho hắn. Hắn hết sức hưởng thụ nhìn cô cài từng nút áo lại cho hắn, thuận tiện tay vòng qua eo cô kéo khoảng cách hai người sát lại mà ăn đậu hũ!

Mỡ thái tử kia liền kém miếng khó chịu sau đó lại khóc nháo một trận nữa. Cũng may cô cũng hầu hạ hắn mặc xong áo liền đi tới ôm lấy tiểu tiện phức kia lên dỗ dành. Vân Du được mẹ ôm liền vui sướng vui đầu vào ngực mẹ mà kêu i i a a

Cô cười nhẹ sau đó cởi áo cho nó ăn. Hắn bên cạnh thấy thế liền biết mình bị thất sủng mặt đen lại đi tới làm bạn với đồng tấu chương bị lạnh nhạt kia. Cuộc đời hắn khổ nhất chính là có tiểu tiện phức kia, phá hoại biết bao nhiêu thời khắc hạnh phúc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Tới thăm

Nằm trên giường, cô vỗ vỗ lưng cho Vân Du, thằng bé dạo này rất ngoan, tối đến không còn thức khuya nữa, rất ngoan ngoãn hiểu ý cô muốn nó đi ngủ sớm

- Hoàng Thượng, ta muốn đi bế tiểu công chúa mới sinh của Mạc Quý Phi – Cô vừa vỗ lưng Vân Du vừa nói

- Được ngày mai trẫm đưa nàng đi, được không? – Hắn ôm cô vào trong ngực thủ thủ nói

Mặc dù nói là thế, nhưng hắn vẫn lo lắng cho cô, hắn sợ cô sẽ ghét bỏ hắn, trong lòng hắn vẫn có rất nhiều lo ngại. Trên thực tế hắn có rất nhiều phi tần, nhưng người được hắn sủng ái duy chỉ có một người đó chính là cô.

Nhưng xưa nay Hậu Cung tranh sủng hắn không phải không biết, mẫu hậu hắn trước kia cũng vì tranh giành quyền lực và địa vị giết không biết bao nhiêu người, để hắn có được ngai vàng như ngày hôm nay đã phải đổ biết bao nhiêu máu người.

Hơn nữa, hắn hiểu rõ mẫu hậu hắn rất yêu phụ hoàng hắn, thế nhưng... thế nhưng... dù có yêu đến thế nào thì người cũng chết tâm... vĩnh viễn chết tâm chỉ bởi vì chốn hậu cung này, có lẽ đây chính là lẽ thường tình, nữ nhân trước nay hạnh phúc nhất chính là có thể tìm được một người mình yêu cả đời và cũng yêu thương mình cả đời. Tình yêu luôn luôn yêu cầu sự chung thủy, nhưng nam nhân trước nay luôn đa thê tứ thiếp, nay hướng người nọ mai hướng người kia, vậy nên mẫu hậu hắn cũng chẳng dám hy vọng gì quá nhiều về phụ hoàng cả, người chỉ lo bảo vệ hắn.

Nhưng có một điều mẫu hậu hắn không ngờ rằng, cho tới lúc chết người phụ hoàng yêu nhất vĩnh viễn chỉ có một và là duy nhất chính là mẫu hậu, phụ hoàng không muốn biểu lộ ra chính là vì lo ngại có người làm hại mẫu hậu, phụ hoàng sủng ái những phi tần khác là để bảo hộ mẫu hậu bình an.

Điều nuối tiếc nhất mà phụ hoàng khi còn sống không kịp làm chính là bỏ lỡ mất khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc khi bên mẫu hậu và hắn, tới cuối đời người chết đi, người vẫn một lòng luôn nhắc hắn chăm sóc mẫu hậu, người vẫn luôn luôn chỉ nhắc tới mẫu hậu, chờ đợi mẫu hậu. Thế nhưng... mẫu hậu chỉ lo toàn triều đình giúp cho phụ hoàng, mãi cũng chẳng tới thăm phụ hoàng. Thế nên tháng ngày mà phụ hoàng chờ đợi mẫu hậu đến chỉ toàn là vô vọng, rồi tới lúc trút hơi thở cuối cùng phụ hoàng cũng không thể gặp mẫu hậu hắn...

Thân làm con như hắn cũng đã làm đủ mọi phương pháp nhưng mẫu hậu hơn lúc đó cũng chẳng để ý, bà chỉ lo chuyện đại sự, làm cho triều đình năm ấy phải gọi là thanh tuyền một thời, hay nói chính xác hơn là dọn dẹp đường cho hắn đường hoàng chính chính bước lên ngôi.

- Hoàng Thượng người đang nghĩ gì vậy? – Cô thấy hấn ngẩn người một lúc liền lên tiếng hỏi
- Không có gì, mau đi ngủ thôi – Hấn cười nhẹ sau đó vùi đầu vào gáy cô
- Ủ – cô cười vui vẻ rồi ôm Vân Du đặt vào trong nôi

Ngoài trời sương mù càng ngày càng dày, ban đêm trời đã lạnh hơn, cô khẽ rúc vào người hấn tìm sự ấm áp. Thấy cô chủ động sà vào lòng mình hấn liền mỉm cười ôm chặt cô vào lòng. Dần dần rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau

Sau khi đã bỏ chỉ người chăm sóc Vân Du, cô liền cùng hấn tới cung của Mạc Quý Phi để thăm tiểu công chúa, trên đường đi cô liền hỏi hấn về tiểu công chúa này như thế nào.

Dù sao đứa bé không có lỗi, người có lỗi nên là cha đứa bé thì hơn... Trời lạnh như thế này đứa bé rất dễ cảm lạnh, cô liền bảo hấn ban nhiều vải lông cho Mạc Cung để may quần áo cho tiểu công chúa.

- Người đã đặt tên cho tiểu công chúa chưa? – Cô hỏi
- Hiện tại trẫm chưa nghĩ ra... - Hấn cười nói rồi giả bộ suy nghĩ

Nhìn thấy bộ dạng chọc cười của hấn cô khẽ cười, thật là chưa nghĩ ra sao, với cái bộ dạng này chắc hấn đã là nghĩ ra từ lâu rồi!

- Việc quan trọng như vậy sao còn chưa nghĩ ra! – Cô khẽ lên giọng
- Được được, liền nghĩ ra rồi – Hấn thấy cô co chút tức giận liền lo lắng không thôi

Thấy vẻ mặt hấn có chút hối lỗi tâm tình cô liền hạ hê một chút, trêu đùa được hấn không phải dễ dàng đâu nha!

Khi đi vào Mạc Cung thấy Mạc Quý Phi đang trong thời kỳ ở cữ ăn mặc liền lộng lẫy không thôi... có phần chướng mắt, bé con liền bị vắt một xó không ai để ý tới, thấy vậy cô liền tức giận, đi đến chỗ tiểu công chúa bế lên xem xét, làm ngơ luôn bọn người đang hành lễ kia.

- Người đầu mau mang áo choàng lông ta làm cho Thái Tử tới đây – cô khẽ quát
- Vâng – nô tỳ hậu hạ cô nghe lệnh liền đi nhanh

Nhìn bộ dáng ăn mặc này xem, cũng không phải chán ấm, quần áo sao có thể mỏng tanh như vậy được, người mẹ này có biết chăm con hay không nữa! Nhìn đứa bé mũm mĩm có phần xanh xao này cô nghĩ chắc không được ăn no rồi, cô liền đuổi hết mấy người kia khỏi gian phòng bên cạnh, ôm tiểu công chúa vào đó cho ăn.

Nghĩ kĩ một chút chỗ đặt nôi có cần khéo quá liền ở ngay cạnh cửa sổ. Mà cửa sổ liền lúc này mở toang ra, mà thời tiết bây giờ lạnh như vậy, có phải muốn đứa trẻ này chết hay không!

Hấn ở bên ngoài giáo huấn mấy người trong Mạc Cung một hồi, sau đó liền mang áo choàng lông cô yêu cầu đi vào phòng bên, liền ngăn cấm tất cả mọi người đi vào kể cả Mạc Tử Y.

Thấy cô cho tiểu công chúa ăn, hấn liền có chút khó hiểu, đứa bé kia cũng không phải con của cô, hơn nữa cũng không phải miếng thịt cô vất vả mà sinh ra.

- Mau đắp cho con bé – Hấn đến gần nói
- Từ Khiên, có thể để đứa bé này ta nuôi được không? Mau nhìn xem bọn họ có phải là muốn giết đứa bé, trời lạnh như vậy mà lại mở toang cửa sổ hơn nữa còn không thêm mặc ấm cho tiểu công chúa này... Thực sự ác độc mà! – cô bắt mắt thay cho tiểu công chúa

Bọn họ không muốn đứa bé này thì cô liền muốn, bọn họ không muốn chăm đứa bé này, cô liền chăm. Đúng là lòng lang dạ sói, khẩu Phật tâm xà mà.

- Tuệ Nhi, có một số chuyện vẫn phải để nó thuận theo tự nhiên, hơn nữa đây là con của Tử Y sinh ra, lý nào nàng ấy lại giết con mình, hồ dữ không ăn thịt con, nàng yên tâm giao lại đứa bé đi – Hấn khuyên nhủ cô

- Nhưng... – Cô vẫn lo lắng nhìn hấn
- Ban này nàng tự ý bế đứa bé như vậy không phải phép, còn ngang nhiên đuổi người trong Mạc Cung ra ngoài, hơn nữa còn độc chiếm phòng này, chuyện này mà đồn ra ngoài thì phải làm sao hả? – Hấn mắng nhẹ cô
- Có người chống lưng, ai dám khinh dễ ta – Cô cười trêu hấn
- Phải phải trẫm chống lưng cho nàng, nhưng mà lúc không có trẫm tính sao đây? – hấn liền nóng nảy nói

Mặc dù trong lòng rất vui sướng khi được cô ý lại như vậy, nhưng thế cục khó lường, có người nói không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất! Vẫn nên là chu toàn mọi việc đi!

- Được được ta trả con lại cho Mạc Tử Y kia là được chứ gì – cô bất mãn nói

- Ngoan – hẳn cười vui vẻ xoa đầu cô

Nói rồi thấy tiểu công chúa đã ăn no cô đưa cho hẳn bế ra ngoài liền chỉnh tề quần áo lại xong mới đi ra theo, hỏi thăm một chút tình hình, cô cùng hẳn liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đối phó

Ngày hôm sau, vì ở trong cung nhàm chán, cô thấy Vân Du chơi rất ngoan, thằng bé không quấy khóc hay nháo đòi bế mà lại nằm yên trong nôi vui vẻ nghịch những sợi lông vũ lấp lánh mà cô cố tình treo ở trên chiếc nôi mà vừa khéo đúng tầm mắt của con!

Nghĩ ngợi một hồi, hiện tại trong hoàng cung cũng chỉ có hai đứa bé, là con của cô với Tử Y, vậy vừa hay có thể làm bạn với nhau, thật tốt, hai đứa cũng chỉ kém nhau có mấy tháng, hơn nữa cũng chỉ còn vài ngày nữa là tết sắp đến rồi.

Cô đang nghĩ làm mấy bộ quần áo ấm cho hai đứa, chắc chắn sẽ đáng yêu vô cùng thì đột nhiên có tiếng thông báo truyền vào

- Thái hậu nương giá lâm – tiếng của thái giám vang lên

Nói gì thì nói, dẫu gì thái hậu cũng là mẹ chồng của cô, dù bà trước đây từng yêu thích cô cũng từng rất ghét bỏ cô nhưng hiện tại xét theo vai vế, cô luôn phải có trách nhiệm tôn trọng cùng hiếu thảo với bà, dù tháng ngày bị ruồng rẫy trước đây một phần cũng là do bà... Thế nhưng dù bà có làm việc gì độc ác, bà vẫn là mẹ của chồng cô, bà nội của con cô. Đối với bà dù thế nào cô cũng phải tận hiếu.

Nghĩ rồi cô liền thật nhanh đi ra, kính cẩn hành lễ với bà. Đi phía sau bà còn có Tử Y và mấy phi tần khác, bọn họ đều hướng cô hành lễ. Thái hậu cười gật đầu với cô rồi lạnh nhạt đi ngang qua, cô cũng theo lễ nghi mà phẩy tay với họ.

Bà đi vào liền thấy có một đứa bé trai đang nằm ngoan trong nôi, tay liền quơ quơ đến mấy cái lông vũ đầy màu sắc. Nhìn gương mặt thằng bé có tới mấy phần là giống Tử Khiên bà liền an tâm xác nhận đó là cốt nhục của con trai bà.

- Thằng bé tên gì? – bà ôm Vân Du lên hỏi

- Bẩm mẫu hậu thằng bé tên là Vân Du – cô cười nhẹ nói

Ít là bà còn có quan tâm tới đứa cháu đích tôn này, không có tuyệt tình phũ phàng quan hệ với đứa cháu này. Thật may quá, nghĩa rồi cô đối với bà có mấy phần hảo cảm

- Tên này ai đặt? Thật sự là khó nghe, là con trai hơn nữa còn là Thái Tử sao có thể mong muốn một cuộc sống an an ổn ổn, như vậy không phải là sỉ nhục sự dũng mãnh của Bắc Hán hay sao – Thái hậu không vui nói

Bà vừa nghe cái tên này liền biết bảy tám phần là do hoàng hậu đặt, tại sao lại có thể nghĩ ra một cái tên nhu nhược như thế, là vị vua tương lai làm sao có thể có một cuộc sống bình an, hơn nữa còn muốn sống một cách tẻ nhạt và phù phiếm như vậy

- Ta thấy, nên là đặt cái tên Vương Kiệt thì hơn, Vương có nghĩa là vua, Kiệt trong kiệt suất nghĩa là tài trí hơn người – Thái Hậu vui vẻ nói

- Đúng đó đúng đó – đàn phi tần phía sau liền nhao nhao lên đồng tình hòng lấy lòng Thái Hậu

Nghe Thái Hậu nói thế cô sao có thể cười nổi, cô vốn chỉ mong con mình có thể được bình an vui vẻ mà sống, không cần đứng trên vạn người, đương đầu với sự nguy hiểm, cũng không cần tài trí hơn người, chỉ cần có thể an ổn mà sống, nếu bị vướng vào vòng xoáy của bậc đế vương thì khó mà bảo toàn được tính mạng....

- Mẫu Hậu, vốn con đặt tên là Vân Du hy vọng thằng bé có một cuộc sống thoải mái tự do tự tại mà không bị gò ép với những thứ nó không muốn – Cô nhẹ nhàng nói

Nghe cô nói vậy Thái Hậu hết sức bất mãn, nếu để Thái Tử ở chung với hoàng hậu sau này làm đại sự sợ sẽ không thành, một vị vua vốn cần có lãnh khốc, tuyệt tình, quyết đoán và không thể nào để tình cảm xen vào công việc. Xem ra bà phải nghĩ biện pháp tách hai mẹ con họ ra mới được

- Ý của Hoàng Hậu là chê ta đặt tên không hay? Vốn thằng bé còn chưa lớn, sao có biết nó muốn hay không? – Thái Hậu bất mãn lên tiếng

- Nhi thần không dám, tên thái hậu nghĩ rất hay, rất có ý nghĩa, nhưng con là do con sinh ra, con cũng có quyền đặt tên cho Thái Tử, hơn nữa Hoàng Thượng cũng rất thích cái tên này – cô cười nhẹ nói

Nếu chỉ một mình cô thích cái tên này đảm bảo Thái Hậu sẽ gây khó dễ, nhưng nếu thêm Hoàng Thượng vào sợ rằng Thái Hậu có muốn cũng không làm gì được, vốn bà có thể cho ý kiến về việc đặt tên của cháu, nhưng nhất quyết tước đoạt đi quyền lợi của cô thì cô cũng sẽ không nề tình bà là bà của con cô nữa.

- Vậy sao? Được rồi, vậy hãy suy nghĩ thêm về cái tên của ta xem sao, trời cũng đã muộn mau hồi cung thôi – Thái Hậu dù không vui nhưng vẫn phải bỏ qua

- Cung tiền thái hậu – tất cả phi tần đều hành lễ với thái hậu sau đó hướng cô hành lễ rồi rời đi

Cô nhìn mọi người đã đi liền thở phào nhẹ nhõm, hôm nay thật vất vả. Đến gần Vân Du bế thẳng bé lên rồi đi đến bên giường, cũng lâu rồi cô không chơi cùng với con. Cô lấy cái trống ở đầu giường ra, lắc lắc một hồi hai cái hạt được gắn vào cái dây nối liền với cái trống thay phiên nhau nện vào mặt trống vang lên tiếng kêu vui tai.

Vân Du nghe thấy thế liền quấy chân tỏ ra thích thú rồi cười tủm tỉm trông hết sức đáng yêu. Hai mẹ con chơi với nhau rất vui, hân hân triều về thấy cảnh tượng đấy cũng vui vẻ không thôi.

Lúc đang lâm triều nghe Lý Công Công thông báo hân hân khẩn trương sợ Mẫu Hậu sẽ gây khó dễ cho cô nhưng mà khi hân chạy nhanh về liền thấy cảnh tượng ấm áp này bao nỗi lo lắng trong lòng liền tiêu tan đi.

Cởi áo choàng ra, hân liền tham gia vào trò chơi cùng với hai mẹ con họ, khung cảnh hết sức hài hòa khiến cho người ta phải ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chuẩn bị rời đi

Thời tiết mùa đông của Bắc Hán càng ngày càng lạnh, những cơn gió Đông Bắc thổi vào làm cho tất cả mọi nơi như đóng băng lại. Trời lạnh cùng với đó là dịch bệnh và đói nghèo xảy ra.

Những cái chết thương tâm của những đứa trẻ phải đi kiếm ăn hằng ngày xảy ra liên tục. Tuy cô ở trong cung, lại là chủ hậu cung việc triều chính không nên xen vào nhưng để nhìn thấy hân buồn bực duyệt tấu chương cô không quan tâm không được.

Dân chúng Bắc Hán có lẽ không được phồn thịnh như dân chúng của Vương Sở, đói nghèo vẫn còn là tình trạng phổ biến. Có lẽ là vì tầng lớp nông dân còn nhiều hơn so với tầng lớp địa chủ.

- Từ Khiên, trời lạnh rồi, mau mang thêm áo vào – Cô lấy áo choàng lông khoác lên người hân

- Cảm ơn nàng, Vân Du thẳng bé ngủ rồi à – Hân tay phải cầm tấu chương tay trái nắm lấy tay của cô

- Ừ ngủ rồi – cô cười nói rồi ngồi xuống bên cạnh hân

Hân để cô dựa đầu vào vai mình, hân luôn luôn nhắc nhở bản thân phải tạo dựng một vương quốc thái bình ngang bằng với Vương Sở, không phải là hân đất nước của cô, để cô vui vẻ mà ở bên cạnh hân.

Nhìn tấu sớ dâng lên, hân thực là muốn tức giận, tại sao lại nhiều người chết như thế, ở các tỉnh nghèo hân đã cho người đi phát lương thực và áo ấm cho dân chúng rồi mà, kho lương thực của hoàng cung cũng đã cấp cho dân chúng hơn phân nửa rồi tại sao tình trạng này còn xảy ra nhiều hơn trước.

- Tuệ Nhi sắp tới ta sẽ đi một chuyến để kiểm tra tình hình, sớm trở về cũng phải một tháng, nàng ở lại hoàng cung nhớ cẩn thận – Hân bắt an nói

- Người yên tâm, ta sẽ chăm sóc cho bản thân và con, người đi giữ gìn sức khỏe đừng để bị nhiễm bệnh được không! – Cô cười nói

- Hứa với ta, nhất định phải bình an chờ ta trở về được không? – Hân giữ lấy hai tay cô nói

Cô cười nhìn bộ dạng hân sau đó gật đầu đáp ứng. Hân cười nhẹ sau đó ôm cô tới phòng ngủ. Thật lâu rồi hai người bọn họ chưa ân ái với nhau

Biết ý đồ của hân cô chỉ cười không đáp, cuộc sống hạnh phúc bây giờ đã viên mãn rồi. Cả đêm hai người triền miên trong khoái lạc. Thấy trời đã sáng hơn mới ôm chặt lấy cô vào lòng thủ thủ

- Cả đời này người ta yêu duy nhất chỉ có nàng – hân nói

Cơ thể đã thấm mệt cô ừm nhẹ một tiếng sau đó rúc vào trong ngực hắn cảm thụ lấy sự ấm áp của hắn. Cơ ngực săn chắc của hắn khiến cho cô cảm thấy thật bình an.

Khi trời đã tới giữa trưa cô mới tỉnh dậy. Mở mắt ra không thấy hắn đâu, cô liền ngồi dậy vận động một chút liền cảm thấy thắt lưng âm ỷ đau. Gọi người hầu vào giúp mình thay đồ giúp mình, sau đó liền ra ngoài phòng ngủ liền thấy hắn đang ôm Vân Du cho con ăn.

Thấy cô đi ra hắn liền đưa Vân Du cho cô, sau đó liền từ tay nha hoàn cảm áo choàng khoác lên cho cô.

- Thăng bé thật bướng bỉnh không phải mẹ dứt thì không ăn, trằm dứt cho thăng bé nó liền phun phì phì vào mặt trằm – hắn mặt đen sì cáo trạng

- Vân Du con thế nào lại hư như thế - cô cười nhìn con véo má

- Oa oa oa – thăng bé rất biết xem tình thế mà khóc nháo lên kêu oan

Hắn nhìn con như thế liền thờ dài, lớn lên chắc chắn sẽ nháo cả hoàng cung này loạn mất. Nghĩ nghĩ một hồi hắn liền tới ôm cô từ đằng sau, ngửi mùi hương từ tóc cô hắn liền cảm thấy vui vẻ mấy phần.

- Tối nay trằm xuất phát, vậy nên từ bây giờ tới tối thời gian này là của nàng và con – hắn cười nói

Nghe vậy cô chỉ im lặng không nói gì, không ngờ hắn lại đi nhanh như vậy, thôi thì đi càng sớm thì về càng sớm. Vậy thì phải tranh thủ thời gian thôi.

Cô đưa con cho nha hoàn trông sau đó cùng hắn đi tản bộ, rồi liền dùng bữa, sau đó cho con ăn rồi dành thời gian chơi với con, hắn liền trở tài ru con ngủ nhưng mà thăng bé mãi cũng không ngủ được.

Buồn cười nhìn đáng vẻ hắn cô liền ôm con vào lòng. Vân Du ngủ thấy mùi sữa thoang thoang từ mẹ liền nằm im an tĩnh mà ngủ, không đùa nghịch với cha nữa.

Khoảng thời gian này tuy ngắn nhưng lại làm được rất nhiều việc có ý nghĩa. Tình cảm giữa cô và hắn càng bền chặt và sâu đậm thêm mấy phần. Thực sự là cô chả muốn xa hắn chút nào cả!

- Sớm về với ta và con được không – Cô nhìn hắn dịu dàng nói

- Được, ta hứa với nàng – Hắn nhìn cô nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ác Độc

Tại cổng của hoàng cung. Tất cả phi tần đều có mặt cùng với đó là thái giám người hầu. Lần khảo sát này hắn chỉ mang chút ám vệ và những binh lính có võ công cao cường để tránh bị mọi người chú ý.

Thời gian đi là vào buổi tối sẽ tránh cho dân chúng dị nghị đề ý. Thái Hậu nhìn con trai mình, hết lần này tới lần khác dằn dò không thôi, chúng phi tần đứng đằng sau thái hậu, người thì khóc người thì tỏ ra buồn bã.

Riêng cô đứng cạnh Thái Hậu thì mỉm cười, dằn dò hắn mấy câu liền im lặng. Khi chào từ biệt xong, hắn ôm cô một lần thật chặt liền lên ngựa phi như bay đi. Chúng phi tần đứng một lúc liền tản đi, khi cô nhìn thấy con đường không còn bụi nữa mới nhắm mắt lại thờ dài rồi mới rời cung.

- Lý Công Công, đưa ta hồi cung đi – Cô hơi buồn nói

- Dạ thưa Hoàng Hậu – Lý Công Công kính nói

Sáng hôm sau

Cô dậy từ rất sớm, sau làm vệ sinh xong sẽ có nha hoàn vào giúp cô thay quần áo. Cô cho người đi làm chút thức ăn và thuốc bổ, sau khi ăn điểm tâm xong cô mang đồ đó đến nhà lao.

- Kỳ Mạc, Kỳ Mạc là nguoi phải không? – Cô nhìn một con người gầy gò những vẫn không mất đi vẻ thanh cao trong chốn tù ngục này

- Tuệ Nhi? Sao nàng tới đây, mau trở về nếu hoàng huynh thấy nàng sẽ gặp chuyện không may – Kỳ Mạc lo lắng nói

- Kỳ Mạc, sao nguoi lại ra nông nổi này? Tất cả đều tại ta, ta chuẩn bị ít đồ cho nguoi cả quần áo ấm nữa này, mau mau ăn cho nóng, nguoi sẽ mất ngon

– Cô đau lòng nói

- Tuệ Nhi cảm ơn nàng – Kỳ Mạc cười nhẹ nói

Đã thật lâu rồi anh mới nhìn thấy cô, ở trong tù cuộc sống thật không mấy dễ chịu, nhưng anh vẫn còn tốt hơn những người khác, hoàng huynh vẫn quan tâm anh, mỗi tháng đều kê đơn y tới khám bệnh, đồ ăn sẽ không khó ăn như các tù nhân khác.

Cho tới hôm nay anh đều không oán trách ai cả, lại càng vui mừng hơn là cô tới thăm anh, tuy anh ở tù nhưng tay chân bên ngoài vẫn còn. Tin tức truyền vào trong này vẫn tốt

- Tuệ Nhi, Vương Sở bây giờ như thế nào rồi? – Kỳ Mạc vẻ mặt lo lắng hỏi

- Ý ngươi là sao? Ta không hiểu? – Cô nhìn anh một hồi không rõ ý câu nói đó

- À chỉ là tiện đường hỏi thăm thôi – Anh cười nhẹ che giấu đi cảm xúc vừa xẹt qua trong mắt anh

Thì ra hoàng huynh vẫn giấu cô, thì ra hoàng huynh định giấu cô cả đời. Đất nước của cô đang lâm nguy, ba nước cường quốc liên kết với nhau có ý định diệt Vương Sở. Anh nghe được tin Vương Sở đã gửi thư cầu cứu tới Bắc Hán nhưng lại bị hoàng huynh khước từ.

Chiến tranh xảy ra người chịu khổ nhiều nhất chính là dân chúng, bách tính, hoàng huynh đương nhiên không thể vì tình nghĩa mà kết thù với ba nước kia khiến Bắc Hán lâm vào nguy nan được.

Thực sự hoàng huynh rất đau khổ về việc này, anh hiểu hán hơn ai hết, sự giằng co trong lòng hoàng huynh, chắc huynh ấy rất đau khổ khi phải lựa chọn việc này. Anh hy vọng sau này khi cô biết chuyện sẽ không trách hoàng huynh.

- Vậy sao, cảm ơn nhiều! – Cô cười nhẹ nói

Ngồi một lát tán chuyện với Kỳ Mạc xong cô liền bị anh đuổi khéo đi, xem xét tình hình cũng không nên ở lâu, cô chào tạm biệt Kỳ Mạc sau đó đi ra khỏi nhà lao, trước khi đi cô quay đầu lại nói

- Kỳ Mạc, đợi ta nhất định ta sẽ đưa ngươi ra khỏi chỗ này, trả lại những gì ta nợ ngươi từ trước tới nay – Cô nhìn anh hứa hẹn nói

- Vậy Kỳ Mạc ta mãi mãi mong chờ - Anh cười, nụ cười rạng rỡ theo năm tháng không hề bị phai mờ

Nhìn cô bước đi rồi xa anh, anh không khỏi cười khổ. Từ trước tới nay là anh tình nguyện vứt bỏ mọi thứ vì cô, không hy vọng cô báo đáp chỉ mong một lần cô quay lại nhìn anh lấy một cái. Nhưng tiếc rằng ánh mắt của cô luôn chỉ vốn về hiện hữu ở trên người hoàng huynh, làm sao còn tâm tư để ý tới anh đây. Thực sự điều anh không tiếp nhận nổi chính là cô coi anh chỉ vốn vẹn như một chiến hữu, một người tri kỷ để nói chuyện.

Rời khỏi nhà lao cô cất bước tới Mạc Cung. Thấy Mạc Tử Y ra đón tiếp cô, hành lễ theo quy củ xong cô liền đi vào ngồi ở vị trí đại diện sau đó lạnh nhạt hỏi thăm vài lời.

- Tiểu công chúa đầu rồi? Ta tự tay làm một chút áo ấm cho tiểu công chúa – Nói rồi cô phất tay ra hiệu cho nha hoàn

- Cảm ơn hồng đức của Hoàng Hậu, Tử Y thay mặt tiểu công chúa cảm ơn hoàng hậu – Tử Y cười nói

Cô vẫn rất khách sáo nhắc lại lời nói của Tử Y, ngồi uống trà một lúc cô liền rời đi. Sau khi cô rời đi, khuôn mặt tử y dần dần hiện lên ác ý

- Đồ thuốc ngửa vào quần áo cho tiểu công chúa mặc – Tử Y nói

Để xem lần này không còn Hoàng Thượng chống lưng, nàng chống mắt lên xem con ả Tuệ Nhi này còn có thể làm càn tới bao giờ.

Nhìn đứa bé gái nằm trong nôi kia nàng hận không thể bóp chết nó ngay lập tức, thứ nghiệt chủng vô dụng, tại sao mày có thể sinh ra trên đời này cơ chứ, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Kế hoạch mới

Những ngày tháng trong cung của cô từ khi không có hán liền không còn yên bình như trước nữa. Có lẽ từ trước tới tận bây giờ, người mang lại cho cô những giây phút yên bình luôn là hán, người luôn bảo vệ cô, che chắn cho cô chỉ có hán!

Bây giờ hán không còn ở đây nữa, cô sẽ phải tự mình bảo vệ chính mình. Thực sự nếu như không có hán, thì có lẽ giờ này cô cũng chẳng ngồi ở vị trí

Hoàng Hậu này tới tận giờ phút này! Nếu nói là vô tâm thực sự cô không vô tâm được, yên bình từ trước tới nay từ đâu mà có, nếu không phải hấn làm ra yên bình thì thực sự trong hoàng cung này không có thứ gọi là yên bình!

- Hoàng Hậu Nương Nương, Mạc Quý Phi cầu kiến – nha hoàn chạy vội vào bẩm báo

Cô khẽ lười biếng mở mắt ra gật đầu một cái, nha hoàn kia hiểu ý liền chạy ra thông báo, cô lấy cái áo lông khoác nhẹ vào người sau đó đi ra đại sảnh.

- Hoàng Hậu nương nương, tại sao người có thể độc ác như vậy mà ra tay với con của thần thiếp, đứa bé vốn mới chỉ được mấy tháng người sao lại ra tay với một đứa trẻ!? – Từ Y than khóc vừa ôm con vừa nói

Cô khẽ nhủ mảy... thực sự yên ổn không bao lâu sóng gió liền lao tới khiến cô thật mệt mỏi. Vén áo lông ra, cô nhìn thấy bên trong toàn những mẩn đỏ nhìn hết sức kinh dị.

- Mạc Quý Phi chớ ăn nói lung tung, quần áo lông ta đưa cho Mạc Quý Phi là đồ mà Thái Hậu nhờ ta giao cho Mạc Quý Phi, còn về tiểu công chúa bị ngứa có phải là do ăn phải cái gì mới bị như thế này không? – Cô cười nhẹ hỏi

Từ Y nghe xong câu nói mặt mũi liền tái mét lại... Đây là đồ của Thái Hậu ban, như thế này không phải bảo nàng sàm ngôn nói bừa sao? Hơn nữa đứa trẻ có mấy tháng ăn được đồ gì ngoài sữa mẹ... Đây không phải ý nói chính nàng ra tay với con mình sao...

- Hoàng Hậu nương nương minh xét.... Từ hôm qua đến giờ việc ăn uống của tiểu công chúa luôn là do nha hoàn của thần thiếp đảm nhiệm – Từ Y khóc lóc đáng thương nói

- Được ta sẽ điều tra để đòi lại công bằng cho tiểu công chúa... gió lạnh rồi mau ôm tiểu công chúa về nghỉ ngơi đi – Cô nói rồi phát tay cho tất cả mọi người lui đi

Từ Y sau khi về đến cung liền tức giận ném đứa con do chính mình sinh ra vào nôi, đứa bé bị đau khóc thét lên. Nghe thấy tiếng khóc nhức tai, nàng liền hung dữ đập hết mấy bình sứ xuống đất, khiến tiểu công chúa càng khóc dữ dội hơn

- Khóc cái gì mà khóc, câm miệng, thứ tai hại như mày đáng lẽ ra không nên được sinh ra, đồ nghiệt chủng – Nàng thét lên sau đó cho người hầu vào ôm tiểu công chúa đi ra ngoài

Nghĩ lại cũng thật bức mình, Tuệ Nhi còn ngồi trên vị trí hoàng hậu một ngày nàng liền không thể yên ổn một ngày... Phải nghĩ cách mới được, đang trầm tư một lúc, nha hoàn của nàng liền chạy vào

- Thưa Hoàng Hậu, nghe nói Vương Sở đang gặp nạn diệt vong, mà mọi thông tin tiện nhân kia không biết được chút nào ạ - nha hoàn của Từ Y nói

Nếu như cô biết người cô yêu nhất giầu cô không cho cô biết bất cứ thông tin gì về việc đất nước của cô đang lâm nguy trên bờ vực diệt vong thì sẽ như thế nào đây!

Nàng không tin, một con người trọng tình cảm như Tuệ Nhi, hơn nữa còn là máu mủ ruột thịt của mình bị giết hại gián tiếp bởi chính người mình yêu sẽ như thế nào! Tuệ Nhi sẽ không bao giờ ngồi im mà nhìn mọi việc xảy ra... Tất nhiên như thế chỉ còn có một lựa chọn chính là tìm Kỳ Mạc...

Từ Khiên chính là người yêu bản thân mình nhất, nàng là người lớn lên với hấn từ nhỏ, nàng hiểu hấn nhất, hấn sẽ không vì tình cảm riêng mà gây chiến tranh phi nghĩa, hơn nữa hấn là người có tính chiêm hưu cao, hấn sẽ không bao giờ chấp nhận cho người của mình đi tìm người đàn ông khác ngoài hấn mà nhờ giúp đỡ.

- Haha trời giúp ta... Ngươi có biết nha hoàn thân cận của tiện nhân kia không, hình như cũng đi cùng với tiện nhân đó từ Vương Sở đến đây! – Nàng nhìn nha hoàn thân cận của mình nói

- Dạ nô tỳ biết, hình như tên Nhũ Văn, cô ta bị Hoàng Thượng phái đến phòng giặt đồ, không cho tiếp xúc với Hoàng Hậu ạ - nha hoàn của nàng nghĩ một lúc rồi nói

Sắp tới cũng gần đến tiệc sinh nhật của Mỹ Phi thì phải, nhân cơ hội đó tạo dựng ra một cuộc gặp mặt vô tình giữa nha hoàn Nhũ Văn kia với Tuệ Nhi... thực sự là một kế hoạch tốt!

- Sắp tới là sinh nhật của Mỹ Phi, người sắp xếp cho con nha hoàn Nhũ Văn kia gặp mặt ả Tuệ Nhi... đây coi như là phần thưởng của ngươi – Từ Y cười nhẹ sau đó lấy một hộp châu báu đưa cho nha hoàn thân cận kia

- Tạ Hoàng Hậu – nha hoàn kia vui vẻ nhận lấy hộp châu báu

Nghĩ đi nghĩ lại có lẽ đây lại là một quân cơ tốt nếu nàng tận dụng tốt quân cơ này không chừng đại sự sẽ thành công, đến lúc đó xử lý cũng không muộn!

- Ngươi tên là gì? – Từ Y cười nhìn nha hoàn kia

- Dạ là Thiên Tuyết ạ - Thiên Tuyết cười nói

- Sau này, nếu ngươi chung thành với ta, cuộc sống sẽ không có khó khăn nữa muộn gì ta cũng sẽ cho ngươi – Tuệ Nhi cười nhìn Thiên Tuyết

- Tạ Hoàng Hậu, Thiên Tuyết nguyện chung thành với người – Thiên Tuyết cúi đầu hành lễ nói

Nếu như được làm chức cao hơn nữa thì sẽ không còn lo ăn lo mặc lo đói nữa. Thiên Tuyết vui sướng trong lòng thầm mừng mình đã chọn đúng chủ nhân.

- Được rồi người lui xuống đi – Từ Y nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Nhớ nhung

Tại Khôn Ninh Cung

Cô ôm Vân Du đang nghịch ngợm túm lấy áo cô mà ăn, khẽ lấy lại vạt áo của mình. Tính đi tính lại Vân Du cũng sắp một tuổi rồi, bây giờ cũng biết lẫy rồi, nhìn bộ dáng biết lẫy của con mà cô thầm mừng. Nhìn con khôn lớn mà cô hạnh phúc không thôi!

Mùa Đông năm nay hy vọng sẽ trôi qua một cách yên bình, lâu lắm rồi cô không nhận được thư từ các hoàng huynh nhà mình, hôm nay cô sẽ viết một bức thư hỏi thăm các hoàng huynh của mình vậy. Nghĩ rồi liền làm, cô lấy giấy mực ra, hẹ cầm lấy vạt áo cô đặt bút lên trang giấy trắng muốt viết lên những dòng chữ uyển chuyển nhẹ nhàng.

Cô hy vọng các hoàng huynh của cô vẫn khỏe vẫn tốt, cô cũng muốn hỏi thăm tình hình trong nước và muốn biết hiện nay cuộc sống của mọi người có tốt không, tại sao càng ngày cô nhận được càng ít thư! Hy vọng các hoàng huynh không quên cô.

Thư đã viết xong cô giao cho nha hoàn của mình đem đi gửi, sau đó cô khẽ thở dài, hẳn đi cũng đã gần một tháng rồi, cô thực sự rất nhớ rất nhớ hần!

- Nương Nương có người hầu đem giấy mờ từ cung của Mỹ Phi giao đến cho nương nương - Lý Công Công dâng lên một cái thiệp mời cho cô

Mở thiệp mời ra, thì ra là mời cô dự sinh thần của Mỹ Phi, bây giờ cô cũng để ý, dạo gần đây cô không hay ra ngoài trò chuyện xã giao với các vị phi tần nữa, chỉ mỗi sáng đứng giờ cô sẽ đi thỉnh an Thái Hậu còn đầu đều ở lại Khôn Ninh Cung.

Chỉ có các phi tần đến thỉnh an cô thì cô tiếp chứ cô cũng ít khi ra ngoài, có ra thì cũng chỉ loanh quanh ở trong Khôn Ninh cung. Vì cả hoàng cung này rộng lớn cũng không biết diện tích như thế nào, chỉ là đoạn đường từ Khôn Ninh cung ra Ngự Hoa Viên thôi mà cũng đi tới khoảng hơn mười năm phút.

Dù sao thì một tấm cung cũng rất rộng lớn, tựa như là một biệt thự có sân vườn đủ thứ như ở hiện đại vậy, cho nên việc ở mãi trong cung cũng không có gì là chán cả. Dù sao hằng ngày ở trong cung trò chuyện với nha hoàn không thì làm đồ ăn cho Vân Du, như vậy cũng vui vẻ lắm rồi!

Lại nói, thiệp mời dự sinh thần cũng đã đến tay của cô rồi, bây giờ cô nên nghĩ xem món quà tặng nào mới ý nghĩa đây. Nghĩ tới đây cô không khỏi thờ dài, cô không đi ra ngoài mấy, cũng không trò chuyện với Mỹ Phi làm sao để chọn quà bây giờ!

Thiết nghĩ cũng là phụ nữ như nhau đều yêu thích cái đẹp, vậy thì tặng quần áo có lẽ cũng rất được. Nhưng cơ mà cô là Hoàng Hậu tặng như thế có phải có chút hơi khoe kiệt không? Có lẽ nên tặng đồ trang sức, mọi món đồ trang sức đều có giá trị cả, vậy tặng một ít chắc cũng được tính là quà mừng hợp lẽ đi.

- Lý Công Công, ông có ngoài đây không? - Cô nói lớn hỏi

- Hoàng Hậu có gì cần dặn ạ? - Lý Công Công từ bên ngoài bước vào cung kính hỏi

- Ông chuẩn bị một hộp châu báu làm quà mừng cho Mỹ Phi hộ ta nhé! - Cô cười nhẹ nói

- Vâng, nô tài tuân mệnh - Lý Công Công nhận lệnh rồi lui ra bên ngoài ngay

Sau khi ông rời đi, cô lại thấy nhàm chán, nhìn Vân Du một hồi, cô thấy con đang tự chơi một mình liền động tâm muốn chơi cùng con.

Dù sao thì chắc mấy ngày nay con nhớ cha lắm nên mỗi đêm đều ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa hoặc là thư phòng, hay đúng hơn là chỗ hần thường ngồi duyệt tấu trương, có lúc vừa bế Vân Du vừa đọc tấu trương. Nói thế nào thì cha con liền tâm như vậy cô cũng thấy vui mừng rồi!

- Vân Du à, nhớ cha con lắm phải không? mẫu hậu cũng nhớ cha lắm đó - Cô cười nói chuyện với con

- i i i a a a - thằng bé vui vẻ khi cô nói chuyện với nó lắm cho nên suốt ngày hôm đó trong Khôn Ninh Cung toàn tiếng i i i a a của trẻ con

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Tin động trời

Thời gian cuối cùng cũng chẳng chờ đợi bất kì ai cả. Sinh thần của Mỹ Phi cuối cùng cũng đến. Hôm đó cô nhớ mình đã mặc một bộ đồ hết sức hoa lệ do những người chuẩn bị lễ phục dày công may nó.

Còn Vân Du thì mặc đồ của Thái Tử theo nghi thức được đặt ra. Bộ đồ có vẻ mặc rất khó chịu cho nên suốt yến tiệc nó rất khó khăn có đôi khi gần như là đã khóc nháo lên.

Tất cả mọi thứ đều được sắp xếp theo quy định được đặt ra, người chủ trì buổi tiệc thường thường là Hoàng Thượng nhưng do Hoàng Thượng vắng mặt cho nên Thái Hậu sẽ thay mặt Hoàng Thượng chủ trì bữa tiệc này.

Cũng như bao bữa tiệc khác, hết sức nhảm chán, hết chúc rượu người này thì chúc rượu người khác, sẽ dâng lên quà mừng. Đương nhiên nhân vật chính của bữa tiệc chính là tâm điểm của sự chú ý, mặc dù xét theo vai vế thì cô chỉ sau Thái Hậu nhưng vẫn nên nhường ánh hào quang cho Mỹ Phi thì hơn.

Cô tìm bừa một lý do mà rời khỏi bữa tiệc. Bỗng Vân Du trên tay, cô đi chậm chậm từng bước một, vừa đi vừa ngắm cảnh. Dù sao thì cũng có hai hàng người hầu đi đằng sau, tản bộ một chút cũng được.

Bỗng khi đi ngang qua Ngự Hoa Viên, cô liền nhìn thấy một khuôn mặt mà cô đã lâu không gặp. Đó là Nhữ Văn, tại sao lại đứng trong Ngự Hoa Viên làm gì?

Một cái gì đó thôi thúc cô phải đến hỏi thăm Nhữ Văn. Đã lâu không gặp nhìn em ấy gầy đi rất nhiều người ốm hơn trước, chắc làm việc nhiều lắm nên mới thế. Ở trong cung này kẻ mạnh làm vua, chỉ sợ những ngày tháng đó Nhữ Văn sống cũng không yên bình gì!

- Nhữ Văn có phải em không? – cô đi lại gần hỏi

- Hoàng Hậu... là người sao! – Nhữ Văn giật bản mình quay phắt lại

Cô nhìn Nhữ Văn, trong lòng khẽ chua xót, dù không phải ruột thịt nhưng cũng là cùng nhau trải qua một đoạn thời gian dài, bảo cô coi như không có việc gì cô làm không được.

- Em tại sao lại gầy như thế này? Chắc cực khổ lắm phải không? – Cô khẽ nói

- Không khổ, không khổ, nếu nói khổ nhất phải nói tới người dân của Vương Sở - Nhữ Văn nhìn cô nói

Người khổ nhất? Vương Sở? Tại sao lại nhắc tới quê hương của mình? Đã có việc gì xảy ra sao? Cô trong lòng bất an một hồi liền nhìn Nhữ Văn hỏi

- Đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao ta lại không nhận được tin gì? – Cô nhìn Nhữ Văn hỏi

Bỗng Lý Công Công chen vào nói

- Nha hoàn này ở đâu còn không mau trở về làm việc, định lười biếng? người đầu đánh ba mươi gậy! – Lý Công Công hét lên

Ban đầu ông còn tưởng là chỉ hần huyền nên không ngăn cản tránh cho đánh rấn động rừng. Nhưng mà khi thấy cuộc nói chuyện đã lệch đi chiều hướng nguy hiểm, ông chợt lo sợ.

Không nghĩ tới nha hoàn mà Hoàng Thượng đích thân dặn dò ông lại có thể xuất hiện ở đây... Chẳng nhẽ có người dõ trò... Vốn dĩ ông đã điều chuyển nha hoàn này đi phòng giặt đồ không lý nào mà một nô tỳ phòng giặt đồ lại có thể bùng bê cho yến tiệc này cả!

- Lý Công Công, không đến phiên ông xen vào, ông nên hiểu lấy chỗ của ông là chỗ nào! – Cô hơi giận nói

Nhữ Văn ban đầu nghe thấy lời của Lý Công Công thì hoảng sợ nhưng sau đó khi cô lên tiếng rồi thì Nhữ Văn yên tâm phần nào, liền một hơi nói hết mọi chuyện ra. Để trong lòng quá lâu rồi, cô (Nhữ Văn) cảm thấy thực sự là hổ thẹn với đất nước!

- Cũng không thể trách người, bởi vì khi em nhận được tin Hoàng Thượng liền không cho em tiếp xúc với người, em nhiều lần tìm cách gặp mặt người đều bị thái giám và các thị vệ đuổi đi, nếu không đi thì sẽ bị đánh chết! Em dù có đau lòng cho quê hương thì cũng bất lực... Hoàng Hậu, người phải nói với Hoàng Thượng mau điều động binh lính hỗ trợ Vương Sở...nếu không...nếu không sợ rằng nước mất nhà tan! – Nhữ Văn vừa khóc vừa nói

Nghe Nhữ Văn nói cô không tin vào tai mình nữa, nhất thời trấn động cô không đứng vững xuyt nữa thì ngã nhào xuống mất đất, may mắn nha hoàn ngay gần đó kịp thời đỡ lấy cô.

- Hoàng Hậu người không sao chứ - Lý Công Công lo lắng hỏi, giọng ông hơi run run

Tai của cô ù ù, cô không còn nghe thấy bất kì một tiếng nói nào nữa, thực sự là cô không tin vào tai mình nữa, cô không thốt lên nổi tiếng gì. ... Điều cô vừa nghe là sự thật sao? Bất chợt cô nhớ đến lời nói của Kỳ Mạc lúc ở nhà lao... Vậy ra ai cũng biết chỉ mỗi cô là kẻ ngốc không biết gì cả... Thì ra ánh mắt mọi người nhìn cô chính là khinh thường...khinh thường một kẻ ngốc tự cho mình là đúng! Hóa ra cô lại đáng thương đến như vậy.

Quê hương của mình đang trên bờ vực bị xâm lăng nhưng chính bản thân lại không hay biết gì! Tại sao hần lại làm như thế? Tại sao lại lừa dối cô! Giống như là người mất đi ý thức, cô chẳng thể nghĩ được gì nữa... thất thần một hồi giống như không có dấu hiệu tỉnh lại

- Oa oa oa oa oa oa oa – Tiếng khóc thét của Vân Du vang lên

Nghe thấy tiếng con khóc thật thương tâm, cô có đỡ thế nào cũng không nín, nhìn con khóc đau lòng, lòng cô cũng đau theo. Cô bảo Lý Công Công lo mọi việc còn lại, còn bảo ông lo cho Nhữ Văn thật tốt sau đó hồi cung.

Cả đêm cô không thể chợp mắt được một lúc nào cả. Vân Du đã khóc cả đêm đến gần sáng thì mới tỉnh dậy. Còn cô dù mệt mỏi dù trời đã sáng nhưng cô không có buồn ngủ hay đúng hơn là cô không muốn ngủ hoặc là không thể nào ngủ nổi.

Mọi chuyện dường như nổ tung lên. Cô không còn quan tâm bất kì người nào cả, chỉ nhìn Vân Du đang nằm trong nôi ngủ, khoe mắt thẳng bé sung đỏ lên vì khóc!

Gục mặt xuống bàn, cô cảm thấy mệt mỏi quá... Dường như chỉ mong đây là một giấc mơ.... là ác mộng... Khi tỉnh dậy mọi thứ lại tốt đẹp như cũ.

Nhưng làm sao có thể coi đây là một giấc mộng? Mọi thứ dường như chân thực tới mức không thể nào dối gạt được bất cứ thứ gì cả! Sợ hãi...cô thực sự sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Vội vã trở về

Tại một khách điểm, sau khi đã thị sát xong, hần đã xử phạt được tổng cộng bảy viên quan tham ô, ăn chơi trác táng, biến thù tiền của triều đình tăng thuế khiến cho dân chúng lòng tham.

Tất cả các viên quan đó đều được chém đầu trước mặt muôn dân thiên hạ. Sau khi điều tra xong một hồi, hần trả lại ruộng đất cho nông dân, miễn thuế một năm, còn phát tiền và gạo cho những người nghèo.

Sau khi tất cả mọi chuyện được hoàn thành, cả đoàn người khởi hành trở về triều đình, dự kiến sẽ mất năm ngày đi đường. Hôm nay là ngày thứ hai, đoàn người thuê một ít phòng cho binh lính, đưa ít tiền cho chủ quán để lo cho mấy con ngựa.

Sau khi qua thời gian bữa tối, hần như thường lệ lại xét duyệt tấu chương mà binh lính phi ngựa mấy ngày đường đem tới. Cứ như vậy một ngày trôi qua, hần còn tưởng mất thật nhiều thời gian mới có thể xong được không ngờ chỉ trong một tháng liền tiến triển nhanh chóng như vậy.

Hần cũng nhìn qua một lượt danh sách quan lại rồi bổ nhiệm những người có thực lực lên điều hành từng vùng, đương nhiên chỉ cần hần quyết định thì ai lên làm cũng được, nhưng hần muốn nghe tiếng lòng của dân chúng nên cứ xé chiếu hần sẽ cải trang đi đến những quán ăn hoặc là ngồi đánh cờ tán chuyện với những người già.

Nhờ những việc đó hần mới thấu hiểu được, thì ra những ngày tháng trước đây bản thân hần mù quáng và ngu ngốc như thế nào. Hần chỉ quan tâm tới làm thế nào đạt được mục đích mà không quan tâm tới quá trình phải đạt được mục đích đó.

Hần luôn đòi hỏi quan lại hoàn thành chỉ tiêu giống như những quan lại này bóc lột nhân dân vậy. Đây không phải là do hần gián tiếp bóc lột hay sao? Sau nhiều ngày suy ngẫm lại và cải thiện cách làm của mình, hần quyết định khi về tới triều đình sẽ làm một cuộc cải cách chính sách quan lại một lần nữa.

Những người có năng lực sẽ lên điều hành thay cho những viên quan già, dù nghĩ là thế nhưng để làm được điều đó không biết hần sẽ mất bao nhiêu năm đây....

Cốc Cốc Cốc

Tiếng gõ cửa vang lên, hần nhấp một ngụm trà sau đó đặt xuống rồi lên tiếng

- Vào đi – chất giọng trầm ổn vang lên khiến cho người ta phải thấy được khí thế ngất trời của một bậc đế vương

- Bệ hạ, thần nhận được thư của Lý Công Công gửi đến – một tướng lĩnh cung kính dâng lá thư lên đưa cho hần

Hần mở bức thư ra, cho đến khi nhìn vào nội dung bên trong, nhất thời hần đứng bật dậy làm cho tướng lĩnh kia hoảng sợ.

- Mau gọi khởi hành nội trong hai ngày phải về tới hoàng cung bằng mọi giá cho trẫm – Hấn nói thật đồng dạc nhưng thoáng qua có thể nghe được sự hoảng sợ bên trong câu nói đó

Vị tướng lĩnh kia tuân mệnh mà làm theo chỉ thị của hấn mà không một lời thắc mắc. Khi hấn nhìn lại vào thư, hấn không còn nghĩ được gì nữa!

Nội dung thư rất ngắn gọn nhưng đem lại cho hấn nỗi sợ thật lớn. Thư nói cô đã phát hiện ra bí mật mà hấn đã bấy lâu nay giấu cô. Thư còn nói thêm rằng trong mấy ngày đó cô không ăn uống gì, còn bị cầm mạo nằm trên giường mấy ngày liền.

Lòng của hấn nóng như lửa đốt lên vậy. Tại sao cô phải dẫn vật mình như thế chứ? Tại sao, cô vốn thừa biết người đau nhất hơn ai hết chính là hấn.

Hấn thương cô nhiều như vậy tại sao cô lại làm tổn thương chính bản thân mình. Giống như là hận không thể nào lập tức tới bên cạnh cô lúc này.

Cả đêm hấn không ngừng thúc ngựa, hấn lo lắng cho cô mà phi ngựa xuyên suốt mấy ngày liền, hấn mặc kệ tất cả mọi việc để cho tướng quan lo liệu hấn một mình phi ngựa trở về thật nhanh, qua mỗi chỗ có ngựa hấn liền bỏ tiền mua một con rồi bỏ lại con ngựa đã thấm mệt mà phi con ngựa khỏe mạnh hấn bỏ tiền mua.

Cứ như vậy, dự liệu năm ngày đương rút gần lại chỉ còn ba ngày. Tới đêm ngày thứ ba hấn đã đến nơi, một mình thúc ngựa vào trong hoàng cung, bỏ lại ngựa cho thị vệ giữ, còn hấn thì chạy thật nhanh tới Khôn Ninh Cung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Cải nhau

Khi chạy tới Khôn Ninh Cung, hấn đứng ở ngoài cửa do dự, thị vệ đứng bên ngoài đã hành lễ với hấn nhưng hấn liền ra lệnh im lặng. Hấn chính là lo sợ khi bước vào ánh mắt của cô sẽ nhìn mình như thế nào.

Hấn lo lắng giờ này không biết cô đã ngủ chưa. Cũng muộn rồi hay là trở về Dưỡng Tâm Điện thì hơn nhưng khi hấn muốn bước chân thì chân hấn giống như có cái gì giữ chặt không bước đi nổi, hấn muốn tiến vào xem cô như thế nào nhưng lại không có can đảm để đi vào hỏi cô.

Lý Công Công vội chạy tới hộ giá, ông thấy hấn cả người mệt mỏi, sắc mặt xanh xao đoán chừng là đã mấy ngày không ngủ. Hơn nữa ông thấy dưới chân hấn có mấy giọt nữa, chắc là thúc ngựa mấy ngày không để ý mưa nắng như thế nào.

Hoàng Hậu, người có biết Hoàng Thượng yêu người bao nhiêu thương người bao nhiêu không. Vốn dĩ người chưa từng thấy, chưa từng chứng kiến những gì Hoàng Thượng làm vì người. Dù có phải chết Hoàng Thượng cũng sẵn sàng giành lấy những thứ mà Hoàng Hậu yêu thích, mang đến khiến Hoàng Hậu vui lòng!

- Bệ hạ, hay là về thay y phục hẵng đến thăm nương nương – Lý Công Công xót xa nói

- Được! – Hấn quay người trở về Dưỡng Tâm Điện

Khi trở về đến nơi, ông gọi người lên thay y phục khô đã chuẩn bị sẵn cho hấn. Cứ tưởng thay xong hấn sẽ không đi nữa nhưng không ngờ hấn lại đi đến Khôn Ninh Cung, Lý Công Công thấy vậy liền thờ dài, ông lấy áo choàng lông cho hấn, liền đi theo đến Khôn Ninh Cung, đoán chừng hôm nay chính là đứng bên ngoài cả đêm rồi.

Hấn đứng chân trước cung nhưng lại không tiến vào. Đứng một lúc thật lâu cho đến khi có tuyết rơi. Hấn nhìn lên bầu trời đêm, hôm nay trăng thật đẹp...

Bỗng có tiếng đàn vang lên giữa đêm, tiếng đàn vọng từ bên trong Khôn Ninh Cung ra. Hấn lo lắng một hồi cuối cùng cũng bước vào. Đi đến vườn hoa ngay cạnh tẩm cung, hấn thấy cô ngồi ở trên ghế đá, hai bên là người hầu, hấn ra lệnh cho người hầu giữ im lặng.

Đến bên cạnh lấy áo choàng lông của cô tự tay nhả hoàn, hấn khẽ choàng lên vai cô. Tiếng đàn dừng hẳn lại.

- Trời lạnh, có tuyết rơi rồi! – Hấn trầm trầm nói

Cô không đáp lại vẫn ngồi im không thèm nhìn hấn lấy một cái mà chỉ nhìn chiếc đàn.

- Tại sao vẫn còn chưa ngủ? – Hấn ôn tồn hỏi cô

- Vì gặp ác mộng thức giấc – Cô nhẹ nhàng nói

Phút chốc tất cả chìm trong im lặng. Hấn đứng sau cô, còn cô ngồi gầy đàn tiếp. Thật lâu thật lâu, tuyết rơi đã dày một chút, hấn không thể đứng im được nữa, ngón tay của cô đã đỏ lên rồi. Hấn bế bổng cô lên đi vào trong tẩm cung.

Cô không phản kháng mà trái ngược lại rất ngoan ngoãn để hắn ôm. Hắn đặt cô lên giường, rồi lại quay ra nhìn Vân Du vẫn đang ngủ ngon lành mà không bị tiếng động làm thức giấc.

- Mấy ngày nay con quá, khóc suốt đêm đến tờ mờ sáng mới ngủ được – Cô khẽ nói đánh tan không gian yên tĩnh này
- Nàng tại sao lại không chăm sóc bản thân mình thật tốt? Ta lo lắng nàng biết không? – Hắn nhìn cô thờ dài nói
- Ta muốn hỏi chàng một vài chuyện, chàng hứa phải trả lời thực lòng cho ta biết – Cô nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu nói

Nghe cô nói vậy, trong lòng hắt chấn động một hồi, hắn bắt đầu khản trương, hắn nên nói cho cô thế nào đây...

- Tại sao lại giấu ta mọi chuyện? – Cô nhìn ánh trăng sáng hỏi
- Ta xin lỗi... – Hắn bắt lực nói
- Chàng có yêu ta không? – Cô quay lại nhìn hắn hỏi
- Có, trăm rất yêu nàng – Hắn gạt lực nói

Cô ôm lấy mặt mình, ngăn cho nước mắt không chảy nữa, cô kìm nén lại tiếng khóc của mình, cô biết hiện tại mình rất yếu đuối, cô mệt mỏi rồi, cô không biết mình nên làm như thế nào nữa...

- Ta xin lỗi, ta xin lỗi, xin nàng đừng khóc nữa! – Hắn đau lòng ôm cô nói, trái tim hắn quặn đau
- Chàng chỉ coi là con chim hoàng yến, chàng vốn dĩ chưa từng yêu ta... – Cô bắt lực nói lên nỗi sợ hãi trong lòng mình

Khi nghe thấy câu nói của cô, trái tim của hắn như nghẹn lại, tại sao cô lại nghĩ như thế, hắn chỉ muốn bảo vệ cô, muốn bảo vệ tình yêu này mà thôi.

- Không phải, không phải, nàng phải tin ta, ta chỉ muốn bảo vệ nàng – hắn nâng mặt cô nên nói
- Bảo vệ ta? Chàng chưa bao giờ nghĩ tới cảm xúc của ta mà tự quyết định mọi việc, chàng giấu ta chuyện động trời như vậy, đó là các huynh của ta, là đất nước của ta! – Cô bắt lực nhìn hắn nói
- Nàng phải hiểu rằng, chiến tranh chỉ mang lại lầm than, ta không thể mặc kệ vận mệnh của dân chúng Bắc Hán được – hắn đau lòng nói
- Ta hiểu điều đó... nhưng cũng không có nghĩa là chàng cướp đi tất cả các bức thư mà các hoàng huynh của ta gửi và giả mạo các bức thư đó – Cô đẩy hắn ra giận dữ nói

Hắn chấn động khi cô nói như vậy. Cô phát hiện từ bao giờ? Từ lúc nào, hắn đó cho người giả mạo các nét chữ rất giống nhau không lý nào phát hiện được.

- Đó là hoàng huynh của ta, chữ của hoàng huynh không lý nào ta không nhận ra cả - cô cười khổ nói
- Ta xin lỗi vì đã làm thế, nhưng ta thề với trời những việc ta làm đều là vì ta yêu nàng – hắn nắm lấy tay cô nói
- Chàng đi về đi, ta không muốn gặp chàng nữa – cô gạt tay hắn ra, quay lưng đi vào bên trong tấm cung

Nhìn bóng lưng của cô, trái tim của hắn như bị ngàn mũi giao đâm vào. Hắn biết làm thế nào bây giờ, giữa tình yêu vào số mệnh của đất nước, hắn không có quyền được lựa chọn.

Có đôi lúc hắn chỉ ước, mình sinh ra trong một gia đình bình thường, chỉ cần cơm ăn ba bữa, cuộc sống ấm cúng là đủ, không cần quá giàu sang.

Nhưng số mệnh vốn hắn không có quyền được lựa chọn. Trời đã định hắn làm vua, hắn không thể chống lại mệnh trời được...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Quyết định

Sáng hôm sau, khi mặt trời còn chưa thức dậy, mọi thứ vẫn chìm trong màn đêm đen. Cô liền nhìn đồng hồ mà mình chuẩn bị từ trước. Ngay khi biết được bí mật động trời kia cô đã bảo Nhữ Văn đi chuẩn bị ngựa, một chút lương thực và một ít tiền bạc phòng thân.

Khi nhìn thấy Nhũ Văn ôm con của mình, cô chỉ có thể nuốt nước mắt lại trong lòng. Chuyến đi lần này quá nguy hiểm, cô phải đấu tranh tư tưởng mãi mới dám một mình xuất mã. Nếu điều kiện cho phép cô nguyện đem theo con đi, nhưng chuyến đi này chỉ có một mình cô, còn sợ rằng không giữ được mạng vậy hà có mang theo bảo bối không phải là càng nguy hiểm hơn sao!?

Hôn con một lần cuối, đưa bé như có linh tính liền khóc ré lên túm chặt lấy vạt áo của cô mãi không buông. Cô nhìn thấy con như vậy trong lòng không kìm nổi mà ôm lấy con! Cô dỗ dỗ một hồi thấy Vân Du đã nín sau đó liền rúc vào người cô. Bàn tay bé nhỏ mồm mím trắng như tuyết kia giữ lấy vạt áo của cô mãi mà không buông.

Trong lòng không biết làm sao! Hay là cứ ôm theo con đi trước đã, dù sao chuyến này cô đi cũng rất giữ bí mật, không một ai biết. Cô nhìn Nhũ Văn một hồi bèn nói

- Nhũ Văn, ta nhờ em, ở lại hoàng cung này, có thể giấu được bao lâu liền giấu bấy lâu, nếu ai muốn diện kiến báo rằng tình trạng không khỏe không tiện gặp được chứ - Cô nói rồi nhìn Nhũ Văn hết sức khẩn cầu

- Công Chúa như vậy không được, em sợ em sẽ không làm được - Nhũ Văn nói

- Nếu em còn coi ta là công chúa vậy hãy giúp ta - cô nắm chặt lấy tay Nhũ Văn nói

Nhìn khuôn mặt bối rối không biết làm sao kia của Nhũ Văn thì cô hiểu, nhưng chuyến đi này rất quan trọng vậy nên cô dùng ánh mắt thành khẩn nhìn Nhũ Văn. Nhũ Văn không biết nên nói với công chúa của mình như thế nào bèn gật đầu đồng ý

- Vậy công chúa phải bảo vệ mình thật cẩn thận nhé, em sẽ cố gắng hết sức giữ bí mật - Nhũ Văn nói giọng lạc đi

- Cảm ơn em! - cô cười rồi ôm lấy Vân Du đang ngủ trong lòng hôn một cái

Vì chuyến đi có thêm Vân Du nên cô bèn ở lại thêm một lúc để chuẩn bị đồ đạc, mặc quần áo thật ấm cho thằng bé, lấy một mảnh vải quần thẳng bé lên người mình, sau đó cô thi triển khinh công lâu ngày chưa sử dụng có phần bất lực lên mái nhà.

Lúc thi triển thì suất nữa cô đã ngã xuống, hại Nhũ Văn một lần suất vì đau tim mà chết. Cô bèn hạ quyết tâm sau chuyến này phải tu dưỡng lại thân thể mình một ít, lâu ngày không sử dụng đã chuẩn bị thành người vô dụng rồi.

Cưỡi trên lưng ngựa màu đen, cô quát mỗi tiếng thật kêu, con ngựa bị đau liền phi như bay vào trong màn đêm. Khi đến gần cổng thành, cô đang lo không biết phải ra như thế nào thì đột nhiên có một đoàn binh mã đi tuần phi ngựa chạy ra. Cô liền cố gắng cải trang đi cuối đoàn ngựa đó, giữ khoảng cách một chút.

Cổng thành mở ra, mấy tên binh lính gác cổng dường như cũng chẳng để ý gì, một mắt nhắm một mắt mở mà nhìn đoàn người phi ngựa đi qua. Nhìn về ngái ngủ của chúng là cô biết kế hoạch của mình đã thành công. Khi ra được phía bên ngoài, cô liền chuyển hướng phi ngựa vào bên trong rừng thật nhanh.

- Hình như tôi vừa nghe thấy tiếng ngựa ở đâu đây - Một binh lính ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh nói

- Chúng ta đang cưỡi ngựa đây - Một tên khác đầu đầy vạch đen nói

- Cũng đúng ha - người lính ngốc nghếch kia cười cười rồi lại thúc ngựa đi tuần tra

Khi trời vừa sáng, cô đã đi được một đoạn khá xa, Vân Du trong lòng cũng không ngủ nữa, hai mắt đã to tròn ngăm ngúa bên ngoài, hình như thằng bé rất vui vẻ suốt chặng đường cô thúc ngựa chạy thẳng bé không thấy mệt mỏi mà cười khanh khách suốt thôi! Thực đáng yêu mà.

Đi được một đoạn dài, hành trình ba ngày giờ đây đã đi được một chút rồi, cô nhìn tấm bản đồ trong tay, nếu như đi xuyên qua rừng này chính là con đường nhanh nhất. Nhưng cũng rất nguy hiểm! Không biết đi được nửa đoạn đường có gặp dã thú tấn công hay không nữa.

Nghĩ chân một hồi, cô đã giải quyết xong bữa ăn sáng cho Vân Du, thằng bé bú xong cũng không thấy buồn ngủ, hai mắt vẫn mở to, cô cũng chẳng dỗ nó ngủ, dù sao cưỡi ngựa sóc như thế thằng ngủ được thì con ngựa này không phải ngựa rồi!

Tiếp tục hành trình, cô phi ngựa cho đến khi trời tối mới thôi, liền dạt vào một cái hang, buộc ngựa vào cái cây gần hang, xử lý sơ qua một số chỗ rồi thấy ổn ổn liền ôm Vân Du cho thằng bé ăn sau đó cô qua loa giải quyết bữa ăn của mình rồi tranh thủ ngủ. Cô hi vọng đêm nay sẽ không xảy ra vấn đề gì!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Xuyên Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.